

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES BESTSELLER

SANDRA BROWN

SOĞUK ÖPÜCÜK

*Anıların kayıp parçasını ararken
sevginin karanlık yüzüne rastlayacağımı bilmiyordum...*

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

SANDRA BROWN

SOĞUK ÖPÜCÜK

*Anılarımın kayıp parçasını ararken
sevginin karanlık yüzüne rastlayacağımı bilmiyordum. .*

Bellamy Lyston henüz on iki yaşındayken ablası Susan fırtınalı bir günde vahşice öldürülür. Bellamy'nin fırtınalardan korkusu, o günün en yıkıcı dakikalarında neler olduğuyla ilgili hafızasındaki anları da cinayet yeri gibi yakıp yıkar. Genç kadın on sekiz yıl sonra, gerçek katilin bulunması ve olayın aydınlatılması için cinayeti konu alan sansasyonel bir roman kaleme alır.

Böylece ailesine dair tetikte bekleyen ölümcül sırların da fitilini ateşlemiş olur.

Bellamy, Susan'm ölümünü çevreleyen olayların derinlerine daldıkça hayatını tehlikeye atma pahasına dahi olsa akıl almaz gerçeklere ulaşır. Eksik anılarına rağmen ablasını kimin öldürdüğünü ortaya çıkarana kadar da durmaya niyeti yoktur. Tabii katil ondan önce davranmazsa...

Soğuk Öpücük

Sandra Brown

1. Baskı: Ağustos 2015
ISBN: 978-605-348-776-0
Yayınevi Sertifika No: 12330

Copyright©SANDRA BROWN

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Akcalı Ajans aracılığıyla
Martı Yayın Dağ. San. Tic. Ltd. Şti.'ye aittir.
Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz,
hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Baskı
Ezgi Mat. Teks. Pors. İnş. San. Tic. Ltd. Şti.
Matbaa Sertifika No: 12142
Sanayi Cad. Altay Sok. No: 14 Çobançeşme-Yenibosna/İstanbul
Tel: 0 212 452 23 02

MARTI YAYINCILIK
Martı Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mh. Davutpaşa Cd.
Yılanlı Ayazma Sk. No: 8
Zeytinburnu/İstanbul
Tel: 0 212 483 27 37 - 483 43 13
Faks: 0 212 483 27 38
www.martiyayinlari.com
info@martiyayinlari.com

Orijinal Adı	Low Pressure
Yayın Yönetmeni	Şahin Güç
Çeviren	Tuna Alemdar
Editör	Gamze Büyükkaya
Sayfa Tasarımı	Özgür Balpınar
Kapak Tasarımı	Sevil Şener

SANDRA BROWN

SOĞUK ÖPÜCÜK

Çeviren: Tuna Alemdar

Önsöz

Fare ölüydü ama canlı halinden daha az korkutucu değildi.

Bellamy Price çığlığını, ağzına bastırıldığı ellerinin arkasına hapsetti ve parlak kâğıda sarılmış, saten kurdeleli hediye kutusundan uzaklaştı. Hayvan gümüş rengi kâğıdın üzerinde, pembe kuyruğu şişman bedenine doğru kıvrılmış halde yatıyordu.

Duvara dayandığında poposu yere dokunana dek aşağı kaydı. Öne doğru devrilerek ellerini ağzından çekti ve gözlerini kapattı. O kadar dehşete kapılmıştı ki ağlayamıyordu bile. Hıçkırıkları kuru ve boğuktu.

Kim bu kadar korkunç bir şaka yapabilirdi ki? Kim? Ve neden?

O günün olayları ileri sarılmış gibi hızla aklından geçmeye başladı.

“Harikaydın!”

“Teşekkürler.” Bellamy kahvaltılık gevreği hıza bulan-

miş gibi çalışan yayıncısı tarafından yayınevi için konulmuş hızlı tempoyu sürdürmeye çalışıyordu.

“Bu şov yayınlandığı saatte bir numarada.” Hızlı konuşma temposu ince topuklu ayakkabılarının çıkardığı tıkırtıyla uyum içindeydi. “Rakiplerinin çok ötesinde. Beş milyon izleyiciden bahsediyoruz. Tüm ülkeye ulaşmış durumdasın.”

Bu tam da Bellamy’nin kaçınmaya çalıştığı şeydi ama bunu, kim bilir bilmem kaçınıcı kez yeniden söyleyerek nefesini boşa tüketmedi. Ne yayıncısı ne de temsilcisi Dexter Gray ilgiyi kendine değil, çok satan kitabına yönlendirmek isteyişini anlayabiliyordu.

Dirseğini sıkıca kavrayan Dexter onu Manhattan’daki gökdelenin mermer lobisine yönlendirdi. “Muhteşemdin. Kusursuz ama sıcak. İnsancıl. O röportaj muhtemelen binlerce *Alçak Basınç* kopyasının satılmasını sağlamıştır; zaten bunun amacı da buydu.” Dexter onu çıkışa doğru götürdü. Kapıdaki üniformalı kapıcı Bellamy geçerken şapkasını çıkardı.

“Kitabınız geceleri beni uykusuz bıraktı, Bayan Price.”

Döner kapıdan meydana çıkarken ona aceleyle teşekkür etti. O sabahın konuklarını televizyon stüdyosuna girerken ve çıkarken kısa süre de olsun görebilmek için toplanan kalabalıktan bir bağırış duyuldu.

Yayıncı çok mutluydu. “Dexter, ona kalabalıkla ilgilenbilmesi için yardım et. Buraya bir fotoğrafçı getireceğim. Bunu ekranda daha fazla yer almak için kullanabiliriz.”

Dexter şöhrete mesafeli duran müşterisinin çekincele-

rine hassasiyet gösterdiğinden parmak ucunda duruyor ve doğrudan ögle kalabalığı curcunasında kendini duyurabilmek için doğrudan Bellamy'nin kulağına konuşuyordu. “Bu durumdan yararlanmak ve birkaç kitap imzalamaktan zarar gelmez. Çoğu yazar tüm profesyonel yaşamları boyunca çalışıyorlar...”

“Ve medyadan bu kadar ilgi görmüyorlar,” dedi Bellamy onun sözünü tamamlayarak. “Binlerce yazar bunun için kolunu bile feda eder, bunu bana kaç kez söyledin.”

“Tekrar etmekte fayda var.” Onu barikatların üzerinden uzanmaya çalışan insanlara doğru yönlendirirken kolunu sıvazlıyordu. “Gülümse. Hayran kitlen seni bekliyor.”

Bir anda hayrana dönüşüveren okuyucular onun elini sıkamak ve ellerindeki *Alçak Basınç* kopyalarını imzalatabilmek için itişiyorlardı. Bellamy elinden geldiğince nazik bir biçimde onlara teşekkür etti ve cepte telefonu kameralarına gülümsedi.

Gözünün ucuyla Rocky Van Durbin'i gördüğünde hayranlarından biri elini pompalarcasına sıkırmaktaydı. Günlük boyalı basın gazetelerinden biri olan *EyeSpy* yazarı Van Durbin kalabalıktan biraz uzakta duruyordu. Yüzünde kendini tebrik edercesine bir sırıtmayla yanındaki fotoğrafçılara talimatlar veriyordu.

İlk kitabı edebiyat çevreleri ve Hollywood'da yankı uyandırmaya başlayan yazar T.J. David'in aslında otuz bir yaşında, çekici bir kadın olan Bellamy Price olduğunu ilk keşfeden ve açıklayan Van Durbin olmuştu.

“Bu tam da sevdiğimiz gibi mavi gözlü, uzun bacaklı ve yuvarlak hatlı olan Teksaslının neden zararsız bir takma adın arkasına gizlenmek istediğini bilmiyorum ama yazarın bu çekingen gizemliliğine rağmen *Alçak Basınç* çok satanlar listesinin en üstlerine tırmandı. Anlaşılan Bayan Price şimdi saklandığı yerden çıktı ve olayların havasına girdi. Şapkasını, mahmuzlarını ve yalnız yıldız tavırlarını bir tarafa bıraktı ve şimdi Yukarı Doğu Yakası’nda Central Park’a bakan bir çatı katında yaşıyor ve ani şöhretinin tadını çıkarıyor.”

Bunların çoğu yalandı. İçindeki gerçek parçacıkları yazılanları tamamen iftira olmaktan kurtarıyordu. Bellamy’nin gözleri maviydi ama boyu ortalamaydı, pek uzun sayılmazdı. Yuvarlak hatlı olduğu da söylenemezdi.

Bir kovboy şapkası vardı ama yıllardır başına takmamıştı. Hayatında hiç mahmuzu olmamıştı ve olan birini de tanımamıştı. Van Durbin’in ima ettiği gibi memleketini terk etmemiş, kitabının yayınlanmasından yıllar önce New York’a taşınmak zorunda kalmıştı. Yukarı Doğu Yakası’nda, parkın karşısında yaşıyordu ama oturduğu daire çatı katında değildi.

Ama en büyük yanlışlık Van Durbin’in onun şöhretin tadını çıkarıyor olduğu iddiasıydı. Bellamy’ye göre şöhret parıltı olmaksızın yakıcı bir alev gibiydi. Bu alev Van Durbin’in ilk sayfada yazdığı ve şaşırtıcı yeni keşfine yer verdiği ikinci yazısıyla daha da güçlenmişti.

Her ne kadar *Alçak Basınç* bir roman olarak basılmış olsa da gerçek bir hikâyeye dayanmaktaydı. Kendi gerçek hikâyesine. Ailesinin trajik gerçek hikâyesine.

Bu gerçek onu şöhretin başka bir boyutuna taşıdı. Bundan nefret ediyordu. *Alçak Basınç* ünlü ve zengin olmak için yazılmamıştı. Onu yazmak tedavi ediciydi.

Basılmasını, geniş kitleler ve eleştirmenler tarafından okunmasını umut ettiğini inkâr edemezdi ama kitabı şu anda üzerine çevrilmiş olan spot ışıklarından kaçınmak için cinsiyetini gizleyen bir takma adla yazmıştı.

Alçak Basınç satışa girmeden önce bile çok ilgi görmüştü. Yayınevi kitabın potansiyeline inandığından yayınlanmasına para yatırmış, büyük şehirlerde duraklara, gazete ve dergiler ile internete reklamlar vermişti. Sosyal medya satıştan aylar öncesinden uğuldamaya başlamış, yapılan her yorum olumlu olmuştu. T.J. David en iyi polisiye yazarlarıyla karşılaştırılıyordu. Bellamy kitabın başarısının tadını takma adının koruyucu kalkını ardında çıkarıyordu.

Rocky Van Durbin cini lambadan çıkardıktan sonraysa geri dönüş kalmamıştı. Yayıncısının, Dexter'ın ve satışlardan kâr etmek isteyen herkesin kimliğiyle kitabının ardındaki hikâyenin ortaya çıkmasına gizliden gizliye sevindiklerini anlamıştı.

Artık pazarlamasını yapacakları sadece bir kitap değil, aynı zamanda “her yayıncının rüyası” olarak gördükleri bir kişiydi.

Onu çekici, iyi eğitilmiş, konuşmasını bilen, ne hoppa olacak kadar genç ne de sıkıcı olacak kadar yaşlı, çok satan kitaplar yazarına dönüşmüş bir vâris olarak tanımlıyorlardı. Öne çıkan çok özelliği vardı. En önemlilerinden biri de ken-

dini gizlemek istemesiydi. Bir takma ismin ardına saklanma çabası onu daha da ilgi çekici kılmıştı. Rocky Van Durbin, Bellamy'yi çevreleyen, ortaya çıkmasında kendi payı olan medya çılgınlığının tadını çıkarıyor, asla tatmin olmuyor ve toplumun merakını onunla ilgili her gün yeni ayrıntılar vereyerek besliyordu. Bu ayrıntıların çoğu ya tamamen yalandı ya da fena halde abartılıydı.

İmza vermeye ve hayranlarıyla fotoğraf çektirmeye devam ederken onu fark etmemiş gibi yaptı ama boşunaydı. Adam kalabalığı dirsekleriyle iterek ona doğru ilerledi. Onun yaklaştığını gören Dexter kulağına eğilip, “Sinirini bozmasına izin verme. İnsanlar seni izliyor. Ağzından istediği gibi çarpıtarak yazabileceği şeyler çıkmasına bayılacaktır,” diye fısıldadı.

Sözde gazeteci, karşısına dikilip onu görmezden gelmesini imkânsız hale getirdi. Sararmış eğri dişlerini göstererek gülümsedi. Bellamy onun bu yırtıcı hayvan sırtışını elde etmek için dişlerini törpülediğini hayal etti.

Onu baştan ayağa süzen adam, “Kilo mu verdiniz Bayan, Price? Zayıfladığınızı fark etmemek mümkün değil,” dedi.

Birkaç hafta önce yuvarlak hatlıydı. Yarın ise yeme bozukluğundan mustarip olacaktı.

Bellamy onun kurnaz sorusunu duymazlıktan gelerek üstünde Ohio State yazılı bir tişört giymiş ve kafasına özgürlük anıtının kafasında duran tacın yeşil köpükten yapılmış bir kopyasını takmış bir kadınla konuşmaya devam etti.

“Kitap kulübüm sizin kitabınızı okuyor,” dedi kadın kendisi kadar heyecanlı olan kocasına birlikte poz verirlerken.

“Buna çok minnettarım.”

“Sizinle tanıştığıma inanamayacaklar!”

Bellamy ona yeniden teşekkür etti ve yürümeye devam etti. Van Durbin yılmadan onu takip ederken bir yandan da elindeki not defterine bir şeyler karalıyordu. Sonra onunla beklemekte olan hayranlarından biri arasına dikildi ve “Filmde başrolleri kimlerin oynaması gerektiğini düşünüyorsunuz, Bayan Price?” diye sordu.

“Hiçbir fikrim yok. Film piyasasında değilim.”

“Ama yakın zamanda olacaksınız. Herkes yapımcıların *Alçak Basınç* için sizi paraya boğmaya hazır olduğunu biliyor. Roller için birinci sınıf aktör ve aktrislerin şimdiden mücadele etmeye başladıkları konuşuluyor. Seçmeler hiç bu kadar hareketli olmamıştı.”

Bellamy ona tiksinti dolu bir bakış attı.

“Konuyla ilgili fikriniz yok mu?”

“Yok,” dedi kelimeyi başka sorulara yer bırakmayacak bir şekilde vurgularken. Tam o sırada bir adam iki genç kadının arasına sıkışarak elindeki kitabı ona doğru uzattı. Bellamy onu hemen tanıdı. “Şey, merhaba. Hımm...”

“Jerry,” dedi adam yüzünde koca bir gülümsemeyle.

“Jerry, evet.” Açık, dostane bir yüzü ve seyrelemeye başlamış saçları vardı. Pek çok imza gününe gelmişti. Bellamy onu New York Üniversitesi kampüsünde bir kitapçada ders verdiğinde de görmüştü. “Bu sabah geldiğin için sana çok

teşekkür ederim.”

“Sizi görmek için hiçbir fırsatı kaçırmam.”

Adamın onun için açık tuttuğu ilk sayfaya imzasını attı.

“Bu aldığın kaçınıcı kopya, Jerry?”

Adam güldü. “Doğum günü ve Noel hediyeleri alıyorum.”

Bellamy onun ünlülere özendiğinden şüpheleniyordu.

“Yayıncım ve ben sana teşekkür ederiz.”

Yürümeye devam ederken Jerry de kalabalığın için yok oldu. Van Durbin onunla aynı hızda kalabilmek için insanları yolundan çekiyordu. Kitabının olası filmi hakkında sorular sormakta ısrarcıydı.

“Hadi ama, Bayan Price. Okuyucularıma oyuncu olarak kimi hayal ettiğinizi söyleyin. Aile bireylerinizi kimler oynamalı?” Göz kırptı ve öne doğru eğilerek alçak sesle, “Katili kim oynamalı sizce?” diye sordu.

Ona sert bir bakış attı.

Adam sırtıttı ve fotoğrafçıya dönüp, “Umarım bunu yakalamışsındır,” dedi.

Günün geri kalanı da daha az hareketli değildi.

Dexter’la birlikte yayınevinde *Alçak Basınç*’ın ince kapaklı basımının zamanlamasını tartıştıkları bir toplantıya katılmışlardı. Uzun süren tartışmalardan sonra kitabın kalın kapak ve e-kitap versiyonlarının çok iyi sattığına ve en az altı ay yeni bir çeşidin gerekli olmadığına karar verdiler.

Bu toplantıdan sonra bir film yapımcısıyla öğle yemeğine gitmişlerdi. Istakozlu salata ve soğuk kuşkonmazdan oluşan yemeklerini adamın otel süitinde yedikten sonra yapımcı onlara yapmayı düşündüğü film hakkında ciddi bir sunum yapmış ve haklarını kendisine satarlarsa kitabın hakkını vereceğini söylemişti.

Toplantıdan çıktıklarında Dexter, “Arkadaşın Van Durbin bu toplantıdan haberdar olmayı istemez miydi?” diye takıldı.

“O, arkadaşım değil. T.J. David’in gerçek kimliği iyi korean bir sır olarak kalmalıydı. Van Durbin ismimi alabilmek için kime rüşvet verdi?”

“Yayınevinde bir stajyer. Kontrat bölümünde birinin asistanı. Aslında herkes olabilirdi.”

“Senin ajansında biri mi?”

Adam onun elini okşadı. “Bunu muhtemelen hiç bilemeyeceğiz. Kim olduğunun ne önemi var?”

Bellamy pes ederek içini çekti. “Önemi yok. Yeterince hasar verdi.”

Dexter güldü. “Bunun hasar olup olmadığı bakış açısına göre değişir.”

Dexter onu apartmanının önünde bırakırken uyardı: “Yarın yine karışık bir gün olacak. Bu gece iyi dinlen. Sabah yedide gelip seni alacağım.”

Ona geç saatlere kadar oturmayaacağına söz verdi ve binanın lobisine girdi. Kapıdaki görevli oturduğu yerden ona seslendi. “Biraz önce size bir paket bırakıldı.”

Postadakilerle birlikte masasının üzerine bıraktığında kutu oldukça masum görünüyordu, şeffaf bantla kapatılmıştı. Üzerinde kendi adı ve adresinin olduğunu ancak gönderenle ilgili bilgi bulunmadığını fark etti. Bu garipti ama bandı kesip kutuyu açarken bunu pek düşünmedi. Kutudan bir hediye paketi çıkmıştı.

İçindeki iğrenç sürprize kendini hazırlaması mümkün değildi.

Şimdi sırtını duvara dayamış, yerde otururken ellerini gözlerinden indirdi ve içinden kâğıtların taşıdığı kutuya baktı. Bu süslü dokunuş içindeki nesneyle o kadar uyumsuzdu ki şakanın bir parçası olarak planlanmış olmalıydı.

Şaka mı? Hayır. Bu komik değildi. Bu kötü niyetliydi.

Ama kızdırdığı kimse aklına gelmiyordu, ondan bu kadar nefret edecek biri de. Takma adı *Bayağı* olan Rocky Van Durbin bu kadar aşağılık ve pis bir şey yapmış ve ona ölü bir fare göndermiş olabilir miydi?

Duvara yaslanarak yavaşça kendini yukarı çekti ve ayağa kalktı. Ayaktayken parlak kâğıdın üstünde yatan fareyi görebiliyordu. Ona bakabilmek için kendini hissizleştirmeye çalıştı. Cesedi nesneleştirmeyi denedi ama hayvanın tüm uzuvları o kadar acayıpti ki fazlasıyla detaylı görünüyorlardı.

Ağızına safra tadı geliyordu. Kollarındaki tüyler diken diken olmuştu. Toparlanmak için kendini zorladı. Sadece ölü bir fareydi. Metro istasyonlarında sıkça rastlanırdı. Rayların arasında bir farenin yürüdüğünü gördüğünde daha önce hiç bu denli vahşi bir tepki vermemişti.

Kutunun kapağını kapatıp holün sonundaki çöpe taşıyacaktı. Böylece ondan tamamen kurtulmuş olacaktı. Fareyi unutup işine bakabilir ve bu kötü şakayı yapan kişinin onu ele geçirmesine izin vermemiş olurdu.

Kendini zorlayarak öne doğru bir adım attı, neredeyse kutuya ulaşmıştı.

Tam o anda farenin kuyruğu titredi.

1. BÖLÜM

Dent telefonu homurdanarak açtı. “Ne var?”

“Hâlâ yatakta mısın?”

“Saat kaç?”

“Sesin sarhoş gibi geliyor.”

“Ayık olmam mı gerekiyor?”

“İşi almak istiyorsan, evet.”

“Bugün mü?”

“Gelebildiğin kadar çabuk gel.”

“Bunu söyleyeceğinden korkuyordum. Sence bu kadar zahmete değecek mi?”

“Ne zamandan beri bir işi reddetme lüksün var?”

“Tamam, tamam. Ne kadar?”

“İki bin. Gidiş, dönüş.”

“Nereye?”

“Houston Hobby.”

“Gece kalınacak mı?”

“Hayır.”

Dent doğruldu ve ayaklarını yere indirdi. Ne kadar ayık olduğunu ölçmeye çalışıyordu. Parmaklarını saçının arasına daldırıp orada bıraktı ve sarhoş kafasını sıvazladı. “İki bin beş yüz, artı benzin masrafı.”

“Adam hasta. MD Anderson’a kemoterapiye gidiyor.”

“İki bin beş yüz, artı benzin masrafı.”

“Sanırım bunu ayarlayabilirim.”

“Ayarlarsan anlaştık. Hava nasıl?”

“Sıcak, nemli. Teksas’ta tipik mayıs ayı.”

“Hava durumu?”

“Bu akşam ilerleyen saatlerde muhtemelen gök gürültülü sağanak yağış olacak. Halledemeyeceğin bir şey değil, ürkütücü bir durum yok.” Biraz duraksadıktan sonra, “Uçabileceğinden emin misin?” diye sordu.

“Uçağın yakıtını doldurun.”

Banyoya giderken çıplak ayağı başucunda duran lambanın kordonuna dolandı ve onu sehpadan çekti. Gürültü bir şekilde yere düştü ama neyse ki ampul kırılmadı. Lambayı ve yere attığı kıyafetlerini tekmeleyerek yolundan çekti ve banyoya girdi. Işığı yaktığında lambanın solgun ışığına küfretti.

Düşün içinde el yordamıyla tıraş oldu, dişlerini lavaboya eğilerek fırçaladı ve saçlarını kurutma makinesi yerine doğal yollardan kurutmaya karar verdi. Bütün bu zahmetli çabaları aynada kendine bakmaktan daha iyiydi.

Yatak odasına döndüğünde uçuş üniformasını giydi: kot pantolon, beyaz gömlek, açık yakasına gevşekçe bağladığı

siyah bir kravat. Botlarını giydi, cüzdanını, anahtarlarını ve pilot güneş gözlüklerini şifoniyerin üzerinden aldı. Kapıda durdu ve yatağında yatan çıplak kadına baktı. Adı her neyse hâlâ üstü açık yatıyordu. Ona not yazıp evden çıkarken kapıyı kilitlemesini istemeyi düşündü.

Sonra kan çanağı gibi gözlerini etrafta gezdirip, *ne gerek var ki?* diye düşündü. Burada bir hırsızın isteyeceği hiçbir şey yoktu.

Sabah trafiği saati geçmiş olduğundan trafik yoğun değildi. Dent'in eski hayatının kalıntılarından biri de 530 beygir gücünde bir motorla güçlendirilmiş, altı vitesli, Corsa titan-yum egzozlu kırmızı bir Corvette arabaydı. Yol açıldıkça gazı kökleyerek Austin kuzey şehir limitlerini aşıp özel havaalanına doğru ilerledi.

Uçağını daha havalı olan FBO'da bırakabilirdi. Orada kontrol kulesi de vardı ama işin içinde bağıllık konusu vardı. Ayrıca burası ona daha çok uyuyordu.

Uçağı pistte park halindeydi. Pist kıvrımlı metal hangarın önünde beton bir apron oluşturmuştu. Burası daha iyi günler görmüştü. Dent buralarda ilk kez takılmaya başladığında, yirmi yıl kadar önce çok daha iyi günler görmüştü.

Hangarın dış duvarlarını otlar bürümüştü. Soluk turuncu renkteki rüzgâr hortumu Dent'in gördüğü tek rüzgâr hortumuydu. İkinci Dünya Savaşı'ndan hemen sonra asılan orijinal hortum olmalıydı.

Arka tarafta yıkık dökük bina ve Gall'ün eski püskü

pikap kamyonetiyle tam bir tezat oluşturan koyu renk pencereci, parlak siyah bir Escalade park etmişti.

Dent, Vette'yi hangara doğru sürdü ve lastikleri bağırarak fren yaptıktan sonra motoru durdurup indi. Gall hangardaki ofiste, üstü kalabalık masasının arkasında oturuyordu. Ofis hangarın içine konmuş üç alçıpan duvar ve bir buzlu camdan oluşuyordu. Üç metre kare büyüklüğünde ve tika basa doluydu.

Haritalar, diyagramlar, topoğrafik çizelgeler ve havacılık hakkında sararmış gazete kupürleri duvara tutturulmuştu. Modası geçmiş havacılık dergileri kıvrılmış kapaklarıyla her yere yayılmıştı. Tozlu ve zedelenmiş evrak rafının üzerinde cam gözlerinde örümcek ağı ve yer yer dökülmüş tüyleleriyle doldurulmuş bir rakun duruyordu. Üstünde asılı olan takvim 1978 yılına aitti ve yüzünde bir gülümseme ve kritik noktaya yerleştirilmiş bir kelebek dışında üstünde hiçbir şey olmayan mart ayı güzelinin sayfasında kalmıştı.

Dent içeri girdiğinde Gall ayağa kalktı. Yumruklarını kalçalarına dayayarak Dent'i baştan ayağa süzdü ve sonra onaylamayan bir tavırla burnundan soludu. Ardından, puro-sunu lekeli dudaklarının bir yanından diğer yanma kaydırıldı. "Bok gibi görünüyorsun."

"Param sende mi?"

"Evet."

"O zaman beni aşağılamayı bırak da işimize bakalım."

"O kadar hızlı değil, Ace. Bu uçağı ben kiraladım ve üç yolcunun güvende olacağını sorumluluğunu üzerime aldım."

“Lanet olası uçağı kullanabilirim.”

Gall Hathaway, Dent’in ses tonundan etkilenmemişti. Dünyada Dent’in cevap vereceğı tek kişi oydu çünkü Dent sadece onun görüşlerini umursuyordu. Yaşlı adam kötü bakışlarını onun üstünden çekmedi. Dent geri adım attı.

“Hadi ama Gall, uçabilecek durumda olmasam uçar mıydım?”

Gall biraz daha tereddüt ettikten sonra yağ lekeleriyle dolu tulumunun cebinden katlanmış bir çek çıkarıp Dent’e uzattı.

“Çek mi?”

“Kontrol ettim. Bankayı aradım bile.”

Dent çeki açtı. Georgetown bankasına aitti. İki bin beş yüz dolar kendi adına yazılmış ve imzalanmıştı. Her şey yolunda gibi görünüyordu. Çeki cüzdanına koydu.

“Doksan galon benzin koydum,” dedi Gall. “Döndüğünde benzin masrafını da karşılayacak.”

Dent, Gall’e ters bir bakış attı.

“Ona güveniyorum. Kredi kartını rehin bıraktı. “ Gall metal masasının çekmecesini açtı. Çekmecede ufalmış kurşunkalemler, kıvrılmış ataçlar, sahipsiz anahtarlar, ucu bozulmuş bir tükenmezkalem ve bir American Express Platinum kart vardı. “Geçerli olduğunu garanti etti. Yine de kontrol ettim. İki yıl boyunca geçerliymiş. Hangi FBO’yu kullanmak istersin? Bunu sana bıraktı.”

Dent tercih ettiğini söyledi.

Gall, “Daha ucuz benzin mi?” diye sordu.

“Daha taze patlamış mısır. Yer ulaşımı.”

“Benden bir limuzin ayarlamamı istedi. O iş halloldu bile.”

“Escalade’de mi bekliyorlar?”

“Hangarın içinin çok dolu ve sıcak olduğunu söyledi.”

“Şovu *kadın* yönetiyor gibi görünüyor.”

“Öyle denilebilir.” Gall birden gözlerini ondan kaçırdı.

“Yaşlı adam çok yaşlı. Sevimli olmaya çalış.”

“Her zaman sevimliyim.”

Gall burnu tıkanmış gibi konuştu. “Biliyorsun, hediye atın dişine bakılmaz.”

“Başka bir şey var mı anneciğim?” Gall homurdanmaya hazırlandı ama Dent onun söylemek istediğini kahveyle ilgili bir soruyla ağzına tıkadı. “Hâlâ sıcak mı?”

“Her zaman değil mi zaten?”

“Onlara yirmi dakikaya ihtiyacım olduğunu söyle, sonra havalanırız. Bu arada yapmak istedikleri bir şey varsa, tuvalete gitmek, ya da her neyse...”

“Ne yapmam gerektiğini biliyorum.” Gall, Dent’in anlayamadığı bir şeyler mırıldandı. Belki de böylesi daha iyiydi. Sonra, “Seni görmelerinden önce gözüne bir şeyler sık. Yol haritası gibi görünüyorlar.”

Dent hangara girdi ve en sevdiği hava durumu sayfasına bağlı duran bilgisayarın bulunduğu masaya oturdu. O gece için verilen fırtına tahminini not etti ama o anda hava açıldı.

Houston Hobby’ye daha önce defalarca uçmuştu. Yine de uçuş ve havaalanı için ihtiyacı olan bilgileri gözden ge-

çirdi. Kokpitte Garmin navigasyon aleti vardı. Her eyaletin havaalanı tesislerini gösteren rehber, FBO verileri iPad'ine yüklenmişti. Onu da kokpitte kullanabiliyordu. Yine de güvenlik önlemi olarak varış havaalanı ve alternatif bir havaalanı gibi tüm verileri kalkıştan önce basıp yanına alıyordu. Son olarak da Hava Trafik Kontrolü'nü aradı ve uçuş planını bildirdi.

Dışarıda Gall'in yaptığını bilmesine rağmen yeniden uçağın uçuş öncesi kontrollerini yaptı. Kanatların altına girdi ve beş farklı noktadan benzin alarak cam tüpü kontrol etti. Benzinin içinde su toplanmamış olduğundan emin olmak istiyordu. Bu, zaman alan bir işti ama bunu yapmayan ve uçağıyla çakılıp ölen birini tanıyordu.

Uçağın hazır olduğundan emin olunca başparmağını kaldırıp Gall'e işaret verdi. "Onlar da hazırsa gidebiliriz." Tuvalete gitti. Yüzüne su çarptı ve kahvesinin kalanıyla üç tane aspirini yuttu. Kahve Gall'ün dediği kadar sıcak olmasa da iki kat daha sertti. Gözlerinin kırmızılığını almak için göz damlasını damlattı ve güneş gözlüklerini taktı.

Binadan çıktığında üç yolcu omuz omuza dayanmış, onu dışarıda bekliyordu.

Hastanın hangisi olduğunu anlamak kolaydı. Adam uzun boylu ve asil duruşluydu ama teni kemoterapi gören kanser hastalarına özgü sarımsı gri renkteydi. Üzerinde rahat kıyafetler ve spor bir ceket vardı. Hepsi de kendisine çok büyük geliyormuş gibi görünüyordu. Saçsız kafasında bir beyzbol şapkası vardı.

Üçlünün ortasında çekici bir kadın vardı. Adamdan biraz daha gençti ama o da altmışlarında olmalıydı. Kadında bir şeyler vardı...

Dent sendeleyerek birkaç adım attı ve sonra olduğu yerde donakaldı. Gözleri yeniden adama takıldı ve onu sağlıklı hayal etmeye çalıştı. *Lanet olasıca*. Bu, Howard Lyston'dı.

Bir hata olamazdı çünkü yanındaki, karısı Olivia'ydı ve hâlâ Dent'in onu hatırladığı gibi görünüyordu. Güzel bir kadındı ve öyle kalmak için de elinden geleni yapmıştı. Hâlâ zayıftı ama artık kilosu vücudunun orta kısmında toplanmıştı. Saçlarının rengi daha açıktı. Ağzının kenarı ve çenesindeki derisi yirmi yıl önceye göre biraz sarkmıştı.

Dent bir süre onlara baktı ve sonra başını çevirdi. Gall ofisinin girişinde duruyordu. Anlaşılan nasıl bir sahne yaşanacağını görmek istemişti. Dent'in bakışları altında ofisine geri döndü ve kapısını kapattı. Dent ona iki çift laf edecekti ama bunu sonraya bıraktı.

Geri döndü ve Lyston'lara dönüp nefretle, "Bu bir şaka mı? Eğer öyleyse espriyi pek anlayamadım," dedi.

Olivia başını çevirdi ve diğer yanında duran genç kadınla konuştu. "Bunun korkunç bir hata olduğunu söylemiştim."

Genç kadın, Dent'e birkaç adım yaklaştı. "Şaka değil, Bay Carter. Houston'a gitmemiz gerekiyor."

"Buradan oraya giden harika bir karayolu var."

"Babam o yolu arabayla gidemez."

"Baba?"

Yüzünün üçte birini kaplayan kocaman güneş gözlü-

günü çıkardı. “Ben Bellamy. Hatırladınız mı?”

Elbette hatırlıyordu ama bu, Bellamy miydi gerçekten? Susan’ın kız kardeşi. O geldiğinde her zaman heyecanlı bir kedi gibi ortadan yok olurdu. Sıskaydı. Dışında teller, yüzünde çiller vardı. Bu o kız mıydı?

Kemikli vücudu doğru yerlerde dolgunlaşmıştı. Yüzü lekesiz, dişleri de düzgündü. Üzerindeki kıyafetler sade ama pahalıydı. Atkuyruğu yaptığı koyu renk, parlak saçlarında kırık yoktu. Tüm paket güzeldi.

Ama onun poposunda buz parçası eritemezdiniz.

Onun da tavırları anne babasınınmki gibi kibirliydi. Bu tavrı özellikle de Denton Carter’a yönelikti. Olivia ona sanki o sabah duş almamış gibi bakıyordu. Yaşlı adam ya çok hasta ya da konuşamayacak kadar kayıtsızdı. Bellamy’nin otoriter tavrı onu daha da rahatsız ediyordu. Üstelik henüz sadece bir iki kelime konuşmuşlardı.

Bir kez daha onların pisliklerine bulaşmayacaktı.

“Şehrin güney doğusunda ticari bir havaalanı var,” dedi Bellamy’ye dönerek. “Belki duymuşsunuzdur. Büyük, parlak uçaklar? Houston’a günde bir kaç kez uçuyorlar.”

Bellamy onun alaycı tavrına aynı şekilde iğneli bir gülümsemeyle cevap verdi. “Evet, bu öneri için teşekkür ederim ama babam için bütün o güvenlik kontrollerinden geçmek tam bir işkence. Bana dediler ki...” Onun arkasından Gall’ün saklambaç oynadığı hangara doğru baktı, “kiraladığınız bir uçağınız varmış. Şartlarınızı kabul ettim ve paranızı peşin ödedim.”

Lanet olsun ki o ödemeye ihtiyacı vardı.

İki bin beş yüz dolar Lyston'lar için bahşış parası sayılırdı. Kendisi içinse bu, elektrik parası, gıda alışverişi ve uçağının taksitleri demekti. Daha fazla istemediğine öyle pişman olmuştu ki kendine vurabilirdi. Gall'e ise yolcularının kim olduğunu söylemediği için daha da sert vurmak istiyordu. Bu yaşlı bunak onu böyle zor durumda bırakarak ne elde etmeye çalışıyordu ki?

Peki ya Lyston'lar ne demeye bu işe kalkışmışlardı? Bütün o kiralık uçak seçenekleri arasından onu seçmişlerdi? Üstelik özel jet kiralamak için şartları uygun olduğu halde. Kendisiyle dost olmak istediklerinden şüpheliydi.

Kendisi de onlarla hiçbir bağı olmasını istemiyordu.

Ne yazık ki Gall'ün söylediği hediye atlarla ilgili söz bu ana çok uygundu. Onlar kendisinin varlığına tahammül edebiliyorlarsa o da onlarınkine edebilirdi. Houston uçuşu kısa bir uçuştı.

Dent, Howard Lyston'a döndü. Onu varlığını algılaması için zorladı. "Randevunuz kaçtaydı?"

"Saat iki."

"Sizi oraya zamanından önce götürürüm."

"İyi," dedi Bellamy. "Eğer başka bir şey yoksa yola çıkabilir miyiz?"

Onun yukarıdan bakan tavrı Dent için çok tanıdıktı ve bu, dişlerini gıcırdatmak istemesine neden oluyordu. Bunun yerine sadece gülümsedi ve uçağın içine giden merdivenleri işaret etti. "Önden buyurun."

Uçuş sorunsuzdu. Karşılaştıkları tek güçlük Howard Lyston'ın uçağa bindirilmesi ve indirilmesindeydi. O kadar güçsüz düşmüştü ki hareket etmekte güçlük çekiyordu. Dent onun acı çekmekte olduğunu görebiliyordu. Vardıklarında onları bekleyen limuzinin arka koltuğuna yerleşirken oraya kadar gelebildiği için rahatlamış görünüyordu. Olivia da onun yanına oturdu. Her zaman olduğu gibi özenli ve korumacıydı.

Bellamy, Dent'le geride kaldı. Motorun ve sert körfez rüzgârının sesini bastırmak için bağıırıyordu. “Ekip ve doktorların planında bazen sarkmalar olabiliyor, onun için işimizin ne kadar uzun süreceğini tahmin edemiyorum.”

Güneş gözlüklerini yeniden takmıştı ama yüzünün alt kısmı gergindi. Dent bunun babası için endişelenmesiyle bağlantılı olabileceğini düşündü. Belki de o da Dent için anne babası gibi oldukça kötü şeyler düşünüyordu. Geçen on sekiz yıl içinde kendisiyle ilgili kim bilir neler duymuştu.

“Ben size bağlıyım, onun için geri döndüğünüzde burada olacağım.” Ona kartvizitlerinden birini verdi. “Ceptelefonum burada var. Hastaneden çıkarken bana haber verirsiniz siz buraya ulaşana kadar uçağı hazır ederim ve hemen kalkabiliriz.”

“Teşekkürler.” Bir an duraksadı ama sonra omzundaki büyük çantanın içinden bir kitap çıkardı ve ona uzattı. “Bunu okumuş muydunuz?”

Kitabı ondan aldı. “*Alçak Basınç*. T.J. David.”

“Diğer adıyla Bellamy Lyston Price. Bir roman yazdığımı biliyor muydunuz?”

“Hayır,” dedi ve içinden, *ve bu umurumda da değil*, diye eklemek geçti.

Ama bunu yapmadı çünkü Bellamy başını onu yargılar gibi hafifçe yana eğerek ona bakıyordu. Gözlüklerinin camlarından gözlerine bakamıyordu ama yine de vereceği cevabı dikkatle beklediğini hissedebiliyordu. “Hayır,” diye tekrarladı. “Yazar olduğunuzu bilmiyordum. Price demiştiniz, değil mi?”

“Evlendikten sonra aldığım soyadım.”

“Peki, o zaman neden T.J. her neyse?”

“O ismi telefon defterinden seçtim.”

“Nasıl yani?”

Olivia limuzinin açık kapısından seslendi. “Bellamy, geliyor musun?”

Bellamy, Dent’e, “Kitap bizi beklerken vakit geçirmenize yardımcı olabilir,” dedi.

Bunu söyledikten sonra da arabadaki anne ve babasına katıldı.

Araba uzaklaşırken Dent arkasından baktı ve içinden küfür etti. Binaya girince telefonunu çıkarıp Gall’i aradı. Gall telefonu, “Çabuk söyle meşgulüm,” diye açtı.

“Bu da ne demek oluyor Gall?”

“Yolcuların konusunda seçici olabilir misin? Bu ekonomide?”

“Kimi uçuracağıma ben karar vermeliyim. Eğer yolcuların kim olduğunu bilseydim yatakta kalırdım. “

“Onlardan korkuyorsun.”

“Neden beni olduğumdan daha da fazla kızdırmaya çalışıyorsun?”

“Bu iş ihtiyacın vardı. Parası iyi. Nerede hata yaptığımı söyler misin?” Kısa bir sessizlikten sonra tatmin olmuş bir şekilde homurdandı ve sonra, “Yapacak işlerim var,” diyerek telefonu kapattı.

Dent geçmiş günlerde ister büyük bir şehirde, isterse çimenli iniş pistiyle taşrada olsun, havaalanlarında vakit geçirmekten çok hoşlanırdı. Başka pilotlarla konuşmaya bayılırdı.

Şimdi ise onlarla konuşmaktan uzak duruyordu. Zaten kendini ismiyle tanıttığında kimse de onunla konuşmak istemiyordu. Pilot bekleme salonuna sadece birkaç gazete almak için giriyor ve sonra ana lobinin uzak bir noktasına yerleşiyordu. Spor bölümlerini okudu. Bir bulmaca çözmeye çalıştı ama pek ilerleyemedi. Televizyonda beş yıl öncesinin bir futbol maçını izledi. Öğle yemeği vakti geldiğinde bir *çizburger* aldı ve dışarıdaki yemek yeme alanına çıktı. Uçakların Hobby’den kalkışlarını izlerken yemeğini yedi. Her seferinde biri pistten kalkarken içinde o tamdık, heyecan verici duyguyu hissetti. Jet motorunun verdiği adrenalini her şeyden çok özlüyordu. Bu neredeyse seks gibiydi. Onun için bir uyuşturucuydu ve bir anda bundan mahrum kalmıştı.

Bir süre sonra Houston’ın nemli sıcaklığı onu havalandır-

malı binaya geri dönmeye ikna etti. Daha önce oturduğu yere yerleşti ve sıkıntıdan Bellamy Price'm kitabını okumaya başladı.

Önsözü okuduğunda gözlerine inanamadı. Beş bölüm sonra kızgındı. Son bölüme geldiğinde ise öfkeden gözü dönmüştü.

2. BÖLÜM

Fırtınadan önceki sessizlikti, diğer adıyla Maxey's'te akşam yemeği olarak biliniyordu.

New York ve Boston'daki iki kardeş restoran uzun zamandan beri ünlü olduğu için Atlanta'da Buckhead bölgesinde on beş ay önce Maxey's açıldığında zengin ve güzellerin –ve öyle olmak isteyenlerin– görmek ve görülmek için geldikleri yer olmuştu.

Sahiplerinden Steven Maxey cilalı krom barda oturmuş, şefin o akşamki spesiyyallerini inceliyor ve kapılar saat beş buçukta açılır açılmaz başlayacak izdihama kendini hazırlıyordu. Telefonu çaldığında arayanın kim olduğuna baktı ve annesi olduğunu görünce korkuyla açtı. “Merhaba anne.”

“Meşgul olduğunu biliyorum.”

“Boş ver. Howard mı?”

“Houston'dayız. Bundan sonraki tedavi seçeneklerimizin neler olabileceğini görmeye geldik.”

Uygulanabilir seçenekleri azalıyordu ama ikisi de bunu yüksek sesle dile getirmeye cesaret edemiyordu. “Ona sev-

gilerimi ilet,” dedi Steven.

“İletirim. Şu anda uyuyor. Bellamy onunla birlikte oturuyor. Ben seni aramak için çıktım.”

Steven onun daha fazlasını söylemek istediğini hissediyordu ama birkaç saniyelik sessizlik dışında karşıdan ses gelmedi. Sonra, “Özel uçakla geldik,” cümlesi duyuldu.

Görünüşte zararsız olan bu cümlede kötü bir titreşim vardı. Steven bekledi.

“Bellamy ayarladı. Bil bakalım pilot kimdi?”

Steven midesinin sıkıştırıldığını hissetti. “Lütfen bana şey diyeceğini söyleme...”

“Denton Carter.”

Steven dirseklerini bara dayadı ve kafasını öne doğru eğdi. Bu haberi almanın tetikleyeceği migreni önlemek istemiş gibi parmak uçlarıyla şakaklarını ovaladı.

Olivia, “Onu vazgeçirmeye çalıştım,” diye devam etti. “Ama kararlıydı.”

“Peki, ama neden?”

“Olayı kapatabilme, geçmişi tamir etmeyle ilgili. Üvey kardeşini bilirsin.”

“Her daim uzlaştıracı.”

“Her şeyin iyi olmasını istiyor.”

“Öyle miydi?”

“İyi mi? Hayır. O da bizi gördüğü için bizim onu görmekten memnun olduğumuzdan daha memnun değildi.”

“Peki, o zaman sizi uçurmaya nasıl razı oldu?”

“Havaalanının sahibi olan adam...”

“O hâlâ hayatta mı?”

“O ayarladı. Anlaşılan, Dent’e kimi uçuracağını söylememiş. Kim olduğumuzu gördüğünde her zamanki gibi sevimsiz ve küstahtı. İki taraf da birbirini sevmiyor.”

“Bellamy’nin yazdığı kitaptan haberi var mıydı?”

“Bellamy’nin dediğine göre, hayır. Tabii numara yapıyor ya da anlamazdan geliyor olabilir. Kim bilir? Burada işimiz bittiğinde onunla geri dönmek zorundayız.” Steven onun burnunu çektiğini duydu ve annesinin canının ne kadar sıkıldığını anladı. “O çocuğu bir daha hiç görmek istemiyordum.”

Bunun ne kadar dayanılmaz bir durum olduğu hakkında söylenmeye devam etti. Steven onun neler hissettiğini anlıyordu. İçinden, dehşetten paniğe ve kızgınlığa doğru duygular geçiyordu. *Alçak Basınç* basıldığı günden beri böyleydi. Bellamy’nin kim olduğu ve kitabın biyografik doğası ortaya çıktıktan sonra endişesi daha da artmıştı.

Ortağı William Stroud onun omzuna dokundu ve açılma zamanı geldiğini işaret etti. Resepsiyonist kapının önündeki yerini almıştı. Garsonlar salonun içine dağılmış, masaların son dokunuşlarını yapıyorlardı. Şarap uzmanı geniş şarap listesi hakkında soruları yanıtlamak için yerini almıştı.

“Anne,” dedi Steven onun sözünü keserek, “Üzgünüm ama kapatmam gerek. Akşam yemeği için açılıyoruz.”

“Kusura bakma, düşünmem gerekirdi...”

“Özür dilemene gerek yok. Doğal olarak canın sıkıldı. Bellamy tüm olanlardan sonra Denton Carter’la yüz yüze getirmemeliydi.”

“Binlerce kez özür diledi, Steven. Kitabının gerçek olaylara dayandığını kimsenin bilmemesi gerekiyordu.”

“Özürlerinin gerçek olduğuna eminim ama ne işe yarıyorlar? Kitabı yazmayı tercih etti. Kimliğinin ortaya çıkması riskini göze aldı. Aynı zamanda bizim de göz önünde olmamıza neden oldu. Bu hiç de adil değil.”

“Bunu artık o da anladı,” dedi Olivia içini çekerek. “Aına artık olan oldu.”

“Evet, oldu ama son ihtiyacın olan Dent Carter gibi bir hatırlatıcıydı. Şimdi onu aklından çıkar ve Howard’a odaklan. Ona selamlarımı söylemeyi unutma.”

Daha fazla söz söylenmesine fırsat kalmadan telefonu kapattı ve sonra ilk gelen heveslilere yer açmak için barın ucuna doğru kaydı. Barmenlerden mütevazı bir şekilde buzlu votka istedi. Yemek salonunun dolduğunu gördü. Barda da üç sıra insan vardı. Açıldıktan sonraki ilk koşturmacanın ardından William da ona katıldı. İçki içmesinden ve düşünceli halinden, son yaptığı telefon konuşmasının Steven’ı sarsmış olduğunu anladı.

“Üvey babanın durumu kötüleşmiş mi?”

Steven, Howard’ın son durumunu anlattı. “Durum kötü ama daha fazlası var. Denton Carter da yeniden piyasaya çıktı.” William hikâyeyi biliyordu, onun için bunun neden rahatsız edici olduğunu ona anlatmasına gerek yoktu. “Bellamy onu çağırmış.”

Steven, William’a bu karşılaşmanın nasıl olduğunu anlattı. William inanamayarak başını salladı. “Onunla neden

şimdi iletişime geçmiş ki? New York'tan ayrılıp Teksas'a döndükten sonra kitabıyla ilgili tüm tanıtımları durdurmuş ve göz önünden kaybolmuştu. Neden yeniden eskiyi kurcalıyor?"

"Hiçbir fikrim yok."

William endişeyle, "Ne yapacaksın?" diye sordu.

"Hayatım boyunca ne yapıyorsam onu." Steven içkisinin geri kalanını kafasına dikti. "Hasarı kontrol altına alacağım."

Bellamy, Dent'in limuzini binanın içinde beklediğini tahmin ediyordu. Araba henüz durmadan dışarı çıkmış ve şoförün camını yumruklayıp arka kapıyı açmasını istiyordu. Bellamy ortaya çıktığında *Alçak Basınç* kitabını onun yüzüne doğru savurdu.

"Bu lanet kitabı neden yazdığını bilmek istiyorum."

Bu öfkenin iyi mi kötü mü olduğunu bilemiyordu. Kitabı hakkında bir şey bilmediğini söylediğinde doğru söylüyor olduğunu işaret ettiğine göre bu iyi bir şey olmalıydı. Demek ki gümüş rengi kâğıtlara sarılmış fareyi ona gönderen o değildi.

Ama çok sinirliydi. Birisi onları fark edip kim olduğunu anlamadan önce onu yatıştırmalıydı. İlgiden kurtulmak için Teksas'a gelmişti ve şimdiye kadar da bunu başarabilmişti.

Onun yanından geçip terminale girdi. "Hastaneden çıktığınızda seni aramadığımı için özür dilerim. Aklımdan çık-

mış.” Atıştırmalıkların bulunduğu barın yanındaki masaları görünce, “Kalkıştan önce işlerini halledene kadar burada beklerim. Hazır olduğunda bana haber ver,” dedi.

Tam o tarafa doğru adım atıyordu ki Dent önünü kesti. “Beni atlatmaya çalışma. Bunu neden yazdığını öğrenmek istiyorum.”

Bellamy kendinden emin bir şekilde etrafına baktı. “Lütfen sesini alçaltır mısın?”

“Para için mi? Babanın serveti sana yetmiyor mu? Ya da kocan mirasına el mi koydu?”

“Bunun hakkında seninle ortalıkta konuşmayacağım. Özellikle de sen bana bağıırken.”

“Bilmek istiyorum.”

“Şimdi zamanı değil, Dent.”

Belki yükselen sesinin sert tonu, ismini kullanması ya da gözlerindeki yaşları görmüş olması Dent’in onun üzgün olduğunu ve yalnız başına geri döndüğünü anlamasını sağlamıştı.

Geriye çekildi. Pencereden dışarı, uzaklaşmakta olan limuzine baktı. Sonra onun yanına geldi ve bariz olanı söze döktü. “Sizinkiler seninle değiller.”

“Babam hastaneye yatırıldı. Olivia da onun yanında kaldı.” Dent buna bir yorum yapmadı. Bellamy onun anlık sakinliğinden faydalanıp, “Ben şurada bekleyeceğim,” dedi.

Onun yanından geçti ve peşinden gelip gelmediğini görmek için arkasına bile bakmadı. O kızgın halinde onu almadan gidebilir ve Bellamy’yi tarifeli bir uçuşla dönmek

zorunda bırakabilirdi. Bu da sorun olmazdı. Hatta daha iyi bile olabilirdi.

Olivia'nın gün içinde pek çok kez söylediği gibi yıllar sonra onunla yeniden bağlantı kurmak bir hataydı. Bellamy kendi huzuru için bunun gerekli olduğunu düşünmüştü ama şimdi, Olivia'nın tavsiyesine uymadığına pişmandı. Bir düşünman daha edinmişti.

İçecek makinesinde kâğıt bardağa buz doldurdu ve diyet kolasını da koyup masalardan birine oturdu. O sırada orada başka kimse olmadığına çok memnundu. Gün duygusal anlamda çok yıpratıcı olmuştu. Sinirleri gerilmişti. Dent'le yaşayacağı kaçınılmaz çarpışmaya kendini hazırlayabilmek için birkaç dakika sükûnete ihtiyacı vardı.

Geniş pencerelerden onun uçuş öncesi kontrolleri yaptığını görebiliyordu. Bellamy'nin kitabı koltuğunun altındaydı. Uçaklar hakkında hiçbir şey bilmiyordu ama bu uçak beyaz üzerine mavi çizgiliydi ve her kanatta birer motoru vardı. Dent benzini kontrol etti ve sol kanatta bir şeye baktı. Yere çömelip lastikleri ve iniş takımını inceledi. Ayağa kalkınca üzerindeki tozları silkeleyip uçağın arkasına dolandı ve kuyruk bölümüne geçti. Bütün hareketleri deneyimli ve etkiliydi.

Şimdi kaç yaşındaydı? Otuz altı? Otuz yedi?

Susan'dan iki yaş büyüktü.

Bellamy yılların onun üzerindeki etkisini merak ediyordu. Göbeklenmiş miydi, kelleşmiş miydi? Orta yaşa doğru kendini bırakmış mıydı? Ama hiç yaşlanma belirtisi yoktu.

Açık kahverengi saçları hâlâ kalın ve inatçıydı. Gözlerinin kenarında hayatının büyük bir kısmında kokpitten güneş bakmaktan oluşan kırışıklar vardı. Olgunlaşmak –ve hiç şüphesiz ki hızlı yaşamak ve geç saatlere kadar ayakta kalmak– yüzünü daha ince ve köşeli hale getirmişti. Şimdi de on sekiz yaşında olduğundan daha az çekici değildi. O zamanlar Bellamy’nin onun yanında dili tutuluyor ve yüzündeki sivilceleri ve dışındaki tellerin varlığını daha şiddetli hissediyordu.

Dent kontrolü bitirdikten sonra yer ekibine tamam işareti verdi ve ağır adımlarla binaya doğru yürüdü. İçeriye rüzgârla beraber girdiğinde resepsiyondaki kadınlar yapmakta oldukları şeyleri bırakıp onun kravatını düzeltişini ve hâlâ zayıf olan bedenini hayranlıkla izlediler. Güneş gözlüklerini çıkardı, elini rüzgârın dağıttığı saçlarında dalgınca gezdirdi ve Bellamy’nin beklemekte olduğu yere doğru yürüdü.

Bir kahve alıp masaya geldi. Bellamy’nin karşısına oturduğunda kitabı masanın üzerine koydu. Patlamak üzere bir bomba gibi ağırdı.

İçten içe köpürerek uzun bir süre Bellamy’ye baktı. Gözleri Bellamy’nin hatırladığı gibi gri yeşildi. Üzerlerinde kahverengi benekler vardı. Bu özellikleri tanıdık, içlerindeki öfke ise yeniydi.

Sonunda, “Durumu kötü mü?” diye sordu.

“Babamın mı? Çok kötü. Onkolog bir kemoterapi daha yapılmasını önerdi ama bu, kuvvetini o kadar düşürüyor ki Olivia’yla buna değip değmeyeceğini düşünüyorlardı. Dok-

tor eve dönmek için çok zayıf olduğunu düşündü.”

“Kemoterapinin faydası olabilir.”

“Hayır,” dedi yumuşak bir sesle. “Olmaz. Öyle ya da böyle yakında ölecek.”

Dent bakışlarını kaçırdı ve oturduğu yerde hafifçe kıpırdandı. “Üzıldüm.”

Bellamy kolasından bir yudum aldı ve Dent yeniden kendisine bakana kadar bekleyip, “İçinden gelmeyen şeyler söyleme,” dedi.

Dent elini çenesinde gezdirdi. “Gerçekleri mi konuşacağız? Birinin başına böyle bir şey gelmesi çok kötü ama baban da bana karşı hiç iyi değildi.”

“Karşılıklı olarak.”

“Ben ona ne yaptım? Bir dakika, öğrenmek istiyorsam kitabını okuyabilirim. Beni aydınlatacaktır.” Kitabın üzerine parmağıyla kızgın bir şekilde vurdu.

“Sonuna kadar okursan...”

“Yeterince okudum.”

“O zaman karakterin senden esinlendiğini göreceksin.”

“Esinlenmek mi? Bir tek ismimi kullanmamışsın.”

“Neden geçmişini kurcalıyorsun?”

“Neden umursuyorsun?” dedi Bellamy sertçe.

“Soruyor musun?”

“Uzun zaman önce oldu, Dent. Senin hayatını ne kadar etkiledi? Birkaç hafta mı? Birkaç ay mı? Hayatına devam ettin.”

Dent homurtuya benzer bir ses çıkardı.

“Ailen var mı?”

“Hayır.”

“Hiç evlenmedin mi?”

“Hayır.”

“Kendi uçağın var.”

“Sahip olmak için çalışıyorum.”

“Anlaşılan, Bay Hathaway’le hâlâ samimisin.”

“Evet. Bugüne kadar. Şu anda kara listemdeki tek isim.”

“Sana biz olduğumuzu söylemedi mi?”

“Hayır. Bana çeki verdiğinde bile söylemedi.”

“Bellamy Price ismi sana bir şey ifade etmedi mi?”

“Sadece rakamın doğru olup olmadığına baktım.”

“Beni televizyonda görmüş olabileceğini düşündüm.”

“Televizyona mı çıktın?”

Başıyla onayladı.

“Bunun hakkında konuşmak için mi?” Çenesiyle masada duran kitabı işaret etti.

Bellamy yine başıyla onayladı.

“Harika. Bu gerçekten harika.” Kahve fincanını ağzına götürdü ama sonra içmeden masaya koydu ve eliyle öyle sert itti ki kahve döküldü.

“Birkaç hafta boyunca medyada çok yer aldı,” diye ekledi mırıldanarak. “Nasıl kaçırdın bilmiyorum.”

“Sadece şanslıydım herhalde.

Sonraki bir dakika hiç konuşmadılar. Lobiden geçen insanlar sanki onların arasındaki düşmanlığı sezmiş ve durumu çözebilmeleri için onlara özel alan bırakmak istemiş gibi o

bölüme gelmediler. Bellamy resepsiyonda çalışan kadınlara her baktığında Dent’le ikisini merakla izlerken yakalıyordu.

Sessizliği bozan Dent oldu. “Neden benim uçağımı kiraladın? Babanı buraya başka şekilde de getirebilirdin. Özel jet mesela. Bana ve ufak Cessna uçağıma ihtiyacın yoktu.”

“Senin olaylarla nasıl başa çıktığını görmek istedim. Havayolu olayından sonra senin hakkında hiçbir şey duymamıştım.”

“Ah! Demek biliyorsun.”

“Haberlerdeydi.”

“Biliyorum,” dedi kuru bir şekilde. “Bununla ilgili de bir kitap yazacak mısın?”

Bellamy ona ters bir bakış attı.

“Sana bolca malzeme verebilirim. Bakalım,” dedi ve düşünceli bir şekilde çenesini sıvazladı. “Genç dulun beni Nantucket’a gitmek için tuttuğu zamana ne dersin? Uzun mesafeydi. Massachusetts’e geldiğimizde çoktan karanlık olmuştu ve fırtınalı bir geceydi. Kimse öldürülmedi ama kadın beni seks yaparak öldürmeye çalıştı.”

Bellamy bu kelimeleri duyduğunda irkildi ama onun kendisini rahatsız etmesine izin vermeyi reddetti. İfadesini değiştirmeden, sabırlı bir şekilde, “Senin uçağını kiraladım çünkü kitabımı okuyup okumadığını ve tepkini merak ediyordum.”

“Şimdi öğrendin. Bu sana iki bin beş yüz dolar ve benzin masraflarına mal oldu. Buna değer miydi?”

“Evet.”

“İyi. Müşterilerimin paralarının karşılığını aldıklarını düşünmek isterim. Bahsettiğim dul kesinlikle aldı,” dedi ve Bellamy’ye sırtıttı. Bellamy onu görmezden geldi. “Eğer Gall kendi komisyonunu alacağını düşünüyorsa çok yanılıyor.”

“Belki sana söylemedi çünkü...”

“Benim hayır diyeceğimi biliyordun.”

“Belki de birbirimizi görmemizin iyi olacağını düşündü.”

“Bu benim için nasıl iyi olabilir ki?”

“Bu bize yıkılanları onarmamız için bir fırsat verdi.”

“Yıkılanları onarmak mı?”

“Evet. Her şeyi geride bırakmak. Unutmak...”

“*Unutmak* mı?” Yeniden öne doğru eğildi ve bu sefer öfkesinden masayı titretti. “Son on sekiz yıldır bunu yapıyorum. En azından bunu yapmaya *çalışıyorum*. Bunun uzun zaman önce olduğunu söyledin. O kadar uzun süre değil, genç bayan. Benim için her şeyi geride bırakmak için yeterli bir süre değil. Unutmak için. Herkesin unutulması için. Şimdi sen çıkıp o Anma Günü’yle ilgili bir kitap yazıyorsun...”

“Kitap roman olarak basıldı. Niyetim asla...”

“Ve şimdi tüm bu kirli işler dünyada herkesin ağzına sakız oldu. Bir hikâyeye yazmak istediysen sorun değil, neden uydurmadın?” Yumruğunu kitabın üstüne vurdu. “Neden bu hikâyeyi yazdın ki?”

Ona hesap vermek zorunda olmaya çok kızmıştı. Aynı şekilde sinirli bir tavırla bunu Dent’e belli etti. “Çünkü ben de olanları unutmak istiyorum.”

Dent zorlama bir kahkaha attı. “Yazarak unutmak komik bir yol.”

“Olaylar olduğunda on iki yaşındaydım. Üzerimde çok dramatik bir etkisi oldu. Çoğunu atlattım ama her şeyi silmeliydim.”

“Silme mi?” Dent kaşının birini kaldırdı. “Bu beş dolarlık bir kelime. Kitabında da kullandın mı?”

“Her şeyi yazdım ki elle dokunulabilir hale gelsin. Böylece sonra onu kaldırıp atabilecektim.”

“Şimdi konuşuyorsun. Keyfine bak.” Kitabı yeniden onun yüzüne doğru salladı. “Bu kopyayla başlayabilirsin. En yakındaki çöpe salla gitsin.” Ayağa kalkıp omzunun üzerinden arkaya seslendi. “Haydi gidelim.”

“Görüyor musun? Dent? Her şey yolunda mı?”

Uçağa bindiğinden beri yolcusunun ilk sözleri bunlar olmuştu. Yolculuk sırasında onunla konuşmak isterse kulaklıkları kullanması gerektiğini söylemiş ve, “Yapman gereken tek şey bunu şuraya, diğerini de buraya takmak,” diyerek kulaklığın üzerindeki kabloları işaret etmişti. “Mikrofonu ağzına böyle yaklaştır.” Mikrofonu neredeyse altdudağına yaklaştırmıştı. “Ve sonra da konuş. Anladın mı?”

Başını salladı ama Dent onun anlamasının pek de önemli olmadığını anlamıştı. Bellamy’nin söyleyecek bir şeyi yoktu. Bu, Dent için sorun değildi.

Ama şimdi, kırk beş dakikalık uçuşlarının yirminci da-

kikasında hafif bir türbülansa girmişlerdi ve Bellamy endişeli bir sesle onunla konuşuyordu. Kabini görebilmek için arkasını döndü. Koltuğun kollarını sıkışmış, endişeli bir şekilde pencereden dışarı bakıyordu. Ufukta yıldırımlar görünüyor ve fırtına bulutlarının varlığını haber veriyordu. Onlara paralel uçuyorlardı ama Bellamy çok gezgindi.

Dent hava durumunun farkındaydı. Radar üzerinden nerede olduğunu ve hangi hızda, nereye ilerlediğini takip edebiliyordu. Uçuş planını da buna göre yapıyordu. “Endişelenecek bir şey yok,” dedi mikrofonuna. “Fırtına millerce uzakta ve pek artmayacak.”

“Sadece... belki başka bir rotadan gidebiliriz diye düşündüm.”

“Uçuş planını bildirdim.”

“Biliyorum ama fırtınanın daha uzağından uçamaz mıyız?”

“Uçabiliriz ama fırtınanın içine dalmayı nerede olduğumu bilmeyen bir MD80’le çarpışmaya tercih ederim.” Bellamy onun yüzünü görebilmek için arkasını döndü. “Ama bu benim fikrim sadece.”

Bellamy ona öldürücü bir bakış attı. Kulaklığı kafasından indirip kordonlarını koltuğunun yanından çıkardı. Dent dikkatini yeniden işine verdi ama türbülans arttığında kafasını çevirip Bellamy’ye baktı. Gözleri kapalıydı ve dudakları oynuyordu. Ya dua ediyor ya da şarkı söylüyor olmalıydı. Belki de ona lanet ediyordu.

Dönüşünü haber vermiş olduğu Gall pistin ışıklarını

yakmıştı. Uzun yılların verdiği deneyimle uçağı sorunsuz indirdi ve hangara doğru ilerledi. Gall'in binanın girişinde durduğunu seçebiliyordu.

Uçağı durdurdu ve motoru kapattı. Gall tekerleklerle takoz yerleştirdi. Dent kokpitten çıkıp kabine girdi ve kapıyı açtı. Önce kendisi dışarı çıktı, sonra Bellamy'nin merdivenlerden inmesine yardım etmek için arkasını döndü. Bellamy kendisine uzatılan eli görmezden geldi.

Bu onu incitti. Ona satış fişini uzattı. "Houston'da aldığım benzini bana ödemeniz gerekiyor."

"Bay Hathaway'de kredi kartım var. Bana izin verirseniz tuvalete gitmem gerek."

Hızla binaya girdi.

Gall kanatların etrafında dolaştı ve boş kabine baktı. "Diğerleri nerede?"

"Houston'da kaldılar."

"Bu beni şaşırtmadı. Adam bir ayağı çukurda görünüyordu. Onun dışında nasıl geçti?"

"Bana şirinlik yapma, Gall. Sana deli gibi kızgınım."

"Bugün daha zenginsin..."

"Net bir yanıt istiyorum. Onun kitabı hakkında bilgin var mıydı?"

"Kitap mı?"

"Evet, kitap. Hani insanlar okuyorlar ya."

"Resimli mi?"

"Hayır."

"O zaman bilmiyordum."

Dent, Gall'in gözlerine baktı. Biraz sulanmışlardı ancak yalan söylüyormuş gibi görünmüyorlardı. "Seni daha sonra öldüreceğim. Şimdi uçağımı bırakıp günü bitireceğim."

O bunu yaparken Gall ve Bellamy hangardaki ofiste işlerini hallediyorlardı. Dent gözünü onlardan ayırmadı ve Bellamy dışarı çıktığında önünü kesti.

Bellamy sert bir şekilde, "Teşekkürler," dedi.

Onu o kadar kolay bırakmaya niyeti yoktu. "Havalı kelimeler kullanmıyor olabilirim ama uçmayı iyi bilirim. İyi bir pilotum. Korkman için sebep yoktu."

Bellamy gözlerini ondan kaçırarak, "Uçmaktan korkmuyordum," dedi.

3. BÖLÜM

Dent ve Gall birlikte uçağı hangara aldılar. Dent uçağı tırmandı ve güneş gözlükleriyle iPad'ini aldı. O sırada Belamy'nin oturduğu koltukta duran *Alçak Basınç* kitabını gördü. "Lanet olasıca." Kitabı aldı ve uçağın kapısından çıkar çıkmaz hızla arabasına doğru ilerledi.

Gall gürültülü buzdolabından altılı bira kutusunu alıp arkasını döndü. "Birkaç tane içeriz diyordum. Nereye gidiyorsun?"

"Onun peşinden gideceğim."

"Peşinden gideceğim de ne demek?"

Dent sürücü koltuğuna oturup motoru çalıştırdı ama tam kapıyı kapatacakken Gall bir elinde bira kutularını taşıyarak geldi ve diğer elini açık kapıya koydu. "Bela arama, Ace."

"Bu çok komik doğrusu. Beni onlara bulaştıran sensin."

"Yanlış yaptım."

"Öyle mi diyorsun?" Kapıyı salladı. "Bırak."

"Neden onun peşinden gidiyorsun?"

“Kitabını bırakmış. Onu geri vereceğim.”

Kapıyı sertçe çektiğinde Gall bıraktı. “Bundan vazgeçsen iyi olur.”

Dent onun uyarısını dinlemedi. Arabayı birinci vitese taktı ve hangardan çıktı. Yolu iyi biliyordu. Bu iyiydi çünkü tek eliyle direksiyonu tutarken diğer eliyle cüzdanını arka cebinden çıkarmaya çalışıyordu. İçinden çekti aldı ve üzerindeki adresi iPad’inde bulunan GPS’e girdi. Kısa süre sonra onun adresine giden harita karşısındaydı.

Austin’in otuz mil kuzeyindeki Georgetown Victoria dönemi mimarisiyle biliniyordu. Kasaba meydanı ve ağaçlıklı sokakları süslü binalarla doluydu.

Bellamy de böyle bir evde yaşıyordu. Ceviz ağaçlarından oluşan bir korunun içindeydi. Evi boydan boya çevreleyen geniş bir verandası vardı. Dent kaldırıma park etti ve kitabı eline alıp verandaya uzanan çiçekli yoldan yukarı çıkan basamaklara doğru ilerledi. Basamakları ikişer ikişer çıktı ve eğreltiotu saksısının yanında geçip zili çalmak için uzandı.

O sırada kapının aralık durduğunu fark etti. Kapıyı tıklattı. “Merhaba.” Bir ses duydu ama emin değildi. “Merhaba. Bellamy?” O kadar hızlı gitmişti ki Bellamy ondan çok önde olamazdı. “Merhaba?”

Bellamy kapı aralığında belirdi. Dent onun kapıdan destek alır gibi görüldüğünü fark etti. Gözleri kocaman açılmış ve ıslaktı. Bembeyaz yüzünde daha önce fark etmediği çiller göze çarpıyordu.

Bellamy dudaklarını yaladı. “Burada ne yapıyorsun?”

“İyi misin?”

Bellamy başını salladı ama Dent ona inanmadı.

“Sen çok şey görünüyorsun...” Yüzünü işaret etti.

“Uçuştan dolayı mı? O kadar kötü müydü?”

“Hayır.”

“O zaman sorun ne?”

“Hiçbir şey.”

Bir an duraksadı. Neden ona kitabı verip güneş ışığı görmeyeceği bir yere gömmesini söyleyip gitmediğini merak ediyordu. Buraya bunu yapmak için gelmişti. Böylece ondan sonsuza kadar kurtulmuş olacaktı.

İçinde orada bir saniye daha uzun kalırsa buna pişman olacağına dair bir his vardı ama ondan ve Lyston ile ilgili her şeyden uzaklaşmak isteğine rağmen kapıyı hafifçe itti. Bellamy karşı koydu. Biraz daha hızlı itti. Sonunda Bellamy vazgeçti ve kapı ardına kadar açıldı.

“Bu da ne böyle?” dedi hayretle.

Bellamy’nin arkasındaki hol kâğıt parçalarıyla kaplıydı. Cilalı ahşap zeminin her yerine yayılmışlardı. Onun yanından geçip yere eğildi ve büyükçe parçalardan birini eline aldı. Bir kitap sayfasıydı. Üzerinde T.J. David yazıyordu ve bir de sayfa numarası vardı.

“Eve geldiğinde burayı böyle mi buldun?”

“Ben de senden birkaç dakika önce geldim,” dedi Bellamy. “Ancak bu kadarını gördüm.”

Dent’in aklından ilk geçen bunu yapanın hâlâ evin

içinde olabileceğiydi. “Alarm sistemi?”

“Bu bende yok. Taşınalı daha birkaç hafta oldu.” Duvara dayanmış kutuları işaret etti. “Daha yerleşemedim bile.”

“Kocan burada mı?”

Soru kafasını karıştırmış gibiydi. Bellamy kekeledi. “Hayır. Yani ben... boşandım.”

Hımm. Bu bilgiyi daha sonra değerlendirmek için aklının bir köşesine yazdı. “Dokuz yüz on bir acili ara. Ben de etrafa bir bakacağım.”

“Dent.”

“Merak etme.”

Elindeki kitabı masanın üzerine bıraktı. Sonra ana holden ilerleyip koridorun iki yanında bulunan yemek odası ve oturma odasının yanından geçti. Koridor onu evin arkasına götürdü. Orada mutfak ve çamaşır odası vardı. Bahçeye açılan kapı açıktı. Kilit mekanizması kapıdaki delikte sallanıyordu.

Tekir bir kedi kapının pervazında merakla dolanıyordu. Dent’i görünce kaçtı. Bir şeye dokunmamaya çalışarak beton verandaya çıktı. Burada bir torba çiçek toprağı, birkaç tane boş saksı evin dış duvarına dayanmış, duruyordu. Saksılardan biri kırılmıştı. Parçaları merdivenlere yayılmıştı. Çitlerle çevrili arka bahçe boştu.

Eve giren kişinin artık tehdit oluşturmadığını anlamıştı ama yine de üst katı kontrol etmek istiyordu. Onun adımlarını mutfaktan koridora kadar takip etti. Bellamy elinde cep telefonuyla onu bıraktığı yerde duruyordu.

“Sanırım çamaşır odasındaki kapıdan girmiş. Yukarıya da bakacağım.”

Merdivenleri hızla çıktı. Solundaki ilk kapı çalışma odası olarak kullanmayı düşündüğü belli olan bir odaya açılıyordu. Sehpanın üzerine konmuş olan bilgisayara dokunulmamış gibiydi ama aşağıda olduğu gibi burada da kitabının sayfaları konfeti gibi etrafa saçılmıştı. Dolabı kontrol etti ama içinde kırtasiye malzemelerinin bulunduğu birkaç kutudan başka bir şey yoktu.

Koridorun sonunda camlı antika kapılar açık duruyordu. Bellamy’nin yatak odasına girdi. Burada daha az kalmıştı. Oda da tahrip edilmişti ama konfetiyle değil.

Aceleyle dolabı kontrol etti. Burada kıyafetler ve ayakkabılar, açılmamış kutular vardı. Bir de çiçeksi bir koku. Banyo krem rengi armatürler, pofuduk havlular ve tuvalet masasına dizilmiş kadın aksesuarları dışında boştu.

Yatak odasının çifte kapısına doğru yürüdü ve Bellamy’ye seslendi. “Burada durum sakın ama yine de yukarı gelsen iyi olur.”

Birkaç saniye sonra Bellamy de onun yanına geldi. Tıpkı Dent’in yaptığı gibi, olduğu yerde donakaldı.

“Bu, dekorasyonun bir parçası değildir herhalde.”

Bellamy, “Hayır,” dedi kısık sesle.

Duvara kırmızı boyayla, *Pişman Olacaksın*, yazılmıştı.

Boya akmış ve her harfin dibinde kan damlalarına benzeyen lekeler bırakmıştı. Harfleri yazmak için fırça yerine onun iç çamaşırlarından biri kullanılmıştı.

Bunun anlamı ikisinin de dikkatinden kaçmamıştı.

Dent halının üzerinde duran boyaya bulanmış ipek parçasına doğru yürüdü. “Senin mi?” Bellamy başıyla onayladığında, “Hasta pislik. Polis geliyor mu?” dedi.

Bellamy kendini toparlamaya çalıştı. Bakışlarını duvara yazılmış olan mesajdan ayırıp ona baktı. “Onları aramadım.”

“Neden aramadın ki?”

“Çünkü olayların büyümesini istemiyorum.”

Onu yanlış duyduğunu düşündü. Yüzünden bu düşüncesi anlaşılıyor olmalıydı.

“Bu bir şaka,” dedi Bellamy. “Buraya taşındığımda komşulardan biri buralarda böyle şeylerin olduğu konusunda beni uyarmıştı. İş gücü olmayan ergenler. Bir nevi tören gibi belki. Çimenlere çöpleri yayıyor, posta kutularını deviriyorlarmış. Geçen ay tüm bir blokta bunu yaptıkları söylenmişti.”

Duvardaki yazıya ve yerde duran iç çamaşırına baktı ve ona doğru yaklaştı. “Yatak odanın duvarına bir tehdit mesajı yazmak için senin iç çamaşırın kullanılıyor ve sen bunu etrafa saçılan çöpler ve devrilen posta kutularıyla bir mi tutuyorsun?”

“Polisi aramayacağım. Bir şey almamışlar. En azından öyle görünüyor. Bu sadece haylazlık.”

Hızla arkasını dönerek odadan çıktı. Dent de onun peşinden merdivenlerden indi. “Buraya geldiğimde yaprak gibi titriyordun. Şimdi bunu bir şaka olarak mı geçiştiriyorsun?”

“Böyle olduğuna eminim.”

Mutfağa doğru yürüdü. Dent onun bir adım arkasm-

daydı. “Tabii öyledir. Bunu yutmuyorum. Neye pişman olacaksın?”

“Bilmiyorum.”

“Bence biliyorsun.”

“Bu seni ilgilendirmez. Burada ne işin var zaten?” Mutfak masasından bir sandalye alıp kapatmak için çamaşır odasındaki kapıya dayadı. “Komşunun kedisi içeri giriyor.”

Arkasını döndüğünde Dent yolunu kesmişti. “Polisi ben arayacağım.”

“Buna kalkışma sakın. Medya bunun kokusunu alır ve bununla da ben uğraşmak zorunda kalırım.”

“Bununla da mı? Başka ne var?”

“Hiçbir şey. Lütfen sadece bırak. Babamın öldüğünü haber verecek olan telefonu bekliyorum. Şu anda daha fazlasını kaldıramam. Bunu anlayamıyor musun?”

Dent kadının kötü durumda olduğunu anladı. Gözlerinde bir şey vardı. Korku mu? Sesi titremek üzereydi. Tırnaklarıyla tutunmuştu ama hâlâ ayaktaydı. Bunu takdir etmek zorundaydı.

Tavrını yumuşattı. “Bak, ailen sayesinde polislere ben de pek bayılmıyorum ama yine de bunu bildirmen gerektiğini düşünüyorum.”

“Mavi ışıklarını yakarak gelecekler.”

“Muhtemelen.”

“Hayır, bu saçmalıklarla uğraşamam. Onları aramaya çağım.”

“Peki, o zaman bir komşunu ara.”

“Ne için?”

“Evlerinde geceyi geçirip geçiremeyeceğini sormak için.”

“Saçmalama.”

“Bir arkadaş? Biri gelebilir.”

“Hayır.”

“O zaman polisi ara.”

“Eğer onları aramak istiyorsan ara. Onlarla sen uğraşabilirsin. Ben burada olmayacağım.” Onu yana itti ve koridora doğru yürüdü. “Bizimkilerin evine gideceğim.”

“Bu fikir aklıma yattı. Burada yalnız başına kalmak çılgınlık olurdu. Ama bir saat bekle. Polisler gelsin...”

“Hayır. Fırtına buraya gelmeden gitmek istiyorum.”

“Buraya gelmiyor.”

Pencereye doğru baktı. “Gelebilir.” Çantasını almak için yere doğru eğildi. Anlaşılan, içeri girdiğinde yere düşürmüştü. “Hâlâ beni neden takip ettiğini söylemedin.”

“Senin şu lanet kitabını geri vermek için.” Kitabı bıraktığı masayı işaret etti. Sonra botunu yerdeki kâğıt parçalarının arasında gezdirdi. “Anlaşılan, birileri kitabından bana nispeten daha da az hoşlanmış.”

Bellamy bir şey söylemek ister gibi oldu ama sonra bakışlarını ondan kaçırdı. Sonra hızla dönüp ön kapıyı açtı.

Dent onun omzunun üzerinden uzanıp kapıyı kapattı. Bellamy kızgın bir şekilde arkasını döndü ama ilk konuşan Dent oldu. “Kitabınla ilgili, öyle değil mi?”

Bir şey söylemedi ama gerek yoktu. Yüz ifadesi her şeyi belli ediyordu.

“Gerçekten korktun, değil mi?”

“Ben...”

“Çünkü benim gibi sen de bunun bir ergen şakası olmadığını biliyorsun.”

“Bilmiyorum.”

“Başka ne için pişman olacaksın ki? Kitabı yazdın ve bu, birini gerçekten mutsuz etti.”

“Ben öyle bir şey demedim.”

“Seni tehdit edecek kadar mutsuz etti ve sen bu tehdidi ciddiye alıyorsun. Bunu biliyorum çünkü korkuyorsun. İnkâr etme. Bunu görebiliyorum. Peki, neler oluyor?”

“Bu seni neden ilgilendiriyor?”

“İyi biriyim diyelim.”

“Ama değilsin!”

Bunda tartışacak bir şey yoktu. Birkaç saniye birbirlerine baktılar. Sonra Bellamy başını önüne eğdi ve bir süre öylece kaldı. Başını kaldırdığında yüzüne düşen bir saç tutamını arkaya doğru attı.

“Dent, gerçekten berbat bir gün geçirdim. Önce seninle yüzleşmek zorunda kaldım. Sen son derece düşmanca davrandın ve sana uzatılan zeytin dalını reddettin. Hastanede kanser bölümünde işe yaramaz bir şekilde durdum ve dünyada her şeyden çok sevdiğim babamın tarifsiz acılar çekişini ve onur kırıcı halini izledim. Onu bırakmak istemiyordum ama yarın sabah ofis açıldığında mutlaka halledilmesi gereken bir iş çıkardı ama beni göndermesinin asıl nedeni onu bu şekilde görmek zorunda kalmaktan beni kurtarmak istemesiydi. Sonra,

eve dönüş yolculuğunda panik atak geçirmemek için kendimi toplamaya çalıştım. Bu hem dehşet verici hem de küçük düşürücüydü çünkü sen oradaydın. Evime geldiğimde bu halde buldum ve sonra sen gelip canımı sıkmaya başladın. Yeter artık, gidiyorum. Sen ister kalabilir, ister gidebilirsin. Hatta cehenneme bile gidebilirsin. Umurumda bile değil.”

Dışarı çıkarken ana düğmeden evdeki tüm ışıkları kapattı ve Dent’i karanlıkta bıraktı.

Ray Strickland insanların uzak durması gereken biriydi ve öyle görünmek için de çabalıyordu.

Kötü görünüşü doğuştan geliyordu ama görünüşüne uyacak davranışlar geliştirmişti. Kalın kaşları gözlerini gölgeleyiyor ve yüzüne daimi bir çatık kaş ifadesi veriyordu. Bacakları da aynı şekilde güçlü olmasa geniş omuzları ve kaslı kolları onu şişman gösterirdi. Sol kolunu omzundan bileğine kadar kaplayan, dişlerinden zehir damlayan yılan dövmesinden gurur duyuyordu.

Yılan, kolundaki yara izlerini saklıyordu.

Belindeki deri kılıfta uyarıları dikkate almayıp ona saldıracak biri olursa kullanmak için bir bıçak duruyordu.

Bana bulaşmayın diye düşündüren bir havası vardı. Yoluna çıkan çoğu kişi buna memnuniyetle uyuyordu. Bu akşam özellikle tersti.

Bir şeyler içmek için uğradığı bar kalabalık ve sıcaktı. Müzik kötü ve yüksek sesliydi. Camlı giriş kapısından içeri

yeni giren herkes Ray'i daha da geriyordu. Onu sıkıştırıyor ve havasını emiyorlardı. Deri yeğinin önü açıktı ama yine de daralmış hissediyordu.

Garson kıza bir tekila daha istediğini işaret etti. Kızın kafasında üstünde tüylü bir bant olan siyah bir kovboy şapkası vardı. Siyah deri bir sutyen takmış ve düşük belli bir kot pantolon giymişti. Göbeğinde gümüş halkadan bir *piercing* vardı. Üstündeki zincir aşağıya kadar uzanıyordu.

Ray bunu gördüğünü kıza belli etti. "Zinciri sevdim."

"Teşekkürler," dedi içinden, *canın cehenneme*, diye ekleyerek. İçkisini koyduktan sonra adama arkasını döndü ve yuvarlak kalçalarını sergiledi.

Bu reddediliş onu çok kızdırmıştı. Buna alışkındı aslında. Kadınlar ona çok ilgi göstermiyordu. En azından ucuz içkiyle yakınlık göstermeleri için onları ikna etmedikçe. Onlarda arzu uyandırmıyordu.

Böyle bir yeteneği yoktu. Ağabeyi Allen ise farklıydı. Kadınlar ona hayrandı. Allen bir kadına doğru sadece parmağıyla işaret etse bile kadın ona doğru koşarak geliyordu. Sonrasındaysa, Allen onu kolaylıkla yatağa atabiliyordu. Kadınlara bayılıyordu, kadınlar da ona.

Allen'ı sadece bir kişi reddetmişti.

Susan Lyston.

O kaltaktan sonra Allen için başka kadın kalmamıştı. *Hiçbir şey kalmamıştı.*

Ray bardağına uzandı ve boğazını yakan tekilayı boğazına dikti.

Susan Lyston olmasa Allen da bu akşam orada onunla olurdu. Kız peşinde koşar, sarhoş olur ve eski günlerdeki gibi eğlenirlerdi. Eski günlerde çılgın gençlerdi ama Ray on sekiz yıl sonra da öyle olmamaları için bir sebep görmüyordu. Ama Susan Lyston yüzünden bunu asla bilemeyecekti.

Şimdi küçük kız kardeşi de aynı zarar verici tavrı devam ettiriyor. Bununla ilgili bir kitap bile yazmış! İsimleri değiştirmiş, kendi adını bile. Olaylar hayali bir şehirde geçiyor ama gerçek hikâyeyi bilen biri için bu yeterli olmuyordu. Karakterlerini gerçek kişilerle eşleştirmek çok kolaydı.

Allen'ın karakterini tarif ettiği Ray'in köpürmesine neden oluyordu. Ona "sırnaşık" diyordu. Ray bununla tam olarak ne demek istediğini bilmiyordu ama iyi bir şey gibi görünmüyordu. O lanet olası kitabın sayfalarında ağabeyiyle defalarca alay ediliyordu. Susan'ın artık yetişkin olan kız kardeşi televizyonlara çıkıp Allen'dan ve onun hayatını mahveden olaydan çıkar sağlıyordu.

Bu asla olamazdı. Ray onun bu şekilde paçayı sıyırmasına izin vermeyecekti.

Austin'e geri döndüğünü duyduğunda onun pembe hayatını bozacak bir kampanya başlattı. Onun Allen tutuklandığında olduğu gibi endişeli, gergin ve korkuyor olmasını istiyordu.

Onunla eğlendikten sonra onu ağabeyiyle ilgili yazdıklarına pişman edecekti.

Bugün ona bir uyarı göndermeye karar vermişti. Kitabından para kazanmasından nefret ediyor olsa da bir kopya-

sını almış ve bıçağıyla parçalamıştı. Bir kutu kırmızı boya ve bir fırça almıştı. Evine girmek ve yatak odasını bulmak çok kolay olmuştu.

En güzel kısmı son dakikada fırça yerine onun iç çamaşırlarından birini kullanmış olmasıydı. İç çamaşırlarının düzgün bir şekilde çekmecelere yerleştirilmiş olduğunu görmüş ve en beğendiğini seçmişti. Boyayı iyi emmemişti ama işini bitirebilmişti.

İşi bittikten sonra mutfaka gitmiş ve oturup onun eve gelmesini beklemişti. Öğleden sonra böyle geçmişti. Sıcaklık artmış ama yine de klimayı çalıştırmamıştı. Bir sebepten rahatsız olmasının önemli olduğunu düşünmüştü. Bunu Allen için yapıyordu.

Gece olmuş ama güneş gittiği halde hava serinlememişti. Arabasının park yerine yaklaştığını duyduğunda bacakları kot pantolonunun içinde terlemiş, yelege bedenine yapışmıştı. Onun kapıyı açtığını duymuş ve holdeki karmaşayı gördüğünü hayal etmişti. Şaşkınlıkla çıkardığı sesi duyduğunda neredeyse bir kahkaha patlatacaktı.

Mutfaktan bir anda çıkıp onun ödünü patlatmak istiyordu ama bunun yerine akıllıca davrandı. Bir sonraki adımını planlamak için onun nereye gideceğini dinledi.

Sonra bir motor sesi duydu. Bir kapı kapandı. Ayak sesleri duyuldu.

Kahretsin! Ray boyanın içinde durduğu torbayı aldı ve aceleyle orayı terk etti. Arka kapıyı kapatmak için bile durmamıştı. Kapının kilidini açarken kırdığı saksının üzerinden

zıplayarak geçti. Çiti aştı ve komşunun bahçesinden koşarak geçti.

Kamyonetini birkaç blok uzağa bırakmıştı. Oraya ulaştığında her yanından ter damlıyordu ama korkmuş değil, öfkeliydi. Biri planını bozmuştu.

Onun evinin yanından geçme riskini göze aldı. Onun gibi adamlar risk almaya alışkındı. Bu sefer risk alması işe yaramıştı. Planını bozan aşağılık herifin kim olduğunu görmüştü.

Denton Carter.

Ray önce Bellamy Price'in verandasında onu gördüğüne inanmamıştı ama yanılmıyordu.

Ray bara doğru eğilip boş bardağı avuçlarında yuvarlarken, "Ukala pilot," diye mırıldandı. Kızgınlıktan köpürüyordu. Dent Carter pislik içinde yuvarlasan bile mis gibi gül kokan o şanslı heriflerdendi. Ray onun da yıllar içinde epey sıkıntı yaşadığını biliyordu. Bir havayolu şirketinden kovulmuştu. Neredeyse bir yere çarpmasıyla ilgili bir şeydi.

Ama Dent yeniden ayağa kalkmıştı. Bellamy'nin evinin önüne seksi bir kırmızı Corvette park etmişti. Ray onun içeri davet edildiğini görmüştü. Neden davet edilmesin ki? Kitabında ondan sürekli seksi erkek olarak bahsediyordu.

Tüm bu olanlar Ray'i çok kızdırmıştı.

Garsona işaret etti ve ön cebinden bir tomar para çıkardı. Kız parayı görünce yumuşadı ve ona doğru elinde bir şişe tekilayla geldi.

"Yakışıklıya bir tane daha?"

Şimdi yakışıklı olmuştu demek. Paranın, insanların fikrini değiştirdiği kesindi. Onunla ne kadar ileri gidebileceğini merak etti. Uzanıp onu zincirinden yakalasa ne kadar arkadaşça davranırdı acaba? Muhtemelen deli gibi bağırırdı.

“Duble olsun.”

Bir shot bardağı daha aldı ve doldurdu. “Ne kutluyorsun?”

“Bir anma yapıyorum.”

“Üzüldüm. Kim öldü?”

“Kimse,” dedi bardağını ona doğru kaldırırken. “Henüz.”

4. BÖLÜM

Dent çalan ceptelefonunu bulmaya çalıştı. Kimin aradığını görünce homurdanarak açtı. “Benimle dalga mı geçiyorsun? İki gün üst üste mi?”

“Hemen buraya gel.”

Gall başka bir şey söylemeden kapattı. Bu hiç de onun tarzı değildi. Tartışmak için yaşırdı. Dent’le tartışmaya bayılırdı. Bir şey olmuştu.

Dent yorganı üstünden attı ve bir gün önce yaptıklarını tekrarladı. Sadece tıraş olmadı ve gömlekle kravat takmak yerine üzerine bir kovboy gömleği geçirdi. Beş dakika içinde kapıdan çıkmıştı.

Yirmi dakika geçmeden oraya ulaşmıştı. Gall hangarın içinde, Dent’in uçağının yanında duruyordu. Ellerini beline koymuş, ağzındaki ıslak puroyu çiğniyordu.

Dent ona doğru yürüdüğünde Gall tiksintiyle uçağı işaret etti. Dent hasarı arabasından indiği anda görmüştü. Kokpitin ön camı kırılmıştı. Uçağın gövdesinde yuvarlak göçükler vardı.

Lastikler delinmişti. Pervanelerden biri eğilmişti. En kötüsü de kanatlardaki kesiklerdi. Sanki dev bir konserve açacağıyla açılmış gibi görünüyordlardı.

Uçağın etrafında ağır adımlarla dolaştı. Kızgınlığı gide-rek artıyordu. Gall'in yanında geldiğinde kilitlenen çenesini açıp, "Mekanik?" diye sordu.

"Daha bir şey kontrol etmedim. Sigorta görevlileri ge-lene kadar dokunmamak daha iyi olur diye düşündüm. Şeri-fin ofisini de aradım. Birini gönderiyorlar. Sadece kanatlar ya da pervane bile işini bitirmeye yeterdi ama ikisi birden..."

Dent ona baktı.

Omuz silkip, "En az bir ay. Belki de daha uzun süre," dedi.

Dent iyice sövdü. Bu onun için sadece bir uçak ya da geçim yolu değildi. Bu onun hayatıydı. Üzerine çekiç ve kılıçla saldırılsa daha kişisel olamazdı. "Nasıl girmiş?"

"Kilidi kesmiş. Daha yeni bir tane takacaktım ama bilirsin işte... bir türlü fırsat bulamadım."

"Kendini suçlama, Gall. Bunu sen yapmadın. Bunu yapanı elime bir geçirirsem..."

"Bana da bir parçasını ayırmayı unutma." Purosunu çöp olarak kullandığı elli galonluk benzin bidonuna attı. "Polis geliyor."

Ondan sonraki bir buçuk saati inceleme yapan polis memuruyla birlikte geçirdiler. Becerikli birine benziyordu ama Dent bu olayın öncelikleri arasında olmayacağını görebili-yordu. Memurun soruları bunun Dent'in yaptığı bir şeyden dolayı ondan öç almak için yapıldığını düşündürüyordu.

“Ödemediğiniz borcunuz var mı, Bay Carter?”

“Hayır.”

“Burada kredi kartı borcundan bahsetmiyorum. Bahis belki? Kredi?”

“Hayır.”

“Düşmanınız var mı? Son zamanlarda bir tartışma yaşadınız mı? Birinin kavgasına karıştınız mı? Size kin duyan biri var mı?”

“Hayır.”

Memur, Dent’i ona inanmazmış gibi baştan aşağı süzdü ama Dent’in çatık kaşlarını görünce bir şey demedi. Sorularını Gall’e sormaya başlarken Dent de polis memurundan bir süre sonra gelen sigorta görevlisine eşlik ediyordu.

Sigorta görevlisi kolalı gömleği ve gergin tavrıyla Dent’in hiç hoşlanmadığı kurumsal oyunculardandı. Görevli Dent’in çoğunu gereksiz ya da aptalca bulduğu pek çok soru sordu. Notlar aldı, bir sürü fotoğraf çekti ve formlar doldurdu. Sonra hepsini çantasına rahatsız edici bir verimlilikle ve hiçbir acıma belirtisi göstermeden yerleştirdi.

“Beni oyuna getirecekler,” dedi Dent, Gall’e adam uzaklaşırken. “Bekle ve gör.”

“O zaman ben de parçaların ve tamiratın masrafını yüksek gösteririm, ödeşiriz.”

Dent bu olayın kendisini ne kadar derinden etkilediğini bilen ve sadece en azından bir kişi olduğu için minnettardı. Acı acı gülümsedi. Karısı ve çocukları yoktu. Bir evcil hayvanı bile yoktu. Bu uçak onun bebeği, hayatının aşkıydı.

“Ona iyice bak. Daha sonra durumu görmek için uğrarım.”

Arabasına doğru ilerlerken Gall onu durdurdu. “Bir dakika bekle. Benimle bir dakika ofise gel.”

“Ne için?”

“Daha kahveni içmedin.”

“Nereden biliyorsun?”

Gall sadece homurdandı ve odaya doğru yürürken Dent’e kendisini takip etmesini işaret etti. Dent gitmek istiyordu ama Gall’in kilit yüzünden kendini kötü hissettiğini biliyordu. Ona birkaç dakika ayırabilirdi.

Zedelenmiş, lekeli bir kupaya sert bir kahve doldurdu ve ofise getirdi. Kırık olduğunu bildiği arka bacağına dikkat ederek masaya bakan sandalyeye oturdu.

“Polise ne dediğini biliyorum,” dedi Gall. “Şimdi bana bunu kimin yaptığını düşündüğünü söyle.” Kulakmemesiyle oynarken gözlerini ondan kaçırıyordu.

“Aklında ne var?”

Gall yeni bir puro açtı ve ağzının kenarına yerleştirdi. “Bu sabah evden çıkmadan önce onu televizyonda gördüm. Çok erken bir programdı. Bunun eskiden kaydedilmiş bir röportaj olduğunu söylediler.”

Dent bir şey söylemedi.

“Yazdığı kitap... *Alçak Basınç* mıydı?”

“Evet.”

Yaşlı adam derin bir iç çekti.

Dent kahvesini yudumladı.

Gall puroyu ağzında gezdirdi ve sonra, “Bunun hak-

kında hiçbir şey bilmiyordum, yoksa o işi ayarlamazdım. Bunu biliyorsun değil mi?” dedi.

“Kendini yıpratma, Gall. Kitabı önünde sonunda duyacağtım. Bu zamana kadar nasıl olup da duymadığıma çok şaşırmıştı.”

“Beni rahatlatman çok ince bir davranış,” dedi yaşlı adam. “Ama beni arayıp senin uçağını kiralamak istediğini söylediğinde telefonu onun yüzüne kapatmadığım için kendimi yumruklayabilirim.” Bir süre sustuktan sonra, “Hepsini okudun mu?” diye sordu.

“Çoğunu. Ama bazı kısımlarına sadece göz gezdirdim.”

“Tüm hikâyeyi anlatıyor mu?”

“Çok yakın. Sonu belirsiz.” Dent durdu. “Tıpkı gerçek hikâyede olduğu gibi.”

“Bana göre belirsiz değildi,” diye homurdandı Gall.

“Ne demek istediğimi biliyorsun.”

Gall başını salladı. Yüz ifadesi kederliydi. “Dün akşam buradan çıkarken onu öldürmek ister gibi görünmen çok doğal. Ona yetişebildin mi?”

“Evet, yetiştim ama işler pek de planladığım gibi gitmedi.” Dent, Bellamy’nin evinde olanları anlattı. “Şerefsiz herif duvara yazı yazmak için onun iç çamaşırını kullanmış.”

“Tanrım.” Gall parmaklarını seyrek saçlarının arasında gezdirdi. “Sence bunun özel bir anlamı var mı?”

Dent somurttu ve Gall’in hasarlı uçağına doğru bakışını gördü. “Evet. Onun evi. Benim uçağım. Aynı gece. Bunların tesadüf olduğunu düşünmek çok zorlama olur.” Boş fincanını

masaya koyup ayağa kalktı.

“Nereye gidiyorsun?”

“Onunla bunu konuşmaya.”

“Dent...”

“Ne diyeceğini biliyorum. Nefesini boşa tüketme.”

“On sekiz yıl önce de sana o Lyston’dan uzak durmanı söylemiştim. Sözümü dinlemedin.”

“Bu başka bir Lyston kızı.”

“Anlaşılan o da ablası kadar zehirli.”

“Ben de onunla bunu konuşacağım.”

Telefonu çaldığında Bellamy’nin kalbi deli gibi çarptı. Olivia’dan gelecek aramayı beklerken telefonunu bütün gece ve sabah yanında tutmuştu. Hem Olivia’nın aramasından korkuyor hem de gelişmeleri merak ediyordu. “Alo?”

“Neredesin?”

“Kiminle görüşüyorum?”

Cevap vermeye tenezzül etmedi.

“Ne istiyorsun, Dent?”

“Dün gece benim uçağıma da saldırdılar.”

“Ne?”

“Neredesin?”

“Babamın ofisindeyim.”

“Yarım saate orada olurum. Oraya geliyorum ve yukarı çıkacağım. Beni girişte alıkoymayı aklından bile geçirme.”
Telefonu kapattı.

Lyston Elektronik, MoPac otoyolu yakınındaki iş parkında bulunan yeni binalardan biri olan yedi katlı, camlı bir binada bulunuyordu. İletişim ürünleri yüksek teknoloji ürünüydü ve çok gizli tutuluyordu. Bunun için içeri giren herkes yaka kartı takmak zorundaydı. Güvenlik önlemleri çok sıkıydı.

Bellamy lobideki güvenlik görevlisini arayıp Dent'in içeri girişini ayarladı. "Lütfen onu babamın ofisine yönlendirin."

Yirmi dakika sonra resepsiyonist onu babasının ofisine getirdi. Bellamy resepsiyoniste teşekkür edip onu yolladı. Dent bakışlarını odada gezdirirken oturduğu yerden kalkmadı. Dent'in bakışları duvara asılı olan geyik başına ve Bellamy'nin babasının cam dolapta sakladığı paha biçilmez yeşim taşı oymalara takıldı. Özellikle panel duvarlardan birinde asılı aile portresi dikkatini çekmişti. Oraya doğru gidip dikkatle inceledi.

Fotoğraf ailenin birlikte olduğu son Noel'de çekilmişti. Devasa Noel ağacının önünde gururlu aile reisi Howard, bordo kadifeden elbisesi ve sarı elmaslarıyla Olivia da onun koluna girmişti. On dört yaşındaki asi Steven ellerini gri flanel pantolonunun cebine sokmuştu. Susan diğerlerinin önünde, oryantal halıda oturuyordu. Geniş eteği yere yayılmıştı. Güzelliği ve cazibesinden emin bir halde kocaman gülümseyordu. Bellamy de onun yanındaydı. Dişlerindeki teller yüzünden gülümsemiyor ve kucağında tuttuğu İskoç teriyeri köpeğinin arkasında saklanıyordu.

Dent ona doğru döndü. “Köpeğe ne oldu? Scooter’a?”

“On üç yaşma kadar yaşadı.”

“Erkek kardeşin? O ne yapıyor?”

“Steven benim üvey kardeşim. Babam ve Olivia evlendiklerinde ben on, o on iki, Susan on dört yaşındaydı. Her neyse, Steven liseyi bitirdikten sonra Austin’den ayrıldı. Üniversite için kuzeye gitti ve orada kaldı.”

Buna cevap olarak Dent sadece, “Hımm,” dedi.

“Uçağıma saldırdılar derken ne demek istedin?”

Dent masaya doğru yürüdü ve üzerindeki kot pantolonu, kovboy gömleğiyle takım elbise giyilen bir ofiste nasıl görüldüğünün farkında olmadan ya da umursamadan masanın karşısında duran sandalyelerden birine yayılarak oturdu.

Zaten kurallara her zaman biraz geniş bir yaklaşımı vardı.

Parmaklarını birbirine geçirip ellerini göbeğine dayadı. “Bunun neresini anlamadın?”

“Kes şu saçmalığı, Dent. Uçağına neler olduğunu anlat.”

“Biri dün gece hangara girmiş ve uçağın canına okumuş.” Hasarı anlattı. “Bu sadece görebildiğimiz kısmı. Gall daha sistemleri kontrol etmedi.”

“Çok üzüldüm.”

“Sen üzüldün ama ben çakılıp kaldım. Çakılıp kalmak derken iş alamamayı kastediyorum. Bu, para kazanamayacağım demek. Bunun senin için bir anlamı yok elbette.”

Söylediklerinde haklıydı. Şimdiye kadar hiç para sıkıntısı yaşamamıştı. Para onun ailesinde hiç sorun olmamıştı.

“Uçağım tamir edilirken banka ödemeleri dondurmaya-
cak. Uçamadığım bir uçağın ödemelerini yapmaya devam
edeceğim. Bu param bitip hiç ödeme yapamayacağım güne
kadar böyle devam edecek. O zaman gelip ona el koyacaklar.
Eğer uçağımı alırlarsa o zaman işim tamamen bitmiş demek-
tir. Üzgün olman pek de işe yaramıyor, değil mi?”

“Buna gerçekten çok üzıldüm. Gerçekten. Bu işe ihti-
yacın olduğunu biliyorum.”

Ona gözlerini çekmeden baktı ve sonra gülüp başını çe-
virdi. Yeniden ona baktığında gözleri öfke doluydu. “Demek
öyle. Beni araştırdın ve para sıkıntısı çektiğimi öğrendin.
Bana acıydın. Dün neydi o zaman? Zavallı Dent’e bir kemik
mi attın?”

“Seninle neden iletişime geçtiğimi söylemiştim.”

O kabul edene kadar delici bakışlarla ona bakmaya
devam etti.

“Pekâlâ, evet. Olaydan sonra havayolunun seni işten çı-
kardığını okumuştum.”

“Bu doğru değil. Ben ayrıldım.”

“Emeklilik? Diğer haklar?”

“Onlara canınız cehenneme derken bunlardan vazgeç-
mek zorunda kaldım.”

Uzun bacaklarını topladı ve öne doğru oturdu. “Ama
şimdi benim finansal sorunlarımı konuşmayacağız. Şimdi bi-
rinin neden aynı gece önce senin evine girip yatak odanın
duvarına uyarı yazdıktan sonra benim uçağıma zarar verdiğini
konuşacağız.”

“Bu iki olayın birbiriyle bağlantılı olduğunu neden düşünüyorsun?”

Ona sert bir bakış daha attı.

“Evet, bunun tuhaf olduğunu kabul ediyorum.”

“Hayır. Sana neyin tuhaf olduğunu söyleyeyim. Dün gece senin evine geldiğimde çok korkmuştun ama polisi aryalım dediğimde bunu duymak bile istemedin. Tuhaf olan *bu*. Bana bunun duyulmasıyla ilgili olduğunu söyleme. Özellikle de televizyonlara çıkıp kitabını tanıtırken. Gall bugün daha önce yapılmış bir röportajını izlemiş.”

“Ünlü olmayı ben istemedim,” dedi. Ona Rocky Van Durbin’i ve *EyeSpy*’ı anlattı. “Benim adımlı o gazetede yazıp resmimi yayınladığından ve kitabımın gerçek olaylara dayandığını açıkladığından beri bir an bile huzur bulamadım. Meşhur olmayı ben istemedim.”

“Hadi ama,” dedi Dent. “Kitabını satmana faydası oluyor, öyle değil mi?”

“Ortaya çıkıp tanıtım yapmaya başladığımdan beri kitap satışlarının arttığını inkâr edemem. Pek çok hayranım oldu.”

“Ve bir de düşmanın.”

Bellamy hızla ayağa kalkıp pencereye doğru yürüdü. Bir süre otoyoldan geçen arabaları izledi. Sonra yeniden odaya döndü. Bellamy, Noel portresinin yanında duran deri koltuğa doğru yürürken Dent bakışlarını ondan çekmedi. Bellamy oturdu.

Dent gözlerini kıstı ve yumuşak bir sesle, “Bu kötü adamın kim olduğunu biliyor musun?” diye sordu.

“Hayır, bilmiyorum. Yemin ederim ki bilmiyorum. Bilseydim durdurmak için bir şey yapmaz mıydım sanıyorsun?”

“Durdurmak mı? Neyi durdurmak? Daha önce de mi bir şey oldu? Ne? Ne zaman?”

“Bu senin sorunun değil, Dent.”

“Nasıl değilmiş?” Oturduğu sandalyeden kalkıp onu deri koltuğun oraya taşıdı. Bellamy’nin tam karşısına oturdu. Kollarını iki yana açtığı bacaklarına dayadı ve ona doğru eğildi. “Biri uçağımın canına okudu. Onun için bu benim de sorunum.”

“Seni bu işe bulaştırmış olmaktan nefret ediyorum.”

“Evet, ben de.”

Bellamy içini çekti. “Gerçekten çok üzgünüm. Neden kızdığını anlıyorum. Kızmakta çok haklısın. Geriye dönebilsem...”

“Ama dönemezsin. Şu anda bu işe karıştım ve bunu yapanın kim olduğunu bulduğumda onu cezalandırması için adalete güvenmeyeceğim. Şimdi bana neler olduğunu anlat.”

Bellamy kendini onun tarafından kapana kısıtılmış hissediyordu ama daha fazla bilgi vermeden onu rahat bırakmayacağı kesindi. Bellamy son birkaç haftada yaşadıklarını biriyle paylaşmanın kendisini de rahatlatacağını fark etti.

“Her şey New York’ta başladı.” Nemli avuçlarını bacaklarında gezdirerek kuruladı. Dent’in onu merakla izlediğini görünce ellerini yumruk yaptı ve göğsünde kavuşturdu.

Beden dili Dent’in dikkatinden kaçmamıştı. “Benden korkuyor musun?”

“Hayır.”

Dent onun yüzüne baktı ve tekrar New York’ta neler olduğunu sordu.

Bellamy duraklaya duraklaya evine gönderilen hediye paketini anlattı. “Ölü bir fare. Çok korkunçtu ama sonra kuyruğunun kıpırdadığını gördüm ve yaşadığını anladım...” O anda bile bunu düşünmek içini ürpertiyordu. Dent ayağa kalktı. Ellerini kalçalarına koydu ve odanın içinde daire çizerek dolaşmaya başladı. Eliyle boynunu kavramıştı. “Bu nasıl hasta bir psiklik...” dedi ve bir dizi küfür salladı.

Bellamy, “Eşyalarımı bile toplamadım,” dedi. “Sadece kaçtım. Söylenecek tek söz bu. El çantamı alıp apartmandan çıktım. Sadece girişte durup görevliye gelen paketle ilgili ne bildiğini sordum. Firmanın adını not etmemiş, araç görmemişti. Sadece üzerinde üniforma ve kafasında beyzbol şapkası olan bir adam hatırlıyordu. Onu daha detaylı tarif edemedi. Ona daireme bir ilaçlama ekibi getirmesi gerektiğini ve belirsiz bir süre için gideceğimi söyledim. Sonra bulabildiğim ilk uçağa atlayıp buraya geldim. Temsilcim Dexter’ı taksiden aradım ve planlanmış tüm röportaj ve televizyon programlarını iptal etmesini söyledim. O hâlâ bu kadar ilgi görürken çekip gitmekle hata ettiğimi mırıldanırken telefonu yüzüne kapattım. O günden beri röportaj vermedim. Yerel medyayı atlattım. Sonunda gazeteciler benimle iletişime geçmeye çalışmaktan vazgeçtiler.” Omuz silkti. “Başka hikâyeler çıktı. Aldırmıyorum. Göz önünde olmaktan kurtulduğuma memnunum.”

Dent dinlediklerini değerlendirdi. “Peki, Austin’e geri geldin. Böyle bir anda ortaya ıkman baban ve üvey anneni aşırtmış olmalı. Onlara fareden bahsettin mi?”

“Hayır. Gerçekten de New York’tan bir süre için uzak kalma kararına aşırmışlardı. Geldiğimin ikinci günü Georgetown’daki evi kiraladığıma daha da aşırdılar. Aslında buna kendim de aşırmıştım,” dedi düşünceli bir şekilde. “Onlara şehirden sıkıldığımi ve bir mola vermek istediğimi söyledim. Daha fazla açıklama istemediler çünkü gerçek nedeni biliyorlardı. Son günlerinde babama yakın olmak istediğimi ve kendime ait bir evim olmasının daha iyi olacağını yani.”

Bellamy ayağına kalktı ve duvarın yanındaki bara doğru yürüdü. “Su ister misin?”

“Elbette.”

Bir şişeyi ona getirdi, diğelerini de kendine açtı ve yeniden deri koltuğına oturdu. Dent sandalyede arkasına yaslanmıştı. “Bu ne kadar önceydi?”

“Üç hafta kadar oluyor. New York’tan ayrıldıktan sonra sapığımı geride bıraktığımi düşünmüştüm. Aklıma onu adlandıracak başka kelime gelmedi. Bana kin besleyen ya da farkında olmadan canını sıktığımi biri.”

Bellamy sustuğunda Dent yeniden öne doğru eğildi. “Ama?”

Bellamy kollarını ovdu. “Ama sık sık izlendiğimi, takip edildiğimi hissediyorum. Önce bunu geçiştirdim. Bu fare olayının aklıma bütün bu melodramatik senaryoları soktuğunu,

beni ürkek ve paranoyak hale getirdiğini düşündüm. Bir hafta sonra süpermarketteyken arabama girildi. Bir şey alınmamıştı ama alınmış olmasını diledim.”

“Belki de hırsız az kalsın yakalanıyordu. Kapının kilidini patlattı ama sonra korktu ve kaçtı.”

Bellamy başını salladı. “Arabaya girmişti. Bunu hemen hissettim. Arabanın içi ter kokuyordu.” Bunu düşünmek hâlâ midesini bulandırıyor.

Dent somurttu. “Sadece senin alanına girmek ve seni korkutmak istemiş.”

“Bu, hırsızlıktan daha kötü.”

Dent sandalyede arkasına yaslandı ve birkaç yudum su içti. Şişenin kapağını kapatırken, “Bu pis kokulu yabancı kim olduğu hakkında bir fikrin var mı?” diye sordu.

“Hayır, ama dün akşam da dediğin gibi kitabımdan nefret eden biri olmalı. Hem de yoğun bir nefret.” Bakışlarını kaçırdı ama yüzündeki suçlu ifadeyi saklayamıyordu.

“Anlıyorum,” dedi Dent. “*Ben* olduğumu düşündün. Onun için uçağımı kiraladın. Nasıl başa çıktığımı görmek istemen saçmalıktı. Sadece peşindeki sapığın ben olup olmadığımı görmek istedin.”

“Dent, ben...”

“Boşuna nefesini harcama,” dedi sandalyeden kalkarken kızgın bir şekilde. “Sana her yaklaştığımda zambak gibi kapmanana şaşmamak lazım. Sana vuracağımı düşünüyorsun.” Ona sert bir bakış attı. “Bilgin olsun, yakın zamanda New York’a gitmedim. Canlı ya da ölü fareye dokunamam. Çoğu

günler duş alır ve deodorant sürerim. Ayrıca dün aynı anda iki yerde olmam imkânsızdı. Houston'da seninle birlikteydim. Burada yatak odanda değildim. Eğer elimi küloduna sürecekte olursam emin ol bu, duvarı boyamak için olmayacaktır.”

Bellamy yanaklarının kızardığını hissetti ve bu huyuna lanet etti.

Dent sakinleşene kadar uzun bir sessizlik oldu. Sonunda Bellamy, “Bitirdin mi?” dedi.

“Daha direksin, öyle mi?”

“Ne demek istiyorsun?”

“İşte.” Dent odada gözlerini gezdirdi. “Yapmak için geldiğin şeyi bitirdin mi?”

“Evet,” dedi Bellamy temkinli bir şekilde. “Neden?”

Öne doğru eğildi ve onu kolundan yakalayıp koltuktan kaldırdı. “Kitabının kızdıracağı insan sayısı sınırlı. Evine gidip gün ışığında bunu yapanın kim olduğu hakkında bir ipucu bulup bulamayacağımıza bakmak istiyorum.”

Bellamy itiraz eder gibi yaptı ama aslında Dent olmasa da bunu yapmak niyetindeydi. Onun için Dent’in onu ofisten çıkarmasına izin verdi. Asansöre bindiklerinde Dent Houston’dan haber alıp almadığını sordu. Bellamy hayır dediğinde bunun belki de iyi haber olduğunu söyledi.

Bu banal konuşma aşağı inene kadar geçirdikleri zamanda onları oyaladı.

Dışarıda güneş o kadar parlıyordu ki Rocky Van Durbin’i karşısına dikilene kadar fark etmedi.

“Merhaba, Bayan Price. Uzun zamandır görüşmedik.”
Önce Bellamy’ye baktı, sonra da Dent’i süzdü. Başıyla Dent’
i işaret ederek Bellamy’ye, “Bu kovboy kim?” diye sordu.

“Bu aşağılık herif de kim?”

5. BÖLÜM

Van Durbin'in sorusu ve Dent'in cevabı arasında bir saniye bile yoktu.

Bellamy ikisine de cevap vermedi ve bunun yerine Van Durbin'e, "Burada ne işiniz var?" dedi.

"Özgür bir ülkede yaşıyoruz." Onların arkasındaki cam binaya bakıyordu. "Demek aile şirketi burası?"

"Bu bir soru mu? Eğer öyleyse sanırım zaten cevabı biliyorsunuz."

Van Durbin yine sırtıttı. "Kendimi nasıl ele verdim?"

Bellamy tiksintiyle yana doğru adım attı. "Bize müsaade."

Ama Van Durbin inatçıydı. "Sadece bir dakikanızı rica ediyorum. Lütfen güzelim, birkaç hafta oldu. Bilgileri tazelememiz gerek."

New York'tan kaçtığı gece bir rock yıldızı Manhattan'da bir otel odasında ölü bulunmuştu. Görünüşe göre aşırı dozdan ölmüştü. Bu ya bir intihar ya da trajik bir kazaydı ve

EyeSpy gibi skandal gazetelerini günlerce meşgul etmişti.

O hikâyeyi bir süper modelin İngiliz kraliyet ailesinin üyelerinden birinin ikiz çocuklarının babası olduğu iddiası takip etmişti. Bu iddianın kariyerine hız getirmek için ortaya atıldığı ortaya çıkmıştı. Yine de Van Durbin'in avının peşinde kıtalar arasında zıplamakla meşgul olmasına yetmişti.

Bellamy bu hikâyelerin peşinde koşarken adamın ona olan ilgisinin azalacağını, hatta tamamen biteceğini düşünmüştü. Bugün karşısına çıkması ise adamın onunla işinin bitmediğini gösteriyordu.

Onun yeniden ortaya çıkmasının canını ne kadar sıktığını belli etmemeye çalışarak soğuk bir sesle, “Konuşacak bir şeyimiz yok,” dedi ve yanından geçti.

Dent daha yavaş adımlarla takip etti. Van Durbin'e bakışlarında şüphe ve küçümseme vardı. Bellamy onun gazetecinin ilgisini çekecek bir şey yapmamasını ve söylememesini umuyordu. Dent olaysız bir şekilde yanına geldiğinde rahatladı.

Onu Teksas'a kadar takip etmiş olan Van Durbin o kadar kolay vazgeçecek gibi görünmüyordu.

“Yarın köşemde *Alçak Basınç*'la ilgili bir güncelleme olacak,” dedi. “Anlaşılmaz bir şekilde tanıtım yapmaktan kaçındığınız halde kitap hâlâ en çok satanlar listesinin başında. Yorum yapmak ister misiniz?”

Bellamy omzunun üstünden, “Köşenizle ilgili düşüncemi biliyorsunuz. Yorum yok,” dedi.

“Emin misiniz?”

Sesindeki iğneli ton arkasını dönüp karşısında durma-

sına yetti. Elindeki tablet bilgisayarına kendinden emin bir şekilde kalemle vuruyordu.

“Doğru mu, yanlış mı?” dedi. “Teksas’a babanızın son günlerinde ona bakmak için döndünüz.”

Bellamy tam ona bu kadar duyarsız bir soru sorduğu için çıkışacakken adama bir şey verirse daha fazla olayları kurulamayabileceğini düşünerek vazgeçti.

“Babam şu anda kanser tedavisi görüyor. Bu konu hakkında tek söyleyeceğim bu. Hasta olduğu için ailemin mahremiyetine saygı göstereceğinizi umuyorum.”

“Tabii, tabii,” dedi tabletine not alırken.

“Şimdi kaybol.” Dent eliyle Bellamy’nin dirseğini kavradı ve onu park yerine doğru yönlendirdi.

“Sadece bir soru daha?”

Yürümeye devam ettiler.

“Kız kardeşinizin ölümüyle ilgili doğru kişiyi mi hapse yolladılar?”

Bellamy o kadar hızla arkasına döndü ki Dent’e çarptı.

Van Durbin ona doğru bir bakış attı. “Yarın köşemde bu soruyu soracağım. Yorum yapmak ister misiniz?”

“Olivia?”

Telefonunu kapatıp Howard’ın yatağına doğru döndü. “Üzgünüm, seni uyandıracak kadar yüksek sesle konuştuğumu fark etmemişim.”

“Uyumuyordum. Sadece dinleniyordum.”

Uyumamaya çalışıyordu çünkü uyursa bir daha uyamayacağından korkuyordu. Acıdan kaçmak ve kendi kendini yiyen bedenini terk etmek istiyordu ama ölmeye henüz hazır değildi. Kendini ölümün kollarına bırakmadan önce çözmek istediği canını sıkan konular ve cevaplarını bulmak istediği rahatsız edici sorular vardı.

“Kiminle konuşuyordun?”

“Bellamy’yle.”

“Ofiste miydi?”

“Orada işlerini bitirmiş ve sana her şeyin yolunda olduğunu söylememi istedi.” Olivia onun elini kendi ellerinin arasına aldı ve sıkıca tuttu. “Korkarım senin numaranı fark etti.”

“Fark edeceğini biliyordum ama aynı zamanda benim için fark etmemiş gibi yapacağından da emindim.”

“İkiniz de birbirinizi korumaya çalışıyorsunuz ve ikiniz de bunun farkındasınız.”

“Onun burada olup ölmemi seyretmesini istemiyorum.” Howard tüm gücüyle onun elini sıktı. “Bunu sana da yaşatmak istemiyorum.”

Olivia, Howard’ın yatağının kenarına oturdu ve onu alnından öpmek için öne doğru eğildi. “Seni bırakmayacağım. Bir saniye bile. Eğer bu şeyle çıplak ellerimle savaşılabildim bunu yapardım.”

“Bundan hiç şüphem yok.”

Bir an sessiz kaldılar ve birbirlerinin gözlerinin içine baktılar. Gözlerindeki yaşlar hüznün gözyaşları değilmiş gibi yapıyorlardı.

Howard onun mutlak sevgisi ve bağılılığından şüphelenmiyordu. Ne bugün ne de yanlarında çocuklarıyla birlikte evlilik yeminlerini ettikleri gün. Ailelerini, hayatlarını birleştirdikleri o gün hayatının en mutlu günü olmuştu.

Evlenmeden bir yıl önce bir hayır gecesinde tanışmışlardı. O gece cömert bağışı nedeniyle takdir edilen ana bağışçılardan biriydi. Olivia ise gelenlerin kayıtlarını alan bir gönüllüydü.

Howard'a kartını verirken papyonunun eğri durduğunu söylemişti.

Howard papyonuna dokunup, "Evden çıkmadan bunları kontrol edecek bir karım yok," demişti.

"Eski kocam kravatını düzeltmekte oldukça iyi olduğumu söylerdi. Düzeltebilir miyim?" Masanın diğer tarafına gelip papyonunu düzeltirken flörtöz ya da uygunsuz davranmamıştı. Sonra geriye çekilip ona gülümsemişti. "Onurlandırılacak birinin eğri duran bir papyonu olması uygun olmazdı."

Konuşmaya devam etmek Howard'm hoşuna giderdi ama programın başlamak üzere olduğu banket salonuna gitmesi gerekiyordu. O gece bir daha onu görmemişti.

Yardım derneğini arayıp onun adını sormaya ancak bir hafta sonra cesaret edebilmişti. Karısının ölümünden sonra geçen yedi yıl içinde ara sıra kadınlarla çıkmıştı. Dışarı çıktığı kadınların bazılarıyla yatmıştı ama Susan ve Bellamy de onunla birlikte yaşadığından, bunu asla kendi evinde yapmamıştı.

Olivia Maxey'le tanıştığı akşama kadar âşık olmamıştı. Bu çok ani ve derin olmuştu.

Daha sonra Olivia da kendisi için de öyle olduğunu itiraf etmişti. “Eski” kocam vurgusu ona bekâr olduğunu belirtmek için hesaplı yapılmış bir hareketti. “Hayatım boyunca yapmış olduğum en cesur hareket o masanın arkasına geçip senin papyonunu düzeltmekti ama sana dokunup gerçek olduğundan emin olmak istemiştim.”

Bir yıl flört ettikten sonra evlenmişlerdi.

Ölümünden özellikle korkmuyordu ama Olivia’yı bırakmak fikrine katlanamıyordu. Konuşmaya başlamadan önce boğazını temizlemek zorunda kaldı. “Bellamy’yle başka neler konuştunuz?”

“Dün gece dinlenip dinlenemediğimi sordu. Ayrıca şeyi bilmek...”

“Olivia.” Onun ismini alçak sesle, ancak kendisinden bir şey saklamaması gerektiğini gösterecek şekilde söylemişti. “İlaçlar o kadar da kuvvetli değil. Onunla konuşurken gergin olduğunu hissettim. Ne oldu?”

Olivia içini çekti ve sıkıca kenetlenmiş ellerine baktı. “O korkunç gazeteci...”

“Rocky Van Durbin mi? Ona ‘gazeteci’ denemez.”

“Ofisten çıkarken Bellamy’nin önünü kesmiş.”

“Austin’e mi gelmiş? Onu atlattığını ve kurtulduğumuzu düşünmüştüm.”

“Maalesef hayır. Hâlâ onu takip ediyor. Yarınki köşesinde okuyucularına bir soru soracakmış. Ve tabii Bellamy’nin okuyucularına da.”

“Ne sorusu?”

“Susan’ın ölümüyle ilgili doğru adamın cezalandırılıp cezalandırılmadığı. Doğru adamın yakalanıp yakalanmadığı... buna benzer kelimeler.”

Howard duyduklarını sindirdi ve sonra derin bir iç çekti. “Bu soru nasıl tartışmalar yaratacak kim bilir.”

“Bellamy’nin kimliğinin ortaya çıkması bile yeterince kötü olmuştu.” Olay ortaya çıktıktan haftalar sonra bile telefonla aranıp yorumlarını soran ve röportaj yapmak isteyenler olmuştu. Pek çok yerel gazeteci evlerinin ve şirketin önüne gelmişti. Tüm istekleri geri çevirmişler ve onlarla uğraşmayı avukatlarına bırakmışlardı.

“En nefret ettiğim,” dedi Olivia, “hayatımızın bir kez daha o korkunç gazetede ele alınacak oluşu.”

Yataktan kalktı. Oturamayacak kadar gergindi. Pence-
renin yanındaki ufak alana doğru yürüdü. “Lyston Elektronik, ticaret bakanı tarafından örnek şirket olarak gösterilmişti. Van Durbin o zaman neredeydi? Ya da tüm çalışanlarla kâr paylaşımı sistemini getirdiklerinde? Bunların hiçbiri gazetelerin sayfalarında yer almamıştı.”

“Çünkü bu pek de ilgi çekici bir konu değil.”

“Ama Susan’ın ölümünü çevreleyen olaylar öyle.”

“Çok trajik ama evet.”

“Bizim için öyle. Diğer herkes için eğlence. Şu andan itibaren Lyston ailesi sadece Austin’deki o korkunç cinayetle hatırlanacak.” Ağlamaya başladı. “Hayatımızın temelleri parçalanıyormuş gibi hissediyorum. Bu şu an katlanabileceğimden çok fazla.”

Howard yatağına oturmasını işaret etti. Olivia ona doğru yaklaşıp kafasını onun omzuna yasladı. “Başa çıkabilirsin,” dedi yumuşak bir şekilde. “Sen her şeyle başa çıkabilirsin. Bir erkeğin sahip olabileceği en sevgi dolu, harika, güzel eş olarak hatırlanacaksın. Seni eşim ve kızlarımın annesi yapmak hayatımda verdiğim en akıllıca karardı.” Başını çevirerek Olivia’nın saçlarını öptü. “Her şey geçecek, söz veriyorum.”

Bir süre daha birbirlerine sarıldılar. Howard, Olivia’nın tüm duymak istediklerini söyledi. Van Durbin’in kısa süre sonra başka birilerinin kişisel trajedisini sömüreceğini ve o zamana kadar her zaman olduğu gibi birbirlerinin desteğine güveneceklerini biliyorlardı.

Olivia sonunda doğrulup gözlerini kuruladı. “Başka bir şey var. Sana söylemekten çekiniyorum çünkü bu da en az Van Durbin’le olan olay kadar can sıkıcı.”

“Bu kadar kötü olan ne olabilir ki?”

“Bellamy, Denton Carter’la birlikte.”

Bunu beklemiyordu. Bellamy onlara onun uçağını kiraladığını söylediğinde o da Olivia kadar şaşırılmış ve şoke olmuştu. Bazı şeyleri kurcalamamak gerekti. Yine de bir gün önceki uçak yolculuğunda her iki tarafın düşmanca tavrını gördüğünde bunun onu son görüşleri olacağını düşünmüştü.

“Onunla birlikte derken tam olarak ne demek istiyorsun?”

“Düşünmeye korkuyorum. Bana Van Durbin’in binadan çıkarken Dent ve onun karşısına çıktığını söyledi. Sanırım

ağzından kaçırdı çünkü hemen sonra sesi titredi ve hızla konuşup bir daha da ondan bahsetmedi.”

Howard, Olivia’nın elini güven vermek ister gibi sıktı. “Orada bulunmasının mantıklı bir açıklaması olabilir. Belki çünkü uçak yolculuğunun ödemesiyle ilgili oradaydı. Kötü şeyler düşünme.”

Olivia ona tuhaf bir bakış attı.

“Ne var?” dedi Howard.

“Susan onunla çıkmaya başladığında ve ben bu işin bitmesi için çabaladığımda da bu sözleri söylemiştin, Howard. O adam bela demek ve ben hâlâ onu kızımıza olanlardan dolayı suçluyorum.”

“Bu, işe arayacaktır.” Çilingir çamaşır odasına yeni taktığı kilidi test etti ve sonra kenara çekilip Dent’in de kontrol etmesine izin verdi.

Dent memnun olmuş bir şekilde başını salladı. “Bu kadar çabuk geldiğiniz için çok teşekkürler. Borcumuz ne kadar?”

Dent ona ödemeyi nakit olarak yaptı ve olaya acil müdahale ettiği için de on dolar bahşış verdi. Çilingir kapıdan çıkarken oturma odasına gitti. Bellamy orada çağırdıkları iki polis memuruyla konuşuyordu.

Bellamy koltuğa oturmuştu. Polis memurları ise hâlâ açmamış olduğu kutuların arasında, ayakta duruyorlardı. Polislerden hoşlanmayan Dent odaya girmedi ama omzunu

kapının pervazına dayadı. Burası gözlem yapmak için güzel bir noktaydı.

Lyston Elektronik'ten çıktıktan sonra Bellamy'yi takip etmiş ve dikiz aynasından arkayı izlemişti. Van Durbin'in onları takip ettiğini düşünmüyordu. Muhtemelen bunu yapmasına gerek yoktu. *EyeSpy* için çalışan pek çok internet delisi elektronik araştırmaları yapmış olmalıydı. Bellamy'nin yeni adresini bulmak onlar için çocuk oyuncağı olmalıydı.

Eve yeniden girdiklerinde bir gece önce giren kişinin bıraktığı kanıtları gördüler. Dent, "Van Durbin şehirde olduğuna göre medyanın bunu ele alacak olmasından daha çok korkulacak şey var. Polisi ara," dedi.

Bellamy daha fazla tartışmadan Dent'in dediğini yaptı. Evine girilmiş olduğunun kayıtlı olmasının iyi olacağını görmüş olmalıydı. İki tane üniformalı polis birkaç dakika içinde gelmişlerdi. İkisini de sorgulamışlar, evin içinde tüm odalarda ve arka bahçede dolaşmışlardı. Parmak izlerini alması için bir memur daha çağırmışlardı. O memur gelip gitmişti bile.

Bellamy'ye sorulan sorular Dent'e uçağıyla ilgili sorulan sorular gibi buna yapmış olduğu bir şeyin neden olmuş olabileceği imasını içeriyordu.

"Komşunuzla? Hizmetçinizle? Bahçıvanınızla tartışmış mıydınız?"

Bellamy başını hayır anlamında salladı.

"İş arkadaşlarınız?"

"İş arkadaşım yok."

Polislerden biri Dent'e baktı. "Dün gece onu evine kadar takip ettiğinizi söylediniz."

"Evet, dün onu uçakla Houston'a götürüp getirdim. Uçağımda bir şey unutmuştu. Onu geri götürüyordum."

Adam başını salladı. Tek kaşını hafifçe yukarı kaldırdı ve partneriyle anlamlı bir şekilde bakıştı. Bellamy'ye dönüp, "İç çamaşırlarından birkaç tanesini kanıt olarak aldık. Duvara yazı yazmak için bu kadar özel bir nesnenin seçilmesi buraya giren kişinin sizi tanıdığını gösteriyor," dedi.

"Ya da kitabımı okuduğunu."

Polislerden birinin yüzü aydınlandı ve parmağını şaklattı. "Sizi bir yerden tanıdığımı biliyordum. Siz o yazarısınız." Partnerine dönüp, "O ünlü biri," dedi.

Bellamy *Alçak Basınç* kopyalarından birini onu tanımayan memura uzattı. "Gerçek hayattan alınmış bir cinayet romanı. Kurban, kız kardeşimdi. İç çamaşırı araştırmanın ana unsurlarından biri olmuştu."

"Bu uyarıyla ne demek istedikleri hakkında bir fikriniz var mı?"

"Anlamı açık değil mi?" dedi Dent sabırsız bir tavırla. "Bu adam onun için tehlikeli."

Memurların ikisi de onun sözlerini dikkate almadılar. Memurlardan biri Bellamy'ye daha önce benzer tehditler alıp almadığını sordu. Onlara fareden ve arabasına girildiğinden bahsetti.

"Bu olayları polise bildirdiniz mi?"

"Hayır. Olaylar birbirine benzemiyordu ve farklı eyaletlerdeydi. Bunların tesadüf olduğunu düşündüm ama bu

olanlardan sonra birbiriyle bağlantılı olabileceklerini düşünüyorum. Olayların ortak noktası ise kitabım.”

“Neden böyle düşünüyorsunuz?”

“Zamanlama. Kitabım yayınlanmadan önce başıma böyle bir şey hiç gelmemişti. Ayrıca böyle bir kötülüğü tetikleyecek başka ne yapmış olabileceğimi bilmiyorum.”

Uzun bir sessizlikten sonra adamlardan biri yeniden Dent’e bakıp, “Belki bu olanların kitabınızla ilgisi yoktur. Özel hayatınızdan biri size kin tutuyor olabilir mi? Eski eşiniz mesela? Ya da ona benzer biri?” diye sordu.

Bu soruların cevabını Dent de merak ediyordu.

“Eski eşim Dallas’ta yaşıyor,” dedi Bellamy onlara. “Dostça ayrıldık. O yeniden evlendi. Buraya New York’tan yeni taşındım. Biriyle görüşmüyorum.”

“Peki ya orada?”

“Hayır. Sadece platonik bir şekilde.”

İki adam birbirlerine baktılar ve her şeyi ele almış olduklarına karar verdiler. “Evinizi devriye rotasına alacağız. Gezen arkadaşlarımız dikkatle gözleyecekler. En ufak bir şey bile olursa bizi arayın.”

“Teşekkürler, ararım.”

“Alarm sistemi taktırmayı düşünmelisiniz.”

Bellamy onlara bunu yapacağını söyledi ve sonra onları geçirmek için ayağa kalktı. Memurlar Dent’in yanından geçerken şapkalarına dokundular ama yüz ifadeleri içini ısıtmadı. Araştırmalarının sonucunda birini tutuklarsa Bellamy’ye haber vereceklerine söz verip oradan ayrıldılar.

“Bu olana kadar cehennem bile donar,” dedi Dent kapıyı onların arkasından kapattıktan sonra. “Ama en azından evine girildiği poliste kayıtlı. Ayrıca belki parmak izlerini almış olabilirler. Burayı o kadar pislettiklerine değer en azından.”

Merdiven tırabzanında bıraktıkları toza dokundu ve sonra elini kot pantolonuna sildi. “Memur benim uçağımı da toza buladı. Eğer bu herif yakalanacak olursa iki olay arasındaki bağlantıyı kuracaklardır. Hatta belki ölü fare olayıyla ilgisini de.”

“Belki de onlara senin uçağından bahsetmeliydik.”

“Tüm hikâyeyi mi anlatacaktık?” Başını salladı.

“Ben de bunu yapmak istemiyordum.”

“Önce bir şüpheliyi yakalasınlar. Sonra onlar için kalan noktaları birleştiririz.”

Bellamy merdivenlerden yukarıya, yatak odasına doğru bakarken kollarını göğsünde kavuşturdu ve dirseklerini sıkıca kavradı. “Bu evi gerçekten sevmeye başlamıştım. Şimdi lekелendi.”

“Temizlenecek. Peki, ama ya ev sahibin? Ona haber vermek gerekir mi?”

“Burada değil.”

“Şehir dışında mı?”

“Afganistan’da. Görevlendirildiğinde eşi Arizona’ya, kendi ailesinin yanına gitmiş. Ben evi bir yıllığına kiraladım. Onları endişelendirmeye gerek yok diye düşünüyorum. Masrafları ben karşılayacağım.”

Dent cebinden bir kartvizit çıkardı. “Çilingirin kayınbi-

raderi evlerde temizlik yapıyor. Boyama da dahil. İyi bir fiyata ve kitabının imzalı bir kopyasına evi yepyeni yapacaktır. Ayrıca eve neredeyse bedavaya bir alarm sistemi de kurabileceğini söyledi.”

Bellamy kartı aldı. “Onu arayacağım.”

“Önce mutfığa gel.”

“Ne var? Daha fazla hasar mı?”

“Hayır. Acıktım.”

Beş dakika sonra fıstık ezmesi, jöleli sandviç ve buzlu çayla öğle yemeği hazırladılar. Dent dolapta bulduğu bir paket cipsi de açtı. Bellamy cipsi reddedince o daldı.

Sandviçinden bir ısırık alırken, “Houston’dan haber var mı?” diye sordu.

“Buraya gelirken yoldan Olivia’yı aradım. Babam bir kemoterapiye daha girmeyi kabul etmiş. İşe yaramasını umuyorlar.”

“Ona evinde olanlardan bahsettin mi?”

“Hayır, onu daha da endişelendirmek istemedim ama Van Durbin’i anlattım. Bundan nefret ediyorum ama en azından onları hazırladım. Yarın yazdığı yazıyla ilgili hazırlıksız yakalanmayacaklar.”

“Uçağımı söyledin mi?”

“Hayır.”

“O zaman uçuştan sonra yollarımızın ayrıldığını düşünüyor olmalı.”

“Aslında Van Durbin’den bahsederken seninle birlikte olduğumuzu ağızımdan kaçırdım.”

“Hımm. Acaba hangisi daha çok canını sıktı? Senin peşinde olmaları mı, yoksa benim senin yanında olmam mı?”

“Kışkırtıcı olma, Dent.”

“Kışkırtmıyorum. Dün son derece profesyoneldim ama üvey annen bana her zaman pislik gibi davrandı. Dün de farklı değildi. Umrumda olduğundan değil tabii.”

“Kışkırtıcı olan da bu tavrın.”

Dent, Olivia’yla ilgili daha fazla şey söyleyebilirdi ama vazgeçti. Kadının kocası ölmek üzereydi sonuçta. Ayrıca Olivia Lyston’ın kendisi hakkında ne düşündüğünü hiç umursamamıştı. Bundan sonra da umursamayı düşünmüyordu. “Van Durbin’in köşesinde yazacaklarını nasıl karşıladı?”

“Mutsuz oldu.” Ekmekten bir parça koparıp parmaklarının arasında yuvarladı. Elinde oluşan ekmek topuna baktı. “Onu canı sıkıldığı için suçlayamıyorum.”

“Eğer ailenin canının sıkılmasını istemiyorsan onların kirli çamaşırlarını ortaya döken bir kitap yazmamahydın.”

Bellamy ona sert bir şekilde baktı. “Sana o kitabı neden yazdığımı söyledim.”

“Evet, hayatının kötü bir bölümünü elle tutulur hale getirip sonra da fırlatıp atmak ve untabilmek için. Senin için iyi bir terapi olmuştur belki ama ilgisi olan herkesin canını sıkıyor. Neden kalbini bir günlüğe döküp, kilitledikten sonra arka bahçene gömmedin ya da denize atmadın? Neden terapini çok satan bir kitap haline getirdin?”

Dent boş tabağını yana doğru itip Bellamy’ye doğru eğildi. “Bu olayları yaşamış olanlar olarak biz tüm ışıkların

bize doğru çevrildiğini hissediyoruz.”

Bellamy oturduğu sandalyeden kalktı. “Daha önce söylemiştin. Yeniden duymama gerek yok.”

Dent de ayağa kalktı ve onun karşısında durdu. “Evet, duyman gerekiyor çünkü geçmişten biri çok kızgın. Ve bu kişi yarın davanın düşündüğü gibi tamamen kapanmış olduğunu gördüğünde daha da kızacak. Susan’ın ölümü bir kez daha ele alınacak. İçimden bir ses bunun senin duvarına o uyarıyı yazan kişinin canını çok sıkacağını söylüyor.”

Bellamy ona tüm bu sözleri inkâr ederek, kendini savunur gibi bakıyordu.

“Yanıldığımı mı düşünüyorsun?” diye sordu Dent.

Bellamy konuşmak için ağzını açtı ama birden vazgeçti. Başını öne eğdi ve şakaklarını parmaklarıyla ovaladı. “Keşke öyle olsaydın ama yanıldığını sanmıyorum.”

Dent geriye doğru çekildi. “Tamam,” dedi daha yumuşak bir sesle, “bu gizemli kişi kim?”

“Bilmiyorum.”

“Bu şakalar iyice can sıkıcı hale gelmeden kim olduğunu bulsan iyi olur.”

Elini yüzünden indirip ona baktı. “Harika fikir. Bunu nasıl yapmayı öneriyorsun?”

“Olaya doğrudan karışanlarla başlayalım. Ana karakterlerle başlayıp olaylarla dolaylı yoldan bağlantısı olanlarla devam edebiliriz. Sonra da bunu yapan kimse kabak gibi ortada kalır.”

“Biz mi? Peki ya polis?”

“Bu iki şaşkın polisin on sekiz yıllık bir cinayet davasını deşmeye başlayacaklarını düşünüyor musun?”

“Kapanmamış davaları yeniden ele alıyorlar.”

“Olayın sorumlusu yakalanıp hapse atıldıktan sonra değil.”

“Cezalar her zaman değişebiliyor.”

“Ama davayı yeniden ele almak için bir nedenleri olmalı. Onlara bir neden sunabilir misin?”

Bellamy başını salladı.

“Tamam. Benim fikrim ne, bilmek ister misin? Sen fiziksel olarak saldırıya uğrayıp belki de ölene kadar bu tehdidi ciddiye almayacaklar. Çünkü muhtemelen bunun benimle ilgili olduğuna kara verdiler bile. Sen de benim haklı olduğumu düşünüyorsun çünkü düşünmesen burada olduklarında hikâyeyi tüm ayrıntılarıyla onlara anlatırdın. Nefesini boşa tüketmedin çünkü olayların derinine inceklerini sen de düşünmedin. Ben de hiç düşünmüyorum. Onun için iş bize düşüyor.”

“Polislerin işlerini nasıl yaptıkları hakkında ne biliyor-sun?”

“Sadece onlara güvenmediğimi biliyorum.”

“Sen tüm işlerini bırakacak mısın?”

“Şu an saplanıp kaldım, hatırlıyor musun? Yapacak başka işim yok. Ben de bu herifi bulmak istiyorum. Bulduğumda da uçağıma yaptıkları için onun kafasını patlatacağım.”

“Harika. Benim de suç ortağın olmamı bekliyor musun?”

“Şunu açıklığa kavuşturalım.” Dent ona doğru bir adım

attı. “Ben oyunu kibar oynamıyorum, Bellamy. Hiçbir zaman oynamadım.”

Kısa bir sessizlikten sonra Bellamy bakışlarım kaçırdı. “Pekâlâ. Şimdilik birbirimize yardım edeceğiz. Peki, ama nereden başlayacağız? Kiminle başlayacağız?”

Dent onun bıraktığı boş sandalyeye doğru yürüdü ve tuttu. “Seninle başlayacağız.”

6. BÖLÜM

“Ben mi?” dedi Bellamy hayretle.

“Sen Susan’a herkes kadar yakındın. Öldürüldüğü güne kadar onunla birlikteydin. Bana senin bakış açısından tüm olanları anlat.”

“Bunu kitabımın ana karakteriyle yaptım. Olanları on iki yaşında bir kızın gözünden anlattım.”

“Uzun paragrafları atlayıp sadece diyalogları okudum.”

“Yine de neler olduğunu biliyorsun.”

“Olayların perde arkasını değil.”

“Bu, uzun paragraflardaydı.”

“Bilmemi istediğin bir şey var mı?”

“Hayır, elbette yok.”

“O zaman, ben mangalda yoktum, hatırladın mı? Detaylara ihtiyacım var.”

“Kitabı yeniden okuyup atladığın yerlere bakabilirsin.”

“Ya da sen bana anlatabilirsin.”

Bellamy altdudağını ısırды. Dent de onu cesaretlendir-

mek ister gibi başını yana eğdi. Sonra sanki birden başlamazsa fikrini değiştirebilirmiş gibi konuşmaya başladı.

“Babam firmadaki Anma Günü mangal partisini iki yıl önce başlatmıştı. Olivia ile ikisinin evli bir çift olarak ev sahipliği yaptığı ilk partiydi. Babam bu partide Olivia’yı yeni Bayan Lyston olarak takdim etti. Steven’ı da evlat edindiği oğlu olarak tanıştırdı.”

Dent elini kaldırdı. “Detayları anlat. Eğer baban onu evlat edindiyse neden Steven soyadını Lyston olarak değiştirmediydi?”

“Olivia bunu tercih ederdi sanırım ama Steven soyadını kullanmaya devam ederek babasını onurlandırmak istedi.”

“Hımm. Pekâlâ, mangal partisi her yıl yapılan bir davet haline geldi. Biftek, pırzola, bira, canlı müzik, dans. Kırmızı, beyaz ve mavi bayraklar.”

“Blue Bell dondurması. Dokuz buçuktaki havai fişekler.”

“Önemli bir partiydi.”

“Partinin değerini düşürenler de vardı.” Bellamy parmağıyla çay bardağından aşağı kayan bir damlayı takip etti. “O sabah kahvaltı masasında tartışma yaşanmıştı. Steven mangal partisine gitmek istemiyor, bunun saçmalık olduğunu söylüyordu. Olivia saçmalık olsa da, olmasa da bu partiye katılacağını söyledi. Susan da tam bir baş belası gibi davranıyordu çünkü...” Bakışlarını Dent’e dikti. “... seninle kavga etmişti.”

“O gün erken saatte motosikletimle gelmiştim.”

“Herkesi uyandırmıştın.”

“Evin içinde birinin uyanıp bana kapıyı açması gerekiyordu.”

“O bendim.”

“Gördün mü bak, bilmediğim bir detay. Her neyse, erken gelmişim çünkü telefonlarıma cevap vermiyordu. Mesaj bırakmak istemedim ama mangal partisine geç kalacağımı ona haber vermek zorundaydım.”

“Gall’le uçuşa mı gidiyordun?”

“Birinin uçağını tamir ediyordu ve şöyle bir uçup kontrol yapmak istiyordu. Bana da onunla gelip gelmeyeceğimi sordu. Bu fırsata atladım. Susan’a, dönünce mangal partisine katılacağımı söyledim.”

“Bu pek de iyi sonuçlanmadı sanırım.”

“Şöyle diyelim, çok kızdı ve bana ültimatı verdi. Ya mangal partisine onunla birlikte gidecektim ya da sonradan gelmeye hiç zahmet etmeyecektim. Ona Gall’le uçacağımı söyledim, o da ben olmadan daha çok eğleneceğini söyledi.

“Çok bozulmuştu, bana anlattı...” Bellamy bir an duraksadıktan sonra devam etti. “Yaşlı bir adamın yanında ikinci seçenek olmaktansa ölmeyi tercih edeceğini söylemişti.”

Bu kötüye işaret eden sözcükler birkaç saniye sessiz kalmalarına neden oldu. Sonra Bellamy devam etti. “Sana ders vermeye kararlıydı. Babamın itirazlarına rağmen parka kendi arabasıyla gitti. Bizden önce yola çıkmıştı. Onun ne kadar güzel görüldüğünü düşündüğümü hatırlıyorum.

“Olivia’nın o gün için ona almış olduğu yeni elbiseyi giyiyordu. Elbisenin mavi rengi gözleriyle uyumluydu. Ba-

cakları pürüzsüz ve bronzdu. Saçları altın rengi, parlak ve mükemmeldi. Aslında onunla ilgili her şey bana mükemmel görünüyordu.” Yumuşak bir şekilde güldü. “Belki de ben mükemmellikten çok uzak olduğum için.”

“Çok geliştin.” Dent iltifatını onu baştan aşağı süzerek pekiştirdi. Bellamy’nin heyecanlandığını hissetti.

“İltifat almak için söylememiştim.”

“Ama aldın.”

“Teşekkürler.”

“Bir şey değil.” Dent ona kızdırmak ister gibi sıırttı ve sonra konunun ciddiyetine döndü. “Susan önden gitti.”

“Evet, babamın ve Olivia’nın aile olarak hep birlikte gitmemizi istemelerine rağmen tek başına gitmekte ısrar etti. Onun cesaretini takdir ediyordum çünkü ben bunun tam tersiydim. Asla karşı gelmez, ailemin benden beklediğinin dışında bir şey yapmazdım. Ailenin Bayan Uyumlu’suydum.”

“İşbirlikçi bir karakter mi?”

“Ya da belki sadece bir korkak. Sonunda bir annem olduğu için o kadar mutluydum ki bu yeni aileyi hiçbir şeyin bozmasını istemiyordum.”

“Gerçek annen öldüğünde kaç yaşındaydın?”

“Üç, Susan da yedi yaşındaydı. Annem süpermarkete giderken bizi hizmetçiyle bırakmıştı. Dükkânın girişine yığılıp kalmış. Beynindeki anevrizma patlamış. Anında öldüğünü söylediler.” Bir an durduktan sonra, “Umarım öyledir. Ölmekte olduğunu ve bizi annesiz bırakacağını fark etmek onun için korkunç olurdu.”

“Onu hatırlıyor musun?”

“Bazen hatırladığımı düşünüyorum,” dedi Bellamy dalgın bir şekilde. “Ama belki de sadece onun fotoğrafları ve babamın anlattığı hikâyelerden olabilir. Okula başladığımda annemin olmaması diğer çocuklardan farklı olmama neden olmuştu. Bundan hoşlanmamıştım. Babamla Olivia evlendiklerinde çok sevinmiştim.”

“Peki ya Susan?”

“O daha temkinliydi çünkü yaşı daha büyüktü ve annemi hatırlıyordu. Ama Olivia’nın hakkını vermeliyim ki bize karşı çok düşünceli ve sabırlı davrandı. Steven’a karşı da. O da artık tek çocuk değildi, annesini iki üvey kardeşe paylaşmak zorunda kalmıştı. Artık yetişkin biri olarak bu birleşmenin ne kadar riskli olabileceğini tahmin edebiliyorum. Yine de önemli bir olay yaşanmadı.”

Dent’in aile geçmişi onunla karşılaştırıldığında oldukça kötüydü. Gall onu kanatlarının altına almış olmasa neler olabileceğini düşünmek bile istemiyordu.

Sandalyesine yeniden yerleşip kollarını göğsünde kavuşturdu. “Bayan Uyumlu mangal partisine gidiyor.”

Bellamy irkildi. “Yeni bir elbiseyle değil, popo kısmı fazlaca geniş beyaz spor bir pantolon ve kırmızı bir askılı bluzla. Askılar sürekli omuzlarıma düşüp duruyordu.” Kendini küçümser gibi güldü. “En zarif ergenliği yaşadığım söylenemez.”

Dent gülümsedi. Onun ne kadar garip olduğunu hatırlıyordu. “Bir seferinde Susan’la birlikte senin ödev yapmakta

olduğun mutfaktan geçtiğimizi hatırlıyorum. Susan seni bu kadar düzenli ödev yaptığın için bir ahmak olarak adlandırmıştı. Sen de ona sesini kesmesini söylemiştin. Yine de seni kızdırmaya devam etmişti. Sen de bir çanta dolusu...”

“Renkli kalem. Avrupa haritası üzerinde çalışıyorum.”

“Tam ona fırlatmak için havaya kaldırmıştın ki masada duran süt bardağına çarptın. Gözyaşlarına boğuldun ve oradan koşarak kaçtın.”

“Bunu hatırladığına inanamıyorum.” Yüzünü ellerine gömdü. “O kadar küçük düşmüştüm ki.”

“Neden? Susan seninle alay ettiği için bir tokadı hak etmişti. Ona karşı dik durarak cesaret gösterdiğini düşünmüştüm.”

“Ama işleri berbat ettim ve sütümü döktüm. Hem de senin önünde. En kötü tarafı da buydu.”

“Çünkü benden hoşlanıyordun.”

Bellamy’nin yüzü pespembe oldu. “Biliyor muydun?”

Dent omuz silkti. “Hissettim.”

“Aman Tanrım. Şimdi gerçekten utandım. Benim varlığımın farkında olduğunu düşünmüyordum.”

Farkındaydı ama ona duyduğu ergen hayranlığı Anma Günü’ne kadar önemli olmamıştı. O gün de öyle bir önem kazanmıştı ki bu, Dent’i hâlâ rahatsız ediyordu.

Ama şimdi bu konuyu açmayacaktı. O açana kadar elbette.

Dent bunun yerine gülümsedi. “Benim neyimi beğeniyordun?”

“Sen bizden çok büyüktün. *On sekiz* yaşındaydın. Motosiklete biniyor, uçak kullanıyor, küfür ediyordun. Tüm kuralları yıkıyordun. Bizimkiler sana düşüncesiz, kaba ve disiplinsiz diyorlardı.”

“Haklıydılar.”

Bellamy güldü. “Sen tehlikeli kötü çocuktun. Her Bayan Uyumlu’nun rüyası.”

“Öyle mi?” Dent ona doğru eğilerek sesini alçalttı. “Benim için şimdi ne düşünüyorsun?”

Bellamy birden ayıldı ve birkaç dakika onun gözlerinin içine baktıktan sonra sakince, “Hâlâ senin tehlikeli olduğunu düşünüyorum,” diye cevap verdi.

Sonra hızla sandalyesini geriye itti ve masayı toplamaya başladı. Dent o mutfakta dolaşırken onu izledi. Artık pantolonunun arkasını çok güzel bir şekilde doldurduğunu fark etti. Üzerindeki dar bluzu da dolduruyordu. Çok fazla değil, tam gerektiği kadar.

Bugün saçını açık bırakmıştı. Koyu renkli, kalın telli ve parlaktılar. Hareket ettiğinde uzun tutamlar göğüslerine dokunuyordu. Bu olduğunda her sefer içinde sıcak bir ürperti hissediyordu.

Dün güneş gözlüğünü çıkardığında gözlerinin açık mavi olduğunu fark etmişti. Koyu renkli kirpikleri gözlerini çevreliyordu. Teni açık renkti. Burnunu ve elmacikkemiklerini kaplayan çilleri sevmeye başlamıştı. Ciddi yüzüne afacan bir hava veriyorlardı. Zamanı geldiğinde onu çilleriyle ve kızaran yüzüyle ilgili kızdırmaktan keyif alacaktı.

Eski eşiyle aralarında ne gibi bir sorun olduğunu ve gerçekten dostça ayrılıp ayrılmadıklarını merak etti.

Bellamy masaya dönerek karşısındaki sandalyeye oturdu. Onun kendisini incelediğini ve aklından geçenleri hissetmiş gibi hemen konuşmaya devam etti. “Mangal partisi tam senin anlattığın gibiydi. Susan partinin gözbebeğiydi. Bu alışılmadık bir şey değildi ama o gün özellikle dikkat çekmeye çalışıyor gibiydi.”

“Bunun benim kulağıma geldiğinden emin olmak istiyordu.”

Bellamy başıyla onayladı. “Her şeye yüksek sesle gülüyor ve kendini dans pistine atıp onu dansa davet eden tüm erkeklerle dans ediyordu. İster yaşlı, isterse çok genç olsun, hepsiyle...”

“Allen Strickland.”

“Evet, ama o günün ilerleyen saatlerine, Susan iyice içene kadar bir araya gelmediler. Susan ve yaşı daha büyük birkaç çocuk ana çadırdan ayrıldılar ve kayıkhaneye gittiler. Oraya bira götürüyorlardı ve Susan da kafayı çekiyordu. Meraklı olduğumdan ve biraz da kıskançlıktan onları izlemek için aşağı gittim. Susan beni gördü ve babamla Olivia’ya bir şey ispiyonlarsam beni öldüreceğini söyledi. Ona kimseye bir şey söylememe gerek olmadığını, böyle içmeye devam ederse onun hareketlerinden anlayacaklarını söyledim. Bana yok olmamı söyledi. Ben de yok oldum.”

“Onu şikâyet ettin mi?”

“Hayır.” Bu sefer düşüncelere daldı. Parmaklarını çay

bardağının kenarında gezdirdi. “Daha sonra keşke şikâyet etseydim diye düşündüm. Eğer sarhoş olmasaydı Allen Strickland gibi birine dönüp bakmazdı.”

“Neden öyle diyorsun?”

“O kadar mavi yakaydı ki.”

“Ben değil miydin?”

“Şey... sen farklıydın.”

“Ben motosiklete biniyor ve uçak kullanıyordum. O, şirket kamyonu kullanıyordu. Bana aramızdaki fark sadece kullandığımız araçlarmış gibi geliyor.”

“Erkek arkadaş söz konusu olunca bu önemli bir fark.”

“Tamam, devam et.”

“Nerede kalmıştım?”

“Kendini Susan’ın hareketlerinden dolayı suçluyordun. Suçlamamalısın. O gün seçimlerini kendi yaptı.”

“Ama o benim kız kardeşimdi. Ona göz kulak olmalıydım.”

“O sana göz kulak oluyor muydu?”

Bellamy bakışlarını öne eğdi. O konuya fazla girmemeye karar vermiş olacak ki konuyu geçiştirdi. “Çadıra döndüm ve dikkat çekmemeye çalıştım. Susan’ın grubu yavaş yavaş kayıkhanelen den dönmeye başladı. O da diğerleriyle birlikte geri gelmeyince endişelendim. Çok içtiği için hastalanıp hastalanmadığını merak ettim. Ona bakmak için kayıkhane ye geri gittim.”

“Yoksa...” Gözlerini kapatıp şakaklarını ovuşturdu. “Yoksa daha sonrayla mı karıştırıyorum?” Kafasını hafifçe salladı. “O kadar uzun zaman oldu ki bazen olayların sırasını hatırlamakta güçlük çekiyorum.”

Dent ona dikkatle bakıp, “Kitabı yazarken olayların sırasını hatırlamakta zorlanmamıştın. Kitaptaki kız kasırga kopmadan kayıkhaneye geri dönmemişti.”

“Doğru,” dedi Bellamy belli belirsiz bir sesle. Sonra daha net bir şekilde, “Doğru,” diye tekrarladı. Hâlâ somurtmaya devam ederek bir süre durdu. “Susan çadıra son dönenlerden biriydi. Her zamankinden daha canlı ve güzel görünüyordu. Kadınların çoğu çok içmeyi kaldıramaz ama o, alkolden sonra ışıldıyordu. Allen Strickland ona dans etmeyi teklif etmişti. Çok iyi bir dansçıydı. Gerçekten hareket edebilen, adımların akıcı ve çabasız görünmesini sağlayan adamlardan biri. Hem kendini hem de partnerini tamamen kontrol altında tutuyordu. Nasıl olduklarını bilir misin?”

“Pek değil,” dedi Dent alaycı bir şekilde. “Erkeklerin dans edişini pek seyretmem.”

“O zaman bana inanmalısın. Gerçekten iyiydi. Susan da öyle. Bir şarkı diğerini takip etti. Allen Strickland onun partneri olmaya devam etti. Birlikte hareket edişleri herkesin dikkatini çekecek kadar seksiydi. Allen’in elleri Susan’ın vücudunun her yerinde dolaşıyordu. O da buna engel olacak bir şey yapmıyordu. Tam aksine...”

Anıların içinde kaybolmuş bir halde uzun süre sustu.

Sonra yumuşak bir sesle, “İkisinin dans pistinde birbirlerine nasıl süründüklerini düşününce polisin ilk olarak Allen Strickland’i sorgulaması hiç de şaşırtıcı değil.”

“Bence yanılıyorsun,” dedi Dent buruk bir şekilde. “İlk sorgulanan *bendim*.”

Yüzlerce mil uzakta, Austin polis departmanı cinayet bürosunun eski dedektiflerinden Dale Moody de Denton Carter ile yaptığı ilk görüşmeyi hatırlıyordu. Tüm bu yıllar boyunca her şeyi sanki dün olmuş gibi hatırlıyordu. Kafasının içinde bir kayıt gibi dönüp duruyordu.

“Oğlum, bize gerçeği söylesen iyi olur çünkü nasıl olsa önünde sonunda öğreneceğiz. Bu bizi boşuna uğraşmaktan kurtarır ve şimdi açıklarsan iyi niyetimizi kazanırsın. Buna ne dersin?”

“Bununla hiçbir ilgim yok.”

“Sen ve Susan yalnız kalmak için ormana gittiniz, değil mi? İşler kızıştı. Sonra kızların bazen yaptığı gibi dur dedi. Bunun seni ne kadar kızdırmış olabileceğini anlıyorum, Dent. Ben de bunun olmasından nefret ediyorum.”

“Eminim ediyorsunuzdur Ve eminim bu size sıkça oluyordur ama bana hiç olmuyor. Mangal partisinde de olmadığı kesin çünkü orada bile değildim.”

“Oradaydın, Dent. Oradaydın.”

“Kasırğa başlamadan önce değil! Ondan önce Gall’le birlikte uçuyordum. Ona sorabilirsiniz.”

“Oraya bir memur gönderdim, onunla konuşuyor.”

“O zaman bu konuşmamız burada bitmiş demektir. Mangal partisine gitmedim ve Susan’ı öldürmedim. O benim kız arkadaşımdı.”

“O sabah kavga etmiştiniz.”

Sessizlik.

“Ailesi bana kavgadan bahsetti, Dent. İkinizin bayağı tartıştığınızı ve onun eve dönüp kapıyı çarptığını, senin de motosikletine binip gürültüyle oradan uzaklaştığını anlattılar. Bu doğru mu, değil mi?”

“Doğru, ne olmuş?”

“Susa’la ne hakkında tartıştınız?”

“Benim onunla birlikte mangal partisine gitmem hakkında. Size anlatmaya çalıştığım şey de o. Lanet olsun, orada bile değildim.”

“Kelimelerine dikkat et, genç adam. Kiminle konuştuğunu biliyor musun?”

“Üzgünüm. Yeniden tekrar edeyim, orada bile değildim seni pislik herif...”

Dale sanki kafasındaki makineyi kapatır gibi dilini şaklattı. Bu konuşmanın her kelimesini ezbere biliyordu. Susan Lyston olayındaki her şey gibi. Sürekli bunu hatırlamakla lanetlenmişti. Hafızası onu yanılsa da tek yapması gereken *Alçak Basınç* kitabına göz gezdirmekti.

Şimdi de bunu yapıyordu. Kendisinden esinlenen karakterin kurbanın erkek arkadaşından bir itiraf almaya çalıştığı sahneyi okuyordu. Bellamy Lyston o sorgu odasında bulunmamıştı ama yine de olayları gerçeğe çok yakın bir şekilde anlatabilmişti.

Aslında kitaptaki tüm sahneler gerçeğe ürkütücü bir şekilde yakındı. Genç kadının hikâyeyi okuyucuları sayfalara bağlayacak şekilde anlatmak konusunda büyük bir yeteneği

vardı. Dale onun hikâyesinin bu hikâye olmamasını isterdi. *Kendi hikâyesi.*

Onun kitabını duyması tesadüf olmuştu. Televizyonunda sabah haber programlarından biri açıktı. Kahvesinin olmasını bekliyordu ve konukla sunucunun neler konuştuklarına pek dikkat etmiyordu. Konuşan kişinin artık büyümüş ve çekici bir kadın olmuş Bellamy Price olduğunu fark ettiğinde ise yapmakta olduğu şeyi bırakıp dinlemeye başlamıştı.

Romanının on altı yaşında bir kızın Anma Günü mangal partisinde öldürülmesi hakkında olduğunu anlatıyordu. Dale'in midesi o anda bulanmaya başlamıştı. Röportaj bittiğinde bir gece önce içmiş olduğu viskiyi midesinde tutabilmek için yutkunuyordu. Yine de boğazını yakarak dışarı çıkmıştı.

Kendini toplayıp en yakındaki Walmart mağazasına gitmiş ve kitabın bir kopyasını alıp eve gelir gelmez okumaya başlamıştı. Korktuğu kadar kötü değildi.

Daha da kötüydü.

Sanki midesi ortaçağda kullanılan işkence aletlerinden biriyle açılıp iç organları herkesin görmesi ve istediği gibi kurcalaması için sergileniyormuş gibi hissetmişti.

Sigarasını yakarken elleri şu anda bile titriyordu. Kendine bir kadeh burbon doldurmuş, tabancasını almış ve verandaya çıkmıştı. Aslında bu hüzünlü, çarpık zeminli platforma veranda demek pek de uygun değildi. Kulübesinin geri kalanıyla uyumluydu. Eskiydi, ihmal edilmişti ve her geçen

gün biraz daha kötüye gidiyordu.

Dale Moody için de aynı şeyler söylenebilirdi. Hangisinin önce pes edeceğini görmek ilginç olurdu. Verandası mı, akciğerleri mi, yoksa karaciğeri mi?

Eğer şansı varsa veranda yıkıldığında onu da beraberinde götürür ve boynunun kırılmasına sebep olarak onu aniden öldürürdü. Akciğer kanseri olursa bunu savaşmadan kabullenecekti. Siroz olursa onu da. Eğer bunların hiçbiri olmazsa... Smith Wesson marka silahını böyle durumlar için yakınında bulunduruyordu.

Yakınlarda bir gün namluyu ağzına dayayıp tetiği çekmeye cesaret edebilirdi. Birkaç kez, çok sarhoş olduğunda onunla Rus ruleti oynamış ama her seferinde kazanmıştı. Ya da kaybetmişti. Bu, olaya nasıl baktığınızla ilgiliydi.

Sıcak, nefes alınmayan bir öğleden sonraydı. Sessizlik sadece cırcır böceklerinin sesleriyle bölünüyordu. Verandanın üzerindeki teneke çatının gölgesi bunaltıcı sıcaktan kurtulmaya yetmiyordu. Caddo Gölü'nün dingin yüzeyi selviler nedeniyle pirinçten yapılmış bir tabağa benziyordu.

On beş yıldır yalnız yaşadığı kulübe sık ağaçlıklarla dolu bir yarımada daydı. Oluşturduğu koy yosun kaplı ağaçları ve yapışkan bataklıklarıyla karanlık ve ürkütücü görünüyordu. Çok az balıkçı bu pek davetkâr olmayan koya giriyordu. Dale Moody bunun böyle olmasından memnundu. Parasını nakit ödeyerek burayı satın aldığı evrakları yüz yıllık bir mezardan aldığı isim üzerine kaydettirmişti. Aradığı şey, tek başına olmaktı.

Gıcırdayan yıpranmış bambudan sallanan sandalyesinde otururken viskisini yudumladı, sigarasından bir nefes çekti ve dizlerine koyduğu dolu silahın ağırlığının tadını çıkardı.

Orada oturmuş sandalyeyi sallayacak gücü bile kendinde bulamazken çoğu gün olduğu gibi Susan Lyston o gün öldürülmüş olmasa hayatının nasıl olabileceğini düşündü. Cinayet bürosu dedektifi olarak devam eder, validen takdir görür ve emekli olana kadar Austin’de mi kalırdı? Hâlâ evli olur muydu? Çocuklarıyla iletişimi olur muydu? Torunlarının neye benzediğini görebilir miydi?

Ama Susan Lyston on sekiz yıl önce o Anma Günü’nde öldürülmüştü. O gün sadece onun öldürülmesiyle dikkat çekmemişti. Aynı zamanda meteorolojik olarak da önemli bir gün olmuştu. Neredeyse yarım yüzyıldır ilk kez bir kasırga Austin’i vurmuş, şehri baştan aşağı dolaşıp harap etmişti. Acımasızca geçip gitmiş ve ardında yıkım ve ölüm bırakmıştı. En çok zarar gören yerlerden biri Lyston’ların yıllık şirket partisini verdikleri şehir parkıydı.

Partiye katılanlar o kadar iyi vakit geçiriyorlardı ki pek azı tehditkâr bulutları fark etmişti. Fark edenler ise sadece gece için planlanan havai fişek gösterisinin yağmur yüzünden iptal edilmeyeceğini ummuşlardı. Daha sonra ise insanlar havanın erkenden kararması, hava basıncındaki fark edilir değişiklik, doğaüstü sessizlik ve gökyüzünün yeşilimsi rengi nedeniyle endişelenmeye başlamışlardı.

Anne babalar Lyston’ların organize ettiği oyun ve aktivitelerden faydalanmak için parkın çeşitli yerlerine dağılan

çocuklarını toplamaya başlamışlardı. Yüz boyaması yapan kadın boya kutuları ve fırçalarını toplamış, orkestra üyeleri çalmayı bırakmış, enstrümanlarını ve hoparlörlerini otobüse yerleştirip fırtınanın geçmesini beklemeye başlamışlardı. Yemek şirketi patates salatası ve fasulyenin üzerini örtülerle örtmüşlerdi.

Bu ufak önlemler yıkıcı gücün karşısında kâğıttan mermiler gibiydi. Daha fazla önlem almak için zaman olsa bile uzmanlar daha sonra bir mil genişliğinde ve saatte iki yüz mil hızla hareket eden kasırgaya karşı bir faydası olmayacağı konusunda fikir birliğine varmışlardı.

Austin, Kasırğa Yolu denilen coğrafi şeridin güneyinde kalıyordu. Burada yaşayanlar böyle tehlikelere kuzeydekiler kadar alışkın değildi. Fotoğraflar görmüşlerdi elbette. Televizyondaki filmlerde Tabiat Ana'nın bu korkunç ve kestirilemeyen çocuğunu hayretle izlemişlerdi.

Ama insan kasırğa bulutunun gücü ve şiddetine hazırlıklı olamazdı. Nasıl bir şey olduğunu anlayabilmek için insanın bunu yaşaması gerekiyordu. Bunu yaşayanların çoğu ise nasıl bir şey olduğunu anlatacak kadar yaşamıyorlardı. Pek çok ahmak uyarı sirenlerine aldırış etmeyip bulutu izlemek için dışarı çıkmıştı. İki tanesi iz bırakmadan ortadan kaybolmuştu.

Tüm şehirde ölenlerin sayısı altmış yediydi. Bunların dokuz tanesi mangal partisine katıldıkları şehir parkında bulunmuştu.

Kasırgadan on iki saat sonra bile şehir hâlâ alarm duru-

mundaydı. Tüm Travis bölgesi felaket bölgesi ilan edilmişti. Polis teşkilatı arama kurtarma çalışmalarında görev alıyordu. İtfaiye ekipleri, şerif ofisi, Ulusal Koruma, Kızıl Haç ve pek çok gönüllü de öyle.

Aileleri kavuşturmak, kaybolanları ve ölenleri aramak, yaralıları hastanelere götürmek, yağmacılara karşı kamu düzenini sağlamak, evleri yıkılanları barınaklara yerleştirmek, ambulanslar ve yardım taşıyan kamyonların geçebilmesi için kapanan yolları açmakla uğraşıyorlardı.

Ertesi gün şafak vaktinde geceyi o karmaşada geçirmiş olan Dale morga çağırıldı. Durum düşünülecek olduğunda bu oldukça can sıkıcıydı.

Yine de çağrıya uydu. Oraya vardığında onu adli tabip karşıladı. O da çok bitkin görünüyordu. Ekibi hâlâ getirilmekte olan cesetlere yetişebilmekte zorlanıyordu. Cesetlerin bazıları parçalanmış olduğundan kimlik belirlemek zor oluyordu. Bu iş en deneyimli profesyoneller için ciddi bir mücadeleydi.

Dale doktorun neden bir dedektifin yapmakta olduğu işi bırakıp hemen oraya gitmesini istediğini merak etmişti.

“İkimiz de meşgulüz, Dedektif; onun için kısa keseceğim. Burada genç bir kız var. Cesedi şehir parkında bulundu.”

“Lyston Elektronik’in partisinde miymiş?”

“O bir Lyston. Kızları Susan.”

“Tanrım.”

“Cesedinin kökünden sökülmüş bir ağacın dalları al-

tında bulunduğunu söylediler. Dedektif çağırdım çünkü ölüm nedeni bu değil. Kasırganın meydana getirdiği yaralar ölümden sonra olmuş.”

“Anlayamadım?”

“Ölüm nedeni boğulma. Boğularak öldürülmüş.”

“Emin misiniz?”

Dale’e cesedi gösterdi. “Boğazındaki bu morluk boğulduğunu gösteriyor. Üzerine devrilen ağacın açtığı yaralarda kanama olmamış. Pek çok organı zedelenmiş. Normalde bu öldürücü olurdu ama o zaten ölüymüş.”

Bu haberi ailesine verme görevi Dale’e düşmüştü. Aile henüz kasırgadan kaynaklanan ölümlerin şokunu ve üzüntüsünü atlatmaya çalışıyordu. Howard ve Olivia Lyston’ın nasıl yıkıldıklarını izlemişti. Kızlarının öldürüldüğünü öğrendiklerinde üzüntüleri binlerce kat arttı.

Onların trajedisi Dale Moody için cinayet vakası olmuştu.

Cinayet mahallini kanıt bulmak için taramak beyhude bir çabaydı. Kasırga tüm bölgeyi harap etmişti. Kökünden sökülmeyen ağaçların dallarındaki yapraklar tamamen dökmüştü. Çıplak dalları kırılmış ve yerlere kürdan gibi yayılmıştı. Dedektifler olay yerine ulaşmak için kendilerine yol açmak zorunda kalıyordu. Bölgede ayrıca kayıp, yakınlarını arayanlar da dolaşmıştı.

Bunu yapan kişi, planlamış olsa bu kadar iyi denk getiremezdi. Susan Lyston’ı öldürdüğü yeri kasırga silip süpürmüştü.

Dale ve diğer dedektifler mangal partisine katılan herkesi sorgulamaya çalışmışlar ve öldürölme zamanını tahminen belirlemişlerdi. Bulabildikleri herkesle konuştular aneak çadır ve kayıkthane yok olmuştu. İki yüzden fazla aracın park ettiğı alan eğrilmiş çelik ve kırık cam dolu, bir kıyamet yeri haline gelmişti.

Ölümünden kıl payı kurtulanlar ciddi şekilde yaralanmıştı. Pek çoğı iç organlarındaki hasar, kafa travması, kırık, kesik, ezik ve şok nedeniyle hastanede yatıyordu. Herkesle konuşmak haftalarını almıştı.

Bu süre içinde Dale, Denton Carter'ı ciddi şekilde sorgulamıştı.

Susan'm o sabah tartıştığı erkek arkadaşı olarak onun ismi şüpheli listesinin en başında yer alıyordu. Dale ve adamları hemen, aradıkları kişiyi bulduklarını düşünmüşlerdi. On sekiz yaşındaki genç daha önce de otoriteyle başı belaya girmiş huysuz ve çok bilmiş biriydi. Dale bunu Dent'in bir hafta önce mezun olduğı lisesindeki öğretmenlerden duymuştu.

“Akıllı bir genç,” demişti rehber öğretmenlerden biri Dale'e. “Üç nokta iki dereceyle bitirdi ama istese daha iyisini mutlaka yapardı. Sorun da buydu zaten, istemiyordu. Korunç bir tavır. O çocuk sürekli sinirli.”

Dale, Dent Carter'ı ilk kez sorguladığında bunu fark etmişti. Kullandığı kaba kelimelerden sonra Dale onu hapse atmıştı. Bir gece orada kalmanın tavırlarını düzelteceğini düşünmüştü ama ertesi gün çıkarken Dale'e pis pis sıırtmış ve ortaparmağıyla işaret yapmıştı.

Dale onu bırakmak zorunda kalmaktan memnun değildi ama onu içeride tutabilecek kanıtı yoktu. Ne o gün ne de birkaç sorgulamadan ve detaylı bir araştırmadan sonra. Çocuğun hikâyesi ilk gün Dale'e anlattığından hiç farklı değildi. Kimse mangal partisinde onu gördüğünü söyleyemiyordu. Havaalanındaki yaşlı adam da onun kendisiyle olduğuna tanıklık ediyordu. Dale'in onu bırakmaktan başka çaresi yoktu.

İlgisi Allen Strickland'e yönelmişti.

Dale, Strickland'in suçlu olduğunu gösteren kanıtları aklından geçirirken silahını elinde tutuyordu. Onu suçlayacak yeterli kanıt vardı ama o kızı öldürdüğünü ispat edecek elle tutulur bir kanıt yoktu.

Davaya Rupert Collier savcı olarak atanmıştı. Hırslı bir kan emiciydi. Davayı ikinci derece delillere dayandırmıştı. Olayları vaaz veren bir din adamının coşkusuyla özetlemiş ve jürinin sanki iki saat içinde suçlu kararı almazlarsa kendileri de cehennemde yanacaklar gibi hissetmesine neden olmuştu.

Allen Strickland hapse girmişti.

Dale Moody kendini içkiye vermişti.

On sekiz yıl sonra Bellamy Lyston, Price Dale'in o gece, tarihi kasırga gelmeden hemen önce ormanda olanlarla ilgili kafasındaki tüm şüphelerin altını çizen bir kitap yazmıştı.

O lanet olasıca kitabın onu deli gibi kızdırmasının nedeni başkalarının aklında da soru işareti uyandırma ihtimaliydi. Olayın sonucu spekülasyona çok açıktı. Okuyucular polisin araştırmalarının özensiz olma ihtimalini, savcının hır-

sının şüphelinin mahkeme tarafından atanan savunma avukatını gölgede bırakmış olabileceğini, belki de Allen Strickland'ın Susan Lyston'ı canlı gören son kişi olmadığını düşünmeye başlayabilirlerdi.

Dale, Susan Lyston olayını kafasında her gün yeniden değerlendiriyor olabilirdi ama bunu başka hiç kimsenin yapmasını istemiyordu.

Bellamy Price'ın kitabının Rupe'u da huzursuz ettiğini öğrenmek kendisini biraz olsun iyi hissetmesini sağlamıştı. Rupe Collier, Austin'de çok başarılıydı. Kitapta kendisinden birini cinayetten mahkûm ettirebilmek için her şeyi yapabilecek hırslı ve genç bir savcı olarak bahsedilmesinden memnun olmazdı. Aslında yaptığı tam da bu olmuştu.

Dale'i arıyordu.

Dale'in Austin Polis Teşkilatı'nda hâlâ bağlantıları olan eski iş arkadaşı Donald Haymaker tanıdıkları arasında kendisine nasıl ulaşılabileceğini bilen tek kişiydi ve birkaç gün önce onu aramıştı. T. J. David'ın kitabını yazan kişinin esas kimliği ortaya çıkmalı bir iki gün olmuştu.

Birkaç kelime konuştuktan sonra, “Şey, Dale, şu kitabı duydun mu?” demişti.

Hangi kitap olduğunu açıklamasına gerek yoktu. Dale ona Bellamy Price'ın *Alçak Basınç* kitabını okuduğunu söylemişti.

“Ben de,” demişti Haymaker sesinde hissedilir bir gerginlikle. “Sanırım ülkedeki herkes de okudu. Rupe Collier dahil. Şey, o beni aradı, Dale. On dakika kadar lafı gevele-

dikten sonra öylesine sorarmış gibi seninle nasıl iletişime geçebileceğini bilip bilmediğimi sordu.”

“Ona numaramı vermedin, değil mi?”

“Tanrı aşkına, hayır tabii ki! Peki, ama o güvenilirmez herif bu kadar yıl sonra senden ne istiyor olabilir? Bu kitapla bir ilgisi olmalı, sence de öyle değil mi?”

Dale de tam olarak böyle düşünüyordu. Kitap Rupe’un karnına ağırlar girmesine neden olmuş olmalıydı. Muhtemelen kitaptan ve gördüğü ilgiden, Dale’den de fazla nefret ediyordu.

Bellamy Lyston Price, o basit, ahmak kız ortalığı birbirine katmıştı. Bu olay Dale Moody’nin zaten zavallı olan hayatına tüy dikme potansiyeline sahipti.

Viskisini bir yudumda bitirdi, sigarasının izmaritini verandaya attı, silahını elinde tarttı. Çürümekte olan varlığının tüm hücreleriyle ölmeden önce doğru adamın hapse atılmasına yardımcı olmuş olduğundan, şüpheyi yer bırakmayacak şekilde emin olmayı diliyordu.

7. BÖLÜM

“İlk bendim,” dedi Dent vurgulayarak yeniden.

Bellamy’nin bakışlarından gözlerini birkaç dakika boyunca ayırmamıştı. Sonra boşluğu doldurmak için bir şeyler homurdanmış ve ayağa kalkıp mutfağın içinde gergin bir şekilde dolaşmıştı. Yumruğunu daha yerleştirmemiş olduğu ufak aletlerin içinde durduğu sepete vurmuş ve sonra gidip evyenin başında durmuştu. Ellerini ceplerine sokmuş, camdan dışarı, Bellamy’nin arka bahçesine bakıyordu.

“Merdivenlerde kırık bir vazo var,” dedi. “Onu dün gece buldum.”

“Bu senin için korkunç olmalı.”

“Hayır, sadece bir vazoydu. Üzerinden atladım.”

“Şüpheli olarak görülmenden bahsediyorum.”

Dent başını çevirdi ve omuzunun üzerinden onunla konuştu. “Bunu atlattım.”

“Atlattın mı?”

Sorunun ardındaki şüpheyi duyduğunda yeniden pence-

reye doğru döndü ve ellerini cebinden çıkarıp evyenin kenarına dayandı. “Sen hiç polis tarafından sorgulandın mı?”

“Hız yapmaktan dolayı durdurulma dışında, hayır.”

“Suçlu olmasan bile kendini suçlu hissedersin. Bu, insanın dünyayla bağlantısını kesen bir his.”

“Baban...”

“Babam benimle birlikte polise gelmeye zahmet etmedi.”

“Gall Hathaway vardı.”

“Polis bizi birbirimizden ayrı olarak sorguladı. İlk sorgularda o yoktu.”

“Eğer doğru hatırlıyorsam senin için bir avukat tutmuştu.”

“Hemen değil. Avukat gerekeceğini düşünmemiştik. İlk saatler boyunca tamamen yalnız başımaydım.”

“Sana çok yüklendiler.”

“Evet, öyle denilebilir. Kız kardeşini benim öldürdüğümü düşünüyordu.”

“Dedektifi mi diyorsun?”

“Moody. Kitabında ona Monroe adını vermişsin ama adı Dale Moody’ydi. İsmimi sizinkilerden öğrenir öğrenmez – ki onlar da suçlunun ben olduğumu düşünüyorlardı– doğruca evime geldi, beni ve babamı uyandırıp benimle Susan hakkında konuşmak istediğini söyledi. Bunu kibar bir şekilde de ifade etmedi. O ana kadar öldüğünü bile bilmiyordum. Bunu beni itiraf ettirmeye çalıştığında öğrendim.”

“İtiraf etmeye zorlanmak nasıl bir duyguuydu?”

Dent pencereden uzaklaştı ve buzdolabına doğru gitti.

Soğuk çay sürahisini aldı ve masaya getirdi. Sürahiyi onun bardağına yaklaştırdığında Bellamy hayır anlamında başını salladı. Dent kendi bardağını doldurup onun karşısına oturdu. Bardaktan içmek yerine iki eliyle sıkıca bardağı kavradı ve ellerini bardağın üzerinde yukarı aşağı gezdirdi.

“Dent?”

“Ne?”

“Sana bir soru sordum.”

“Seni duydum.”

“Peki, nasıl hissettin?”

“Nasıl hissetmiş olabilirim sence? Bok gibi. Bu kadarı yeter herhalde.”

“Sanmıyorum.”

“Neden?”

“Çünkü seni kızgınlığını atmaya davet ediyorum ve sanırım sen de bunu istiyorsun.”

“Bu kadar zaman sonra mı? Artık çok geç.”

“Dün o kadar uzun zaman olmadı diyordun.”

Ellerini bardaktan çekti ve ıslak parmaklarını kot pantolonuna silerek kuruladı. Bellamy’ye rahatsız olmuş bir şekilde somurtarak bakıyordu ama Bellamy yüz ifadesini hiç bozmadı. Sakin ve meraklıydı.

Dent bir küfür daha ettikten sonra, “İki gün önce öpüştüğüm kız şehir morgunda bir dolapta yatıyordu. Böyle bir şey insanı darmadağın eder, sence de öyle değil mi?”

“Evet, öyle.”

“Susan’ın kasırgada öldüğüne alışmaya çalışıyordum.

Sonra polisiye dizi özentisi o adam gelip bana ne hakkında tartıştığımızı, onu en son ne zaman gördüğümü, birisi onu boğarken nerede olduğumu sormaya başladı.” Bellamy’nin yüzünü buruşturduğunu fark edince parmağını ona doğru saldı. “Evet, işte tam da böyle hissettim.”

“Kitabımda bu çelişkili duyguları yakalamaya çalıştım.”

“O anı gerçekten de iyi anlatmışsın, hatta babamı bile olayın dışında bırakmışsın.”

“Onu olayın dışında bıraktım çünkü onunla ilgili hiçbir hissim yoktu.”

Dent yüksek sesle güldü. “Kulübe hoş geldin. Ben onunla birlikte yaşadım ama benim de onunla ilgili hissim yoktu. Hayalet gibi bir adamdı.”

Bellamy onun sözlerinin tuhaf olduğunu düşündü. “Bununla ne demek istediğini açıklar mısın?”

“Neden? Bir kitap daha mı yazacaksın?”

Bellamy ayağa fırlayıp masaya elini vurdu. “Tamam, açıklama. Anılarına yolculuk yapması gereken sensin, ben değilim. Yolu kendin bulabilirsin.”

Bellamy onun yanından geçerken Dent kolunu uzattı ve onu belinden kavrayıp kendine doğru çekti.

Bu dokunuş Bellamy’yi afallattı. Nefesini tuttu. Bir süre öyle kaldılar. İkisi de kıpırdamıyordu. Sonra Dent kolunu gevşetti ve ondan yavaşça uzaklaştı. Parmaklarını kaburgalarında kaydırды. Yumuşak bir sesle, “Otur,” dedi.

Bellamy yutkunup yeniden nefes aldı. “Hıyar gibi davranmaya devam edecek misin?”

“Muhtemelen ama bunu dinlemeyi sen istedin.” Başıyla sandalyeyi işaret etti.

Bellamy yerine geri döndü. Ellerini kucağına koydu ve beklentiyle ona baktı. Birkaç saniye sonra Dent omuz silkti. “Evet, sor bakalım.”

“Sözcükleri ağzından cımbızla mı çekeceğim? Gönüllü olarak bir şey anlatmayacak mısınız?”

“Ne bilmek istiyorsun?”

“Annene ne oldu?”

Bu soru Dent’i hazırlıksız yakalamıştı. Bellamy dengesini yitirenin bu sefer o olmasından memnundu. Bakışlarını kaçırdı ve sandalyesinde kıpırdandı. Omuzlarını savunma pozisyonuna getirdi. “Bana ben bebekken öldüğü söylenmişti.”

Bellamy onu izlemeye devam etti. Bunun üzerine pek çok soruyu ima eder gibiydi.

Dent sonunda, “Ölüm belgesini görmedim. Bizim yaşlı adam beni mezarlık ziyaretine götürmedi. Doğum gününü ya da öldüğü günü hiç anmadık. Anne tarafından büyükanne ve dedem yoktu. Neye benzediğini bile bilmiyorum çünkü hiç fotoğrafını görmedim. Sanki hiç var olmamış gibiydi. Tahmin ediyorum ki beni onunla bırakıp ortadan kayboldu. O da bana bunu söylemeye cesaret edemedi.”

“Belki kendisi de bununla yüzleşememiştir.”

“Bilmiyorum. Bu çözülmemiş bir gizem. Onunla ilgili bir şeyler sormaya çalıştığımda sadece, “O öldü,” derdi. Konuşma da orada biterdi.”

“Sadece ikiniz miydiniz?”

“Evet, ama bunun pek de sıcak bir ortam olduğunu söyleyemem.”

“Ondan geçmiş zamanda bahsediyorsun. Artık hayatta değil mi?”

“Hayır,” dedi Dent buruk bir şekilde. “Aslında onunkine de yaşıyor denilemezdi.”

“Bir hayaletti,” dedi Bellamy daha önce Dent’in onu tanımlamak için kullandığı sözleri tekrarlayarak.

“Aslında düşünüyorum da bu pek uygun bir tanımlama değil. Çünkü aslında o *vardı*. Görünmez değildi. Sadece gerçekten *orada* değildi. Bana bakıyordu. Başımı sokacak bir ev, yiyecek yemek ve giyecek kıyafet sağlıyordu. Her gün okula gitmemi kontrol ediyordu.”

Yosun rengi gözlerindeki ifade sertleşti. “Ama bir okul etkinliğine bile katılmadı. Arkadaşlarımdan hiçbiriyle tanışmadı. Yaptığım sporlarda beni izlemedi. Bütün sporları yapıyordum. Rapor kartlarımı kendim imzalardım. O sadece sorumluluklarını yerine getiriyordu, hepsi o kadar. Spor yapmaz, kadınlarla, dinle, bahçeyle, pul koleksiyonu yapmakla, sepet örmekle ilgilenmez, içki ve sigara içmezdi.

“Konuşmaları üç cümleden oluşurdu. Her gün işe gider, eve gelir, yemeğimizi yapar, birkaç saatliğine televizyonu açar, sonra odasına gider ve kapısını kapatırdı. Hiç tatil yapmadık. Asla bir yere gitmedik. Ne sinemaya, ne maça, ne yüzmeye, ne de şehir çöplüğüne.” Dent durdu ve derin bir nefes aldı. “Birlikte hiçbir şey yapmadık. Terbiyesizlik ya-

pardım. Bana kızıp kızmayacağını görmek, en azından yüz ifadesini değiştirebilmek için gerçekten kötü bir şeyler yaptım. Kötü davranışlarım onu rahatsız etmezdi. İyi davranışlarım da ilgisini çekmiyordu. Her iki şekilde de umurunda değildi. Tam bir orospu çocuğu olduğunu söyleyebilirim. Öldü ve benim için çözilemeyen bir bilmece olarak kaldı. Zaten ona olan ilgimi uzun zaman önce yitirdim. Onunla ilgili tek bildiğim, onun kendisini kapatmasına neden olan her neyse dış dünyayla tüm bağlantısını kesmişti.”

“Seninle de.”

Dent omuzunu silkti. “Önemli değil.”

Bellamy, Dent’in, babasının bu ilgisizliğine göstermeye çalıştığı kadar kayıtsız olduğuna inanmıyordu ama şimdilik bir şey demedi. “ Bay Hathaway’le ne zaman tanıştın?”

“Ona böyle dediğini duysa bundan nefret ederdi.”

“Pekâlâ, Gall ile ne zaman tanıştın?”

“On iki, on üç yaşındaydım. Bir gün okuldan çıkınca eve gitmek istemedim. Bisikletimle gezmeye başladım. Belli bir yöne gitmiyordum. Sadece evden uzaklaşmaya çalışıyordum. Oldukça uzaklaştığımda gökyüzünde bir alçalıp bir yükselen minik uçağı gördüm. Oraya doğru sürdüm ve Gall’in havaalanına ulaştım. Bir öğrencisine ders veriyordu. Motoru durdurmadan piste inip hemen yeniden kalkmaya çalışıyorlardı. Onlara o kadar imrenmişim ki. O uçağın içinde olmayı çok istemişim.”

“İlk görüşte aşk mı?”

Dent parmağını silah gibi yapıp ona doğrulttu. “Tam üstüne bastın. Sonuçta yazarsın.”

“Uçmaya o gün âşık oldun.”

“Hem de deli gibi. Yere inene kadar onları izledim. Ders alan çocuk gitti. Gall beni fark etti ve hangara gelmemi işaret etti. Bana orada izinsiz bulunduğumu ve kaybolmamı söyleyeceğini düşündüm ama onun yerine bana içecek ikram etti. Uçakları sevip sevmediğimi sordu. ‘Evet,’ dedim. Aslında o öğleden sonraya kadar bunu bilmiyordum bile. Beni dışarı, biraz önce uçurdukları uçağın yanına götürdü. Daha önce tek motorlu bir uçağa binip binmediğimi sordu. Hiç uçağa binmemiştim ama yalan söyledim ve bindim dedim. Tüm parçaları gösterdi ve bana isimlerini söyledi. Pilot koltuğuna oturmama izin verdi ve göstergelerin ne işe yaradıklarını anlattı. Uçak kullanmanın zor olup olmadığını sordum. Bana bakıp güldü. ‘Zor olsa ben yapabilir miydim?’ dedi. Sonra bana uçmak isteyip istemediğimi sordu. Neredeyse altıma işeyecektim. Ailemin kızıp kızmayacağını sordu. ‘Hayır,’ dedim. Bu doğrudu. Yer değişti. Uçağı kaldırdı ve doğruca gün batımına doğru uçtuk. Geniş bir açıyla döndük ve beş dakika sonra yere indik. Bu, o zamana dek yaşadığım en güzel andı.”

Dent anıları düşünerek gülümsüyordu. Devam etmeden önce uzun bir süre dalgınca durdu. “Gall uçağı park etmekte ona yardım etmeme izin verdi. İşimizi bitirdiğimizde hava kararmıştı bile. Bisikletime bindiğimde nerede oturduğumu sordu. Söylediğimde ‘O kadar uzakta mı? Tanrım, bisikletinde ışık bile yok, çocuk. Eve nasıl ulaşacaksın?’ diye sordu. ‘Buraya kadar ulaşabildim, değil mi?’ gibi bir şeyler söyle-

dim. Bana lanet olasıca aptal bir çocuk olduğumu söyledi ve kamyonetine atlayıp farlarıyla yolu görebilmem için yanımdan devam etti. Bu ilkti..." Dent sözlerine devam etmedi.

"Neyin ilki?"

Dent bakışlarını çevirip mırıldandı. "Biri ilk defa benim için endişelenmişti."

Bellamy, Dent'in o gün sadece uçmaya âşık olmakla kalmadığını anladı. Gall'i de o gün sevmeye başlamıştı. Adam ona dikkatini vermiş, onu dinlemiş, onu korumuştur. O ilgisiz kalmış çocuğun büyümüş halinin bunu konuşmaktan kaçınacağını bildiği için yeniden esas konularına geri döndü.

"Dedektif Moody seni iyice azarladı."

Dent nostaljik anılardan uzaklaştı ve somurttu. "Pek çok kez. Ona defalarca Gall'le birlikte test uçuşu yaptığımızı, mangal partisinde olmadığımı ve parka ancak kasırgadan sonra döndüğümü söyledim."

"Parka neden gelmiştin?"

"Gall'le planladığımızdan daha erken dönmemize neden olan fırtınalar vardı, ben de Susan'la olayları düzeltebileceğimi düşündüm. Tercih etme şansım olsa havada kalırdım. Havada geçirdiğim her an yerde geçirdiklerimden iyiydi."

"Susan'la geçirdiğin zamandan da mı iyi?"

Dent sırıttı. "Zor bir tercih."

"Uçmak kadar iyi miydi? O kadar heyecan verici?"

"Susan, hayır. Seks... hımm. Aslında uçmaya en çok yaklaşan şey o."

“Şehir parkına ne zaman geldin?”

“Bir saniye bekle.” Kollarını masanın üzerinde kavuşturdu ve ona doğru eğildi. “Bunu biraz inceleyelim.”

“Neyi inceleyelim?”

“Seks ve uçmayı. Seks ve herhangi bir şeyi. Seks ve mesele... yazmayı.” Bakışlarını onun dudaklarına odakladı. “Şu anda seçme şansın olsa hangisini yapmayı isterdin?”

“Benimle flört mü ediyorsun?”

“Sen ne düşünüyorsun?”

Bellamy yanaklarının ısınmaya başladığını hissetti. Muhtemelen Dent de onun kızardığını fark etmişti. Dent’in yüzündeki gülümseme imalıydı ve Bellamy’nin kendisini yeniden on iki yaşında gibi hissetmesine neden olmuştu. “Bu, işe yaramazdı,” dedi. “Çünkü işimle seksi kıyaslamaya açık olsam bile kız kardeşimle kıyaslanmak istemezdim.”

Dent’in yüzündeki gülümseme söndü. Bakışlarını Bellamy’nin gözlerine dikti. “Bunu yapmazdım.”

“Yapardın.”

“Hayır, yapmazdım. Zaten onunla nasıl olduğunu hatırlamıyorum bile.”

“O günden sonra çok kişiyle olduğun için mi?”

“Ben cinsel isteği normal bir bekâr adamım. Birlikte olduğum kadınlara bağlanmak istemediğimi açıkça söylerim. Hormon seviyelerimizi ayarlarız, sonra herkes kendi yoluna gider. Kimsenin canı yanmaz.”

“Emin misin? Hiç sordun mu?”

Dent yavaşça arkasına yaslandı. Bir an düşündükten

sonra, “Bana evliliğindeki sorunun ne olduğunu anlatırsan ben de seks hayatımı gözden geçireceğim.”

Bu yeme atlamayı reddeden Bellamy, “Şehir parkına ne zaman geldin?” dedi.

Dent hafifçe güldü. “Anladım,” dedi. Sonra, “Parka ne zaman geldim? Bilmiyorum. Moody’ye de tam bir saat veremedim, o da bunun olaylara karıştığımı gösteren bir işaret olduğunu düşündü. Parka giderken hortumu gördüm. Parkın da hortumun yolu üstünde olduğunu anladım. Birkaç dakika gerisindeydim. Oraya vardığımda ortalık cehennem yerine dönmüştü.

Ortalık şey gibiydi... her neyse zaten nasıl olduğunu biliyorsun. İnsanlar bağıırıyordu. Pek çoğu kanlar içindeydi ve yaralıydı. Histeri, Panik. Şok. Savaştan sonra o güne kadar gördüğüm en kötü şeydi.”

“Sen savaşta mıydın?”

“Hava kuvvetleri. Irak. Üssümüz roket saldırısına uğramıştı. Orosu çocukları şanslıydılar. Geride kalan bizlere temizleyecek çok şey kalmıştı.” Yüz ifadesi dalgınlaştı. “Savaş millerce yüksekten çok farklı görünüyor. Özellikle de yanında görev yapan pilot arkadaşından geride kalan kırmızı pelteyi kepçeyle toplamak zorunda kalıyorsan.”

Çay fincanına uzanıp bir yudum içti. Bir süre birbirlerine bakmadılar ve bir şey söylemediler. Sonra Bellamy kasırga çıktığında başka neler gördüğünü sordu.

“Babanı gördüm. Etrafta deli gibi dolaşıyor ve ellerini ağzına dayayıp sizin isimlerinizi sesleniyordu. Önce Steven

ortaya çıktı. Zombi gibi görünüyor ve hareket ediyordu. Howard onu sarsıp dalgın durumundan çıkarmaya çalıştı. Sonra Olivia görüldü.

“O şeydi... aslında o an onun gerçek duygularını gösterdiğini gördüğüm tek andı. Steven’ı yakaladı ve sanki hiç bırakmayacakmış gibi ona sarıldı. Baban ikisine birden sarılıyordu. Baban ve Olivia birbirlerini sağ salim bulmuş oldukları için rahatlamış, ağlıyorlardı. Yine de uzun süre öyle kalmadılar çünkü sen ve Susan henüz bulunmamıştınız. Beni gördüklerinde Olivia bana doğru koştu. Susan’la birlikte miydim? Onu görmüş müydüm? Neredeydi? Bana bağıyor ve Susan’la olan randevumuzu iptal ettiğim için onun kayboluşundan beni sorumlu tutuyordu. Her zamanki gibi sorun çıkardığımı söylüyordu.”

“Endişeden aklını yitirmek üzere olmalı.”

Dent susup bir süre boşluğa baktı, sonra, “Evet ama sonra, Susan’ın cesedi bulunduktan sonra onun söylediklerini düşündüm. Bir anlamda haklıydı. Eğer o gün planlandığı gibi onunla birlikte olsaydım asla ormana Allen Strickland’le birlikte gitmezdi. Kasırgada yaralanmış, hatta ölmüş olabilirdi ama en azından boğularak öldürülmezdi.”

“Sanırım ikimiz de biraz sağ kalanların suçluluk duygusunu hissediyoruz.”

“Öyle sanırım ama Moody’ye bunlardan hiç bahsetmedim. Bunu yanlış anlardı. İtfaiyeci, Susan’ın cesedini bulduğunda otuz, kırk metre uzakta olmam zaten yeterince kötüydü. Ben de ormanda onlarla birlikte arama yapıyordum. Bir

düzine başka adam da öyle ama diğerlerinin hiçbiri şüpheli haline gelmedi. Sadece ben. Daha sonra Moody katillerin yaptığı gibi cinayet mahalline döndüğümü söyledi. Ve buna benzer saçmalıklar,” dedi homurdanarak. “Her neyse, Susan’ m baygın değil ölmüş olduğunu anladım ve kustum. Sonra sizinkileri bulmaya gittim. Bulduğumdaysa korktum ve onlara bir şey söyleyemedim. Sadece bulunduğu yeri işaret ettim.”

Dent durdu. Sözlerine devam edemeyeceği belli olunca Bellamy onu cesaretlendirdi. “Sonra ne oldu?”

“Sonra bir şey olmadı. Kız arkadaşım öldüğü için üzülmuştum ama sizinkilerin benim baş sağlığı dileklerini duymak ve yanlarında ailenin bir üyesi gibi durmamı istemeyeceklerini biliyordum. Onun için eve gidip yattım. Ertesi sabah Moody geldi. Sonrasını biliyorsun. Sizinkilerle konuşmuş ve onu öldürdüğüme karar vermişti. Bana karşı fiziksel bir kanıt yoktu ama bana suçlu gibi davranılıyordu. İsmim haftalarca gazetelerde ve her akşam haberlerdeydi. ‘Susan Lyston cinayetindeki şüpheli’ bendim. Linç edilmekten korktuğum için cenazesine bile gelememiştim.” Elini yumruk yaptı ve masaya vurdu. “Bunun en kötü kısmı da tüm bunların Allen Strickland tutuklandıktan ve hapse girdikten sonra bile bitmemesi,” dedi küskün bir sesle. “Bu işler nasıl yürüyor görüyor musun? Resmi olarak tüm şüphelerden aklandığın halde şüpheli olmanın lekesi senin üzerinde kalıyor. Bu, sana yapışan kötü bir koku gibi. İnsanların senin masum olduğunu kabul etmeleri gerekiyor ama içlerinde bir şüphe ka-

lıyor. Bunu Milli Ulaştırma Güvenliği soruşturması sırasında öğrendim. Biri bu eski başlıkları bulmuş, her tarafa yapıştırmış. Bu olaydan sonra havayolu benim kendileri için çalışmamdan utandı. Bir cinayet şüphelisinin sizin bordronuzda olması kötü bir tanıtım.”

Bellamy, Dent’in bakışlarından huzursuz oldu ve üzülerek onun haklı olduğunu kabul etmek zorunda kaldı. “Üzgünüm, Dent.”

“Daha açıklayıcı olur musun? Ne için üzgünsün? O zamanlar boğuşmak zorunda kaldığım pislik yığını için mi, yoksa şu anda boğuştuklarım için mi üzgünsün? Yarın Van Durbin’in gazetesi bayilerde satılmaya başladığında ve tüm bu spekülasyonlar etrafımı çevrelediğinde başıma gelecekler için önceden mi üzülüyorsun?”

“Neden öyle olsun ki?”

“Bir de soruyor musun bunu? Van Durbin’in o hikâyeyi yazmadan önce o ‘kovboyun’ kim olduğunu öğrenmek isteyeceğine bahse girerim. Benim o olaydaki asıl şüpheli olduğumu öğrendiğinde muhtemelen kendine çok kızacaktır.”

“Temize çıkan bir şüpheli.”

“Belki senin kitabında öyle ama gerçek hayatta değil.”

“Gall senin orada olmadığına şahitti.”

“Moody, Gall’in yalan söylediğini düşündü.”

“Sana karşı hiç kanıtı yoktu.”

“Evet, beni kurtaran şey Susan’ın küloduyla bulunan kişi olmamam oldu.”

8. BÖLÜM

Rupe Collier ofisinin kapısında asılı duran boy aynasında yansımalarını kontrol etti. Cılızlaşmaya başlayan saçlarını düzeltip saçlarının tepesindeki giderek kelleşen bölgeyi kapamaya çalıştı. Teksas haritası şeklindeki pırlantalı manşetlerini görülebilecekleri şekilde düzeltti. Kocaman gülümseyerek dişlerine yapışan bir şey olup olmadığını kontrol etti. Sonra gördüklerinden memnun bir şekilde ofisinden çıktı.

Fabrikadan çıkan yeni modellerin özenle yerleştirilmiş spot ışıklarıyla aydınlatıldığı teşhir salonuna girdi. O katta her zaman dolaşmazdı ama satıcılarından biri bir müşterinin mutlaka oranın esas yetkilisiyle görüşmek istediğini söylemişti. Rupe kesinlikle esas yetkiliydi.

Satıcının Rupe'a işaret ettiği müşteri eğilmiş, renkli camdan içeri bakıyordu. Bu, üst segment Sedan aracın fiyatına ek ödeme yapılarak alınabilen bir özellikti.

“Rupe Collier. Kiminle müşerref oluyorum acaba?”

Müşteri doğruldu ve elini uzatırken Rupe'a gülümsedi.

Rupe manşetlerinin gözden kaçmamış olduğuna memnundu. Adam onun kadar iyi ve özenli giyinmemiştir. Rupe böyle olmasını tercih ediyordu. Bu, pazarlık yaparken onu avantajlı konuma getiriyordu. Kazanması için öyle de görünmesi gerekiyordu.

Müşteri, Rupe'un elini bırakıp arabaya doğru yürüdü. "Bu bebek bana kaç mal olur?"

"Fiyat etiketindeki her kuruşa değer ama size tüm ülkede bulabileceğiniz en iyi teklifi yapabilirim."

"Otuz gün garantili mi?"

"Buradaki bütün araçlar için geçerli. Ürünlerimin arkasında duruyorum."

"Babanızın kırk yıl önce bu işi kurduğu müşteri hizmetleri politikasını devam ettirerek."

Rupe'un yüzündeki gülümseme genişledi. "İyi araştırmışsınız."

"Reklamlarınız sürekli televizyonda yayınlanıyor."

"Reklama inanıyorum, ortada olmaya." Rupe eliyle adamın omzuna hafifçe vurdu.

"Ben de öyle, Bay Collier. Benzer düşünüyoruz."

"Bana Rupe de."

"Memnun oldum, Rupe. Benim adım Rocky Van Durbin."

Rupe midesinin kasıldığını hissetti.

Gazeteci basit spor ceketinin göğüs cebinden bir kart çıkarıp ona uzattı. Rupe adamın adını hemen tanımıştı. Açıkça tuzağa düşürülmüştü ama yine de anlamazlıktan geldi ve kartı okur gibi yaptı.

“New York mu? Buraya o kadar uzaktan pek müşteri gelmez. Onur duydum.” Kartı elinden geldiğince umursamaz bir tavırla cebine koydu. “Eğer gerçekten yeni bir araba almak istiyorsanız, Bay Van Durbin daha iyi bir şey yapamazdınız...”

“Hayır, teşekkürler. Sadece bakıyorum.”

“Elbette, elbette,” dedi Rupe devam ederek. “İstediğiniz kadar kalın. Sizi karşılayan Bob sorularınıza cevap vermekten ve yardımcı olmaktan çok memnun olacak. Ben müsaa-denizi isteyeceğim. Ne yazık ki bir randevuma geciktim.”

Van Durbin güldü. “Bunu sıklıkla duyuyorum.” Sonra gözlerini kıstı. “Benimle konuşmaktan korkan insanlardan yani.”

Rupe Collier’e korkak demişti ve Rupe bu aşağılamayı hafife almadı. İçinden, bu yapışkan gazeteciyi sıska boynundan yakalayıp sarsmak geliyordu ama her sabah aynada gülümseme alıştırılmalarını boşuna yapmıyordu. İstifini bozmayı başardı.

“New York’tan gelen herkesle konuşmaya bayılırım ama bir yerde olmam gerekiyor. Bir randevu planlayalım...”

Van Durbin onun sözünü kesti. “Şey, sorun da bu çünkü benim de bir yerde olmam gerekiyor. Ayrıca...” Rupe’u onun biraz önce yapmış olduğu gibi omzundan tuttu. “Satış nasıl bitirilir kitabını sen yazmıştın. Hazır ben buradayken birkaç dakikanı ayırmaya ne dersin?”

Rupe’un gülümsemesi yüzünde donup kaldı. “Neden ofisimde konuşmuyoruz?”

“Harika! Teşekkürler.”

Rupe yolu gösterdi ve Van Durbin için rahat görüntüsünü devam ettirse de rahat olmaktan çok uzaktı.

İstenmeyen misafiri Rupe’un odasına girince yavaşça ısıklık çaldı. “*Güzeel*. Araba satış işi iyi gidiyor olmalı.”

“Şikâyet edemem.”

“Annem, ruhu şad olsun, bana yanlış meslek seçtiğimi söylerdi. ‘Gazetecilikten para kazanamazsın.’ derdi. Bana bunu binlerce kez söyledi. Hearst’ün ciddi para kazandığını hatırlattım. Murdoch’un da, ama...” İçini çekti. “Annem haklıydı. Onlar istisnaydı.”

Rupe fazla heyecanlı görünmemeye çalışarak, “Size nasıl yardımcı olabilirim Bay Van Durbin?” dedi.

Van Durbin’in ilgisini masasında duran *Alçak Basınç* kitabı çekmişti. Rupe dişlerini hüsranla gıcırdattı. O lanet kitabı okuduktan sonra atmış olmalıydı. En azından göz önünde bırakmamalıydı.

Van Durbin kitaba doğru yaklaştı ve onu eline aldı. Dört yüz küsur sayfalık kitabın sayfalarını karıştırır gibi yaptı. “Bu kız da yazı yazma işinde epey başarılı oldu, değil mi? Bu kitapla vurgun yaptı.”

Rupe doğal bir şovmendi. Tüm hayatı boyunca bu özelliklerini kendi avantajı için kullanmıştı. Şimdi de onu yüzüstü bırakmayacaklarını umuyordu. Masasının etrafından dolaşıp dana derisinden sandalyesine oturdu. Van Durbin’e de karşısındaki sandalyeye oturmasını işaret etti.

“İçimden bir ses, New York’tan buraya sadece arabalar

hakkında konuşmaya gelmediğinizi söylüyor. Sizi buraya getiren bu kitap olmalı. Hatta bir adım daha atıp sizin bu davadaki savcının ben olduğumu bildiğinizi ve benimle bu konuda konuşmak istediğinizi söyleyebilirim.”

Van Durbin kollarını iki yana açtı. “Beni yakaladınız. Size Allen Strickland’e karşı olan davayı sorabilir miyim? Yarın köşemde konunun bu kısmını ele alıyorum.”

Rupe’un ağzına safra suyu doldu ama kayıtsız görünmeye çalıştı. “Bu uzun zaman önceydi. Elimden geldiğince hafızamı tazelemeye çalışacağım.”

“Teşekkürler, Rupe.” Van Durbin ufak bir spiralli defterle arkası iğrenç diş izleriyle dolu, sarı bir kurşunkalem çıkardı. “Bana aldırmayın. Not almam lazım, yoksa hatırlayamam.”

Rupe bundan şüpheliydi. Bu orospu çocuğunun bir şey unuttuğunu hiç sanmıyordu. Sinsi ve tehlikeliydi. Rupe mağazanın güvenlik görevlisini çağırıp adamı dışarı attırmayı düşündü ama o zaman bir şey saklamaya çalışıyormuş gibi görünür ve Van Durbin’in kendisi hakkında yazdıklarının kontrolünü kaybederdi.

Rol yapmaya ve işbirliğine devam etmek, adama yazacak bir şeyler sunmak ve adamın kendisi hakkında köşesinde iyi şeyler yazacağını ummak daha mantıklı olacaktı. Van Durbin’e medyayı ne kadar sevdiğini anlattı. “Bana haber bağımlısı diyebilirsiniz. Onun için istediğiniz tüm soruları severek yanıtlarım. Sorun haydi.”

“Tamam, güzel. O zaman savcılıktan neden ayrıldığınızı sorarak başlayayım.”

“Bu kolay bir soru. Araba satmak daha çok para kazandırıyor. Çok çok daha fazla para. Mahkemede bu kadar güzel bir odam olmazdı.”

Van Durbin kıkırdadı. “Böyleee babanızın işinin getirilerinden faydalanmaya karar verdiniz.”

Rupe bunun dikkatle hazırlanmış bir tuzak olduğunu fark etti ama başparmağını yukarı kaldırıp, “Babam aptal çocuklar yetiştirmede,” demekle yetindi.

“Haklısın. Halk hizmetinde kalmak aptallık olurdu.”

Bu da yine o tuzak sorulardan biriydi. Aslında bir soru değil, görüştü. Rupe bu tuzağı da fark edecek kadar akıllıydı. “Halka artık başka şekilde hizmet ediyorum,” dedi.

“Eminim ediyorsunuz,” dedi Van Durbin ona doğru sıratarak. “Ama o zamanlar Travis eyaletinin sokaklarını suçlulardan temizlemeye kararlıydınız.”

“Elimden gelen en iyi şekilde işimi yaptım.”

Van Durbin not defterinde birkaç sayfa geriye giderek notlarını okudu. “Şey, size sormak istediğim birkaç şey not etmiştim. Evet, işte burada. Bayan Price’ın kitabındaki olaylar doğru mu yansıtılmış? Strickland cinayetten değil, kasıtsız öldürmeden mi hüküm giymişti?”

“Bu doğru.”

“Neden cinayet değil?”

“İşlediği suçun önceden planlı olmadığını düşünmüştüm.”

“Başka bir deyişle, onu öldürmeyi düşünmemişti. Kızın yaptığı bir şey onu tetikledi ve kız da öldü.”

Bu da dikkatle yerleştirilmiş bir bubi tuzağıydı. “Bay Van Durbin, bunu hak ettiğini ima etmeye çalışmıyorsunuz herhalde?”

“Hayır, hayır, böyle bir şey ima etmedim.” Bunu söylerken yüzündeki tuhaf sırıtmaysa aksini söylüyordu. “Strickland kendini kaybetti ve bir şehvet anında onu öldürdü, böyle bir şey mi?”

“Eğer cinayet ve kasıtsız adam öldürme arasındaki farkı öğrenmek istiyorsanız internette Teksas kanunlarına ulaşabilirsiniz.”

“Teşekkürler, bunu yaparım. Sadece kafamda açıklığa kavuşması için sordum.” Kaleminin arkasıyla şakağına dokundu. “Siz ve o polis dedektifi... ismi neydi?”

“Tanrım... kim sorumluydu?” Rupe sanki hatırlamaya çalışmış gibi yüzünü buruşturdu. “Hatırlayamıyorum. Haftada yetmiş, seksen saat çalışıyordum. Sürekli her yerden yeni davalar geliyordu. Bir sürü cinayet davasında pek çok polis dedektifi ile birlikte çalıştım.”

Van Durbin parmaklarını şaklattı. “Moody. Dale Moody.”

Rupe’un aklından geçen, *kahretsin, kahretsin* kelimeleri olmuştu ama sadece, “Sanırım haklısınız. Sanırım Moody’ydi,” demekle yetindi.

“Öyleydi. Araştırma asistanım bu bilgiyi doğruladı ve ona ulaşmaya çalışıyor. Austin polis departmanına ulaştı ancak emekli olmuş ve onunla ilgili bilgi vermiyorlar. Austin’de bir adresi yok. Eyaletteki vergi listesinde yer almıyor.

Onu nerede bulabileceğim hakkında bir fikrin var mı?”

“Birkaç saniye öncesine kadar adını bile hatırlamıyordum.”

“O zaman bu, hayır demek, öyle mi?”

“Bu, ‘Üzgünüm ama size yardım edemem’ demek.”

Van Durbin not defterine bir şeyler karaladı. “O zaman ona araştırmaları ve Strickland’ın davası hakkında soru sormak istesem pek şansım olmaz, öyle mi?”

“Sanırım olmaz.”

Van Durbin ayak bileğini diğer ayağının üzerine dayadı ve ayağını salladı. “Tabii siz benimle konuşmak isterseniz o zaman başka. Bana siz anlatabilirsiniz.”

Rupe kitabı işaret etti. “Bayan Price kitabında oldukça detaylı anlatmış.”

Van Durbin somurttu. “Peki, ama bu size şey gelmedi mi? Belki de sadece bana öyle geliyor ama sanki kitabın sonunu yoruma açık bırakmış. Siz de öyle düşündünüz mü?”

Rupe yüzüne düşünceli bir ifade verdi ve sonra başını salladı. “Hayır, ben pek öyle düşünmüyorum.”

“Hımm.” Van Durbin not defterini kapatmadan önce yazdığı her şeyi gözden geçirdi. Kalemıyla birlikte cebine atıp ayağa kalktı. “Sanırım hepsi bu kadar. Değerli zamanınızın birkaç dakikasını bana ayırdığınız için teşekkür ederim.”

“Ne demek. Pek de faydalı olabildiğimi düşünmüyorum.” Rupe yüzünde gülümsemesiyle kapıya doğru gidip açtı.

Van Durbin tam eşikten çıkmıştı ki durdu, arkasını dönüp Rupe'un ipek kravatına işaretparmağıyla dokundu. "Senin yerinde olsam beni ne rahatsız ederdi biliyor musun, Rupe?"

Rupe onun etleri koparılmış ve tırnakları dibine kadar kemirilmiş parmağını itmemek için kendini zor tutarak, "Nedir o?" dedi.

"Cinayet silahının hiç bulunmamış olması beni rahatsız ederdi. Sen ve Moody onun iç çamaşırıyla boğulduğuna karar vermiştiniz, öyle değil mi?"

Rupe başıyla belli belirsiz onayladı.

"Ama iç çamaşırı asla bulunmadı, öyle değil mi? Üstelik de her yerde onu aradığınız halde."

"Anlaşılan jüri üyeleri iç çamaşırının kanıtlar arasında bulunmasının önemli olduğunu düşünmedi."

"Anlaşılan öyle," dedi Van Durbin somurtarak. "Ama ben böyle açık kalan şeylerden nefret ederim, sen etmez misin?"

Susan'ın iç çamaşırı konusu Bellamy'nin mutfağındaki ortamı da kızıştırmıştı. O olayı konuşurken bu konuya da değinmeleri kaçınılmazdı ama Dent bu konuyu ilk olarak Bellamy'nin açmasına izin vermiş olmayı istiyordu.

Daha fazla sakin oturamadı ve ayağa kalktı. Mutfağın içinde amaçsızca dolaştı. Sonra gözü, içinde paslanmaz çelik mutfak aletlerinin durduğu seramik bir kupaya takıldı.

Bir tanesini eline alıp parmaklarının arasında gezdirdi.
“Bu ne işe yarıyor?”

“Elma çekirdeklerini ayıklamaya.”

“Etrafını yesen olmuyor mu?”

Bellamy dikkatinin dağılmaması için, “Evini aradılar mı?” diye sordu.

Dent elma çekirdeği aletini yerine bıraktı. Aramaktan kastettiğin evin altının üstüne getirilmesiye, evet, aradılar. Moody ve bir ordu polis özellikle Susan’ın iç çamaşırını aramak için arama izniyle evime geldiler. Her tarafı birbirine kattılar. Motosikletime bile el koydular. Parçalarına ayırdılar. Daha sonra yeniden birleştirdim ama bir daha aynı olmadı. Sonra ben de ondan kurtuldum.”

Her kelimesini dikkatle ama bir şey söylemeden takip eden Bellamy’ye baktı ve devam etti.

“O iç çamaşırı Moody’nin araştırmasının en önemli maddesiydi. Onları kim aldıysa Susan’ı boğan kişinin de o olduğu düşüncesindeydi.”

Bellamy boşluğa baktı. “Olivia ve babamın Susan’m ölümüyle karşı karşıya kaldıkları tüm aşağılamalar ve kabalıklar içinde en zor olanı da işin bu yönüydü. Onlar için en utanç verici olan kesinlikle buydu. Pek çok korkunç şeyi akla getiriyordu. Cinsel tacize uğramış ya da...”

“Ya da,” dedi Dent, “adamın onu çıkarmasına izin vermiş veya kendi çıkarmıştı. Ben böyle olduğunu düşünüyorum doğrusu.”

“Neden?”

Dent dolaşmayı bırakıp ona anlamlı bir bakış attı. “İlk kez dışarı çıktığımızda olanlardan dolayı.” Bellamy önüne baktı.

“Ayrıca cinsel saldırıya uğradığına dair bir kanıt yoktu,” diye devam etti. “Orası zedelenmemişti. Isırık izi, sperm yoktu. Öldürülmeden önce yaşadıkları kendi rızasıyla olmuştu. Moody bile böyle düşünüyordu. Her neyse, kayıp iç çamaşırı suça müstehcen bir unsur kattı ve daha da korkutucu bir hale getirdi. Ama yine de...” Ellerini masaya dayadı, Bellamy’ye doğru yaklaştı ve fısıldayarak, “Kitabındaki kız da aynı şekilde öldürüldü,” dedi.

“Çünkü böyle oldu.”

“Ama bu olaylara biraz renk verip kitap satışlarını artırmıyor mu?”

Bellamy’nin gözleri öfkeyle parladı. “Cehenneme git.”

“Gittim bile,” dedi Dent.

Bellamy birden ayağa kalktı. Sandalyesi geriye doğru büyük bir gürültüyle yere düştü. Bu, ikisini de şaşırttı ve susturdu.

Bellamy sandalyeyi kaldırmak için uzandı ama Dent ondan önce masanın arkasına geçip sandalyeyi düzeltilti. Onu kızdırmıştı. Onun damarına özellikle basıyordu ve bunu yapmaktan dolayı kendinden memnun değildi. Onun ne kadar yorgun görüldüğünü fark etti. Babasının durumu, Houston’dan döndüğünde evini o halde bulması düşünüldüğünde bir gece önce pek uyumuş olduğunu sanmıyordu. Gözlerinin altındaki morluklar epeydir pek iyi uyumadığını gösteriyordu.

Dent birden, “Biraz hava almak ister misin?” diye sordu. Bellamy soran bakışlarla ona baktı.

“Dışarıya çıkalım ve temiz havada yürüyelim.”

Bellamy pencereye yaklaştı ve perdeyi aralayıp gökyüzüne baktı. “Hava bulutlu.”

“Puslu.”

“Sıkıntılı.”

“Buradaki hava daha kötü.”

Dent, genç kadının kolunu tuttu ve onu itiraz etmesine fırsat bırakmadan arka kapıdan çıkardı. Kaldırıma ulaştıklarında aynı tempoda yürümeye başladılar. Bellamy memnun bir şekilde içini çekti.

“Gördün mü?” dedi Dent. “Oradan biraz çıkmamız gerekiyordu. Çok yoğun olmaya başlamıştı.”

“Birbirimizi yanlış şekilde kaşıyoruz.”

Dent ona bakıp, “Birbirimizi doğru şekilde kaşıyana kadar devam edebiliriz,” dedi. Bellamy’nin kızarmasını bekledi. Yanılmamıştı. Yüzünün rengine ihtiyacı vardı. Bu ona yakışıyordu. “İlk sırayı sana vereceğim,” dedi Bellamy kızdırarak. “Tabii eğer sen ilk sırayı bana vermek istemezsen.”

Bellamy gözlerini devirdi. “Birkaç blok ileride bir park var.”

Beş dakika sonra ahşap oturma yeri ve kalın zincirlerle eski moda bir salıncakta yan yana oturuyorlardı. Orada onlardan başka kimse yoktu. Biraz uzakta torunlarıyla yalamaca oynayan yaşlı bir çift vardı. Dent kadının “Topu Paw Paw’a at,” dediğini duydu.

Biraz daha ileride dört genç kız üstlerinde kısa şortlar ve askılı bluzlarla ponpon kız çalışmaları yapıyorlardı. En yakınlarında ise yere serdikleri battaniyenin üzerine uzanmış ve gözleri sadece birbirlerini gören bir çift vardı.

Dent salıncağını yana doğru salladı ve hafifçe Bellamy'nin salıncağına çarptı. "Sana o gün yaşadıklarımı ve ondan sonra olanları anlattım ama sen Susan'ın çadıra dönüp Allen Strickland'le dans etmeye başladığı noktada kaldın."

Bellamy salıncağını hızlandırdı. "Ne bilmek istiyorsun?"

"Susan'm çadırdan onunla birlikte çıktığını gördün mü?"

"Evet."

"Onları takip ettin mi?"

"Hayır."

"Peki..." Bunu devamını bekler gibi söylemişti.

Bellamy sallanmaya devam etti. Her seferinde biraz daha yükseliyordu. "Peki ne?"

"Ne yaptın?"

Sözcükleri tam olarak toparlayana kadar birkaç başlangıç yaptı. "Kayıkhaneye gittim."

"Neden kayıkhane?"

"Ben... ben sanırım Steven'ı bulmak istiyordum."

"Steven'ı bulmak için gittiğini *sanıyorsun*, öyle mi?"

Bellamy cevap verene kadar salıncağı birkaç kez aşağı yukarı gidip geldi. "Gökyüzü kararıyordu. Steven'm göle doğru yürüdüğünü görmüştüm ve yaklaşan fırtınanın far-

kında olduğundan emin olmak istiyordum. Çadıra geri gelmesinin dala iyi olacağını düşünmüştüm.”

“Ama ikiniz de zamanında çadıra dönemediniz. Hortum geldi ve ikiniz de kayıkhanede yakalanıp oraya sığındınız.

Bellamy başıyla onayladı.

“Peki ya Susan?”

Bellamy başını ona doğru çevirdi. Dent’in salıncağı yanından geçti. “Ona ne olmuş?”

“Onun için de endişelenmedin mi?”

“Elbette endişelendim.”

“Ama onu takip etmedin.”

“O, Allen’la birlikteydi.”

“Onu takip etmek için iyi bir neden bence.”

“Belki de ettim. Ben...”

“Steven’ı bulmaya gittiğini söyledin.”

“Evet evet, tıpkı kitaptaki gibi.”

“Şu lanet kitabı boş ver.” Salıncağından birden atladığında salıncak deli gibi sallandı. Bellamy’nin salıncağının önünde durdu ve zincirlerinden yakalayıp onu durdurdu. Bacağını, Bellamy’nin bacakları arasına sıkıştırıp salıncağı yerden yukarıda tuttu.

“Ne yapıyorsun?”

“Asıl sen ne yapıyorsun?” diye sordu. “Bugün ikinci keredir burada takılıyorsun. Neden? Nasıl oluyor da o gün ne giydiğini, omuz askılarının kayıp durduğunu hatırlıyorsun da Susan’m kayıkhanedeki içki partisinden dönüşünü görmen ve seni oranın çöken çatısı altından çıkardıkları zaman içinde

neler olduğuna gelince bu kadar belirsizleşiyorsun?”

Bellamy ona baktı. Gözleri kocaman açılmıştı ve kaygılıydı. “Allen Strickland’ın davasında tanıklık ettiğimde Steven’ı aramaya gittiğimi söylemiştim. Kasırğa başladığında kayıkhanedeydim. O kadar kötü yaralanmamıştım ama korku ve şoktan travma geçiriyordum. Bu yüzden son bulunanlardan biri de ben oldum. Kasırgadan, hatta Susan’ın cesedinin bulunmasından bile saatler sonra. İnsanların –Olivia ve babamın– çılgın gibi bana seslendiklerini duydum ama cevap veremedim. Korkudan donakalmıştım.”

“Bu, kitabında yazdıklarına uyuyor.”

Bellamy yeniden başını salladı.

“Peki o zaman neden sana inanmıyorum?”

Bellamy’nin çenesi aralandı. “İster inan ister inanma, bu senin sorunun.”

“Gerçekten de öyle. Biri senin ve kurcaladıklarım yüzünden uçağımı mahvediyor. Sana Susan ve Allen Strickland’i takip edip etmediğini her sorduğumda bocalıyorsun.”

“Takip etmedim.”

“Emin misin?”

“Hayır. Yani, evet eminim. Onları takip etmedim. Daha önce de kafamı karıştırdın, şimdi de bunu yapmaya çalışıyorsun. Çadırdan ayrılınca kayıkhaneye koştum.”

“Peki neden kız kardeşini değil de Steven’ı fırtınayla ilgili uyarmayı tercih ettin?”

“Böyle bir tercih yapmadım,” dedi.

“Ama yaptın, Bellamy. Öyle söyledin. Kayıkhaneye

doğru gittiğini, çünkü Steven'in oraya gittiğini gördüğünü söyledin."

"Bu doğru."

"Öyle mi?"

Bellamy salıncakta öne doğru kıpırdandı. Ayaklarını yere indirmeye çalıştı. "Bırak ineyim."

Onun yerine Dent ona daha da yaklaştı. Bedeniyle kadının salıncaktan inmesine engel olup onu havada tuttu. "Steven'ı buldun mu? Onu saklanması için uyatabildin mi?"

"Hayır."

"Bundan emin misin?"

"Elbette eminim. Onun için beni bulduklarında yalnızdım."

"Susan'ın peşinden gitmedin mi? Çadırdan çıktıktan sonra onu görmedin mi?"

"Hayır ve hayır."

"Bunu yemin ettiğinde de tekrarladın mı?"

"Gerek kalmadı."

"Neden?"

"Çünkü kimse bunu sormadı. *Şimdiye kadar*," dedi sıkıntıyla.

"Eğer bu şekilde yemin etmediysen o zaman Allen'la ikisini ormana gittiklerinde takip etmiş olabilirsin."

"Ama etmedim."

"Etmedin mi?"

Çenesini kilitleyip cevap vermeyi reddetti.

Dent salıncağın zincirlerini salladı. "Evet?" dedi şarkı söyler gibi bir sesle. "Dilini kedi mi yuttu?"

“Bana neden böyle işkence ediyorsun?”

“Kesin gerçeğe ulaşmaya çalışıyorum.”

“Sana kesin gerçeği anlattım.”

“Susan’ı takip etmedin.”

“Hayır.”

“İkna olmadım.”

“Bu çok kötü.”

“Neden bu konu seni kızdırıyor?”

“Kızdırmıyor.”

“Evet, kızdırıyor. Bu nasıl olur? Bir nedeni olmalı.”

“İndir beni, Dent.”

“Susan’ın peşinden gittin mi?”

“Hayır.”

“Gitmedin yani?”

“Hayır!”

“Bellamy?”

“*Bilmiyorum!*”

Bellamy kendi itirafına şaşırarak nefesini tuttu. Birkaç saniye boyunca donup kaldılar. Yüzleri birbirlerinden birkaç santimetre uzakta, birbirlerinin gözlerine bakıyorlardı. Sonra Bellamy başını önüne eğdi ve mutsuz bir şekilde, “Bilmiyorum ve gerçek bu,” dedi.

Onu açıklama yapması için zorladı ama bunun sonuç vermesini beklemedi. Başa dönebilseydi daha merhametli davranırdı. Endişe verici imaları kontrol altına almalıydı.

Dent parmaklarını zincirden çekti ve o eliyle onun başını yukarı kaldırdı. Yanaklarındaki çillerin üstünden yaşlar

akıyordu. Gözleri ıslak, hüznü ve huzursuzdu.

“Hatırlayamıyorum,” dedi Bellamy çatlak bir sesle. “Tanrı biliyor ya denedim. On sekiz yıldır bu boşluğu kapatmaya çalıştım ama o süre hafızamdan silinmiş.”

“Peki özellikle ne hatırlıyorsun?”

“Özellikle mi? Kayıkhaneye gittiğimi ve Susan’ı orada arkadaşlarıyla içerken gördüğümü hatırlıyorum. Onun geri geldiğini, Allen Strickland’le dans ettiğini ve kendini rezil ettiğini hatırlıyorum. Onların çadırdan beraber çıktıklarını hatırlıyorum.”

Dent’e baktı ve çaresizlikle, “Ama hatırladıklarım otolyoldaki kesik çizgiler gibi. Bazı kısımları eksik. Nerede olduğumu ve ne gördüğümü hatırlamıyorum,” dedi.

Yumuşak bir şekilde hıçkırdı. “Dün sana kitabı yaşananları unutabilmek için yazdığımı söylemiştim ama bu bir yalandı. Aslında *hatırlamayı* umarak yazmıştım. Ve sanırım... korkarım ki... biri kitabı okudu ve eksik kalan kısmın ne olduğunu biliyor. Neyi hatırlayamadığımı biliyor ve hatırlamamı istemiyor.”

9. BÖLÜM

Dent onun korkularını yok edebilmek isterdi ama o da aynı huzursuz edici sonuca varmıştı. Biri sürekli olarak bu olayların yeniden anlatılmasıyla yirmi yıldan fazla bir süredir bilinçaltında saklı kalmış bir anının açığa çıkacağından korkuyordu.

Hafızası zarar görmüş bir çocuk olan Bellamy o kişi için bir tehdit oluşturmuyordu ama çok satanlar listesinde kitabı olan bir kadın olan Bellamy kesinlikle bir tehdit oluştuyordu. *Pişman olacaksın* kelimeleri kulağa şimdi bir tehditten çok, yemin gibi geliyordu.

Dent, Bellamy'nin mutlaka yakalamak istediği bu kayıp anıların belki de bilinçaltının derinliklerinde gizli kalmasının daha iyi olacağını düşünüyordu. Bu anıların bloke olmasının bir nedeni olmalıydı. Daha sonra bu anılardan zihninin kendisini neden koruduğunu öğrendiğinde buna pişman olabilirdi.

Ama Dent'in, onun bunları hatırlamasını istemesinin bencilce nedenleri vardı. Öncelikle kendini temize çıkarmak

için istiyordu. Bu yüzden şimdilik bir şey söylemeyip Bellamy'ye yardım etmeye devam edecekti.

Parmaklarının ucuyla onun gözyaşlarını yanaklarından sildi. Sonra bacağıyla salınacağı tutup onu koltukaltlarından yakalayarak kaldırıp yere koydu. Sonra ellerini isteksizce çekti.

Dent etrafa dikkatlice baktı. Sevgililer nefes almak için doğrulalı beş dakika olmuştu. Paw Paw ve karısı top oynamayı bırakmış ve torunlarını minibüslerine bindirip gitmişlerdi. Kırklı yaşlarında bir adam üstünde gömleği ve bol pantolonuyla tozlu arabasını park edip inmiş ve doğruca piknik masalarından birine gidip oturmuştu. Oturur oturmaz yakasını açıp telefonunu çıkarmıştı. Telefonuyla konuşurken bir yandan da ponpon kızların antrenmanlarını izliyordu. Dent adamın oraya gelişini kızların orada olacağını bildiği bir zamana denk getirdiğini anladı.

Kimse onunla ve Bellamy'yle ilgilenmiyordu.

Dent, Bellamy'ye dönüp, "Olanları hatırlayamadığını kimler biliyor?" diye sordu.

Bellamy ona çok şey ifade eden bir bakışla baktı.

Onun kendisine ne söylemekte olduğunu fark ettiğinde ağzı açık kaldı. "Benimle dalga geçiyorsun."

"Hayır," dedi yumuşak bir sesle. "Sen biliyorsun. Daha önce kimseye söylememiştim. Bizimkiler Susan'ın ölümünden dolayı çok üzgündü. Onları daha fazla endişelendirmek istemedim. Moody benimle konuştuğunda olayları ona da kitapta yazdığım şekilde anlattım. Doğru bildiğim buydu. Hatırlamaya

çalıştım, yemin ederim çalıştım ama sonra Strickland tutuklandı. Moody ve Rupe Collier olayı çözdüklerinden emindiler; böylece olanları hatırlamam bana önemli değilmiş gibi göründü. Strickland'ın davası sırasında tek yapmamı istedikleri Susan'la ikisinin nasıl dans ettiklerini anlatmamdı ve bu sorulara doğru yanıt verebildim. Parmağımla Strickland'i işaret edip onu Susan'ın katili olarak teşhis edemezdim. Onun katil olmadığını da söyleyemezdim. O mahkeme salonundaki kimse bunu yapamazdı."

"İkinci dereceden kanıtlarla mahkûm edilmişti."

"Çoğunluk kararıyla."

"Ama fiziksel kanıt olmadan."

"DNA'sı uyumluydu," dedi Bellamy.

"Saçından birkaç tel... Susan'm kıyafetlerinde Bay Bilmemkim'in kepeği ve Bay Adıherneyse'nin deri hücreleri de vardı. Pek çok kişiyle dans etmişti. Bir düzine insandan DNA toplamıştı."

"Ama Strickland'in tükürüğü..."

"Onu ağzını açarak öptüğünü ve göğüslerini de emdiğini kabul etmişti."

"O zaman, Allen Strickland'in onu öldürdüğünü düşünüyorsun?"

"Hayır, tek söylemek istediğim o, Moody'nin elindeki en iyi kozdu ama eğer Allen Strickland suçlu ise ve Huntsville'e suçunun cezasını çekmek için yirmi yıllığına gönderildiyse adalet yerini bulmuş demektir, öyle değil mi? Peki o zaman neden biri dünyanın ilgisini bu konuya yeniden çektiğin için seni korkutuyor? Korkutmak demişken..." Dent ko-

lunu Bellamy'nin omuzuna attı ve onu kendine doğru yaklaştı-
tırıp salıncaktan uzaklaşmaya başladı. “Şu kamyonetin
içindeki adamın kim olduğunu merak ediyorum.”

“Hangi adam? Nerede?”

“Bakma.” Önüne bakması için ona daha sıkı sarıldı.
“Sadece yürümeye devam et.”

“Biri bizi mi izliyor?”

“Emin olamıyorum ama son birkaç dakikadır aynı kam-
yonet iki kere buradan geçti. Aslında buna o kadar takılmaz-
dım ama üçüncü keredir geçiyor. Burası güzel bir park ama
ördek göletini ya da manzarayı izlediğini sanmıyorum. Öyle
birine benzemiyor.”

“Nasıl birine benziyor?”

“Yüz hatlarını seçemiyorum ama kamyoneti ‘kötü adam
arabasıyım’ diye bağılıyor. Üzerinde kurukafa ve kemik çı-
kartmaları ve yolumdan çekil diyen tekerlekleri var. Bahse
girerim, içinde silah rafı vardır.”

“Tüm bunlara dikkat mi ettin?”

“Ufukta kaçınmam gereken uçak olup olmadığını kont-
rol etmeye alışkınım. Çoğunlukla nokta gibi görünürler.
Bunun yanında neredeyse benim evim kadar büyük bir kam-
yoneti fark etmek çok kolay. Böyle bir kamyoneti olan birini
tanıyor musun?”

Bellamy ona bir bakış attı.

“Ben de öyle düşünmüştüm.” Dent durdu ve papatya ko-
parmak istermiş gibi yere eğildi. O sırada kamyonetin birkaç
blok ötede köşeyi döndüğünü gördü. “Gitti.”

Bellamy o yöne baktı ama kamyoneti görmekte geç kalmıştı. “Herkes olabilir.”

“Olabilir ama ben oldukça paranoyak sayılırım.”

“Sanırım ikimiz de biraz paranoyak davranıyoruz.”

“Beni kandırmaya çalışma. Biraz önce burada neler yaşadın. Korkuyorsun ve bunun bir sebebi var. Adamımızın senin, olanları hatırlamanı istemediğini kendin söyledin.”

“Bunu söyledim çünkü ben hafızamdaki boşluğu biliyorum. O ise bilmiyor.”

“O zaman senin neler bildiğini ve bugüne kadar neden sessiz kaldığını öğrenmek istemek için daha da geçerli bir nedeni var.”

“Davayla ilgili önemli bir şey bilseydim soruşturma sırasında açıklardım. Gördüğüm her şeyi söylerdim.”

“Eğer gördüğün şey seni çok korkuttuysa, değil.” Dent onun gözlerinin derinliklerine baktı ve bildiği şeyi muhtemelen kendine bile itiraf etmeye cesaret edemediğini söyledi. “Mesela kız kardeşinin cinayetine tanık olmak gibi.”

Bellamy irkildi. “Ama olmadım.”

“Biri böyle olduğunu düşünüyor. Ben de tanık olmuş olabileceğini düşünüyorum.”

“Ama yanılıyorsun. Bunu hatırlardım.”

“Peki,” dedi Dent, Bellamy’yi daha fazla strese sokmak için. “Ama hatırladıklarını ya da hatırladığını düşündüklerini doğrulamalıyız. Senin hatırlayamadığın boşlukları doldurması için orada olan birine ihtiyacımız var.” Duraksadı. “Sizinkilerle konuşmalıyız.”

“Bu konu hakkında mı? Kesinlikle olmaz, Dent.”

“Bilmeliler.”

“Yaşamlarının en kötü günlerini onlara yeniden yaşatmayacağım.”

“Bunu zaten yaptın bile.”

“Bunu bana hatırlattığın için teşekkürler,” dedi sertçe. “*Alçak Basınç* romanını yazmaya başladığımda babam hayatı için savaşıırken basılacağını bilmiyordum.”

“Yakında sen de *hayatın* için savaşıyor olabilirsin ve bunu bilmek isteyeceklerdir.”

“Kamyonet içinde amele gördün. Sanki Teksas’ta az rastlanan bir şeymiş gibi. Birden hayatım tehlikede mi oldu? Bu işi çok büyütüyorsun.”

“Şimdi de inkâr, öyle mi? Bu çok sağlıklı.”

Bellamy teslim olur gibi bakışlarını başka yana çevirdi.

“Ailen bu olası tehditten haberdar olmalı.”

Bellamy başını inatçı bir şekilde salladı.

“Howard’ın parası var. Senin için bir koruma tutabilir.”

“Sen aklını mı kaçırdın? Koruma falan tutacak değilim.”

“Dent geri adım attı. “Onlara söyle, Bellamy.”

“Hayır.”

“Onlarla konuşmak bir şeylerin açığa çıkmasını sağlayabilir.”

“Hayır dedim! Bu kesin kararım! Kes şunu.”

Onu ikna edebileceğini düşünmemişti ama Bellamy’nin ısrarı can sıkıcıydı. Ellerini beline koydu ve içini çekti. “Peki, o zaman Steven’la konuş. Ve bana bunu neden yapamayaca-

ğını anlatmaya başlamadan önce beni dinle. Kasırga geldiğinde ikiniz de aynı yerdeydiniz. Bu tam da senin hafızanın silindiği zamana denk geliyor. Bu da onu konuşmamız gereken kişiler listesinin başına koyuyor.”

Bellamy isteksizce mırıldandı. “Belki de.”

“Sen kitap yazarken eksik bilgilerle ilgili sana yardımcı oldu mu?”

“Sadece bir kez New York’ta öğle yemeği için buluştuk.”

Daha fazlasını dinlemek için bekledi ama Bellamy devam etmeyince, “Ne yediğinizle ilgilenmiyorum,” dedi.

“Steven o günle ilgili anılarını anlatmak konusunda pek istekli değildi.”

“Neden?”

“Bunu anlatmak konusunda da istekli değildi.”

Dent somurttu.

“Bundan bir anlam çıkarmaya çalışma,” dedi. “Onun için de korkunç günlerdi. Geçmişte kaldı. Üzeri kapanıp derinlere gömüldü. Bunun hakkında konuşmak istemediği için onu suçlamıyorum.”

“Austin’den ayrıldığında kuzeye gittiğini söylemiştin. Nereye gitti?”

“Şimdi Atlanta’da.”

“Atlanta.” Saatine baktı ve sonra yürümeye devam etti ama enerjik bir şekilde yürüyordu. “Acele edersek dört buçuktaki uçuşu yakalayabiliriz.”

“O saatte uçuş olduğunu nereden biliyorsun?”

“Eskiden ben de uçardım.”

* * *

Ray Strickland parktan ve Bellamy Price'ın oturduğu bölgeden uzaklaştı. Denton Carter ve Bellamy'nin dikkatlerini çektiğini sanmıyordu ama yine de riske atmak istemiyordu. Adım atmaya hazır olduğu ana kadar beklemek istiyordu. Sonra onu fark edeceklerdi.

Midesinin gurultusuna kulak verip otobana çıkan yollar-
dan birindeki 7-Eleven şubesinde durdu ve kendine bir dürüm
ve içecek aldı. Kamyonetine döndü, arabasının direksiyonunda
oturup yemeğini yedi ve tanık olduklarını kafasından geçirip
bir sonraki adımının ne olması gerektiğini planladı.

O fahişe artık her televizyonunu açtığında kitabını ta-
nıtmıyordu. Ama bunun önemi var mıydı ki? Pek yoktu. Ray'
in düşünce biçimine göre kitap satışa çıktığı gün verebileceği
zararı vermişti bile. Hâlâ satılıyor ve her gün binlerce insan
tarafından okunuyordu.

Dürümünden sinirli bir ısırık daha aldı.

Ağabeyini iyi tarafından bakarsan alay konusu bir tip,
kötü tarafından bakarsan da bir katil gibi göstermişti. Bunun
için ölmeliydi. Ama onun bu kadar kolay kurtulmasını iste-
miyordu. Onun için öldürmeden önce onunla biraz oynamayı
düşünüyordu.

Kızın arabasına binip ellerini hâlâ kızın onun sıcaklığıyla
ılık olan deri koltukta gezdirmekten özellikle zevk almıştı. Bu
neredeyse çekmecesindeki iç çamaşırlarını karıştırmak kadar
güzeldi.

Bu ufak şeyler eğlenceli olsa da devam etmeye hazırdı. Allen'in kulağına, "Demir tavında dövülür," dediğini duyar gibiydi. Allen'in tavsiyelerini her zaman dinlerdi.

O havalı pilot da işleri hızlandırmasının nedenlerinden biriydi. Ray dövmelerinden birini –yılan dövmesi dışında el-bette– Dent Carter'ın uçağını gördüğündeki yüzünü görebilmek için feda edebilirdi. Delirmiş olmalıydı. Ray ondan korkmuyordu. Kesinlikle hayır. Sadece dikkate alınması gereken bir sorundu.

Ray bütün sabah Bellamy'nin evini gözlemişti. Geri geldiğinde Dent de onunla birlikteydi. Polis gelip gitmişti ama bu, Ray'i pek endişelendirmiyordu. Evin içindeyken çok dikkatli davranmıştı. Ayrıca sabıkası da yoktu. Daha önce hiç parmak izi alınmamıştı.

Aslında işyerinin dışında onun yaşadığını bilen pek kimse yoktu. Geniş bir arkadaş grubu olduğu söylenemezdi. İşe gidiyor, eve geliyordu. Ağırlık çalışmasını evinde yapıyordu. Yemek yemeye ya da sinemaya tek başına gidiyordu. Biriyle konuşmak istediğinde Allen yanındaymış ve onu dinliyor, gülüyor ve ona öğüt veriyormuş gibi yapıyordu.

Saatler geçerken Ray, Bellamy'nin evini izlemeye devam etti. Evin içinde ne yaptıklarını merak ediyordu. Acaba onun yarattığı pisliği mi temizliyorlardı, yoksa daha eğlenceli bir şeyler mi? Süper damızlık Dent muhtemelen kız kardeşi yatağa atmanın peşindeydi. Ablasına kıyasla nasıl olduğunu görmek istiyordu.

Onu en çok sinirlendiren ise parka yaptıkları yürüyüş

olmuştu. O kadar rahat görünüyorlardı ki. Aslında onun tehdidini hissetmiş, kendisini görmeseler bile izlendiklerini fark etmiş olmalıydılar.

Salıncakta sallanmak mı? Dünyada hiç derdi olmayan iki çocuk gibiydiler. Kafa kafaya vermişlerdi. Ne hakkında fısıldaşıyorlardı acaba? Allen Strickland'ın ne kadar iğrenç biri olduğu hakkında mı? Bu düşünce Ray'ın köpürmesine neden olmuştu.

Allen'm öcünü almak istiyordu, hem de şimdi. Daha fazla oyalanmak yoktu. O, hareket adamıydı. Jean-Claude Van Damme beklemezdi. Vin Diesel bugünün işini yarına bırakmazdı.

Dürümünün kalanını ağzına sokuşturdu. Kâğıdı buruşturup yere attı ve içeceğinin yarısını pipetten çekti.

Cepte telefonu çaldığında tam da kamyonetini çalıştırmak üzereydi. Yine patronu arıyordu. Tam on kere ona ulaşmaya çalışmıştı ama Ray onun çağrılarını görmezden gelmişti, çünkü neden aradığını biliyordu. Ray'ın üç gündür neden işe gitmediğini öğrenmek istiyordu.

Çünkü Ray Strickland'ın yapacak daha önemli işleri vardı. Kimseye cevap vermek zorunda değildi. Kendi kararlarını kendi veriyordu.

Telefonunu eline aldı ve arayanı görünce, “Siktir git,” dedi ve sonra onu daha fazla rahatsız etmemesi için telefonu titreşime aldı.

Kamyoneti çalıştırdı, 7-Eleven otoparkından çıktı ve yeniden biraz önce ayrıldığı semte doğru yola koyuldu. Parkın

etrafında iki tur attı. Artık orada değillerdi. Kızın evine doğru gitti. Gözünü kan bürümüştü ama Bellamy Price'ı öldürmek dışında bir planı yoktu. Denton Carter'ı da öldürebilirse o da işin bonusu olacaktı. Ekstra puan. Allen buna çok memnun olurdu.

Ama Ray Bellamy'nin evine doğru dönerken kırmızı araba yanından hızla geçip gitti.

Ray'in tek görebildiği, arabada iki kişi olduğuydu.

Kamyonetinin gazına bastı ve ilk fırsatta U dönüşü yaptı. Kamyonetinin Vette'in hızına ve manevra kabiliyetine yetişişi mümkün değildi. Ray döndüğünde araba gözden kaybolmuştu bile.

Uçak kalktığında Bellamy, Dent'e, "Beni buna ikna ettiğine inanmıyorum," dedi.

"Birinci sınıf uçmaya mı?"

"Yolculuğa."

"Oraya akşam yemeği zamanına yetişeceğiz. Güzel bir yemek yiyip dinlendikten sonra sabah ilk iş erkek kardeşini görmeye gideriz. Sonra da geri döneriz. Yirmi dört saat bile değil."

"Bu süre içinde kayıp yaşayabilirim. Korkarım ki babam o kadar yaşamayacak."

"Sana telefon gelirse geri dönmek için uçak kiralarız."

"Senin için söylemesi kolay."

"Buna paran yeter. Zenginsin ve daha da zenginleşiyorsun."

Bellamy buna cevap vermedi. “Ama onlara gittiğimizi haber vermemek bana sahtekârlık gibi geliyor.”

Olivia’yı Austin havaalanına giderken aramış ve babasıyla da konuşmuştu. İkisi de ona iyi olduğunu, verilen ilaçların son kemoterapinin etkilerini azalttığını söylemişlerdi. Yine de onkoloğu yakından takip edilebilmesi için hastanede kalmasını istemişti.

Bellamy babasına, “En iyisi bu olur,” dedi. “Ama seni özlüyorum.”

“Ben de seni özlüyorum tatlım. Seni neredeyse her gün görmeye alıştım.”

Babası dirayetli olmaya çalışsa da sesi halsiz geliyordu. Bu, Bellamy’nin onlara söylemeden Steven’ı görmeye gittiği için kendini daha da suçlu hissetmesine neden oluyordu.

Dent’in hızına uymuş ve parktan eve neredeyse koşarak gelmişlerdi. Orada Dent ona üstünü değişmesi ve yanına birkaç parça eşya alması için sadece beş dakika zaman vermişti. Sonra hemen arabaya atlamışlardı.

Austin’in çılgın trafiğinde saatte yetmiş mil hızla ilerlemişlerdi. Normalde havayollarının insanı delirten telefon rezervasyon hattıyla boğuşuyor olmasa bu, Bellamy’nin ödünü patlatmaya yeterdi.

Güvenlik kontrol sırası daha önce hiç bu kadar uzun ve yavaş olmamıştı. Kapıya geldiklerinde birkaç dakikaları vardı. Bellamy pencere kenarında oturmayı sevmediğini söyleyip koridorda oturmak için ısrar etmişti. Dent ona, “Sakın ola dışarı bakıp bulut göreyim deme,” demişti.

O andan beri didişiyorlardı. Bellamy, “Bana düşünmem için zaman bile vermedin,” dedi.

“Düşünseydin gelmezdin.” Dent birinci sınıf kabininde etrafına baktı. “Hostes nerede?”

“Kemerleri bağlayın uyarısı henüz sönmedi.” Dalgın konuşuyordu çünkü aklı başka yerdeydi. “Kamyonetteki adam...”

“İyi bakamadım.”

“Ben de öyle. Çok hızlı gidiyorsun. Tek görebildiğim, açık camdan dışarı çıkardığı kolundaki dövmeydi.” Durdu ve sonra, “Benim evime doğru gidiyor olması tesadüf olabilir,” dedi.

“Olabilir.”

“Ama öyle olduğunu düşünmüyorsun.”

“O kamyoneti Austin’de başka yerlere koysan oraya uyabilir. Senin oturduğun bölgeye ve belediye parkına...” Başını salladı. “İ-ih. Peki onun gibi biri banliyöde ne arıyordu? Kaybettiği köpeğini mi?”

Bundan sonra söyleyecekleri her şey spekülasyon olmanın ötesine geçmeyecekti; o yüzden daha fazla tartışmalarının anlamı yoktu. Ayrıca Dent’in yerinde duramaması huzursuzluk verici olmaya başlamıştı. Bellamy, “Senin neyin var?” diye sordu.

“Hiç.”

“Tuvalete gitmen mi gerekiyor?”

“Hayır.”

“O zaman... aaa.” Birden onun neden huzursuz olduğu-

nu anladı. “Yolcu olmayı sevmiyorsun. Uçağın pilotu olmak istiyorsun.”

“Tam üstüne bastın.”

“Bunu hâlâ yapabilir misin?”

“Yapabilirim ama artık bu büyüklükte bir jet kullanmak için lisansım yok. Yeniden almam gerekir.”

“Ama uçurabilirsin.”

“Kolaylıkla.”

“Kendine çok güveniyorsun.”

“Kendine güvenmeyen bir pilotla uçmak istemezsin.”

“Kendine fazla güvenen bir pilotla da uçmak istemem.”

Uzun süre Bellamy’nin gözlerine bakışlarını çekmeden baktı. “Aklında bir şey mi var?”

Bellamy uzun süredir kariyerinden olmasına neden olan olayın ne olduğunu ona sormak istiyordu ama Dent’in yüzündeki sert ifade yüzünden çekiniyordu. “Hostes kalktı.”

“Zamanı gelmişti.”

Hostes onların koridoruna geldiğinde Bellamy’ye gülümsedi. “Sizi uçağımızda ağırlamaktan dolayı çok mutluyuz, Bayan Price. Kitabınıza bayıldım,” dedi.

“Teşekkürler.”

“Kitap tanıtımında mısınız?”

“Hayır, biraz tatil yapıyorum.”

“Bir sonraki kitabınız için bizi fazla bekletmeyin. İçecek bir şey ister misiniz?”

“Diyet kola lütfen.”

Hostes Bellamy’nin üzerinden uzandı ve Dent ile onun

koltuklarının arasında duran kolluğa iki kokteyl peçetesi yerleştirdi. “Peki ya siz, Beyefendi? Ne içersiniz? Kuvvetli bir şey mi?”

“Aklımı okudunuz.”

“Bu konuda iyiyimdir.”

“Eminim öylesinizdir,” dedi ona yavaşça gülümseyerek. “Buzlu viski.”

“Benim de ilk tahminim bu olurdu.”

“Duble olsun.”

“Bu da ikinci tahminim olurdu,” dedi arsız bir tavırla ve sonra koridorda ilerledi.

Bellamy ona bir bakış attı.

Dent, “Uçağı kullanamıyorsam o zaman en azından içebilirim.”

“Onu demedim. Şey...” Koridorda yürüyen hostesin biçimli vücuduna baktı. “Bu senin için hep kolay oldu, değil mi?”

Dent onun ne demek istediğini anlayıp, “Flört etmek mi? Eğer izin versen senin için de olurdu,” dedi.

“Asla. Bunun için donanımlı değilim.”

Dent bakışlarını Bellamy’ye doğru çevirdi. “Donanımın yerinde. Aslında bunun da ötesinde ama alnında Servis Dışı yazısıyla dolaşıyorsun.”

“Servis Dışı yazısı mı?”

“İnsanların yanına yaklaşmasını önleyen bir yazı.” Onu daha iyi incelemek için koltuğunda hafifçe yana doğru döndü. “Neden engel koyuyorsun?”

“Sanırım benim doğam bu.”

“Bir daha dene.”

“Tamam, o zaman genleri suçlayabilirsin.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Susan bütün o genleri almıştı. Bana geldiğinde ise hiç kalmamış.”

“Saçmalıyorsun. Ne düşündüğümü bilmek ister misin?”

“Aslında hayır.”

“Sanırım eski eşinin bununla ilgisi var.”

Bellamy cevap vermeye fırsat bulamadan hostes içkileri ile geri geldi. Dent kıza dalgın bir şekilde teşekkür etti ama dikkati hâlâ onun bakışlarından huzursuz olan Bellamy’nin üstündeydi. Bellamy kolasını buzlu bardağa doldurdu ve bir yudum aldı. Sonunda, pes etmeyen Dent’e doğru döndü. “Bilmek için ölüp bitiyorsun, değil mi?”

“Hımm.”

“Bizim firmada çalışan bir başarılı bir elektronik mühendisiydi. Parlak. Yaratıcı. Çalışkan. Kendine göre yakışıklı.”

“Başkalarına göre çirkin.”

“Ortalama yakışıklı.”

“Öyle diyorsan.”

“İş toplantılarından sonra çıkmaya başladık. Önce grup halinde, sonra da ikimiz. Daha sonra bunlar buluşmalara dönüştü. Olivia ve babam onu yüzde yüz onaylıyorlardı. Eğlenceli biriydi, centilmendi, her durumda rahat biriydi. İyi anlaşıyorduk. Noel’de nişanlanıp hazıranda evlendik. Harika

bir düğündü.” Koltuğun koluna baktı. “Buzun eriyor.”

O söyleyene kadar Dent buna dikkat etmemişti. Bellamy ufak viski şişelerinin ikisini de alıp Dent’in bardağına doldurdu.

“Teşekkürler.”

“Bir şey değil.” Kolasını yudumladı. Dent ise içkisini.

Sonunda Dent, “Hikâyenin sonu bu olsaydı o zaman, hâlâ bana çok sıkıcı görünen eğlenceli, çalışkan, parlak elektronik mühendisiyle evli olurdun.”

Bellamy devam etmeden önce derin bir nefes aldı. “İşler birkaç yıl yolunda gitti. Uyumluyduk. Hiç kavga etmiyorduk.” Ruhsuz bir şekilde gülümsedi. “Belki de etmeliydik. *Mutsuz* değildik.”

“Ama?”

“Ama yıllar boyunca aynı şeyleri yaşamak dışında hayatımızda bir şey yoktu.”

“Monotonluk.”

“Bir çocuk işe yarayabilir diye düşündüm.”

“Sıkıntıdan kurtulmak için?”

“Aramızda yeni ve daha güçlü bir bağ yaratmak için. Kabul etti. Aslında bir çocuk fikrine bayılıyordu. Denemeye başladık ve iki ay sonra testte iki pembe çizgiyle ödüllendirildik.”

Bellamy bardağın alıp buzunu salladı ama içmedi. “Olivia ve babam bulutların üzerindeydiler. Bir torunları olmasını çok istiyorlardı. Herkes çok heyecanlıydı. Yatak odasını için desen tartışıyor, isim düşünüyorduk. Sonra...” Uzun bir ara-

dan sonra, “Onuncu haftada düşük yaptım,” dedi.

Kola bardağına bakıyordu ama Dent’in bakışlarını üstünde hissedebiliyordu. Sonunda ona baktı ve omuz silkti. “Bu her şeyin sonu oldu. Ben operasyon geçirdim. O da kendine bir kız arkadaş buldu.”

10. BÖLÜM

Dale Moody çalan ceptelefonuna şüpheyle baktı ve açsam mı, açmasam mı diye düşündü. Üç kere çaldıktan sonra kimin aradığına baktı. Haymaker'dı. Kısa bir süre önce kendisini arayıp Rupe Collier'in peşinde olduğunu haber veren arkadaşı.

Normalde Haymaker'la birkaç ayda bir konuşurlardı. Bu kadar kısa süre sonra yeniden arıyor olması hayra alamet olamazdı.

Telefonu açtı. "Ne oldu, Hay?"

"Rupe Collier yine seni aramaya geldi."

"Ne zaman?"

"Bu öğleden sonra. Üstelik bu sefer telefon da etmedi. Bahçeyi sularken park yerime giriverdi. Ondan kaçma şansım yoktu. Saçları iyice dökülmüş, televizyonda hiç belli olmuyor."

"Ne istiyordu?"

"Yine önceki sefer gibi. Seni sordu. Gerçekten önemli olduğunu söyledi, seninle yarın olmadan konuşmasının *hayati* önemi olduğunu iddia etti."

“Yarın ne var ki?”

“Daha önce *EyeSpy*’ı duydun mu?”

“Çocuk oyunu mu?”

“Gazete.”

Dale eski arkadaşı Rupe’un çok satan magazin gazetesi yazarıyla ilgili hikâyesini aktarırken giderek artan bir çaresizlikle onu dinledi. Görünüşe bakılırsa Dale Moody dünyada İngilizce konuşan ve Van Durbin’in köşesini okumamış ya da en azından tarzını bilmeyen tek insandı.

“Rupe’un söylediğine göre, Van Durbin yarın köşesini *Alçak Basınç* kitabına ve onun arkasındaki gerçek hikâyeye ayıracakmış. Ceza alan kişinin gerçekten doğru kişi olup olmadığıni sorgulayacakmış. Bu, Rupe’un canını çok sıkmış. Gazeteciyi sümük gibi olmakla suçladı. Bunu en az onun kadar yılışık birinin söylemesi komik.”

Dale bunun neresinin komik olduğunu göremiyordu. O kadar güçlü biri olmasa kendini kaybedip bağırmaya başlardı.

Haymaker, “Her neyse,” diye devam etti, “New York’tan gelen bu adam seni bulmadan önce seninle konuşmak için yanıp tutuşuyordu.”

“Bana ulaşmak mı?”

“Sana o kısımdan bahsetmedim. Rupe, Van Durbin’in senin hakkında sorular sorduğunu anlattı. Rupe’a senin nerede olduğunu bilip bilmediğini, seninle nasıl iletişime geçebileceğini sormuş. Her yeri arayan araştırmacıları varmış.

“Kahretsin.”

“Bir anda gerçekten popüler bir adam oldun, Dale. Rupe seninle konuşmaktan çok ,Van Durbin’le konuşmanı engellemek istiyormuş gibi geldi bana.”

Rupe’un en kötü kâbusu Dale’in medyayla Susan Lyston vakası ve Allen Strickland’in davası hakkında konuşması olurdu.

“Ona bir şey söyledin mi?”

“Hiçbir şey söylemedim. Asla söylemem.” Kısa bir duraksamadan sonra, “Tek bir şey var ki Dale...” diye ekledi.

“Ne?”

Eski polis tiksinti dolu bir ses çıkardı. “Rupe geçen sene ondan satın aldığım kullanılmış arabayı koz olarak kullanıyor. Karım annelere uygun bir şey istiyordu. Ben arabadan nefret ettim ama karım bayıldı. Banka bize arabayı almamız için gerekli krediyi vermedi ama Rupe bizim peşinat vermeden arabayı alıp gitmemizi sağladı. Yüksek faizliydi ama işte karım... nasıl olduğunu bilirsin. İki ay sonra arabayı aldık ama karım işten çıkarıldı. Satamıyorum...”

“Ödemelerini aksattın ve Rupe da bunu beni ele vermen için kullanıyor.”

Haymaker’ın sessizliği söylediklerini onaylar gibiydi. Dale televizyon sehpasında duran viski şişesinin kapağını açıp büyük bir yudum içti. “Sana ne kadar süre verdi?”

“Bu akşam saat sekize kadar.”

“Tanrım. Rupe şu Van Durbin’den gerçekten korkuyor olmalı.”

“Hem de iliklerine kadar. Adamın kendisinden önce

sana ulaşmasından korkuyor.”

“Ona ne kadar borcun var?”

“Dale, bunun için endişelenme. Bir polis dostumu o pis herife satmam. Sana anlatmamın nedeni Rupe’un seni bulmaya ne kadar istekli olduğunu söylemekti. Ona senin yerini söylemeyeceğim ama inan bana tek kaynağı ben değilim. Austin Polis Departmanı’nda bulabileceği herkesi arayacağından emin olabilirsin. Eski iş arkadaşlarımızdan bazıları seni benim kadar sevmiyor. Onun için seni bulabileceğini hesaba kat. Ayrıca Rupe sadece gözdağı vermekle kalmayabilir. Savcılıkta çalışırken pek çok karanlık tiple anlaşmalar yapmıştı. Hâlâ onlardan birinin Rupe’un kirli işlerini yaptığını biliyorum. Adam elektrikli testere taşıyor, şaka yapıyorum.”

Dale, Haymaker’ın uyarısını ciddiye aldı. Eski savcıdan her şeyi beklerdi. “Bana söylediğin için teşekkür ederim, Hay.”

“Daha önce sen beni pek çok kez korumuştun, böyle bir şeyi unutamam.”

“İdare edebilecek misin?”

“Arabayı mı söylüyorsun? Merak etme, oğlum bana parayı verecek.”

“Emin misin?”

“Kendini beğenmiş oğlan her zaman bana yardım etmekten memnun oluyor. Bu bana ne kadar kötü bir baba olduğumu hatırlatması için bir fırsat oluyor.”

Telefonu kapatmadan önce Haymaker onu gelişmelerden haberdar etmeye söz verdi. Dale telefonunu metal seh-

panın üzerine atarak bir sigara yaktı. Yarısı boşalan viski şişesine bakarken derin nefesler çekti.

Rupe Collier hayatının raydan çıkmasından korkuyordu. O orospu çocuğunun şeytanla yaptığı anlaşmanın sonuçlarına katlanmasının zamanı gelmişti. Dale on sekiz yıldır bunlara katlanıyordu.

Dolu silah onu iyice cezbeder olmuştu ama bir gece daha ona direndi.

“Neresi dedin?”

“Atlanta.”

“Teksas mı Georgia mı?”

“Georgia.”

Dent, Gall’e Timbuktu’ya gittiğini söyleseydi de aynı tepkiyi alırdı. Otel odasındaki yatağın kenarında oturup dirseklerini bacaklarına dayamış, botlarına bakıyordu. Ebeveyninden azar işitmeye hazırlanan bir çocuk gibi doğruldu. “Düşündük ki...”

“Siz mi? İkinci kişi kim? Yoksa zaten biliyor muyum?”

“Sözümü kesmeye devam edecek misin? Çünkü eğer edeceksen kapatıyorum.”

Dent yaşlı adamın purosunu sertçe dişleyip kaşlarını çat-tığını görür gibiydi.

“Teşekkürler,” dedi kibarca, “*Bellamy ve ben* o Anma Günü olanları yeniden toparlamaya çalışıyoruz. Kim ne yaptı ve neden?”

“Bu da nereden çıktı?”

Dent ona Van Durbin’in onlara ulaştığını ve yarın yazacağı köşenin konusunu anlattı. “Bu sorunun mantıklı olup olmaması önemli değil. Sadece bu soruyu sorması bile ortalığı karıştıracaktır. O bir sansar. Yüzündeki pis sırıtma sanki aneni çıplak gördüm der gibi. Onu parçalayabilirim. *Sen* de onu parçalayabilirsin ama köşesi tüm ülkede çok meşhur ve gerçekleri hafifçe saptırarak bir insana iyilik de yapabilir, çok zarar da verebilir.”

“Bu durum giderek iyileşiyor.”

“Hiç sorma.” Dent içini çekti.

“Peki neden daha fazla bu işlere bulaşıyorsun? Onun yanından uzaklaşsana.”

“Sana söyledim ya, şey yapmaya çalışıyoruz...”

“Evet de zaten o günün detaylarını kitabında anlatmadı mı?”

“Onunla ilgili ufak bir sorun var.”

Gall burnunda soludu. “Sabırsızlanıyorum. Anlatsana.”

“O günle ilgili hafızasında boşluklar var. Bazı kısımları hiç hatırlamıyor.” Gall’e Bellamy’nin anlattıklarını kısaca özetledi.

Sözlerini bitirdiğinde Gall, “O zaman hatırladığını *düşünüyor* ama *inandığı* şey aslında *gerçekten olan* şey olmayabilir,” dedi.

“Doğru.”

“Ve hatırlamadığı şey...”

“On sekiz yıldır sır saklayan ve şimdi açığa çıkmasını

istemeyen biri için bir tehdit oluşturuyor. Bu da Bellamy'nin tehlikede olduğu anlamına geliyor."

Gall derin bir iç çekti ve uzun süre söyleyecek bir şey bulamadı. "Ve tabii bu da seni yine boğazına kadar Lyston pisliğine bulaştırıyor."

"Bu benim de pisliğim, Gall."

Yaşlı adam bunu reddetmedi. Nasıl edebilirdi ki? Lyston vakası havayolunun kazadan sonra Dent'i nasıl gördüğüyle doğrudan bağlantılıydı.

"Peki, neden Atlanta?"

Dent ona neden oraya gittiklerini anlattı. "Bellamy önce arayıp Steven'a geleceğimizi bildirmek istedi ama ben sürpriz bir ziyaretin ondan en dürüst yanıtı almamıza yardımcı olacağını düşündüm. Ona düşünecek zaman vermek istemedim."

"Bu konuşmaya başladığımızdan beri söylediğin en akıllıca şey bu. Bu karşılaşma ne zaman olacak?"

"Yarın."

"Peki. O zamana kadar ikiniz zamanı nasıl geçireceksiniz?"

"Bu seni hiç ilgilendirmez."

Gall kahkahayı bastı. "Ben de öyle düşünmüştüm."

"Yanlış düşündün."

"Ayrı yataklar mı?"

"Ayrı odalar. Şimdi memnun musun?" Gall pek çok farklı şekilde yorumlanabilecek bir ses çıkardı. Dent konunun daha fazla deşilmesini istemediğinden üstünde durmadı.

"Uçağım ne âlemde?"

“Kendi sorunların da olduğunu ne zaman hatırlayacağını merak ediyordum.”

Birkaç dakika daha bunun gibi karşılıklı atıştıktan sonra Gall, Dent’e hasarın boyutlarını ve tamir etmenin ne kadar süreceğini anlattı.

“O kadar sürede iflas ederim.”

“Hemen kendini bir yerlerden atma,” dedi Gall. “Biriyle konuştum bile.”

Dent birden şüphelendi. “Nasıl biri?”

“Gizli fonları olan biri. Bir süre önce beni özel bir pilot arayışıyla ilgili aramıştı.”

“Asla olmaz.”

“Dinle beni, Ace.”

“Dinlememe gerek yok. Cevabım hayır.”

“Harika bir uçağı var. Yepyeni bir King Air 350i. Paranın alabileceğı tüm aksesuarlarıyla. Resim gibi. Elinde olsa onunla yataydın bile.”

“Nasıl oluyor da pilotu olmuyor?”

“Varmış ama onu sevmemiş.”

“Neden?”

“Söylemedi.”

“Kötüye işaret.”

“Ya da senin için bir şans.”

“Altın kuralımı biliyorsun, Gall. Bir daha asla kendim dışında kimse için uçmayacağım. Kesinlikle zengin bir herifin şoförü olmayacağım. Bana aptal bir üniforma giydirecek ve şapka takmamı isteyecektir.”

“Hayatın boyunca onunla çalışmak zorunda değilsin. Sadece uçağın tamir edilene kadar. Ayrıca işin en güzel kısmını henüz duymadın.”

“Neymiş?”

“Her uçuştan makul bir yüzde almak şartıyla uçağını kullanmana izin verecek. Buna ne dersin?”

Dent yanağının içini ısırды. “Makul yüzde ne kadarmış?”

“Yüzde on iki dedim, tamam dedi. Belki yüzde ona da razı edebilirim. Parayı önemsemiyor. Uçağının iyi bir pilot tarafından ‘açılmasını’ istiyor.

Bu anlaşma mantıklı olmanın çok ötesinde, iyiydi. Özellikle Dent’in her uçuş için böyle bir uçakla kazanabileceği rakam düşünüldüğünde. Dent yine de bu cazip teklife direndi. “Sürekli onun emrinde olacağım. Karısının ve çocuklarının da. Muhtemelen havlayan bir köpekle birlikte bile uçmak zorunda kalacağım.”

“Mükemmel olacağını söylemedim,” diye homurdandı Gall. “Ama ekmeğini kazanmaya devam edeceksin.”

Dent bir patronu olması, emir alması, zamanının ve hayatının başkası tarafından yönetilmesi fikrinden nefret ediyordu ama Bellamy’den aldığı iki bin beş yüz dolar uzun süre yetmeyecekti. Biraz kemerini sıkabilir ve az yemek yiyebilirdi ama kredi borcunu ödemesi gerekiyordu. Aksi takdirde banka, uçağını elinden alırdı.

“Döndüğümde konuşuruz,” dedi. “Austin-Bergstrom’a iner inmez doğruca oraya gelirim.”

“Burada olacağım. Bildiğim bazı insanlar gibi kimseye

bir şey söylemeden ortadan kaybolma huyum yoktur.”

Dent bunu duymazdan geldi. Başka zaman olsa telefonu kapatırdı ama Gall’le konuşmak istediği başka şeyler vardı. “Şu gazeteci Van Durbin tam bir yılan. Bu sabah benim kim olduğumu bilmiyordu ama artık öğrenmiştir ve bunun peşine düşecektir. Eğer oralara gelip bir şeyler sorarsa...”

“Onun kıcına tekmeyi basacağım.”

Dent, Gall’in bunu yapacağından ve bundan keyif alacağından emin bir şekilde gülümsedi. Gülümsemesi yine de kısa sürdü çünkü bir sonraki uyarısının önemini vurgulaması gerekiyordu. “Dinle beni, Gall. Dinliyor musun? Bu çok ciddi.” O gün erken saatte gördükleri kamyonu tarif etti. “İçimde kötü bir his var. Belki de önemli bir şey değildir ama...”

“Ama içgüdülerine güveniyorsun ve ben de öyle.”

“Evinin ya da havaalanının yakınında böyle bir kamyonet görmedin, değil mi?”

“Hayır.”

“Yemin eder misin?”

“Neden yalan söyleyeyim?”

“İnatçılığın. Gereksiz gurur yaptığın. Kötülükten. Daha sayayım mı?”

“Öyle bir kamyonet görmedim, yemin ederim.”

“Tamam, ama lütfen gözlerini dört aç. Söz mü?”

“Bana bir şeyi söylersen söz veririm.”

“Neyi?”

“O kızla ne yapıyorsun?”

“Bunu kaç defa söyleyeceğim, Gall?”

“Ne söylediğini duydum. Bana doğruyu söylüyorsan yaptıklarının karşılığında onunla yatmıyorsun bile. Peki, o zaman çıkarın ne?”

“Kendimi aklamak.”

Gall uzun süren bir sessizlikten sonra, “Haklısın, Ace,” dedi.

Bellamy, Dent’le odalarını ayıran kapının hafifçe tıklatıldığını duyduğunda oraya gidip ellerini ve alnını soğuk ahşaba dayadı. “Ne var, Dent?”

“Senden bir şey istemem gerek.”

“Bunu kapının arkasından da söyleyebilirsin.”

Bellamy, Dent’in, evliliğinin bitmesiyle ilgili kendisine daha fazla ayrıntı sormamasına şaşırmişti. Dent’e nasıl ayrıldığını anlattıktan sonra derin bir sessizliğe dalmışlar ve uçuşun geri kalanında sadece havadan sudan konuşmuşlardı.

Akşam yemeği yedikleri kalabalık ve gürültülü restoran özel konuşmalar yapmaya pek uygun değildi. Böylece konuşmaları o şartlar altında mümkün olduğunca hafif tutmuşlardı.

Otel zincirine giriş yaptıklarında Dent bir odayı paylaşmalarının ekonomik açıdan daha iyi olacağını söylese de Bellamy onu duymazdan geldi ve yan yana odalarına geldiklerinde yollarını ayırdılar.

Bunun böyle kalması daha iyi olurdu.

Dent kapıyı yeniden tıklatıp, “Senden isteyeceğim şeyi

söylerken gözlerinin içine bakmam gerekiyor,” dedi.

Bellamy içinden ona kadar saydı.

“Hadi ama... yoldan çıkarsam çığlık atıp hayalarımı tekmeleyebilirsin ama çıkmayacağım.”

Bellamy bir süre daha tereddüt etti ama sonra kızgın bir şekilde mandalı çekip kapıyı açtı. “Ne var?”

Bellamy tertemiz yüzüne gelişigüzel düşmüş saç tutamını eline aldı. Biçimsiz bir tişört ve çıplak ayaklarını örten kareli bir pijama altı giymiş, ayağının birini de diğerinin üzerine atmıştı.

Dent güldü. “Yatağa böyle mi gidiyorsun?”

“Sormak istediğin bu muydu?”

Dent sırtıttı. “Seksi olmadığını söyleyemem.”

“Seksi olmaya çalışmıyorum. Rahat olmaya çalışıyorum.”

Dent de oldukça rahattı. Çoraplı ayaklarıyla Bellamy’nin göz seviyesi onun köprücük kemiği yerine çenesine geliyordu. Gömleğinin inci düğmelerinin pek çoğu açıktı. Bellamy açık kalan kısımdan onun göğsüne bakmamaya çalışıyordu.

“Sorun neydi?”

Dent elini kot pantolonunun arka cebine atıp diş fırçasını çıkardı. “Biraz diş macunu ödünç alabilir miyim?”

“Fırçayı alırken neden diş macunu da almadın?”

“Sende macun var, değil mi?”

Bellamy arkasını döndü ve kozmetik çantasından diş macununu alıp geri geldi. Dent’in kapının eşiğinden içeri girmiş olduğunu gördü. Aralarında bir kol mesafesi bırakarak macunu ona uzattı. Dent macunu ondan aldı ama kapağını

açıp diş fırçasının üzerine biraz koyup gitmek yerine ikisini de arka cebine koydu ve olduğu yerde durmaya devam etti.

“Diş macununa ihtiyacım vardı ama sormak istediğim bu değildi.”

Bellamy kollarını göğsünde kavuşturdu ve onun devam etmesini bekledi.

“Yarın için planımız ne?”

“Aa.” Sorunun basitliği Bellamy’yi hazırlıksız yakalamıştı. Böyle bir soru beklemiyordu. “Maxey’s buraya arabayla on dakika uzaklıkta. Öğle yemeği için saat on bir buçukta açılıyor. Sanırım o saatte orada olmamız iyi olur.”

“Steven’a bizi kabul edemeyecek kadar meşgul olması ya da arka kapıdan kaçması için fırsat vermemek için yani.”

“Öyle denilebilir.”

Dent çenesini sıvazladı. “Güzel plan. Önce kahvaltı için buluşmaya ne dersin?”

“Ben odamda kahve içeceğim.”

“Kahvaltı etmiyor musun?”

“Bazen.”

“Ama yarın değil.”

“Dent.”

“Tamam, peki. Sana kahvaltı yok. O zaman kaçta buluşuyoruz? On biri çeyrek geçe?”

“Mükemmel.”

“Burada mı? Lobide mi?”

“Her zaman bu kadar detaycı mısındır?”

“Kesinlikle. Pilotların tekrarlama şansı olmuyor. Uçak

oto pilota olabilir ama pilotun öyle olmasını istemezsin.”

Dent’in kendisine yem attığını biliyordu ama yine de oyuna katıldı. “Lobi.”

“Anlaşıldı.”

“Hepsi bu kadar mı? Oldukça geç oldu?” Bellamy açık duran kapıya doğru yöneldi ama Dent oralı olmadı.

“Olivia’yla konuştun mu?”

“Değişiklik yok.”

“Bu iyi.”

“Sanırım öyle. Sen Gall’le uçağın hakkında konuştun mu?”

“Tamir edilmesinin ne kadar süreceğini anlamak için en az iki haftaya ihtiyacı var.”

“Üzüldüm.”

“Ben de öyle.”

Sonra bir süre ikisi de konuşmadı. Bellamy yutkundu. Çıkan sesi kendisi gibi muhtemelen Dent de duymuştu. “Şimdi iyi geceler diyeceğim, Dent.” Yeniden kapıya doğru hamle yaptı.

“Sorumu sormadım.”

“Bir sürü soru sordun.”

“Ama esas soruyu sormadım.”

“Yorgunum, yarına kadar bekleyemez mi?”

“Kalbin kırılmış mıydı?”

Elbette onun neyi kastettiğini ve cevap almadan pes edip gitmeyeceğini biliyordu. “Bebegi kaybettiğim için mi? Evet. Hem de çok. Kocamı kaybettiğim için ise hayır. Ayrılık kaçı-

nılmazdı. Boşanma için başvurmadan çok önce duygusal olarak kopmuştuk. Boşanma kesinleşmeden önce yeniden evleneceğini açıklamıştı bile. O ve yeni eveleneceği kişi Dallas'a taşındılar. Ben New York'a taşındım ve kitabımı yazmaya başladım. Kızgınlık yoktu. Her şey çok medeniydi." Sonradan aklına gelmiş gibi ekledi, "Tıpkı tüm evliliğimiz gibi."

O anlatmaya devam ederken Dent ona doğru yaklaştı. Bellamy onun yoğun bakışlarından uzaklaşmak için bakışlarını yere doğru indirdi. Gözleri Dent'in açık göğsünde görünen kahverengi kıllara takıldı.

Dent alçak sesle, "Bebeğine olanlar çok üzücü," dedi.

Bellamy sadece başıyla onayladı.

Gözünün ucundan Dent'in kolunu kaldırdığını gördü. Bir anda kafasındaki klips toka açıldı. Dent yüzüne dökülen saçlarını yakaladı ve parmaklarını arasından geçirdi.

"Dent. Ne yapıyorsun?"

"Yoldan çıkıyorum."

Dent sonra kolunu Bellamy'nin beline kavradı ve başını öne doğru eğdi. Dudakları Bellamy'nin ağzından çıkan şaşkın nefesi yakaladı. Bu dokunuşun şoku ona Dent'i ilk gördüğü anı hatırlattı.

Susan'la ikisi arabalı restorandaydılar. Dent onların arabasının yanına motosikletiyle park etmiş ve Bellamy'yi fark bile etmeden Susan'a bakmıştı.

O tembel gülümseme Bellamy'nin on iki yaşındaki bedeninde heyecan dalgası yaratmıştı. Bu onun deneyimsiz halinde bile cinsellikle ilgili olduğunu anladığı bir uyanıştı.

Hissettikleri Bellamy'nin kafasını karıştırmış ve heyecanlandırmış ama aynı zamanda bu kadar güçlü olmaları onu korkutmuştu.

Hâlâ da korkutuyordu.

Bellamy ellerini Dent'in göğsüne koyup onu itmeye çalıştı.

"Çılgılık atmadın," dedi Dent, genç kadının dudaklarına doğru fısıldarken. Dudaklarını onunkilere yavaşça yaklaştırıp geçiyordu. Sonra Bellamy'nin hâlâ çılgılık atmadığını ve homurdanmadığını görünce onun başını geriye doğru itti ve dudaklarını Bellamy'nin dudaklarına yapıştırdı. Öpücük derinleşti.

Bakire bir genç kızken de, sevgilileri olmuş bir kadınken de Denton Carter'ı öpmeyi hayal etmişti. Kitabını yazarken özellikle Susan ve Dent arasındaki seks sahnelerinde Dent'in öptüğü, sarıldığı, gençliğin şehvetiyle sahip olduğu kız kardeşi değildi. Kendisiydi. Fantezileri onu tahrik ediyor ama aynı zamanda rahatsız hissediyordu. Hayal gücü onunla sevişmenin ne kadar güzel olabileceğini ona gösteriyordu.

Şimdi ise hayallerinin ne kadar sönük kaldığını fark ediyordu. Öpücüğü lezzetli ve karanlık derecede erotikti. Daha da fazlasını vaat ediyordu. Vaat ettikleri onun ıslanmasına, ateş gibi yanmasına ve daha fazlasını istemesine neden oluyordu.

Dent'in eli Bellamy'nin kalçasına doğru çıktı ve pijamasının bol belinden içeri girdi. Kalçasını öne doğru itip kendine doğru yapıştırdı.

"Kahretsin, seninle olmanın harika olacağını biliyordum," dedi Bellamy.

Dent'in dudakları onun boynuna indi, sonra daha da aşağıya. Tişörtünün göğüslerine doğru inerken öptüğü kısımları ıslanmıştı. Göğüsleri o kadar gergin ve hassastı ki Bellamy bunu durdurması gerektiğini biliyordu.

“Dent, hayır.”

Onu göğsünden sertçe itti. Dent'in eli Bellamy'nin pijamasından kurtuldu ve yere düştü. Sırtını açık duran kapıya çarptığında bir küfür savurdu. “Lanet olsun, ne oldu?”

“Yapmak istemiyorum.”

Dent, “Öyle mi?” dedi kadının tişörtünün içinde dimdik duran göğüs uçlarına bakarak. “O zaman bunu açıklamak ister misin?”

“Sana açıklama yapmam gerekmiyor.”

“Aslında gerekiyor. Bir dakika önce benimle deli gibi öpüşüyor ve inliyorsun. Bir dakika sonra ise bana kapıyı gösteriyorsun. Kafamın karışık olmasını bağışla.”

“Kafanın karışık olmasını istemeyiz, değil mi? Seninle seks yapmak istemiyorum. Bu yeterince açık mı?”

Dent'in vücudu sanki biraz sonra sinirden kendini kaybedecekmiş gibi titriyordu. Bellamy, Dent arka cebinden diş macununu çıkarıp yatağın üzerine fırlatınca irkildi. “Yalan söyledim. Senden bir şey almam gerekmiyordu.”

Sonra kendi odasına geçti ve kapıyı çarparak kapattı.

11. BÖLÜM

Bellamy kararlaştırdıkları saatten birkaç dakika önce asansörden inip lobiye geldiğinde Dent sandalyelerden birine oturmuş, gazetenin spor sayfasını okuyordu. Bellamy ona doğru yaklaştığında Dent ayağa kalktı. “Braves dün gece kaybetmiş.”

“Dünya Şampiyonası gelene kadar beyzbol takip etmiyorum.”

“Ve bir de bu var.” Dent, *EyeSpy* gazetesinin o gün çıkan sayısını uzattı. “Başlık başlı başına açıklayıcı. Yazıda ben ‘daha sonra Denton Carter olduğu ortaya çıkan kaba saba yakışıklı yabancı’ olarak geçiyorum, öldürülen kız kardeşinin erkek arkadaşı.”

Bellamy ön sayfanın büyük kısmını kaplayan Van Durbin’in köşesine göz gezdirirken midesine sancı girdiğini hissetti. Yazının yanında Dent’le ikisinin bir resimleri vardı. Bu fotoğrafın dün Lyston Elektronik binasından çıkarken çekildiğini anladı. “Fotoğrafçısı saklanmıştı ve dürbünlü kamera kullanıyordu.”

“En iyi pozum değil,” dedi Dent fotoğrafı incelerken. “Ama senin fotoğrafın oldukça iyi.”

Bellamy gazeteyi omzundaki çantaya tıktı. “Şimdi bunu okuyamam, yoksa kusarım.”

Peachtree Caddesi inşaat çalışmalarından dolayı kalabalıktı. Üç ışık boyunca bir kavşakta takılıp kaldılar. Dent belli belirsiz küfretti ve parmaklarını sabırsız bir şekilde direksiyona vurdu. Dün üzerindeki iki renkli gömleğin yerine bugün yosun yeşili gözlerine uyan bir gömlek giymişti. Gömleğini kot pantolonunun içine sokmuş ve kemer takmıştı.

“Gömlekle kemeri nereden buldun?” diye sordu Bellamy.

“Otelin karşısındaki alışveriş merkezinden, Ralph Lauren mağazasından. Açılır açılmaz gittim. Kahretsin! Şu moron biraz ilerleyip sola dönse...” Küfürleri arka arkaya sıraladı. Sonra bir kez daha kırmızı yandı ve kavşakta kaldılar.

“Trafığe ya da diğer sürücülere kızgın değilsin. Bana kızgınsın.”

Dent ona baktı.

“Steven’la bu buluşma biraz tuhaf olabilir. Dün gece neler olduğu ya da olmadığı üzerine kafa şişirmen olayı kolaylaştırmaz. Her şey açık. Ortada. Orada olduğu açık olan ama kimsenin varlığını itiraf etmediği çirkin bir siğilmiş gibi yapmayalım.”

“Boşuna uğraşma. Ben sordum, sen...”

“Komik. Sorduğunu hatırlamıyorum.”

“Belki sözcüklerle değil ama bilgin olsun, bir adam di-

lini senin ağzına sokup elini de popona koyduğunda aklında ne olduğu oldukça açıktır. Ben *istedim*, sen hayır dedin.” Dent son derece kayıtsız bir tavırla omuz silkti ve dikkatini yeniden trafiğe verdi. Ayağını frenden kaldırdı. Araba birkaç metre gitmeden, yeniden frene basmak zorunda kaldı.

Bellamy, “Bunu denemeden önce düşünmen gerekirdi,” dedi. Alnımda Servis Dışı yazdığını söyleyen sensin. Üstelik bu geçici bir durum da değil. Çünkü erkeklerle böyle bağlantı kurmuyorum.”

“O zaman bu, aramızda bir iletişim sorunu yaratıyor.”

“Neden yaratsın?”

“Çünkü ben de kadınlarla *sadece* böyle bağlantı kuruyorum.”

Bir ışık boyunca gergin bir sessizlikte beklediler. Sonra Dent alçak sesle, “Tek bir şey var. Bebeğin... onu kaybetmenin çok kötü olduğunu söylemiştim...”

Bellamy dönüp Dent’e doğru baktı.

“Bunda ciddiydim. Bunu seni yumuşatmak için söylediğimi sanmanı istemem.” Dent ona doğru bir bakış attı. “Piçin teki olabilirim ama o kadar da değil.”

Oraya vardıklarında Maxey’s dolmuştu bile. Üzerinde kısa, siyah bir elbise, ayağında yüksek topuklu ayakkabılar olan platin saçlı sıska hostesin bebek mavisli gözleri Dent’e yapışıp kalmıştı. Kız için Bellamy görünmez gibiydi. Ağır ağır konuşarak rezervasyonları olup olmadığını sordu.

Dent, kıza, “Sadece içki içeceğiz,” dedi.

Yetişkin birini taşımak için fazlasıyla dengesiz görünen taburelere oturduklarında naneli buzlu çay istediler. İçecekleri geldiğinde Dent, “Yavaş iç. Bu bardağı sekiz dolarlık bir buzlu çay. Hamburgere ne kadar alıyorlar kim bilir,” dedi ve etrafına baktı. Her birinin ortasında krem rengi orkideler yerleştirilmiş örtülü masalara bakıp, “Eğer hamburger varsa tabii,” diye ekledi.

“İşte orada.”

Bellamy, üvey erkek kardeşini görmüştü. Masanın birine doğru eğilmiş, yemek yiyen iki kişiyle tokalaşıyordu. Steven asık suratlı ama yakışıklı bir çocuktü. Şimdi ise inanılmaz çekici bir adam olmuştu. Koyu renk saçları yüksek alnından geriye doğru taranmış, yumuşak dalgalar halinde, son derece Avrupalı bir tarzda omuzlarına düşüyordu. Siyah bir takım elbise ve beyaz, ipek bir gömlek giymişti. Kıyafeti müşterilerini selamlamak için masaların arasında gezerken yüzüne yerleştirdiği gülümsemesiyle uyumluydu.

“Pardon? Siz Bellamy değil misiniz? Steven’ın üvey kız kardeşi?”

Bellamy barın arkasından kendisine seslenen adama doğru döndü. Kır saçları ve hoş bir gülümsemesi vardı.

“Siz olduğunuzu anlamıştım,” dedi. “Sizi televizyondan tanıyorum.” Adam elini uzattı. “Ben William Stroud, restoranın ortağıyım.”

“Memnun oldum.” Dent’i tanıştırdı. İki adam el sıkıştılar.

Adam, “Steven burada olduğunuzu biliyor mu?” diye sordu.

“Sürpriz yapmak istedim.”

Adam hâlâ gülümsüyordu ama Bellamy onun gözünde bir şüphe ışığı fark etti. “En iyi masanın size verilmesini ister. İçeceklerinizi bırakın, ben getiririm.”

Barın içinden çıkıp onları salonun en uzak kısmında köşe bir masaya götürdü. “Steven bazen burada oturur çünkü buradan tüm salonu görmek mümkün. Onu çağırayım.”

Bellamy, William Stroud’un masaların arasından dolaşıp Steven’in yanına gidişini izledi. Adam ona birkaç kelime ettikten sonra Steven hızla onlara doğru baktı. Bakışları bir an Dent’e takıldı, sonra Bellamy’ye odaklandı ve William’a bir şeyler söylerken gözlerini hiç çekmedi. William başını sallayıp bara döndü. Steven onlara doğru yürümeye başladı.

Dent, “Bizi gördüğüne şaşırmışa benzemiyor,” dedi. “Ya da sevinmişe.”

Bellamy ise Steven’ı gördüğüne çok sevinmişti. Oturduğu yerden kalktı ve Steven’ı kucaklamayı bekledi. Ona sıkıca sarıldı ve onun geriye çekildiğini hissettiği halde bırakmadı.

Bellamy, Olivia’nın onları üvey kardeş olacaklarını söyleyerek tanıştırdığı günden itibaren Steven’ı sevmişti. O ve Steven hemen kaynaşmışlar ve o korkunç olay hayatlarını paramparça edene kadar da yakın arkadaş olarak kalmışlardı. Susan’ın ölümünden önce çok güçlü olan dostlukları bu tra-

jedinin gerginliğine dayanamamıştı. Ailenin üzerine kasvetli bulutlar çökmüş ve Allen Strickland'ın davası sırasında ve sonrasında üzerlerinde kalmıştı.

O sırada Steven okulunu bitirir bitirmez oradan ayrılma planları yapmaya başlamıştı bile.

Steven üniversiteye gitmek için ayrıldığında, Bellamy bunun kalıcı bir gidiş olduğunu ve aralarına mesafeden daha fazlasının gireceğini hissetmişti. Ne yazık ki hisleri doğru çıkmıştı.

Bellamy onun ellerini sıkıca kavradı. "Seni görmek çok güzel. Seni özledim."

"Howard?"

"Hayır, hayır, onun için gelmedik," dedi Bellamy, hemen onun endişesini gidererek. "Sonuçlar pek iyi değil ama hâlâ yaşıyor."

"Bu kadar yaşaması bile mucize."

Bellamy, "Olivia'dan ayrılmak istemiyor," dedi. Steven bunu başıyla onayladı. Bellamy, Dent'e doğru yaklaştı. "Denton Carter'ı hatırlarsın."

"Elbette."

İki adam belirgin bir tereddütle el sıkıştılar. Dent, "Havalı yer," dedi.

"Teşekkürler."

Bellamy, Steven'in kolunu tuttu. "Bizimle biraz oturabilir misin?"

Oradan ayrılabilmek için geçerli bir bahane bulabilmek için omuzunun üzerinden geriye doğru baktı ama sonra

dönüp, “Birkaç dakika ayırabilirim,” dedi.

Bellamy’nin yanına, Dent’in karşısına oturdu. Birbirine kavuşturduğu ellerini masanın üzerine koydu. “Durun tahmin edeyim, şu dedikodu yazarının köşesinde bugün yazdığı şeyler için geldiniz. Bunların artık eski haber olduğunu umuyordum,” dedi Steven.

“Ben de öyle umuyordum,” dedi Bellamy. Steven doğruca konuya girmişti. Hiç havadan sudan konuşmamış, geçen yılların eksikliğini tamamlamaya çalışmamıştı. Bu, Bellamy’yi çok üzmüştü ama onun hayretine cevap vermek zorundaydı. “Farklı bir isim ardına gizlenmeye çalıştım. Gizli kalmayı istedim. Kitabımın Susan’m ölümü hakkında olduğunu kimse öğrenmesini istemedim.”

“Senin kim olduğun ortaya çıktıktan sonra günlerce basınlı uğraşmak zorunda kaldım. Van Durbin buraya benimle röportaj yapmak için birini yolladı. Elbette reddettim. Sen Teksas’a döndüğünde ortalık biraz duruldu. Sonra bu sabah...”

“Biliyorum, üzgünüm.”

Steven, “Her neyse,” dedi yüzündeki somurtmayı sileyerek, “başarını tebrik ederim. O açıdan senin için memnunum. Gerçekten. İnkâr etmeyeceğim, Bellamy. Kitabında bir karakter olmamayı tercih ederdim ya da bağlantımızın ortaya çıkmamış olmasını.”

Bellamy kalabalık salona baktı. “İşlerine pek zarar vermişe benzemiyor,” dedi.

“Hayır, pek verdiğini söyleyemem.”

“Senin başarını da tebrik etmeliyim. Üç restoran, hepsi de yemek eleştirmenleri tarafından çok seviliyor.”

“İyi bir ortaklık. William mutfağı ve barı idare ediyor. Ben de işi ve servis personelinin eğitimini.”

“İşe yarar bir iş bölümü olduğu belli.” Bellamy elinde içki tepsisiyle onların masasına doğru yaklaşan William’a gülümsedi.

Onların önüne birer bardak çay koydu. “Size başka bir şey de getirebilirim isterseniz. Bloody Mary? Şarap? Atıştırma- malık bir şeyler?”

“Bu iyi, teşekkürler,” dedi Bellamy. “Steven’ı bize bir süreliğine ödünç verdiğiniz için de ayrıca teşekkürler.”

“Ne demek.”

William elini Steven’m omuzuna koydu ve doğrudan onunla konuştu. “Bir şeye ihtiyacın olursa barda olacağım.” Gitmeden omzunu hafifçe sıktı.

Steven, Bellamy’nin William’ın bara geri dönüşünü izleyişini takip etti. Aydınlanmış bakışları kendisine yöneldiğindeyse, “Evet, sormak istediğin ama kibarlığından ya da rahatsız olduğundan sormadığın sorunun cevabını da vereyim. William ve ben sadece iş ortağı değiliz.”

“Ne kadardır birliktesiniz?”

“Geçen yılbaşında onuncu yılımızı kutladık.”

“On yıl mı?” Bellamy şaşırmişti. “Bunun bana söylenmemiş olması dışında bir şey beni rahatsız etmez. Neden bana söylemedin?”

“Ne önemi var ki?”

Sesindeki sertlik Bellamy'nin canını derinden acıttı. Bera-
ber güldükleri, konuştukları, Susan'ın yerine onun tarafını tuttuğu
anların, tüm bu paylaşılanların onun için hiç anlamı yok muydu?

Bellamy bir matematik sınavından kalmanın eşiğindey-
ken onu bu testin hayatının geri kalanını etkilemeyeceğine
inandıran ve onu çalıştırıp geçer not almasını sağlayan Ste-
ven olmuştu. Dişlerindeki tellerin neredeyse hiç belli olma-
dığını ve sivilcelerinin bir gün yok olacağını söyleyen de
Steven'dı. Bellamy özgüvenini yitirdiğinde Steven onun bir
gün çok güzelleşeceğini ve parlak bir geleceği olacağını söy-
lerdi. Hatta Susan'ın geleceğinden bile parlak.

Bellamy onu üvey kardeşten çok öte görüyordu ve onun
da kendisi için böyle hissettiğini düşünüyordu. Ama şimdi
Steven, Bellamy'yi hayatından tamamen çıkarmıştı. Onun
için kolayca vazgeçilir olduğunu görmek çok acı vericiydi.

“Sen *önemli*din Steven,” dedi Bellamy duygu yoğun-
luğundan boğuklaşan bir sesle. “Sen, senin hayatın, aşkların
benim için *önemli*di.”

Steven biraz yumuşamış gibi görünüyordu. “Anlamaya
çalış. Austin'den ayrıldığımda her şeyi arkamda bırakmak
zorundaydım. Ancak böyle ayakta kalabilirdim. Eski haya-
tımdan tamamen kurtulduğum yeni bir hayat yaratmak zo-
rundaydım. Eğer eski hayatımdan minik bir parçayı bile ya-
nımda götürsem, mesela senin gibi, o zaman eskide takılı ka-
lırdım. Temiz bir çizgi çekmeliydim. Hiçbir bağlantı olma-
malıydı. Annem hariç. Onu da hayatıma en az zarar vereceği
mesafede tutuyordum.”

“New York’tayken seninle ne zaman iletişime geçmek istesem, her seferinde bir bahane bulman bu nedenle miydi?”

“Sen hayatımdaki en kötü yılları hatırlıyordun. Hâlâ da hatırlatıyorsun.”

“Ve sen de hâlâ pislisin,” dedi Dent.

Steven soğuk bir şekilde el sıkıştıkları andan beri ilk kez konuşan Dent’e sert bir şekilde baktı.

“Eskiden de sızlanıp duran, bencil bir çocuktun ve gördüğüm kadarıyla hiçbir ilerleme kaydetmemişsin.”

“Dent!” dedi Bellamy fısıltıyla.

Ama Dent sözlerini bitirmemişti. “Buraya gelmek için çok şeyi göze aldı. En azından onu gördüğüne sevinmiş *gibi yapabilirdin.*”

Bellamy tam ağzını açacakken Steven elini kaldırdı. “Sorun değil, Bellamy. O haklı. Pisliğin tekiyim. Bu bir hayatta kalma taktiği. Seni kırmak istememiştim.” Pişmanlık dolu bir ifadeyle gülümsedi ve elini uzatıp Bellamy’nin pürüzsüz yanaklarını okşadı. Biraz önce onun aklından geçenleri okumuş gibi, “Tam tahmin ettiğim gibi, çirkin ördek yavrusu kuğuya dönüşmüş,” diye ekledi.

Sonra elini indirdi ve Bellamy’nin, Steven’in gözlerinde gördüğü sevgi kırıntısı silinip gitti. “Bu, zaman aldı ve çok uğraştım ama kendimi yeniden yarattım. Yarattığım hayattan memnundum ama şimdi yazdığın kitap tüm o kaçtığım şeyleri geri getirdi. Bir kez daha polis tarafından sorgulanan o cılız, korkmuş çocuk oldum.”

Bellamy, “Dale Moody mi?” diye sordu.

“İriyarı adam. Geniş göğüslü, kalın sesli. Beni pek çok kez sorguladı. Sorgulamalarından bir sonuç çıkmadı ama kısa bir süre için bile olsa şüpheli olmak bende ömür boyu kalacak izler bıraktı.”

“Dent de aynısını söyledi.”

Steven, Dent’e baktı ve onu baştan aşağı inceledi. “Merakımı mazur görün. Ailemizle hiç iyi ilişkileriniz yoktu ama şu anda Bellamy’yle birlikte buradasınız. Neden?”

Dent cevap veremedi. Bellamy konuştu. “Aradaki sorunları çözebilmek umuduyla Dent’in uçağını kiraladım.”

“İşe yaramamış ama annem onu gördüğü için çok mutsuzdu.”

“Biliyorum.”

“O zaman neden şimdi seninle birlikte burada?”

Bellamy uzun bir tereddüitten sonra, “Biri haftalardır beni rahatsız ediyor. Bunun kim olduğunu ve bunu neden yaptığını öğrenmeliyim.”

Bellamy, Steven’a tüm olan biteni anlatıp, “Olivia’ya ve babama bir şey anlatmadım. Lütfen bir şey söyleme çünkü şu anda son ihtiyaçları olan şey onları endişelendirecek yeni bir olay. Ama biz –yani Dent ve ben– evimde olanlarla onun uçağına yapılanların tesadüf olduğunu düşünmüyoruz. Bunları yapan kişinin o Anma Günü’yle bağlantısı olmalı.”

Steven şüpheli bir şekilde yüzünü astı. “Bu oldukça geniş bir çıkarım, öyle değil mi?”

“Dent’le benim başka ortak noktamız yok.”

Steven onlara uzun uzun baktı. “Benim de o günle bağ-

lantım var. Yoksa buraya beni yatak odanın duvarına tehdit yazmakla suçlamaya mı geldiniz?”

“Elbette hayır.” Bellamy onun eline uzandı. “O gün olanlarla ilgili hatırladıklarınızı ve izlenimlerinizi bizimle paylaşabileceğini umuyordum.”

“Hangilerini? Zaten sen bununla ilgili kitap bile yazdın.”

Dent, Steven’in bu alaycı sözlerini duyduğunda kıs kıs güldü. Bellamy anlamazdan geldi. Şimdilik başka kimseye hatırlayamadığı anlar hakkında bir şey anlatmamaya karar vermişti ama Steven’in bazı boşlukları doldurması önemliydi. “Birkaç soruya yanıt verir misin?”

Rahatsız olmuş gibi görünüyordu. “Bunu konuşmanın anlamı ne?”

“Lütfen bana güven.”

Steven bir an duraksadı ama sonra başını hızlıca salladı.

Bellamy vakit kaybetmedi. “Kasırgadan kısa süre önce çadırdan ayrıldın ve kayıkhaneye gittin.”

Yine kısa bir baş sallama.

“Neden? Neden kayıkhaneye gittin?”

“Bira için.”

“Bira mı? Sen biradan nefret ederdin. Bana bir partide deneyip tadından nefret ettiğini söylemiştin.”

Steven omuz silkti. “Bir kez daha denemek istedim. Birilerinin kayıkhaneye gizlice bira soktuğu konuşuluyordu. Bakmaya gittim ama orada kimse yoktu. Sadece birkaç boş kutu. Tam çadıra geri dönüyordum ki biri hortumu fark etti

ve herkes bağırmaya başladı. Kayıkhaneye daha yakındım, onun için geriye koşup oraya saklandım.”

Bellamy dalgın bir şekilde başını salladı. “Sonra ben senin peşinden geldiğimde...”

“Benim peşimden geldiğinde mi?”

“Seni yaklaşan fırtınayla ilgili uyarmak için yani.”

“Öyle mi yaptın?”

Steven’in tepkisi Bellamy’yi şaşırttı. “Bu seni neden şaşırttı? Kitapta yazıyordu. Eğer okuduysan...”

“Okudum ama ben bunu hikâyenin anlaşılabilirliği için yazdığını düşünmüştüm.”

“Sen olanları böyle hatırlamıyor musun?”

“Ben çadırdan çıktıktan sonra seni kayıkhanenin yıkıntıları altından çıkarılana kadar görmedim.”

“Beni orada daha önce görmedin mi?”

Steven başını hayır anlamında salladı. “Oraya nasıl gittiğin hakkında hiçbir fikrim yok.”

Bellamy, Dent’e baktı. O da kaşını kaldırmış, ona bakıyordu. Yeniden Steven’a dönerek, “Kasırgadan sonra yıkıntıların altından çıkmayı başardın,” dedi.

“Yıkılan duvarların altında kalmamış olmam tamamen şans. Benim bulunduğum kısmın duvarları içeri doğru değil, dışarı doğru yıkıldı. Üstüm başım çizilmiş ve sersemlemiştim ama ciddi bir şeyim yoktu. Yıkıntıların arasından dolaşıp çadıra geri dönmeyi başardım. Howard ve annem beni kucakladılar ama elbette seni ve Susan’ı bulmak için çıldırıyorlardı.”

Steven’in hatırladıkları Dent’in anlattıklarıyla örtüşü-

yordu; bu yüzden Bellamy üstlerinde fazla düşünmedi. “De-dektif Moody seni neden sorguladı?”

“Cinayetdeki cinsel imalardan dolayı. Ergenlik dönemini geçmiş tüm erkekleri sorguladı, özellikle de ona yakın olanları. Erkek arkadaşını,” dedi başıyla Dent’i işaret ederek. “Ben onun üvey kardeşiydım ama bu beni şüpheli olmaktan çıkarmıyordu. Hatta Howard bile sorgulandı.”

Bellamy şaşırmıştı. “Babam da mı sorgulandı? Ciddi olamazsın.”

“Eminim annem ve Howard bunun rahatsız edici imasından seni korumak için bunu senden gizlemişlerdir.”

“Rahatsız edici değil, mide bulandırıcı.”

Steven başını önüne eğdi ve masa örtüsünün dokuma çizgisinde parmağının ucunu gezdirdi. “Moody pek de yanlış iz üzerinde değildi.”

Yumuşak bir sesle söylediği sözlerin düşen tuğlalara benzer etkisi vardı. Bellamy şoke olmuştu. Dent bir şey söylemedi ama dirseğini masaya dayadı ve eliyle, çenesini kavradı. Steven onun ciddi bakışlarının baskısını hissetmiş olmalıydı çünkü masa örtüsünü incelemeyi bıraktıktan sonra doğrudan Dent’le konuştu.

“Sana onun nasıl olduğunu anlatmama gerek yok herhalde, öyle değil mi? Susan’ın sekse olan düşkünlüğünü çok iyi biliyorsun. Bu senin için harika olmalı ama cinsel kimliğiyle boğuşan üvey erkek kardeşi için bir kâbus gibiydi.”

Bellamy güçlükle yutkundu ve kaba bir şekilde, “Bize Susan ve senin şey yaptığınızı mı..?” dedi.

Steven, “Hayır,” dedi, başını kararlılıkla sallayarak. “Asla sonuna kadar gitmedik ama denemediğini söyleyemem. Sanki bana eziyet etmekten zevk alıyordu.”

“Ne yaparak?”

“Bunu duymak istediğinden emin misin, Bellamy? Bu çok çirkin.”

“Sanırım bunu duymam gerekiyor.”

“Pekâlâ.” Derin bir nefes aldı. “Susan geceleri benim odama girmeyi alışkanlık haline getirmişti. Haftada iki ya da üç gece. Bazen daha da fazla.”

“Bu ne zaman başladı?”

“Howard ve annemin evlendikleri gün.”

Bellamy buna inanamayarak nefesini tuttu.

“Yanıma uzanır, bana sürünür, açık saçık konuşur ve ben yakalanmaktan korkmasam neler yapabileceğimizi anlatırdı. Kıyafetlerini çıkarır ve ona dokunmamı isterdi.”

Steven kendini küçümseyen bir ses çıkardı. “Tanrı biliyor ki bazen ona dokunmayı istiyordum çünkü eşcinsel olduğum gerçeğiyle yüzleşmeye çalışıyordum. Bunun aksini kanıtlamaya ihtiyacım vardı ama aslında o beni tahrik etmeye çalıştıkça daha da uzaklaşıyordum.”

“Senin eşcinsel olduğunu biliyor muydu?”

“Belki, bu mümkün. Bu, bana işkence etmesini daha da zevkli hale getiriyor olmalı. Bir süre sonra onu ne görmeye ne kokusunu duymaya katlanamaz oldum ve bunu saklamıyordum. Bu onu daha da saldırgan ve cüretkâr yaptı.

“Bir keresinde duştayken yanıma girdi ve annemin ko-

ridorun sonunda olduğunu söyledi. Eğer sesimi çıkarırsam annemin bizi yakalayacağını ve onlara benim her gece kendisiyle birlikte olmak için onu zorladığımı söyleyecekti. Onun istediği anda ağlayabildiğini ve onları istediği şeye inandırabileceğini biliyordum.”

Bellamy’ye sert bakışlarla baktı. “Mükemmel aile hayallerini yıkan ben olduğum için üzgünüm ama belki de o sevgili kız kardeşin hakkındaki gerçeği öğrenmenin zamanı geldi.”

“Bana söylemeliydin.”

“Kitabında bunu da yazasın diye mi? Konuyu daha da müstehcen hale getirirdi.”

Bellamy tokat yemiş gibi irkildi. “Bunu hak etmiyorum, Steven.”

O da ona hak veriyor gibiydi çünkü derin bir nefes aldı. “Üzgünüm. Yakışksız oldu.”

“O zaman bana neden söylemedin? Olay çıktığında senin yanında olurdum.”

“Olay çıkmasını istemedim. Kimsenin bilmesini istemiyordum, özellikle de senin. Sen ondan o kadar farklıydın ki. Masum, tatlı ve her zaman uzlaştırıcıydın. Ve sen benim dostumdun. Benimle Susan arasında olanları öğrenirsen bunun değişeceğinden korkuyordum.”

“Değişmezdi.”

“Belki,” dedi şüpheyle. “Ama yine de utanıyordum.”

“Sen yanlış bir şey yapmıyordun.”

“Bazı zamanlarda elimde olmadan sertleşiyordum. Onu

hiç arzulamıyordum ama hormonları çılgın atan bir ergendim ve başka bir çıkış alanı yoktu. Bana dokunurdu ve ben patlardım. O da benim küçük düşmemle alay ederdi. Aslında onun sana bu olanları hiç anlatmamış olmasına şaşırdım. Seni çok kıskanıyordu. Bunu biliyor muydun?”

“İmkânsız.”

“Bu doğru. Howard’la senin arandaki özel dostluğu kıskanıyordu. Onun seni daha çok sevdiğini biliyordu. Aileye ben katıldığımda seninle aramda oluşan kardeşlik bağına da bozuluyordu. Benimle arkadaş olmak istediğinden değil, sadece kimse için ikinci olmak istemiyordu.”

Steven yeniden Dent’e baktı. “Sen onun için tek değildin. Senin arkandan yattığı çocukları bana anlatırdı. Deneme dağıtan bir fahişeydi. Kendi küloduyla boğulmuş olması çok uygun.”

Bellamy, “Steven lütfen,” diye fısıldadı.

Steven, “Bunları duymayı sen istedin, hepsini dinleyeceksin,” dedi ters bir şekilde. “Bir pazar günü, aile yemeğinde Susan masanın altından bana külodunu uzattı. Onunla Howard arasında oturuyordum, elime uzandı ve külodunu tutuşturdu. Korkudan ve utançtan o kadar kızarmıştım ki neredeyse bayılacağım sanmıştım. Tüm yemek boyunca yüzünde zafer kazanmış bir gülümsemeyle oturmuştu. Bu, yapmayı sevdiği şakalardan biriydi. Buna benzer pek çok şey yaptı. Anlatmaya devam edebilirim ama bir anlamı yok. Artık hayatımı cehenneme çeviremez. O öldü. Ve buna memnunum.”

Steven bir süre sessiz kaldı ve sonra bir kâbustan uyanır

gibi kendine geldi. Salonda gözlerini gezdirip, “İşe dönmem gerek. Ayrıca söyleyeceğim her şeyi söyledim. Bir tek şey hariç,” dedi. Devam etmeden önce dikkatlerini tamamen kendisine verdiklerinden emin oldu.

“Moody beni ayrıntılı bir şekilde sorguladı ama hikâyem hiç değişmedi. Tek kelimesi bile. Beni onun cesedinin bulunduğu yerle ilişkilendirecek kanıtı yoktu. Onu öldürmek için fırsatım olduğunu da ispatlayamıyordu ama bana hiç sormadığı ve bilmediği şey onu öldürmek için kesinlikle bir sebebim olduğuydu.”

12. BÖLÜM

Bir yerlerden çıkan bir yumruk Rupe'un yüzüne tahrip güllesi gibi yapıştı.

Poposunun üstüne sert bir şekilde düştü. Kafatasının içinde sancılar şimşek gibi çakıyordu. Kulakları uğulduyordu. Anlık olarak kör olmuştu.

Çılgılık bile atamadan biri onu yakasından kavradı ve dişlerini, kemiklerini sarsarak ayağa kaldırdı. Dünya dönüyor ve midesini bulandırıyor. Bulantısını bastırmaya çalıştı. Başı boynunun üstünde kontrolsüzce sallanıyordu. Kırılan burnundan kanlar gevşek dudaklarına doğru akıyordu.

"Hey, Rupe. Epeydir görüşmedik."

Rupe bez bebek gibi sallanırken kafasının içindeki acıyla gözlerini kırptırdı. Dünya düzeldi ve sonunda karşısındaki çoklu görüntü birleşerek hatırladığından daha yaşlı, kilolu ve çirkin bir Dale Moody'yi oluşturdu.

"Nasılsın, Rupe?"

Dale karşısındaki adamın çektiği acıyı biliyordu çünkü

daha önce ona anlatılmıştı. Biraz önce Rupe'a attığı yumruğun bir benzerini bir polis arkadaşına atmıştı. O arkadaş daha sonra Dale'in sağ yumruğunu yemenin dayanılmaz seviyedeki acılarını uzun süre anlatmıştı.

Rupe, Dale'in sorusuna yanıt olarak anlaşılmas bir şeyler mırıldandı.

"Pardon, anlayamadım."

Dale avucunda hâlâ pahalı, ithal ipek pamuk karışımı kumaşı tutuyordu. Onu yakasından tutup arabasına götürdü ve paslı arka panele yasladı. "Bunu kabul eder misin?"

"Belanı." Lastik gibi dudakları ve şiş burnuyla ancak bu kadarını mırıldanabilmişti.

Dale sırttı ama bu, korkunç bir yüz ifadesiydi. "Bunu hayır olarak kabul ediyorum." Tek eliyle Rupe'u tutmaya devam ederek diğer eliyle arabasının arka kapısını açtı. Beyaz köpükten soğutucunun kapağını açtı ve özel olarak getirdiği bezelye torbasını çıkardı.

"Belki bunun faydası olur." Torbayı Rupe'un kırık burnuna bastırdı.

Rupe acıyla bağırды ama elini kaldırıp torbayı Dale'in elinden aldı. Daha yumuşak bir şekilde burnuna koydu ve eski dedektife gülümseyen yeşil devin arkasından kızgınlıkla baktı. "Saldırı davası açacağım."

"Bu, gözlerin şişip kapandıktan önce mi, sonra mı olacak? Umarım bu hafta televizyon reklamına çıkman gerekmiyordur. Bir süre berbat görüneceksin. Belki yüzündeki morluklara uygun bir gömlek alabilirdin."

“Sen tam bir...”

“Öyle olduğumu biliyorum,” dedi Dale kabaca. Sesindeki alaycılık yok olmuştu. “Ve senin ne olduğunu daha da iyi biliyorum. Bütün gece burada durup birbirimizi aşağılayabiliriz. Benim başka işim yok ama sen meşgul bir adamsın. Ayrıca kan kaybeden ve canı yanan da sensin. Daha iyi bir seçeneğin benimle konuşmak olur. Zaten bunu yapmak için yanıp tutuşuyordun. Buraya gelebilmek için eyaletin yarısını arabayla geçtim. Onun için konuşsan iyi olur, seni orospu çocuğu.”

Rupe ona kızgınlıkla bakıyordu ama Dale eski savcının düşünmek konusunda iyi olduğunu biliyordu. Bu kadar sıkışık bir halde bile durumu kendi lehine çevirmek için bir çıkış yolu düşünürdü. Bunu bildiği için Dale Rupe konuya girdiğinde şaşırmadı.

“Lyston’ların ufak kızını hatırlıyor musun? Bellamy? O bir kitap yazdı.”

“Bu eski bir haber, Rupe. *Alçak Basınç*. Hepimiz bunu biliyoruz. Ayrıca bu konuyu ele alan gazeteciyi de biliyorum. Buraya gelirken benzin aldım ve rafta bugünün gazetesini gördüm. Kasadaki kız o hikâyenin kahramanlarından birine gazete satıyor olduğunu bilse çok şaşırdı herhalde.

“Ben senden daha iyi atlattım, Rupe,” diye devam etti sohbet eder gibi. “Benden sadece ‘araştırmaları yürüten ve yorum yapması için ulaşamadığımız polis’ diye bahsedilmiş. Ama Van Durbin senden oldukça uzun bahsetmiş. Satır aralarını okuduğumda senin Travis eyaletine hizmetlerinden pek

de memnun kalmadığını söyleyebilirim. Somut kanıtlarla ilgili sorduğu sorulara verdiği yanıtlardan memnun olmadığı belli. Dantel iç çamaşırından bahsediyor. Van Durbin bunun tadını çıkarmış.”

“Okudum.” Rupe bezelye torbasını burnundan kaldırdı ve torbadaki kan izlerine tiksintiyle bakıp kenara attı. Torba gürültüyle kaldırılma, ayağının yanına düştü. Rupe yere baktı ve fırsattan istifade, park yerine göz gezdirdi.

Dale, “Kimse yok,” dedi. “Seni kurtarmaya gelecek kimse yok. Bu kadar uzak bir noktaya park ettiğin için bu senin suçun. Ne var? Yoksa o genç kadının dairesine girip çıktığını birinin görmesinden mi korkuyorsun? Randevuların için başka bir yer seçsen iyi olur, Rupe yoksa iş üstünde yakalanırsın. Kaç yaşında? On sekiz mi, on dokuz mu? Reşit mi? Bira almak için bile fazla genç olan bir kızla takılman utanç verici. Bir de kilise işlerinde gönüllü olarak çalışıyorsun üstelik.”

Bakışlar öldürebilseydi Dale çoktan ölmüş olurdu. “Arkadaşın Haymaker?” Rupe tükürdü. “Senin muhbirin mi?”

Dale bu soruyu duymazdan gelerek onunla alay etmeye devam etti çünkü bu ona iyi geliyordu. “Karın bu genç kadınla yattığını biliyor mu? Aslında belki de bundan pek rahatsız olmamış da olabilir. En azından kuşunun hâlâ kalktığını öğrenmekten memnun olmuştur.” Dale öne doğru eğilip fısıldadı. “Van Durbin’in bunu öğrenmemesi için dua et.”

Rupe dudak büktü. “İnsanların kuş kafeslerini kapladıkları ucuz bir gazetede bir köşesi var, ne olmuş yani? Bunun bana ne zararı olabilir?”

“Austin’in Araba Kralı’na mı?” Dale dalga geçti.

Rupe burnunun kenarından akan kanı silerek parmaklarını salladı. “Bu, reklamcının fikriydi.”

“Her neyse, Rupe. Kendin için çok iyi şeyler başardın ama hepsi bir anda yok olabilir.” Parmaklarını Rupe’un yüzünden bir santim uzakta şaklattı.

“Van Durbin’den korktuğumu mu düşünüyorsun?”

“Hayır ama benden deli gibi korkuyorsun.” Dale ona doğru yaklaştı. “Önce kitap, şimdi de Van Durbin ortalığı karıştırdı ama çıkan dumanda boğulmana neden olabilecek sadece benim.”

“Sen de boğulursun.”

“Ama benim kaybedecek bir şeyim yok.”

Rupe iki ekiyle Dale’i geniş göğsünden itti. Dale geriye doğru bir adım attı ve Rupe ona ve arabasına küçümseyen bir bakış attı. “Bu çok belli.”

Dale onun aşağılamasını duymazdan geldi. “Öte yandan, sen kendini açık bir hedef haline getirdin. Medyanın çarmıha girmesi için kolay bir lokmasın.”

“Tehditlerini kendine sakla. Bana zarar vermeye kalksaydın başarısız olurdun.”

“Hiç sanmıyorum.”

Rupe, “Sen zaten kaybettin ve bunu biliyorsun,” dedi. “Onun için sana ulaşip eğer Allen Strickland, kanun, adalet ve Amerikan tarzıyla ilgili duygusallaşacak olursan sadece kendi mezarını kazmış olacağını söylemeye çalışıyordum.”

“Susan Lyston davası yeniden açılacak olursa...”

“Gördün mü, işte tam da bundan söz ediyorum. Hiç başlama bile.” Dale’e baktı ve üzgün bir şekilde başını salladı. “Bu dosyanın patlamaya hazır bir bomba gibi durmasına izin vereceğimi mi sanıyorsun?” Canını acıtan bir kahkaha attı. “Hayır, Dale. O dosya Strickland’ın mahkûmiyetinden sonra yok oldu.”

Dale ellerini yumruk yaptı ve dişlerini gıcırdattı. “O dosyada davayla ilgili tüm notlarım vardı.”

“Bunları senden istediğimde bana hemen vermiştin, Dale. Bunun için sana minnettarım.”

Dale aralarındaki mesafeyi azalttı. “Nerede?”

“Onu savcılıktan çıkaramazdım, Dale. Bir kibrit çaktım ve yanışını izledim. Sonra da küllerini rüzgâra dağıttım. Şimdi bulmak isteyen olursa bulamayacak.”

Yeniden Dale’i baştan aşağı süzdü ve güldü. “Saklandığın yerden çıktın ve boşuna hazırlandın. Üzgünüm.” Ellerini kaldırdı ve Dale’in ondan nefret etmesine neden olan kendini beğenmiş tavrıyla salladı.

Dale bekledi, geleceğini biliyordu. Bekledi, bekledi.

Sonra Araba Kralı gülümsemesi yüzünde belirdiğinde Dale yumruğunu onun dişlerine savurup çelikten eklemleri ve yirmi yıldır biriktirdiği hınçla onları dağıttı.

Rupe inledi, ağzını iki eliyle kapattı ve arabanın yanına doğru kaydı.

Dale botunun ucuyla onu tekerleklerden uzaklaştırdı. Arabayla uzaklaşırken üzerinden geçmek istemiyordu. Sonra onun üzerinde durdu ve, “Eğer bir daha Haymaker’ı sıkıştı-

racak olursan geri gelir ve sarkık hayalarını kör makasla keserim. Bir keresinde bunu poker oynadığı arkadaşına yapan bir adamın olduğu bir vaka vardı. Yapan kişi üç yıl ceza aldı ama diğer adam hayatı boyunca unutamayacağı bir ders almış oldu.”

Austin’e dönüş uçuşunda, ne Bellamy ne de Dent konuşkandı. Steven’la vedalaşmak Bellamy’yi çok üzmüştü çünkü onun, hayatından tamamen çıktığını artık biliyordu. Daha önceleri aralarındaki soğukluğa mesafelerin neden olduğu düşüncesiyle kendini kandırmıştı.

Canının sıkkın olmasının önemli nedenlerinden biri de Steven’ın Susan ve kendisiyle ilgili anlattıklarıydı. “Nasıl olur da onlarla aynı evin içinde yaşayıp hiçbir şey fark etmemiş olabilirim?”

Dent cevap verene kadar bu soruyu yüksek sesle sordugunu fark etmemişti. “Daha çocuktun. Belki aralarında bir şeyler olduğunu hissetmiş ama ne olduğunu anlayamamıştın.”

“Sadece birbirlerini pek sevmediklerini sanıyordum.”

Dent bir anlık suskunluktan sonra, “Bunları uyduruyor olabilir,” dedi.

“Böyle bir yalan uydurmaz. Bu onun için çok acı ve utanç verici.”

“Başka bir şey hakkında yalan söyler mi?”

Bellamy, Dent’e baktı. Yüzünde soran bir bakış vardı.

Dent, “Steven seni fırtınadan hemen önce kayıkhanede görmedi ama sen de onu görmedin, öyle değil mi?” diye sordu.

“Belki görmüş olabilirim. Hatırlamıyorum.”

“Tamam ama bize kayıkhaneye bira içmeye gittiğini söyledi ama bira sevmiyormuş bile. Bu bana biraz garip geldi.”

“Susan öldürüldüğünde nerede olduğu hakkında yalan söylediğini mi düşünüyorsun?”

Dent omuz silkti. “Bu sadece üzerinde düşünülmesi gereken bir şey. Cinayeti işlemek için bir nedeni olduğunu da itiraf etti.”

“O zaman Susan’ın ona cinsel anlamda yaklaştığı kısmına inanıyorsun.”

“Evet, inanıyorum.”

Sustular. Sonunda Bellamy, “O, bencil ve kibirliydi ama onun bu kadar kötü kalpli olabileceğini hiç bilmiyordum.”

“Bilmiyor muydun?” dedi Dent alçak sesle ama yoğun bir vurguyla. “Gerçeği arama çaban sana daha çirkin sürprizler de hazırlıyor olabilir, Bellamy. Devam etmek istediğine emin misin?”

“Etmek zorundayım.”

“Hayır, değilsin.”

“Şu anda vazgeçemem, Dent.”

“Belki geçmelisin. Daha pek çok mayın seni bekliyor olabilir. Neden devam edesin?”

“Hiçbir şey bugün öğrendiğimiz sır kadar kötü olamaz.”

Dent ona uzun bir süre baktı, sonra başka bir şey söylemeden önüne baktı.

“Diğer çocuklar,” dedi Bellamy tereddütle. “Onlarla yaşadıklarını anlatıp böbürlendiği çocuklar...”

“Ne olmuş onlara?”

“Bilmiyor muydun?”

“Elbette biliyordum.” Başını arkaya yaslayıp gözlerini kapattı. “Umursamıyordum.”

Uçuşun geri kalanını düşünceli bir sessizlik içinde geçirdiler ve Austin-Bergstrom terminalinden Dent’in Corvette’ini bıraktığı otoparka gitmek için ayrılana kadar konuşmadılar.

Bellamy kendisini eve götürmek için bir araba çağırmayı teklif etti. “Belki beni Georgetown’a kadar götürmek istemezsin.”

“Seni götüreceğim ama Gall’in havaalanı tam ortada. Orada durmak istiyorum.”

Gall’in kamyoneti park yerindeki tek araçtı. Rüzgâr hortumu akşam sıcaklığında aşağı sallanıyordu. Dent arabasını hangara doğru sürdü. Bellamy ile birlikte arabadan indiklerinde Gall de onlara doğru geldi. Yağlı ellerini rengi solmuş bir bez parçasına siliyordu.

“Durumu nasıl?” diye sordu Dent uçağını kastederek.

“İdare ediyor, bakmak ister misin?”

Dent o tarafa doğru yürüdü. Gall, Bellamy’ye baktı ve

başıyla ofisi işaret etti. “İçerisi daha serin. Havalandırma açık. Otururken sandalyenin bacağına dikkat et.”

“Teşekkürler.”

Bellamy ofise girdi ve ayağı kırık sandalyeye dikkatle oturdu. Dent ve Gall’in uçak hakkında konuşmalarını izlerken çantasından telefonunu çıkardı.

Temsilcisinden üç, yayıncısından iki cevapsız arama vardı. *EyeSpy*’da çıkan son yazının yarattığı telaşı tahmin edebiliyordu. Muhtemelen bunun, kitabın tanıtımına olan etkisini kutluyorlardı.

Dent’in sabah verdiği gazeteyi henüz okumamıştı. Van Durbin’in neler yazdığını merak ettiğini itiraf ediyordu. Ancak yazarları okursa yalanlara karşı yalanlama hazırlayabilirdi ama henüz okumaya hazır değildi. Steven’a yaptıkları ziyaretten sonra duygusal olarak sarsılmıştı.

İşle ilgili telefonlara dönmek için isteksizdi. Olivia’nın numarasını çevirdi. Telesekreter çıktı. Mesaj bıraktı. Steven’ı görmeye annesinin haberi olmadan gitmenin alçakça olduğunu düşünüyordu. Olivia onu çok özlediğini saklamıyor ve sıklıkla onu yeterince görememekten yakınıyordu.

Bellamy merak etti, aslında pek çok şeyi merak ediyordu. Ama Steven’ın güvenini kötüye kullanmadan Olivia’ya soramayacağı sorular vardı. Olivia’nın onun özel hayatı hakkında neler bildiğini merak etse de birbirlerine çocukken verdikleri sır saklama sözünü tutacaktı.

Gall ve Dent hangarın içine park etmiş başka bir uçağa bakıyorlardı. Gall, Dent’i o tarafa doğru yönlendirdi. Dent

önce tereddüt eder gibi oldu ama sonra uçağa doğru yürüdü.

Gall onunla biraz kaldı ve sonra onu orada bırakıp ofise geldi. Masanın arkasına geçip otururken kendi kendine söyleniyordu. “Dayanamayacağımı biliyordum.”

Bellamy, “O yeni bir uçak mı?” diye sordu.

“Sadece elli saat uçmuş.”

“Kime ait?”

Gall adamın adını söylediğinde Bellamy hatırladı. “O bir eyalet senatörü, öyle değil mi?”

“Evet. Ayrıca Fredericksburg ve Rio Grande arasındaki arazinin dörtte üçü ona ait. Sığır yetiştiriciliği yapıyor.”

“Yanılmıyorsam petrol ve gaz da var.”

Gall başıyla onayladı. “Dent’e özel pilotu olması için iş teklif etti ama o çok inatçı ve gururlu olduğundan kabul etmiyor.”

Bellamy, Dent’in ellerini uçağın kanatlarında gezdirdiği hangara baktı. Tıpkı bir gece önce ellerini onun pijamasından içeri sokup kalçalarında gezdirdiği gibiydi. Elleri de öpüşü gibi çekingen olmaktan uzaktı. İstediklerini alıyorlardı.

Olanları hatırlamak yüzünün kızarmasına neden oldu. Erotik anılara daldığından Gall’in ilk sorusunu kaçırdı ve tekrar etmesini istemek zorunda kaldı.

“Onun hakkında ne düşündüğünü sordum.”

Dent’ten objektif olarak bahsetmeye çalıştı ama bu imkânsızdı. “Hâlâ onun hakkında ne düşündüğümü anlamaya çalışıyorum.”

“Sizinkiler onu sevmiyorlardı.”

“Ben bizimkiler değilim.”

Gall buna yorum yapmadı.

“Onu uzun zamandır tanıyorsun.”

“Evet öyle.” Gall purosunun ıslak kalıntılarını çöp te-
nekesine atıp yeni bir tane açtı.

“Bunları hiç yakıyor musun?”

Gall huysuz bir şekilde somurttu. “Sigaranın sağlığa za-
rarlı olduğunu duymadın mı? Bunu bana o kadar çok söyledi
ki ya bırakacaktım ya da susturmak için onu öldürecektim.”

“Dent kendi hayatı için bu kadar umursamaz davranır-
ken sana sigara içmek hakkında ders mi veriyor?”

Gall ıslak bakışlarını ona dikti. “Umursamaz mı? Sanı-
rım hayatının bazı alanlarında daha dikkatli olabilir.”

“Çok hızlı araba kullanıyor.”

“Evet, hızı sever. Zaman zaman fazla içer ve içinde ol-
maması gereken yataklarda uyanır ama sana bir şey söyle-
yeceğim.” Purosunu parmakları arasında tutarak Bellamy’ye
doğru salladı. “Şimdiye kadar karşılaştığım en iyi pilottur.”

Bellamy yorum yapmadığında bunu devam etmesi için
bir davet olarak yorumladı.

“Bazı pilotlara uçmayı öğretirsin ve uçağın yere çakılma-
sını önleyecek kadar uçurabilirler. Eğer alet düzgün çalışıyorsa
ve pilot bir yanlış yapmazsa uçak uçar. Ellerini ayaklarını kul-
lanman gerekir ve omuzlarının üzerinde düzgün bir kafan ve
en azından biraz sağduyun olmalıdır. Böylece aptalca bir hata
yapmaz ve seni öldürecek bir kumar oynamazsın. Ama en
akıllı adamlar bile kötü pilot olabilir. Neden biliyor musun?
Bunu akıllarıyla yaparlar, içgüdülerıyla değil.”

Eliyle göbeğine vurdu. “İyi pilotlar buradan yaparlar. Hissederler. Ders bile almadan nasıl uçacaklarını bilirler. Elbette havayı ve enstrümanları okumayı öğrenmelisin. Doğal yeteneği geliştirmek için öğretilecek çok şey var ama bana göre bu yetenek olmazsa olmaz. Bende yok ama doğal yeteneği görür görmez tanırım.”

Puroyu ağzından çıkarıp parmaklarının arasında yuvarlayıp ezilmiş ucuna baktı. “Bir keresinde Chuck Yeager ile New Mexico’da bir hava üssünde el sıkışmıştım. Daha çocuktum, tamirciydim ama işim sırasında sonradan astronot olan pek çok pilotla tanışma şansı buldum. Çok iyi pilotlardı. Bahsettiğim gibi bu işi içgüdülerıyla yapanlardan.”

Başını öne eğdi ve Bellamy’yi kaşlarının arasından bakarak inceledi. “Ama onların hiçbirini bir Denton Carter’a değişmem.” Bu söylediklerini vurgulamak istermiş gibi puroyu yeniden ağzına soktu ve dişlerinin arasında sıkıştırdı.

Bellamy eğlenmiş bir şekilde , “Sana karşı çıkmayı düşünmüyorum,” dedi.

“Şey,” diye mırıldandı Gall, “çıkmayı düşünecek olursan diye anlattım.” Onun arkasından baktı. Bellamy de arkasını dönüp Dent’in uçağı incelemekte olduğu hangara baktı. “Sadece çıplak bir kadın onun bu kadar ilgisini çekebilirdi,” dedi yaşlı adam kıkırdayarak.

“Buraya gelmeye ilk başladığında huysuz bir piç kuru-suydu, enerji doluydu ve kendini kanıtlamak istiyordu. Bir anda saldırmaya hazırды. Uçakların yanına geldiğinde ise yüzünde o ifadeyi görürdüm. Bunun için bir kelime vardı.

Neydi...?” diye sordu parmaklarını şaklatarak.

“Mest olmak mı?”

“Evet, mest olmak. Sanki buzlu camın ardından yüzüne güneş ışınlarının vurduğu biri gibi. Dent uçan bir uçağa her baktığında böyle olurdu.”

“Onunla ilk kez birlikte uçtuğunuz günü anlattı. Uçmaya o gün âşık olduğunu söyledi.”

Gall gözlerini Dent’ten ayırıp Bellamy’ye baktı. “Sana böyle mi dedi?”

“Bu kelimeleri kullandı.”

“Demek öyle? Hah.” Başını yana doğru eğdi ve onu inceledi. “Daha önce onun, bu konu hakkında konuştuğunu hiç duymamıştım.”

Bellamy sonraki sorusunu sorup sormamayı aklından geçirdi ama sonra, eğer sormazsa asla yanıt alamayacağına karar verdi. “Neredeyse düşmek üzere olan o uçağın kokpitinde o gün neler oldu? Medyanın ya da halkın tüm hikâyeyi öğrendiğini sanmıyorum.”

“Dent sana ne anlattı?”

“Hiç. Hep konuyu değiştiriyor.”

“O zaman benden de bunu duyamayacaksın. Senin bilmeni istiyorsa sana kendi anlatacaktır.”

Bellamy’nin telefonu çaldı. Ekranda arayan numarayı gördü ve ikinci kez çalmadan telefonu açtı. “Olivia? Mesajımı aldın mı? Babam nasıl?”

Gall onu rahat bırakmak için ofisten çıktı ve Dent’in yanına, hangara gitti.

“Kabul et Ace, o tatlı bir köpek yavrusu.”

“Güzel uçak.”

Gall onun hafife alan sözleri karşısında dalga geçti. “Evet ve Marilyn Monroe da sarışındı.” Uçağın güzelliğini takdir etmeye devam edip, “Senatör mutlaka seninle çalışmak istiyor. Senin havayolu tarafından haksızlığa uğradığını düşünüyor,” dedi.

“Ne biliyor ki?”

“Sana eski durumuna dönme şansı vermek istiyor.”

“Kendimi kanıtlamak zorunda değilim.”

“Bir dakika sus ve beni dinle, tamam mı? Uçuşlarımızdan sadece yüzde on almayı kabul etti ve senin istediğin maaşın da fazlasını verdi. Hem de çok fazlasını. Bu mükemmel bir anlaşma. Adam senin kabul etmen için her şeyi yapıyor ve eğer kabul etmezsen delisin demektir. Dinliyor musun?”

Dent onu dinliyordu ama Bellamy ofisten çıkınca dikkati dağılmıştı. Bir şeylerin yolunda gitmediğini anlaması için kadının yüzüne bakması yetmişti.

Bellamy onlara doğru yaklaştı. “Babam. Houston’a gitmem gerekiyor. Beni hemen eve götürebilir misin? Arabamı alayım.”

Dent, Bellamy’nin kolunu yakaladı ve onu kendi arabasına doğru yönlendirdi. “Seni ben götürürsem daha hızlı gideriz.”

“Daha iyi bir fikrim var. Bununla gidin.” Gall yeni uçağı işaret etti. “Bana uçağın nasıl olduğunu görmem için seni onunla uçurmamı söylemişti.”

“Sigortam yok,” dedi Dent.

“Seni sigortalattı.”

“Benimle hiç tanışmadan ve uçmadan mı?”

“Sana ne kadar güvendiği ortada. Uçağını denemen için burada bıraktı. Yoksa paslanacağını söyledi. Ayrıca bu hanımefendinin acelesi var.”

Dent, Bellamy’ye döndü ve onu omuzlarından tuttu. “Sana kalmış. Bu büyüklükte bir uçağı uçurmak için eğitimliyim ama daha önce o kokpite hiç girmedim.”

Bellamy belirgin bir kafa karışıklığıyla başını salladı.

“Sanki yeni bir arabanın direksiyonuna oturmak gibi,” dedi. “Alışman gerek.”

“Bu ne kadar sürer?”

“Birkaç saat.”

“O kadar bekleyemem.”

“Ya da birkaç dakika.” Dent onun omuzlarını daha sıkı tuttu ve kaçamak yapmadan, “Uçurabilirim ama sen karar vermelisin,” dedi.

İki saat içinde Olivia’nın dirseklerini kucaklamış, boşluğa bakarak tek başına oturduğu bekleme odasına girmişlerdi. Olivia, Bellamy’yi görünce ayağa fırladı ama arkasından gelen Dent’i görünce ona doğru yürümedi.

Bellamy, “Çok mu geç kaldık?” diye sordu.

“Hayır.” Olivia sanki bacakları gücünü yitirmiş gibi oturdu. “Bilinci bir açılıyor, bir kapanıyor. Komaya girece-

ğinden korkuyorlar. Seni onun için aradım. Bu onunla konuşmak için son şansın olabilir.”

Bellamy yürüyüp kollarını üvey annesinin boynuna doladı. Birkaç dakika birbirlerine sarılıp ağladılar. Bir süre sonra Bellamy geri çekilip yüzünü mendille sildi. “Onu ne zaman görebilirim?”

Olivia, Bellamy’nin arkasından kapının eşiğinde duran Dent’e baktı. “Dent beni buraya uçakla getirdi,” diye açıkladı Bellamy. “Neyse ki seninle konuştuktan sonra hemen yola çıkabildik.”

Olivia, Dent’e soğuk ve kibar bir şekilde teşekkür etti.

Dent onun teşekkürüne başıyla karşılık verdi ve sonra, “Kahveye ihtiyacım var. Size de getireyim mi?”

Aynı anda hayır anlamında başlarını salladılar. O gittikten hemen sonra Olivia, Bellamy’ye şaşkınlık ve rahatsızlık dolu bir ifadeyle baktı.

Bellamy derin bir nefes aldı ve açık olmanın daha mantıklı olacağını düşündü. “Son birkaç gündür birlikte vakit geçirdik ve birbirimizi daha iyi tanıdık. Anlamamı beklemiyorum.”

“Bunun için teşekkür ederim çünkü anlamıyorum. Hem de hiç.”

“O zaman en azından beni insanlar hakkında kendi kararımı kendim verebilecek kadar yetişkin davrandığım için takdir edebilirsin.”

Bu sözlerin o kadar ciddi çıkmasını planlamamıştı. Olivia’nın eline uzandı ve kendi ellerinin arasına alıp sıkıca tuttu. “Senin ve babamın onun Susan için neden ideal bir

erkek arkadaş olamayacağını düşündüğünüzü anlıyorum. O sizin çevrenizdeki insanların oğulları gibi değildi. Kaba ve saygısızdı.”

“Ondan hoşlanmamamızın davranışlarının dışında sebepleri var, Bellamy. Onu Susan’a olanlardan dolayı kısmen sorumlu tutuyoruz.”

Bu suçlama yersiz ve çok adaletsizdi ama bu konuya takılıp kalmak yerine Bellamy daha diplomatik bir şekilde devam etti. “O da tüm bu olanlardan zarar görmeden sıyrılmış değil. Şüpheli olarak görülmeyi asla atlatamamış.” Bir süre sustu ve sonra devam etti, “Steven da öyle.”

13. BÖLÜM

Olivia irkildi. “Steven mı?”

“Dent’le birlikte onu görmeye gittik.”

“Atlanta’ya mı?”

“Dün gece oraya uçtuk ve onu bugün gördük.”

“Nasıldı?”

“Harika görünüyordu. Keyfi yerindeydi. Restoranı çok güzel ve öğle yemeği saatinde hınca hınç doluydu.”

Olivia onun gözlerini yakalamaya çalıştı, sonra bakışlarını öne eğip birleştirdiği ellerine baktı. “William’la tanıştınız mı?”

“Olivia.” Bellamy, Olivia ona bakana kadar bekledi. “Neden Steven’in ciddi ve çok mutlu bir ilişkisi olduğunu son öğrenen ben oluyorum?”

“Bunu ona sordun mu?”

“Bana eski hayatıyla tüm bağlantılarını kopardığını söyledi. Buna ben de dahilmişim.”

“O zaman cevabını aldın.”

“Bu acı veriyor,” diye fısıldadı Bellamy.

Olivia onun elini okşadı. “Çok incinme. Ben bile William’la, bir seneden uzunca bir süredir birliktelerken ancak tanışabildim.”

“Dışlanmak senin de canını acıtmadı mı?”

“Elbette acıttı ama Steven’in gizlilik isteğine uymaktan başka şansım yoktu. Yıllar önce aileden uzak olmak istediğini söylemişti.” Hüzünlü bir şekilde gülümsedi. “Onun isteğine uydum çünkü onu seviyorum ve neler yaşadığını anlıyorum.”

Yüz ifadesi düşünceliydi. “Pek mutlu bir çocukluğu olmadı. Babasının ALS hastalığından yavaş yavaş ölüşünü izledi. Howard’la evlendiğimde henüz ergenliğe yeni girmişti. Ondan daha iyi bir üvey baba olamazdı ama yine de Steven’in yeni ailesine uyum sağlaması zor oldu.”

Olivia bunun ne kadar zor olduğunu bilmiyordu.

“Seninle iyiydi,” dedi. “İkiniz birbirinizi hemen sevdiniz. Ama Susan’la aralarında kişilik çatışmaları vardı. Steven içine kapanıktı, Susan ise tam tersi.” Eğer Olivia, Steven ve Susan arasındaki tek sorunun kişilik çatışması olduğunu düşünüyorsa Steven, Susan’ın tacizlerini ondan ve Howard’dan gizlemeyi başarmış demektir. Eğer bilmelerini isteseydi onlara anlatırdı, onun için Bellamy onun sırrını saklayacaktı.

“Bazen düşünüyorum da...” Olivia duraksadı ama Bellamy başıyla devam etmesini işaret edince konuşmaya başladı. “Steven, Howard’la evlendiğimizde kendini biraz terk edilmiş hissetmiş olmalı. Yıllar boyunca bana tek başına sa-

hipti ama sonra beni başka bir adamla paylaşmak zorunda kaldı. Howard'a olan aşkımla öyle tutkuluydu ki Steven kendini önemsiz hissetmiş olmalı.”

Olivia gözlerindeki yeni yaşları sildi ve duygu yüklü olduğu için kısılmış bir sesle devam etti. “Howard benim Beyaz Atlı Prensime, bunu biliyordun. Parlak zırhlı şövalyem. İlk eşimi de çok sevmiştim ama ona olan hislerim Howard'a olan hislerimin yanında saman alevi gibi kalır. Tanıştığımızda Howard benim için çok muazzam bir varlıktı. Bunu anlayabiliyor musun?” Bellamy'nin gözlerine baktı ve bir kadın olarak kendisini anlamasını bekledi.

Bellamy başıyla onayladı. On iki yaşındaki halinde Dent de onun için muazzam bir varlıktı. Hayallerinde de öyle. “Evet. Ne demek istediğini çok iyi anlıyorum.”

“İlk eşimin uzun süren hastalığı finansal açıdan da tüketici olmuştu. Öldüğünde elimizde pek fazla bir şey kalmamıştı. Muhasebe firmasındaki işim olduğu için şanslıydım. Yardım derneklerine muhtaç durumda değildim ama bütçem kısıtlıydı. Çalışan bir bekâr anneydim. Howard ise zengin, önemli ve yüksek konumda bir adamdı. Beni hem heyecanlandırıyor hem de korkutuyordu.”

“Neden korkutuyordu?”

“En başından beri bana âşık olduğunu ve beni hayatında istediğini biliyordum. İkinci buluşmamızda bunu bana söylemişti. Tanrı biliyor ya, ben de onu istiyordum ama beklentilerini karşılayamamaktan korkuyordum. Ya onunla sadece sağlayacağı imkânlar ve güvenlik için evlendiğimi düşü-

nürse? Howard'ı ne olursa olsun severdim ve onu onun beni mutlu ettiği kadar mutlu etmeyi çok istiyordum.”

Bellamy onun elini sıktı. “Ettin. Buna hiç şüphe yok, Olivia. Ona can verdin. Hayatta kalan tek çocuğu olarak bunu söylemek belki acı verici ama son nefesini verirken dudaklarında senin ismin olacak.”

Olivia hıçkırarak öne doğru eğildi ve alnını Bellamy'nin omzuna koydu. Bellamy bir süre onun sırtını sıvazladı. Beyaz Atlı Prens'i onu bırakmak üzereyken elinden geldiğince Olivia'yı rahatlatmaya çalıştı.

Olivia bir süre sonra doğruldu ve gözlerindeki yaşları sildi. “Tamam, ağlayacağım kadar ağladım. Konuyu değiştirelim. Steven'ı görmeye neden gittin?”

“Kitabım için araştırma yaparken de benimle o gün hakkında konuşmak konusunda tereddütlüydü. Yetişkin insanlar olarak o günü hiç konuşmadık. Onun bakış açısını dinlemek istedim.”

Olivia'yla bir dakika önce paylaştıkları o sıcaklık birden, yerini buz gibi bir havaya bıraktı. Olivia başını öne eğdi ve kırışık alnını parmaklarının ucuyla sıvazladı.

“Bellamy, ben ve Howard sen kitabını yazarken sessizliğimizi koruduk. Bu fikirden hoşlanmamıştık ama karışmak bize düşmezdi. Ama senin bu takıntın şaşırtıcı ve can sıkıcı. Dürüst olmam gerekirse, *çok* can sıkıcı. Bunu anlayamıyoruz.” Başını kaldırdı ve Bellamy'nin gözlerine baktı. “Bu olayı geride bırakıp unutmak istemiyor musun?”

“Unutamam,” dedi Bellamy ciddi bir şekilde fısıltıyla.

Üvey annesine hatırlayamadığı bir şeyi unutamayacağını ise söylemedi.

Odaya hemşire girdiğinde başka bir şey söylemekten kurtuldu. “Bayan Lyston, doktor biraz sonra sizinle konuşacak. Eğer yanına girmek isterseniz Bay Lyston’ın bilinci açık.”

Olivia, Bellamy’ye başıyla işaret etti. “Sen git. Seni görmek isteyecektir.” Sonra Bellamy’nin elini sıkıp, “Ama lütfen Susan’ın ölümünden bahsedip onu üzmeyeceğine söz ver,” dedi.

Bellamy görüşmedikleri iki gün içinde babasının durumunun ne kadar kötüleşmiş olduğunu gördüğünde şoke oldu. Yanakları ve gözleri iyice içine çökmüştü. Yüzü sadece kemikten ibaret gibiydi. Sonda yoluyla ilave oksijen almasına rağmen hafifçe araladığı renksiz dudaklarının arasından nefes alıyordu. İnce battaniyenin altında bedeni acınacak derecede cisimsiz görünüyordu.

Yatağın yanına doğru yaklaşıp babasının ince elini avcuna aldı. Babasının gözleri onun dokunuşuyla açıldı. Bellamy, “Merhaba,” diye fısıldadı.

“Merhaba güzel kız. Ne pişirdin bakalım?”

Bu, küçük bir kızken Bellamy’nin kıkırdamasına neden olan özel selamlaşma cümleleriydi. Özellikle de kaburgalarının arası hafifçe gıcıklandığında. Şimdi ise gözyaşlarının arasında gülümsüyordu.

“Ayağa kalkamadığım için beni affet,” dedi.

“Elbette.” Bellamy öne doğru eğilerek babasının yanğını öptü.

“Otur.”

Bellamy örtülerin altındaki farklı makinelerden uzanan borulara dikkat ederek yatağın ucuna oturdu.

“Olivia nerede?” diye sordu.

“Doktorla konuşmayı bekliyor.”

“Ona vazgeçip gitmeme izin vermesini söyleyecek.” Sesi titriyor, gözleri yaşlarla parlıyordu. “Ona bunu atlatmasında yardımcı ol, Bellamy.”

“Olacağımı biliyorsun.”

Howard onun elini daha sıkı tuttu. “Benim için yapmanı istediğim bir şey daha var.”

“İşi merak etme. İyi yağlanmış bir makine gibi kendi kendine yürüyor ama yine de benden istediğin her neyse yapmaya hazırım.”

“Şirketle ilgili değil. Susan’la ilgili.”

Bellamy omzunun üstünden arkasına baktı. Olivia’nın orada durup kendisine verdiği sözü hatırlatmasını bekler gibiydi. “Onun hakkında konuşmayalım baba. Bu sana çok acı veriyor.”

“Kitabın...”

“Seni çok üzdü. Biliyorum. Bunu istememiştim.”

“Sorular ortaya attın.”

Bellamy onun nereye varmak istediğini bilmediğinden sustu.

“Bunu amaçlamış mıydın?”

“Hayır,” diye cevap verdi Bellamy, tuttuğu nefesini yavaşça bırakarak. Sanırım bilinçaltıma gömülüydüler.”

“Benim de öyle.”

“Ne?”

“Benim de sorularım vardı.”

Bellamy şaşırmıştı. “Ne gibi?”

“Öncelikle o gazetecinin sorguladığı şeyi ben de bilmek istiyorum. Allen Strickland, Susan’ı öldürdüğü için hapse girdi. Ama gerçekten bunu o mu yaptı? Bu şüpheyile ölmek istemiyorum, Bellamy.”

“Bunu yapanın o olmadığını sana düşündüren ne?”

“Belki de oydu ama *belkilerle* sonsuzluğa gitmek istemiyorum. *Bilmek* zorundayım.”

Steven’a yaptığı ziyaret genç Bellamy’nin etrafında olup biten her şeyden haberi olmamasının daha iyi olduğunu hissetmesine neden olmuştu. Ayrıca *Alçak Basınç*’ın çok saf bir bakış açısıyla yazılmış olduğunu anlamıştı.

O Anma Günü’nde olanlarda on iki yaşındayken anlayamadığı başka etkenler de rol oynamıştı. Onları hissettiyse bile ne olduklarını anlayabilecek olgunluğa sahip değildi.

Dent karşılaşacağı gerçeklerin çok çirkin olabileceği konusunda onu uyarmıştı. Hatta Steven ve Susan’la ilgili öğrendiklerinden bile daha çirkin. Huzurunu korumanın tek yolunun geçmişi geçmişte bırakmak olduğunu düşünür gibi olmuştu.

Ama şimdi babası ona olayların derinine inmesini söy-

lüyordu. Onun ölüm döşeğindeki bu son arzusunu nasıl reddedebilirdi? Babasının bu isteği altında ne tür bir çirkinlikle karşılaşırса karşılaşsın altına bakmadığı taş bırakmamak konusundaki kararlılığını pekiştirmişti.

“Ben de neler olduğunu kesin olarak öğrenmek istiyorum baba. Kitabı yazdığımdan beri daha önce bilmediğim şeyler öğrendim.”

“Mesela?”

“Susan başka gençlerle de buluşuyormuş, sadece Dent Carter’la değil.”

“Onunla mı konuşuyorsun?”

“Başkalarının yanında onunla da evet.”

“Ona güveniyor musun?”

“Ona güvenmememi gerektirecek bir şey yapmadı.”

“Bunu yapmaz zaten, öyle değil mi? Sana kur yaptı mı?”

Bellamy bakışlarını yere eğdi.

Babası bunun ne anlama geldiğini anlayarak yüzünü astı. “Neden sana yapıştığını kendine bir sor, Bellamy.”

“Neden olduğunu düşünüyorsun?”

“Bizden öç almak istiyor. Bunu yapmanın seni yatağa atmaktan daha iyi bir yolu olabilir mi?” Bu düşünce ona acı veriyormuş gibi içini çekti ve gözlerini kapattı. Bir süre öylece kaldıktan sonra gözlerini yeniden açtı. “Dedektifle konuş.”

“Dale Moody mi?”

“Onunla başla. Strickland’in davası sırasında onu izle-

dim. O, sorunlu biri. Neden olduğunu bul.” Yeniden Bellamy’nin elini sıktı. “Bunu benim için yapacak mısınız?”

Ona verebileceği tek sözü verdi. “Elimden geleni yaparım.”

“Her zaman yaptın.” Howard elini kaldırıp parşömen rengi parmaklarıyla onun yanaklarına dokundu. “Her zaman memnun etmeye çalıştın. Herkesin mutlu olmasını istedin. Bana kalırsa aslında sevmediğin bir adamla sadece Olivia ve benim onu onayladığımızı bildiğin için evlendin.”

“Köprünün altında çok sular aktı baba.”

“Beni bu kadar kolay bırakma. Ben senin mutluluğunu senin benim mutluluğumu düşündüğün kadar sık düşünmedim. Strickland’ın davası boyunca Olivia ve beni meşgul eden Susan trajedisi senin de hayatını kararttı. Sonra hayatımızı yeniden kurmakla öyle meşguldük ki korkarım büyük resme bakmaktan gözümüzün önündekini göremedik.”

“Baba, ben *asla* ihmal edilmiş hissetmedim. Yemin ederim. Utangaçtım. Dikkati üzerime çekmek istemiyordum.” Bellamy eliyle onun elini okşadı. “Sana her ihtiyacım olduğunda yanımdaydım. Her zaman beni sevdiğini biliyordum.”

Ona sıkıca sarılıp kendini bırakmaması için yalvarmak istiyordu. O da gittiğinde hayatta olan hiç akrabası kalmayacaktı. Bunu bilmek içini dehşetle ve korkunç bir sona erme hissiyle doldurdu.

Babasının acısına bir de kendi çocuksu korkularını eklemeyecekti. Ölmeyi o tercih etmemişti. Olivia’yı, kendisini ve hayatı bırakmak istemiyordu. Sevgisini göstermenin en

iyi yolu ölümünü mümkün olduğunca huzurlu hale getirmek olacaktı.

“Bunu yaparsam burada senin yanında kalamam,” dedi Bellamy yumuşak bir sesle.

“Senin burada olmanı istiyorum ama doğru adamın cezalandırıldığını bulman benim için çok daha önemli. Fazla zamanın yok.”

Bellamy ona söz verir gibi yeniden babasının alnını öptü. “Anlıyorum baba. Huzur bulmak istiyorsun. Bilmek istiyorsun.”

Howard onu kendisine yakın tutarak, “Sen de öyle,” diye fısıldadı.

Dent peynirli omletinden bir lokma ısırp bir yudum kahveyle yuttu. “Bana anlatmayı düşünüyor musun?” diye sordu Dent.

Bellamy onun karşısında oturmuş, kâğıt peçeteyi kucağına sermiş, tabağındaki yiyecekleri çatalıyla bir o tarafa, bir bu tarafa itiyordu. Dent onun yemeğine dokunmadığını fark etmişti. Bellamy yemek boyunca onunla göz teması kurmaktan kaçınmıştı. Gerginliği gözle görülür raddedeydi. Dent ona bunun sebebini sormaya karar verdi.

“Neyi anlatmayı?”

“Benimle neden konuşmadığını? Eve dönüş uçuşunda benimle üç kelimedenden fazla konuşmadın.”

“Kulaklıkta sorun vardı.”

“Buraya gelirken yoktu ama?”

“Dönüş uçuşunda kulağımı acıttı. Ayrıca senin dikkatini dağıtmak istemedim. Bilmediğin bir kokpit sonuçta, öyle değil mi?”

“Teşekkürler. Güvenliği bu kadar düşünmeni takdir ediyorum ama yere indiğimizden, aslında Houston’daki hastaneden çıktığımızdan beri hiç konuşmuyorsun. Tabii ben sadece senin şoförünüm sonuçta.” Bu sözleri sonunda Bellamy’nin ona bakmasını sağladı.

“Bu da ne demek oluyor?”

“Düşün bakalım.”

“Buraya beni getirmeyi kendin teklif ettin, Dent.”

“Hayır ben etmedim, Gall etti.”

“Kabul etmek zorunda değildin.”

“Ama neyse ki ettim. Bu nedenle de buraya geldiğimizden beri bana neden cüzzamhymışım gibi davrandığını merak ediyorum.”

Bellamy’nin yüzü pembeleşti. Dent için bu onun kendisine neden böyle davrandığını çok iyi bildiğini gösteren bir işaret olmuştu. Hastane odasından çıktığında yaralı ve perişan görünüyordu. Koridorda dayandığı duvardan öne doğru adım attığında Bellamy doğruca ona doğru gelmişti.

İçgüdüsel olarak kollarını ona dolayıp sarılmak istediğinde Bellamy kaskatı kesilmişti. Dent kollarını yana indirilmiş ve bir köşede ağlayan Olivia’nın yanına gitmişti. Oradan çıktıklarından beri Bellamy mesafeli duruşunu korumuştı.

Umrunda olduğundan değil ama bir gece önce kendisine

yanaşıp sonra onu istekli halde bıraktığı için kızgındı. Hâlâ da istiyordu.

“Sana yakınlık göstermiyorsam bu, aklımın başka yerde olmasından olabilir. Babamı son kez yaşarken görmem gibi aklımı meşgul eden bir şey olabilir,” dedi Bellamy ters bir şekilde.

Kahretsin. Dent şimdi Bellamy’yi kışkırttığı için kendini kalleş gibi hissediyordu. İyi biri olmak çaba gerektiriyordu ve anlaşılan o ki bunu yapabilmek için daha çok yol kat etmesi gerekiyordu. “Durumu düşünecek olursak yakınmam çok bencilce oldu. Özür dilerim,” dedi Dent.

Bellamy omzunu önemli değil der gibi silkti.

“Duygusal bir vedalaşma mı oldu?”

Bellamy başını evet anlamında salladı.

“Peki o zaman neden vedalaştınız?”

“Ne?”

“Eğer ölmeye bu kadar yaklaştıysa neden oradan ayrıldın? Baban öldüğünde onun yanında olmak için Houston’da kalacağını ve eve tek başıma uçacağımı düşünmüştüm. Neden bu akşam Austin’e geri dönmek için bu kadar acele ettin?”

Bellamy bir patates kızartması aldı ama yemeden yenisinden tabağa bıraktı. “Ciddi bir konuşma yaptık.”

Dent ona iğneleyici bir şekilde baktı.

“Özel konular hakkında.”

“Hımm.” Bakışlarını Bellamy’den ayırmadı.

Sonunda, “Sana güvenmememi söyledi.”

Bu kadar iyi olmaya çalışmak yeterdi. Bir sosis alıp hır-

sını ondan çıkardı. “Howard Lyston’ın ölüm döşeğindeki sözleri benimle ilgili demek, çok gururlandım.”

“Sadece seninle ilgili değil. Benden onun için bir şey yapmamı istedi.”

“Cenazesinde giyeceği takımını almanı mı istedi?”

Bellamy ona alev dolu bakışlarla baktı.

“Acil bir şey olmalı, yoksa hâlâ orada olurdun.”

Bir süre daha kızgın bir şekilde oturduktan sonra başını çevirdi ve pencereden dışarı, restoranın park yerine doğru baktı. Yeniden Dent’e döndüğünde, “Babam ölmeden önce Allen Strickland’in Susan’ı öldüren kişi olduğundan emin olmak istiyor.”

Yüzündeki şaşkın ifadeyi okuyup, “Evet, doğru duy-
dun,” dedi. Sonra babasıyla yaptıkları konuşmayı anlatmaya devam etti.

Sözlerini bitirdiğinde Dent’in yüzü asıldı. “Bunca zaman Allen Strickland’in suçlu olup olmadığıyla ilgili şüpheleri mi varmış?”

“Öyle görünüyor.”

“Ve bu soruyu şimdi mi soruyor? *Şimdi*. Ölüm döşeğindeyken. Tanrım!” Dent, Howard’ın, böyle bir zamanda bu yükü Bellamy’nin omuzlarına yüklemesinin berbat bir şey olduğunu düşünüyordu ama bunu farklı ifade etti. “Sana oldukça ciddi bir görev vermiş. Bunun farkında mı acaba?”

“Benim de gerçeği öğrenmem gerektiğini söyledi. Aslına bakarsan benden yapmamı istediği şey zaten şu anda yapmakta olduğum şeydi.”

Evet ama sadece kendisi için başarısız olmak farklı bir şeydi. Ölmekte olan babasının son arzusunu yerine getirememek ise başka bir şey. Dent bunu hiç söylemedi bile çünkü Bellamy'nin de aynı şeyleri düşündüğünden emindi. Şimdi neden onun dayak yemiş gibi görüldüğünü anlıyordu. Dünyanın tüm ağırlığı omuzlarındayken bu çok normaldi.

Howard Lyston'a duyduğu öfkeyi bir yudum buzlu su içerek bastırmaya çalıştı. "Peki, bundan sonraki adımın ne?"

Bellamy dalgın bir tavırla yüzüne düşen bir saç tutamını arkaya itti. "Babam, Dale Moody'yle konuşmamı tavsiye etti."

"Onunla bir konuda aynı fikirde olduğuma inanamıyorum ama Moody iyi bir seçenek."

"Önce onu bulmam gerek. Kitabımı yazarken de onunla konuşmak istemiştım ama ona ulaşmak imkânsızdı."

"Sana yardım edeceğim."

Bellamy rahatsız olmuş bir şekilde ona baktı. "Dent, sürekli olarak senden bunu isteyemem..."

"Sen istemedin." Bakışlarını ona doğru indirdi. "Ah, bir dakika, ben güvenilmezim."

"Ben öyle düşünmüyorum."

"Öyle mi? Peki o zaman neden bana neler gizlediğimi görmek istermiş gibi bakıyorsun?"

"İsmini temize çıkarmak istediğini biliyorum."

Dent biraz bekledi ama Bellamy devam etmeyince öne doğru eğildi. "Ama?"

"Ama yanımda olmanın tek nedeni bu mu?"

“Baban ne düşünüyor? Onu dinliyor ve fikirlerine saygı duyuyorsun. O neden benim senin yanında olduğumu düşünüyor?”

“Söylemedi.”

“Yalancı. Sana ne söyledi?”

“Hiçbir şey.”

“Ya, öyledir.” Dent bakışlarını ondan ayırmadan cevap vermesini sağlamaya çalıştı ama Bellamy dudaklarını inatçı bir şekilde birbirine bastırıyordu. “Peki,” dedi. “Aslına bakarsan babanın benim hakkımda ne düşündüğü umurumda bile değil ama Moody ile neden yüzleşmek istediğimi sana açıkça söyleyeceğim: İntikam almak.”

“Bu benim endişelerimi giderecek mi sence? Bunu yapamazsın...”

“Sakin ol. Ona fiziksel olarak zarar vermeyeceğim.” Bir an durduktan sonra, “Muhtemelen,” diye ekledi. Sonra Bellamy’nin tabağını işaret etti. “Bitirdin mi?” Bellamy başıyla onayladığında masadan kalktı.

Bellamy tuvalete gitmek için izin istedi. Dent hesabı ödeyip arabayı getireceğini söyledi.

Hava ağır ve sıkıcıydı. Bu, neşesini yerine getirmedi. Bellamy’ye söylediğinin aksine yaşlı adamın kendisi için ne düşündüğünü umursuyordu. Adamın fikri değil ama Bellamy’nin kendisi hakkında ne düşündüğü Dent için önemliydi. Bellamy, babasını ziyaretinden hemen sonra bu kadar mesafeli ve soğuk olmuştu. Adamın söyledikleri onunla ilgili kırmızı uyarı bayraklarını ortaya çıkarmış olmalıydı.

Dent kavga etmeye hazır hissederek park yerinde yürüdü. Gecenin bu saatinde sadece dörtte biri doluydu. Anahatarlarını kot pantolonunun cebinden çıkarmış ve neredeyse arabasının yanma gelmişken birden arkasında ani bir hareket hissetti.

Henüz neler olduğunu tam anlayamadan arabasının yanma doğru itilmişti bile. Sert bir şekilde arabaya çarptı. Güçlü bir el kafasının arkasını yakalamış, yüzünü arabanın çatısına doğru vuruyordu.

Kulağının içinde sıcak bir nefes hissetti. “Oldukça kaliteli bir sürtük, değil mi pilot? Ölecek olması çok üzücü.”

Dent başını kaldırmaya ve kendisine saldıran kişiden kurtulmaya çalıştı ama adam olduğu yerden kımıldamıyordu. Dent olayları idrak edip başının cidden belada olduğunu anladığında omurgasına dayanan keskin bıçağı da hissetti. Mücadele etmeyi bıraktı.

“İyi fikir. Bu, yirmi santimlik, çift taraflı jilet gibi keskin çelikten bir bıçak. Omurgana saplanacak olursa çıkaracağı sesi duyarsın. Bu, duyacağın son şey olabilir.”

Dent, “Ne istiyorsun?” diye sordu, adamın elinden kurtulmanın bir yolunu düşünürken zaman kazanmak için.

“O iyi mi? Kaygan ve sıkı?” Öne doğru eğildi ve Dent’in yüzünü çenesinden kaşına kadar yaladı. “Bu zengin kızların ne yapacakları hiç belli olmuyor, değil mi? Bildiğim bir şey var, o da kanlı bir şekilde ölecek oluşu.”

Dent öfke ve tiksintiyle geriye doğru bir tekme atıp adamın diz kapağına botunun topuğuyla vurdu. Adam homur-

dandı ve geriye doğru düştü ama sadece bir adım. Dent bu fırsatı değerlendirdi. Arkasına doğru döndü ve dirseğini adamın suratına yapıştırdı. Sonra da karnına bir yumruk indirdi. Sanki bir et parçasına vurmak gibiydi. Adamı kızdırmaktan başka bir işe yaramadı. Adam bıçağını Dent'e doğru salladı.

Dent son anda yuvarlanarak kurtulmayı başardı. Bıçak sırtında geniş bir çizik açtı. İçgüdüsel olarak elini arkaya uzattı. Bıçak eline çarpıp kemiklerine kadar kesti.

“Dent!”

Bellamy'nin bağırdığını duydu ve onlara doğru gelen ayak seslerini duydu. “Hayır!” diye bağırdı. “Uzak dur!”

Ama o, yaklaşmaya devam etti. Bellamy yanına geldiğinde onu sertçe yere itti. “Bıçağı var.”

“Gitti.” Bellamy hemen ayağa kalktı. Aralarındaki mesafe kapanmıştı. “Kanıyorsun!”

“Hey, neler oluyor?”

“Onu gördüm. Bu pislik herif kadını yere itti.”

Olanları restoranın içinden izleyenler dışarı çıkmış, onların yanına doğru geliyorlardı. Dent etrafına baktı ama ona saldıran adam ortadan kaybolmuştu. “Hadi buradan uzaklaşalım,” dedi Bellamy'ye sıkıtığı dişlerinin arasından.

Neyse ki kadınlara özgü şeyi yapmamış, sorular sorup açıklama yapmasını istememiş, çılgılık atmamış, onu bu duruma soktuğu için Dent'e bağırılmamıştı. Sadece kolunu kanlı beline sarmış ve onu arabanın yan koltuğuna taşımıştı. Kapıyı açmış ve arabaya binmesine yardım etmişti.

Sonra anahtarı Dent'ten alıp kapıyı kapattı ve arabanın

diğer yanına dolaştı. Orada yardım etmek için bekleyenlere seslendi. “İyiym. Sadece bir yanlış anlaşılma.” Sürücü koltuğuna oturup motoru çalıştırdı.

“Altı vites kullanabilir misin?”

Cevap verir gibi park yerinden çıktı. Trafığe daldığında üçüncü vitese takmıştı bile.

Dent, “Onu gördün mü?” diye sordu.

“Kaçarken belli belirsiz bir şekilde. Seni soymaya mı çalışıyordu?”

“Hayır.” Dent başını çevirip arka camdan dışarı baktı. “Dikiz aynasında bir kamyonet görüyor musun?”

Bellamy aynaya baktı. “Bilemiyorum. Sadece farları görüyorum. Bizi takip ediyor olabilir mi?”

“Bilmiyorum. Daire çizerek git.”

“Seni hastaneye götüreceğim.”

“Hayır.”

Başını çevirip Dent’e baktı. “Ama her tarafın kanıyor.”

“Evet, deri koltuklarıma akıyor hem de. Peki ya sen?”

“Ben iyiym.”

“Seni yere ittim. Ben...”

“Biliyorum. Beni ondan uzaklaştırmaya çalışıyordun. Avuçlarımin içi biraz çizildi ama onun dışında iyiym. Senden çok daha iyi.”

Dent bir dizi küfür ettikten sonra gömleğinin bütün düğmelerini açtı ve ucuyla yüzünün hâlâ tükürükle dolu olan yan tarafını sildi.

Bellamy, “Nereye gidelim?” diye sordu.

“Şimdilik sadece devam et.”

Bellamy de öyle yaptı. Tamamen odaklanmış bir halde ve şaşırtıcı bir beceriyle trafiğe hızlıca girip çıkıyordu. Yine de trafik polislerinin dikkatini çekmeyecek kadar düzgün kullanıyordu. On dakika sonra bir otoyoldan diğerine geçerek iki şeridi aşır arabayı bir rampanın sonunda durdurdu. Etrafta başka araç görünmüyordu.

Elleriyle hâlâ direksiyonu sıkıca kavramaktan eklemeleri bembeyaz olmuştu. Başını çevirip Dent’e baktığında sormak istediği soruyu yüksek sesle sormasa da yüzünden ne demek istediği anlaşılıyordu.

“Sanırım senin kamyonetli maganda arkadaşınla tanışmış oldum.”

Ray çok kızgındı.

Kafasının içi uğulduyordu. Kanının damarlarından akışını duyar gibiydi. Kalbi kızgınlık ve hayal kırıklığından deli gibi çarpıyordu.

Dent, Carter’ın karnını deşmeye çok yaklaşmıştı. *Hem de çok*. Şanslı piç kıl payı kurtulmuştu. Üstelik de Bellamy ve onun restorandakilerin dikkatini çeken çılgılığı sayesinde.

Carter kanıyordu ama bu onu öldürmek için yeterli değildi. Ray onun işini bitirebilirdi ama kardeşinin öcünü almak için bu kadar beklemişken son anda işi berbat edemezdi.

Onun için kimse onu görmeden oradan kaçmıştı. Kam-

yonetini bıraktığı yere, iki blok uzağa koşmuş ve oradan uzaklaşmıştı. Korktuğu için değil, sadece dikkatli olması gerektiğinden.

“Balığı ne zaman avlayacağını ve ne zaman uzaklaşman gerektiğini bilmen gerek,” demişti Allen ona.

Yine de o gece sarf ettiği çabalar boşa gitmemişti. İki-sine üzerinde düşünecekleri bir mesaj vermişti ve bu tatmin ediciydi. Şimdi endişeli olmalıydılar, öyle değil mi? Onları kendisinin kim olduğunu anlamaya çalışırken ve ne zaman bir daha saldıracağını düşünüp endişelenirken hayal etmek hoşuna gidiyordu.

Haftalar boyunca kızı bir av köpeği gibi takip etmişti. Bu sabah ise bundan sıkılıp ilk fırsatta ona saldırmaya karar vermiş ama onların izini kaybetmişti. Bütün gün kızın ve Dent’in evleri arasında dolaşıp durmuştu ama ortaya çıkmamışlardı.

Ama Carter önünde sonunda mutlaka, o berbat havaalanına gelecekti. Onun için hava karardığında Ray kamyonetini yoldan görülmeyeceği bir yere park etmiş ve oraya giden yolu gözlemeye koyulmuştu.

Akıllı mıydı neydi? Tabii ki saat on civarında kırmızı Corvette göründü. Ray güvenli bir mesafede kalarak onları restorana kadar takip etti. Pencereden onların yemek yemelerini izledi. Kırk dakika sonra Dent restorandan yalnız başına çıktığında Ray şansına inanamayarak bu fırsatı değerlendirdi.

Hayır, Carter ölmemişti ama Ray vermek istediği mesajı vermişti. Bu geceden itibaren sadece oyunun kurallarını değiştirmekle kalmamış, oyunun tamamını değiştirmişti.

14. BÖLÜM

“Berbat bir yerdir.”

Dent apartman dairesine Bellamy’den önce girdi. Tepe-
deki ışığı açtı ve dağınık duran çarşafların üzerine örtüyü
çekti.

İki yastık olduğu Bellamy’nin gözünden kaçmadı. Her
birinde birer kafa izi vardı.

“Üstümdeki kanları yıkayacağım ki ne yapabileceğimizi
görelim. Keyfine bak.” Çekmecelerden bir şort aldı ve ban-
yoya girip kapıyı kapattı.

Oraya giderken bir markete uğramışlardı. İlk yardım
malzemesi sınırlıydı ama Bellamy yaraları sarmak için kul-
lanabileceği her şeyi satın almıştı.

Aldıklarını mutfaktaki yemek masasının üzerine koydu
ve iki sandalyeden birine oturup etrafına baktı. Dent abart-
mamıştı. Dairesi berbattı. Tek bir büyük odaydı. Sadece fark-
lı yer döşemesiyle farklı bölümlere ayrılmıştı. Uyuma alanı-
nın halısının rengi oturma odasından farklıydı. Mutfak bö-

lümü sentetik fayanslarla kaplıydı. Sadece banyonun ayrı bir kapısı vardı.

Dağınık yatak dışında düzenli sayılırdı. Az sayıdaki mobilya oranın soyulmuş kaplamalı ve sökülük döşemeli ucuz kiralık dairelere benzemesine neden oluyordu. Mutfaktaki musluk yüksek sesli ve düzenli bir şekilde damlatıyordu. Perde yerine geçen kumaş paneller eğri çubuklarda gevşek bir şekilde asılı duruyordu. Duvarlarda fotoğraf yoktu. Kitap ya da kitap koyacak raf da öyle.

Burası yalnız bir hayatı gösteren hüznü bir yerdi.

Daha hüznü olan ise burası ile New York'taki dairesi arasındaki tek farkın mobilyaların kalitesi oluşuydu. Onun mobilyaları bir dekoratör tarafından alınmıştı ve pahalıydı. Zevkliyidiler ve insanın gözüne hoş görünüyordlardı.

Ama onun için hiçbir anı ya da duygu çağrıştırmıyorlardı. Herkese ait olabiliyorlardı. Ev gibi değildi. Dent'in kasvetli mutfağında oturmakta olduğu sandalye kadar kişiliksizdiler.

Bu karşılaştırmayı yapmak kendini daha da umutsuz hissetmesine neden olmuştu.

Dent banyodan üstünde sadece içeri girerken yanına aldığı şortu giymiş olarak çıktı. Bir havluyla ıslak saçlarını kuruyor, diğerini de sırtına bastırıyordu. Yüzünün iki yerinde derisi açılmıştı. O yaralar kanamaya devam ediyordu. Yaralı eline bir bez sarmıştı.

Bellamy, "Ne kadardır burada yaşıyorsun?" diye sordu.

"Aşağı yukarı iki yıl kadar oldu. Evimi satmak zorunda

kaldığımdan beri. Havayolundan ayrıldıktan sonra alıştığım yaşam tarzını sürdüremez oldum. Ev piyasası felaket durumdaydı. Satarken oldukça zarar ettim ama başka şansım yoktu.”

“Birikimler?”

“Her şey uçağım için ödediğim peşinata gitti.”

Kafasını kurulamak için kullandığı havluyu yanağında, hemen sağ gözünün altında kanayan yaraya bastırdı. “Umarım kan görünce bayılmıyoursundur. O pislik herif beni süzgece çevirdi.”

“Polisi aramalıydık.”

“Yarınki gazetelerin ilk sayfasına çıkardık. Tanıklar seni yere ittiğini gördüler. Muhtemelen tutuklanır, sorgulanırdım ve kim olduğumuz ortaya çıkınca da haber olurduk.”

Haklıydı, onun için Bellamy onun acile gitme fikrinden kendisini vazgeçirmesine izin verdi. Babası ölüm döşeğindeydi; Olivia dayanma sınırının sonuna gelmişti. Yarın gazeteleri açıp kızlarının bir restoranın park yerinde bir yaralama olayına karıştığını okumalarına gerek yoktu.

Bellamy, “Onu görsen tanır mısın?” diye sordu.

“İriyarı bir piç. Sol kolu dövmelemlerle kaplı. Dişlerinden zehir akan bir yılan. Kamyonetteki adamın arabadan sarkıttığı sol kolunda dövme olduğunu söylemiştin. İki ile ikiyi toplayınca...” Sonucu Bellamy’nin bulmasına izin verdi.

Oraya giderlerken Dent yolda saldırının ayrıntılarını anlatmıştı. “Pis kısımlarını atlıyorum.”

“Pis kısımları mı?”

“Seninle ilgili söylediği kötü şeyler.”

Dent ona saldıran adamın yapmakla tehdit ettiği şeyi söylemişti. Bu en endişe verici şeydi. Bellamy, “Bizi öldürmek istiyor,” dedi.

“Adamın söylediği bu.”

“Ama neden? Kim olabilir?”

“Düşünüyorum ama bir yandan da kanamaya devam ediyorum.”

“Ah, pardon.” Oturmakta olduğu masaya doğru gelmesini işaret etti. “Arkanı dön.”

Dent sırtını ona döndü. Şortu düşük belliydi. Altından sırtını bir gülümseme gibi kaplayan kırmızı çizgi görünüyordu.

“Dent, acil servise gitmelisin.”

Dent omuzunun üzerinden sırtına doğru bakıp durumu kendisi de görmek istedi. “Tıraş olurken kendimi kestiğime inanacaklarını pek sanmıyorum.”

“Bir kaza olduğunu söylemelisin.”

“Ne gibi?”

“Bilmiyorum,” dedi ellerini iki yana açarak. Sesi hayal kırıklığıyla titriyordu.

Dent yüzünü ona doğru döndü ve çenesini yukarı kaldırdı. “Hey, çok cesur davrandın, sonra da Formula 1 pilotu Mario Andretti gibi araba kullandın. Şimdi baskıya dayanamayacak değilsin, değil mi?”

Bellamy çenesini onun parmaklarının arasından kurtardı. Ellerini Dent’in kalça kemiklerine dayadı ve onu sert bir şekilde çevirdi. Alışveriş torbasındakileri masanın üzerine boşaltıp korkunç görünümlü kahverengi şişenin kapağını

açtı. “Umarım bu antiseptik deli gibi yakar.”

Yakmış olmalıydı çünkü Bellamy sürerken Dent dişlerinin arasından tıslıyor ve küfür ediyordu. Onun dikkatini dağıtmak için şişedeki sıvıdan döktüğü bir pamuk parçasını Dent’e verdi. “Bunu yüzüne ve eline sür. Nasıl?”

Eline sardığı bezi açıp baktı. “Kesikler çok derin değil. Parmaklarım sabaha hissiz olacaktır ama onları koparabilirdi de.”

Bellamy titredi. “Bu, yapabileceklerinin en azı. Peki ama sana neden uyarı verdi? Bu kadar zaman kaybedene dek seni öldürebilirdi.”

“Hayal kırıklığına mı uğradın?”

“Ciddiyim,” dedi Bellamy, Dent omuzunun üzerinden ona doğru bakarken.

“Belki restorandan izleyen birilerinin olduğundan çekinmiştir. Ya da sadece tehdit ediyordur, ısırmayacaktır. Veya aklını kaybetmiş bir manyaktır. Onun kim olduğunu ve bizden ne istediğini öğrenene kadar bunu bilemeyeceğiz.” Onun ne yaptığına baktı. “Bitmek üzere mi?”

“Artık o kadar kanamıyor.”

“Neredeyse yaktın da ondan.”

Bellamy gazlı bezden bir parça açıp yaranın üzerine kapattı. “Dön,” dedi. Gazlı bezi belinden üç kere döndürüp sardı ve bantla yapıştırdı.

“Banda kılları sıkıştırıcaksın.”

“Sıkıştırmamaya çalışıyorum ama sen ellerini kıpırdatmadığın için ne yaptığımı göremiyorum.” Dent ellerini çekti. Bellamy karnından başlayıp şortunun içinde kaybolan tüy-

lerden bir santim uzağa son bandı yapıştırdı. Yapmacık bir kayıtsızlıkla kısaca, “İşte, bitti,” dedi.

Başını kaldırıp Dent’in yüzüne baktığında onun kendisine bakışındaki yoğunluktan nefesi kesildi. Kısık ve imalı bir sesle, “Hazır o bölgedeyken yapmak istediğin başka bir şey varsa...” dedi.

Yavaşça uzanıp altdudağında parmağını gezdirdi. Sonra saçlarını kenara çekip kulakmemesini parmakları arasında ovaladı. Bellamy’nin içini istek kapladı ve boğazından, içinde tutamadığı bir inleme çıktı.

Dent, Bellamy’nin sırtına bakarken ince şortunun içinden belli olan kalçalarına kayıtsız kalmaya çalışmıştı ama şimdi kollarını onun boynuna dolayıp kaslarının sertliğini ellerinde hissetmek isteği karşı koyamayacağı kadar fazlaydı.

Her şeyin canı cehenneme, diyerek öne doğru eğilmek, o heyecan verici tüylere yaslanmak ve sonra dudaklarıyla aşağı doğru kayarak baştan çıkarıcı yakınlıktaki organına doğru ilerlemek istiyordu. Dent’i ağzına almak, onun tadına bakmak...

Boğazından bir ses daha çıktı ama hareket ettiğinde bu, elleriyle ona dokunmak ya da sabun ve erkek kokan tenini öpmek için değildi. Bunun yerine onun elini yana doğru itip karşısına dikildi.

“Şirinlik yapma, Dent. Şimdi hiç zamanı değil...”

Bunun ardından söyleyecekleri her neyse yarıda kalmıştı. Onun yanından geçmeye çalışırken Dent onu kendine doğru çekti ve eliyle çenesini tutup başını yukarı kaldırdı. “Sen büyüüp harika bir kadın olmuşsun, Bellamy. Vitesi

kullanışın inanılmaz derecede tahrik ediciydi.”

Bir gece önceki öpücük yaramazlığa davet ise bu bir ustalık dersi idi. Endişe verecek kadar tahakküm edici ve hayvaniydi. Ondan korktuğu için değil. Ondan etkilenmekten, öpücüklerinin vaat ettiğinin en azından bir kısmını kendisine yapması için duyduğu gizli istekten korkuyordu.

Ama onun kendisini tamamen bu durumun içine çekmesine karşı koydu. Dent bunu hissedince genç kadının yüzünü bıraktı ve elini onun göğsüne kaydırıldı. Göğsünü sıkıştırdı ve parmak uçlarıyla göğüs uçlarını ovalarken erekte olmuş organıyla onun bacaklarına süründü.

“Biraz olsun başka şeyler düşün,” dedi Dent, dudaklarını onun dudaklarında gezdirirken. “Rahatla ve biraz keyif al.”

Sonra yeniden dudaklarına yapıştı. Rahatlamak mı? Bu imkânsızdı. Bedeni ona kendisini bırakması ve diliyle buluşması için yalvarırken olmazdı. Parmaklarını Bellamy’nin saçlarının arasına sokmak ve onun büyüleyici öpücüğünde kaybolurken onun başını sabit tutmak istiyordu.

Bunun yerine bir şey yapmamak için kendini zorladı. Ne şehvet ne de tiksintiyle karşılık verecekti. Tamamen hareketsiz kalıp hiçbir şey yapmamaya çalıştı.

Dent sadece kendisinin bir şeyler yaptığını hemen fark etti ve başını geriye atıp Bellamy’nin yüzüne baktı.

“Babam bizden, öcünü benimle yatarak alacağını söyledi,” dedi Bellamy.

Dent hemen onu bıraktı. “Demek babanın söylediği *buydu*. Bu neden buzdolabı gibi davrandığını açıklıyor.”

Dent'in yüzündeki yaralar yeniden açılmış, kanıyordu. Bu yüzden dolaba doğru yürüyüp askıdan kot pantolonunu alırken tehlikeli derecede kızgın görünüyordu. Pantolonu sert hareketlerle giydi ama düğmelerini kapatmaya çalıştığında ellerini çaresizlikle yana kaldırdı. "Bu biraz uzun sürebilir."

Bellamy kıpkırmızı oldu ama utandığı için değil. Dağınık yatağa doğru yürüdü. "Daha bir önceki sefer kullandığın çarşafı bile değiştirmeden seninle yatağa gireceğimi düşündün mü gerçekten?"

Dent parmaklarını ıslak saçlarında gezdirdi. "Sizi Houston'a götürdüğüm sabah onu burada bıraktım. Kapıdan girip yatağı görene kadar da o aklıma gelmedi bile. Adını bile bilmiyorum."

"Umursamadın mı?"

"Hayır."

"Tıpkı Susan seninleyken başkalarıyla da birlikte olduğunda yaptığın gibi mi?"

"Neden umursayayım ki?"

"Onu sevmedin mi? Biraz olsun bile?"

"*Sevmek mi?*" Dent güldü. "Elbette hayır. Azgın bir delikanlıydım ve o da ateşliydi."

"Kız kardeşimin senin için anlamı sadece bu muydu?"

Dent ellerini kalçalarına koydu. "O beni ne kadar umursuyordu sence?"

"Mangal partisine genç kalmanın onu kızdıracak kadar umursuyordu. Sanırım geç gelmendenise hiç gelmemeni tercih ederdi..."

Dent birden tüm kanın beyninden çekildiğini hissetti.

Başı döndü ama kafasındaki görüntü kristal gibi berraktı: Dent motosikletinin üzerinde Susan’a kızgın hareketler yapıyordu. Susan da ona aynı şekilde karşılık vermekteydi.

Bu anı birden üç boyutlu bir kart gibi detaylı bir şekilde zihninde belirivermişti. Bellamy’nin nefes alış veriş de kalp atışları gibi hızlandı. “Sen oradaydın. Kayıkhane. Susan’ birlikte. Kasırgadan önce.”

Dent küfür ederek ona doğru bir adım attı. “Bellamy...”

“Hayır!” İki elini önüne doğru uzattı. Sonra hatırladıklarını sözcüklere dökerken ellerini yumruk yapıp kafasına götürdü. “Susan kayıkhane. bira içen grupla birlikte geri gelmedi. Endişelenmişim çünkü çok fazla içmekten hastalanmış olabileceğini düşünmüştüm. Çok sıcak ve nemli bir gündü ve ben düşünmüştüm ki...”

“Dinle. Açıklamama izin ver.”

“Onu aramaya gittim, öyle değil mi?”

Dent hiçbir şey söylemedi.

“Gittiğimi biliyorsun çünkü sen ikinizi izlediğimi gördün. *Görmedin mi?*”

“Bellamy...”

“Tüm bu günler boyunca bana söyleyebilirdin,” diye bağırdı. “Neden bana hatırladıklarımın yanlış olduğunu söylemedin? Neden...?” Cevap birden kafasında netleşti. “Sen Gall’le birlikte uçmuyordun. Tanığın yoktu. Parktaydın ve Susan’la kavga ediyordun.”

Bir süre ikisi de kıpırdamadı, sonra Bellamy kapıya doğru uzanıp açtı.

“*Kahretsin! Bellamy!*”

Bellamy kapıdan yıldırım gibi öyle hızlı çıktı ki ikinci kattaki geçitten aşağı düşmesini önleyen tek şey metal korkuluklar oldu. Sert bir şekilde düşüp kalça kemiğini çarptı. Önce acıyla bağırdı, sonra ise Dent onun kolunu yakaladığında korkuyla.

Keskin çılgınlığını duyan park yerindeki iki adam yukarı baktılar. Bir arabaya dayanmış duruyorlardı ama Rocky Van Durbin birden kendine geldi. “Orada!” diye bağırdı ve hazır bekleyen fotoğrafçısına seslendi. Kameranın üzerindeki flaş gözleri kör eden bir şekilde ortalığı aydınlattı.

Dent, Bellamy’nin korkuluklara yapışmış ellerini çekip onu dairenin içine çekti ve kapıyı kapattı.

Dent gerginliğini kapıya yumruk vurup küfür ederek dışa vurdu. İçinden, merdivenlerden aşağı koşup Van Durbin’i Denton Carter adını duyduğuna pişman etmek, sonra da fotoğrafçıyı tartaklayıp kamerasını parçalamak geçiyordu.

Ama Susan’ın ölümünden sonra benzer öfke patlamaları yaşadığında ve uçak neredeyse çakıldığı dönemdeki soruşturmalar sırasında Gall kulağının dibinde onu düşünmeden tepki vermemesi için uyarıyordu. “Muhabirler kızgın tepkilere bayılır. Onları kendi silahlarıyla yenmek istiyorsan onları görmezden gel.”

Yanağındaki yara deli gibi zonkluyordu. Yüzünü hâlâ kanamakta olan elinin tersiyle sildiğinde yüzü kan lekesi

oldu. Sırtındaki kesiğin de açıldığını hissetti.

Odaya döndüğünde Bellamy irkildi. Bu onu daha da kızdırdı. “Benden onlardan korktuğundan daha çok korkuyorsan yolu biliyorsun.”

Kapıya giden yoldan çekildi ve banyoda yerde duran kanlı kot pantolonunu alıp cebinde ceptelefonunu aradı. Sonra mutfağa gitti, bir önceki kiracının soluk renkli duvar kâğıdına yazdığı bina görevlisinin telefonunu buldu.

Öfkeyle numaraları tuşladı. Adam hemen cevap verdi. “Geçen hafta posta kutularına bıraktığınız notla ilgili aradım. Kuzey bloğunda bir kadına kendini teşhir eden adam vardı ya, şu anda Güney bloğu park yerinde iki adam var. Fotoğraf makinesiyle insanların camlarının fotoğrafını çekiyorlar. O ikisini bugün çocuk parkında küçük kızlarla konuşurken gördüğümünden eminim. Polisi ararsanız iyi olur. Tamam, hoşça kalın.”

Telefonu kapatıp bakışlarını üzerinden çekmeyen Bellamy’ye baktı. “Van Durbin ve adamını bir süre oyalar bu.” Pantolonunu kapattı. Gazlı bezden bir parça koparıp yanğındaki yaraya bastırdı. “Ben bir bira içeceğim. Sen de ister misin?”

Bellamy cevap vermedi.

Dent buzdolabından bir bira alıp üstünden akan köpükleri içti ve kocaman bir yudum aldı. Dairedeki tek açılır kapanır sandalyeyi açıp oturdu ve sakince birasını yudumladı. Bellamy egzotik ve kafese kapatılması gereken tehlikeli bir hayvanmış gibi ona bakıyordu.

Bellamy'nin gözlerinin etrafındaki halkalar o kadar koyu renkliydi ki birinin attığı yumrukla olmuş gibi görünüyordu. Yüzünün rengi kaçmıştı ama bu, tepesindeki ışıktan dolayı olabilir. Çok bitkin görünüyordu ama Dent öyle kızgındı ki ona iyi davranmadı.

“Evet?” dedi Dent.

“Ne?” Bellamy'nin sesi kullanmamaktan kısılmıştı.

“Sormayacak mısın?”

“İnkâr etmeyecek misin?”

“Evet ama bunun *Alçak Basınç: Devam* kitabı için harika bir konu olabileceğini düşünüyorum. Okuyucularını şoke edebilirsin. Erkek arkadaş gerçekten de katilmiş. Sapık cinayetten ceza almadan kurtulmuş. On sekiz yıl sonra ufak kız kardeşin peşine düşmüştür. Kız büyümüş ve dolgunlaşmıştır. Ağzını sulandırmaktadır. Kötü bir kız gibi onu öpmekte ama tam heyecanlandığında bir bakire gibi geri çekilmektedir. Kız ona hayır dediğinde çılgına dönmüş ve onun tatlı bedenini alıp...” Dent abartılı bir şekilde omuz silkti. “Korkunç şeyler. Kesinlikle okuyucuyu sürükler.”

Bellamy ters bir şekilde ona baktı, sonra pencereye yaklaştı. Dışarıda polis arabalarının ışıkları seçiliyordu. “Polis gelmiş, üç araba var.”

“Neden aşağıya koşup sonunda kız kardeşinin katilini yakaladığını söylemiyorsun?”

“Çünkü onu senin öldürdüğünü düşünmüyorum. Yine de hıyarın tekisin.”

Dent dalga geçti. “Yazarsın ama aklına bir tek bu kelime

mi geliyor? Ufak kız kardeşin kelime dağarcığı bakire bir rahibeninki gibi. Eğer istersen sana birkaç kötü kelime öğretebilirim.”

“Bu ahmakça konuşmaya katılmayacağım, Dent.”

Dent birasını bitirdi ve boş şişeyi sehpanın üstüne bıraktı.

Bellamy bir süre sonra, “Van Durbin onlara bunun yanlış bir suçlama olduğunu söyleyecektir,” dedi.

“Elbette söyleyecektir ama yanında bir fotoğrafçıyla birlikte aşağıda ne yaptığını da anlatmak zorunda kalacak. Bu da seni rahatsız ettiğini itiraf etmek zorunda kalacak demektir. Bayağı uğraşacak.”

“Telefonu senin ettiğini bulacaklar.”

“Bulamazlar. Numaram gizliydi. Bunun yanlış bir ihbar olduğunu fark ederler ama o zamana kadar bayağı tutuşacak. Eğer Tanrı diye bir şey varsa hapisten yeni çıkmış bir erkek arkadaşına denk gelir.”

Bellamy pencereden uzaklaştı. “Akıllısın. Kriz durumunda hemen tepki veriyorsun.”

“Bu iyi bir pilot olmamı sağlıyor.” Dudaklarını düşünceli bir şekilde büzdü. “Bu iyi bir katil olmamı da sağlar, değil mi?”

Bellamy onun karşısındaki sandalyeye oturdu. Hemen kaçacakmış gibi yastığın hemen ucuna ilişmişti. “Polise neden yalan söyledin?”

“Onlara Susan’la kayıkhane de görüştüğümüzü ve âşık kavgası ettiğimizi söyleseydim bu benim için pek iyi olmazdı. ‘Âşık’

kelimesine takılma, bunu gerçek anlamında söylemiyorum.”

“Onun kayıkhane de olacağını nereden biliyordun?”

“Çadıra giden yolda ilerliyordum.” Bellamy başını salladı. “Susan beni durdurdu. Yalnızdı.”

“Ne yapıyordu?”

“Süsleniyordu.”

“Süsleniyor muydu?”

“Ufak bir aynada kendine bakıyor ve saçlarını düzeltiyordu. Kızların yaptığı türden şeyler işte.”

“Çadıra döndüğünde ne kadar güzel görüldüğünü sana anlatmıştım.”

“Şimdi de olayları senin hatırladıklarına uygun şekilde mi değiştiriyorum yani?”

Bellamy bıkkın bir sesle, “Devam et,” dedi.

“Geç olsa da buradayım, hiç yoktan iyidir’ gibi bir şeyler söyledim. Ama o öyle düşünmüyordu. Benim içinde olmadığım başka planlar yaptığını söyledi. Önce onun gönlünü almaya çalıştım. Uçakla uçmayı ona tercih ettiğim için özür diledim. Kendimi affettireceğime söz verdim, bunun yeniden olmayacağını söyledim. Erkeklerin söylediği saçmalıklar işte...”

“Aslında gerçek olmayan sözler.”

Dent omuz silkti. “Bunların hiçbirine inanmıyordu. Anma Günü planlarımın bozulmakta olduğunu fark ettim ve çok kızdım. Sonra ona...” Durdu ve Bellamy kaşlarını kaldırıp ona bakınca devam etti. “Bir şeyden artık emin olmayan erkeklerin söylediği saçmalıklar işte. Senin aksine benim oldukça *geniş* bir kelime dağarcığım var. Ona oldukça kötü

şeyler söyledim, kötü isimler taktım.”

Bellamy bir süre boşluğa baktı ve sonra yeniden Dent’e odaklanıp, “Gözümün önüne ikinizin tartışması geliyor ama bundan sonrasıyla ilgili hiçbir şey hatırlamıyorum,” dedi.

“Motosikletimle günbatımına doğru uzaklaştım.”

“Günbatımı falan yoktu. Gökyüzü tamamen kapalıydı.”

“Yine sözün geliyordu.”

Bellamy aşk koltuğunun yastıkları arasına kendini bıraktığında alnı düşünceli bir şekilde kırışmıştı. Dent bu lanet koltuktan iyice utanmıştı. Dairesindeki her şey gibi o da berbat bir şeydi. Yüzme havuzlu, şehre tepeden bakan arka bahçesi ağaçlarla dolu evini sattığında nasıl bir yerde yaşadığını umursamaz olmuştu.

Burayı kiralamıştı çünkü parası ancak buna yetiyordu. Burada uyuyor, kadınlarla burada yatıyor, duşunu alıyor ve kıyafetlerini saklıyordu. Dışarıdan yemek söylüyordu. Ocağı bir ya da iki kereden fazla kullanmamıştı. Buzdolabı bomboştu.

Yaşam tarzını orayı Bellamy’nin gözlerinden gördüğünü hayal edene kadar hiç düşünmemişti. Şimdi ise bu dört duvar arasında yaptığı şeye yaşamak denilmeyeceğini fark ediyordu.

Bu tam da babası için kullandığı sözlerdi.

Benzerlik Dent’i sarstıysa da bu düşünceyi öfkeyle kafasından attı.

Bellamy’nin ona başka bir soru sormasına memnun oldu. “Parktan ayrıldıktan sonra nereye gittin?” diye sordu Bellamy.

“Her yere. Hiçbir yere. Gall benimle birlikte hangardan çıkıp orayı kilitlemişti. Onun için oraya gitmemin bir anlamı yoktu. Eve gidip babamın televizyon seyretmesini izlemek istemiyordum. Öfkemi dindirmek için etrafta dolaştım ve başka bir yerde eğlence aradım.”

“Buna kim tanıklık edebilir?”

“Kimse, ama yaptığım buydu. Hava aniden kötüleşti. Yıldırımlar dehşet vericiydi. Yağmur yağmaya başladığında bir üstgeçidin altına sığındım. Gökyüzü yeşilimsi siyah renkteydi. Hortumdan birkaç kilometre uzaktaydım ama bulutlardan aşağı inip doğruca şehir parkının üzerine ilerlediğini görünce yeniden motosikletime atladım ve geri döndüm.” Ellerini iki yana açtı. “Gerisini biliyorsun.”

Bellamy yine sessizliğe büründü.

Dent oturduğu sandalyeden kalktı ve pencereye doğru yürüyüp panjurların arasından baktı. Park yerinde hiç hareket yoktu; oradaki araçlar sadece binada yaşayanların araçlarıydı. Van Durbin’in bir sapık yakaladıklarını düşünen polislerin merhametine kaldığını düşününce gülümsedi.

Aniden giren sancıyla, kendisine saldıran adamı hatırladı. Adamın Bellamy hakkında kaba sözler söylerken yanğını yalayışı aklına geldikçe kusacak gibi oluyordu. Dent farkına bile varmadan ellerini yumruk yaptı ve bacaklarını dövmeye başladı.

“Bir şey kafamı karıştırıyor,” dedi Bellamy.

Dent, Bellamy’ye döndü. “Sadece bir şey mi?”

“Bu oldukça önemli. Parktan ayrıldığına tanıklık edebi-

lirdim. Senin oradan uzaklaştığını görmüştüm. Neden Moody'ye Susan henüz hayattayken senin parktan çıktığını gördüğümü söylemedin?"

"Bunun da faydası olmazdı. Hafızanı kaybetmiştin."

"Bunu düne kadar bilmiyordun ki, senin için sürpriz olmuştu."

Artık çok geçti. Dent kendini kapana kısırmış olduğunu fark etti.

Bellamy öne doğru eğildi. "Moody'ye yalan söyleyip yalancı tanık olarak Gall'i ortaya atmak yerine neden Moody'ye senin için tanıklık edebileceğimi söylemedin?" Dent bir cevap vermeyince onu zorladı. "Dent? Neden?"

"Moody'nin orada olduğumu hiç bilmemesinin daha iyi olacağını düşündüm." Birden, oturduğu sandalyeden kalktı ve yatağa doğru gidip nevresimleri çıkarmaya başladı.

Bellamy onun peşinden gitti. "Bundan fazlası var. Bunu biliyorum."

"Neden böyle düşünüyorsun?"

"Çünkü gözlerimin içine bakmıyorsun."

Dent hızla arkasını döndü. "Tamam, şimdi bakıyorum."

"Neyi kaçırıyorum?"

Dent başını salladı. "Bu akşam bunun hakkında daha fazla konuşmayacağım. Zihnim bir molaya ihtiyaç duyuyor, seninki de öyle." Çarşafı çıkarmaya devam etti.

"Bilmek zorundayım."

“Bu gece değil.”

“Evet. Bu gece.”

“Neden bu gece?”

“Çünkü babam her an ölebilir.”

“Ve sen de onun son isteğini yerine getiremezsin.”

“Evet.”

“Bu çok kötü çünkü bu gece daha fazla konuşmayacağım.”

Çarşafı top yapıp banyodaki hasır sepetin içine attı. Sonra dolaba yürüdü ve raflardaki eşyaları karıştırmaya başladı. “Buralarda bir yerde temiz çarşaf olacaktı.”

“Neden şu boşluğu benim için doldurmuyorsun?”

Dent elindeki çarşafarla Bellamy’nin yanından geçti.

“Neyi hatırlamamı istemiyorsun?”

“Hiçbir şey.”

“Sana inanmıyorum.”

“Şu köşeyi tutar mısın?”

Bellamy dalgın bir şekilde lastikli çarşafı yatağa geçirdi. Sonra düzelterek yatağa baktı. “Ne yapıyorsun?”

“Çarşafı değiştiriyorum ki sonradan yatağa geldiğinde bozulmayasın.”

Bellamy onun üstteki örtüyü düzeltmesini izledi. Bir yastığı çenesinin altına sıkıştırıp kılıfı geçirdi. “Temiz çarşafın birlikte uyumamızla ilgili fikrimi değiştireceğini mi düşünüyorsun?”

“Aklında ne var bilmiyorum ama tek planım uyumak. Yorgunum ve açıkçası artık havamda da değilim.” Onu baştan aşağı süzdü. “Ayrıca kusura bakma ama şu anda *Thriller*

klibinden fırlamış gibi görünüyorsun.”

Pantolonunun düğmelerine eliyle dokundu. “Düğmelerim bütün gece kapalı kalacak, onun için gözlerim kapalıyken dokunmayı aklından bile geçirme. Aslında şu yılan dövmeli bok kafanın yüzünden karın üstü uyumak zorunda bile kalabilirim.” İlerideki duvarı işaret etti. “Işıkları kapatsana.”

Karnının üstüne uzandı ve yastığı istediği şekle hale getirene kadar mıncıkladıktan sonra başını koydu ve gözlerini kapattı.

Başka ne yapacağını bilemeyen Bellamy duvara doğru yürüyüp ışığı kapattı. Sonra yatağa doğru yaklaştı. Ayakkabılarını çıkardı, üstündekileri çıkarmadan gergin bir şekilde uzandı. Dent’in varlığının bilincindeydi ve onun sadece uyuyacağına ve fazlasını istemeyeceğine güvenemiyordu.

Dakikalar sonra Dent homurdandı. “Rahatlayabilirsin. Sen uyurken seni donunla boğmayacağım.”

“Beni öldürmek istiyor olsaydın şimdiye kadar bunu yapardın.”

“Tanrım, bana duyduğun güven için teşekkür ederim.”

Unuttuğu kısmın minik bir parçasını yakalamıştı ama önemli bir parçaydı. Dent geri kalanını ondan saklıyordu ve bunun nedenini bulmak zorundaydı. Tümünü bilinçaltından kurtarmak ve kayıkhane de yaşananları olduğu gibi görmek, Susan ve Dent arasındaki tartışmayı duymak istiyordu.

Dent’le tartışmalarının o günün devamında olanlar için çok önemli olduğunu ve bunu hatırlayabilirse çok daha fazlasını hatırlayacağını seziyordu.

Karanlığa doğru konuşarak, “Önemsiz olsaydı bana neyi gördüğümü ya da duyduğumu söylerdin.”

Dent sessizce yatmaya devam etti.

“Bu da demek oluyor ki zihnim önemli bir şeyi yok sayıyor.”

Dent bir şey söylemedi.

“Susan’ı sevmiyordun.”

Sessizlik.

“Ondan hoşlanıyor muydun bari?”

“Bellamy?”

“Evet?”

“Hadi uyu.”

15. BÖLÜM

Bellamy taze çekilmiş kahve kokusuyla uyandı. Şiş gözlerini açtığında Dent'in üstünü giyinmiş, masada oturup dumanı tüten bir kupadan kahvesini yudumlarken telefon rehberini karıştırdığını gördü. Onun uyandığını hisseden Dent yatağa doğru baktı.

“Sürpriz! Hâlâ yaşıyorsun.”

Bellamy onun bu sözlerini duymazdan geldi ve belini esnetti. “Saat kaç?”

“Dokuza geliyor.”

“Bu kadar çok uyumak istememiştim. Olivia'yı aramam gerek.”

“Kupalar evyenin sağındaki dolapta.”

Bellamy kupaları buldu, bir tanesine kahve doldurdu ve telefonunu etti. Hemen devreye giren telesekretere not bıraktı. “Durumda bir değişiklik olsaydı ondan haber alırdım sanırım.” Masada oturan Dent'e katıldı.

“Kahvaltıda yiyecek bir şey yok, üzgünüm.”

“Kahve yeterli.” Aslında değildi. Aldığı ilk yudumla yüzünü buruşturdu.”

“Gall’in tarifi,” diye açıkladı Dent. “Bir katırı bile de-
virmeye yeter.”

“Süt?”

“Baktım ama bozulmuş.”

“Önemli değil,” dedi Bellamy ve bir yudum daha aldı.
“Bu sabah böyle bir darbeye ihtiyacım var.”

“İyi uyudun mu?”

“Kütük gibi. Ya sen?”

“Fena değil. Bir süre uyanık durup bana dokunmanı
umtum. Aa... yine yüzün kızardı. Ben de endişelenmiştim.
Dün gece bir katilin yanında yatıyor olma ihtimali seni kireç
gibi yapmıştı.”

“Dent.”

“Masum olduğuma inanarak mı uyandın?”

“Suçlu değilsin ama masım olmaktan da uzaksın.”

“Arada fark var mı?”

“Bence var. Sırtın nasıl?”

“Sanırım kesik gece kapandı. Bandajın üstünde kan
yok.”

Hâlâ uzun bir çatışmadan çıkmış gibi görünüyordu. Yü-
zündeki kesikler kabuk tutmaya başlamıştı ama hâlâ şişlerdi
ve etraflarında koyu renk morluklar vardı.

Bellamy epey eski olduğu anlaşılan telefon rehberini

işaret ederek ne aradığını sordu.

Dent onun sorusunu duymazdan gelerek uzun bacaklarını masanın altında uzattı. “Bir dakika bana kulak ver.”

“Peki, dinliyorum.”

“Tüm bunların –fareli paketten dün gece park yerinde olanlara kadar– intikam olduğunu düşün.”

“Kitap için mi?”

“Hem kitap hem de kitabın yazılmasına esin kaynağı olan olaylar için. Dün senin mutfağındayken ikimizden biri bu şekilde kin tutup bunun öcünü alabilmek için bu kadar çok şey yapacak insan listesinin kısa olacağını söylemişti.”

“Bunu söyleyen sendin... ya da buna benzer bir şeyler. Bana esrarengiz ziyaretçinin kim olduğunu düşündüğümü sordun.”

“Peki, o zaman olasılıkları sıralayalım.” Sanki sayı saymış gibi parmağını kaldırdı. “Ben.”

“Bıçaklı saldırıyı uydurmadın.”

“O zaman ben devredışı mı kalıyorum? Teşekkürler,” dedi kuru bir şekilde. İkinci parmağı da ilkin katıldı. “Baban ve Olivia.”

“Onları da devredışı bırakabiliriz. Kanseri iyi bir mazeret.”

Dent üçüncü parmağını kaldırdı. “Steven. Onun da oldukça ciddi sorunları ve biriktirdikleri var.”

“Ama dün gece senin üzerine atlayan o değildi. Ayrıca kitaba ne kadar kızmış olursa olsun bana zarar vermez.”

“Sanırım öyle,” dedi Dent şüpheyle. “Bunlar ilk akla ge-

lenler. Eğer bizlerden biri değilse daha uzak biri olmalı.”

“Teğetsel bağlantılı biri.”

“Yine büyük kelimelere döndük ama evet.”

“Dale Moody?”

“Belki ama çıkarı ne ki? Sadece kitabında pek de parlak olmayan biri olarak gösterilmenin dışında kızacağı ne var?”

“Babam onun dava sırasında sorunlu biri gibi görüldüğünü söyledi. Mahkûmiyet onu memnun etmiş olmalı. Peki o zaman sorun ne?”

Dent cevabı bilmiyordu ama düşünceli bir şekilde, “Moody iriyarı biri, yani biriydi. Tıpkı üstüme atlayan ayı herif gibi. Onun isminin yanına bir çarpı koyalım. Başka kim?”

“Rupe Collier?”

“Üstüme atlayan kesinlikle o değildi.”

“Öyle mi? Peki o zaman kim kalıyor?”

“Strickland.”

“Allen değil,” dedi. “Ama belki erkek kardeşi Roy.”

“Ray,” diye düzeltti Bellamy.

Dent telefon rehberini işaret etti. “Aradığım oydu.”

“Aklına onu getiren ne oldu?”

“Eleme yöntemi. Olayla teğetsel bile olsa –doğru söyledim mi bilmem– bağlantısı olan kişiler içinde en maganda olanlar o ve Allen.” Elindeki kesiğe baktı. “Ağabeyinin kitapta anlatılış şekli canını çok fena sıkmış olmalı.”

“Adil bir betimlemeydi.”

“Bir katilin betimlemesi. Ya katil değilse? Kardeşinin işlemediği bir suç yüzünden hapse gönderilmesi kin gütmek

için yeterli bir sebep.”

“Ve orada ölmesi.”

“Allen orada *ölmedi*, Bellamy. *Öldürüldü*.”

Bellamy bu sözleri duyunca irkildi. Sözcükler bir süre daha havada yankılandı. Adam öldürmek suçundan yirmi yıllık cezasının ikinci senesinde Allen Strickland, Huntsville Hapishanesi avlusunda başka bir mahkûm tarafından bıçaklanarak öldürülmüştü.

Uzun süren sessizlikten sonra Dent ayaklarını çekip masaya doğru eğildi. “Bu olayın her ayrıntısını konuştuk ama sen Strickland’ın sonundan hiç bahsetmedin. Neden?”

“Alışkanlık sanırım,” dedi sessizce.

“Alışkanlık mı?”

“Onun öldürüldüğünü öğrendiğimiz günü hatırlıyorum. Liseye yeni başlamıştım. Rupe Collier ben dersten çıkmadan biraz önce bizimkileri aramıştı.”

“Onlar bu habere nasıl tepki verdiler?”

“Bunu sevinçle karşılamadılar. Zaten bu tatsız ve duyarlılıktan uzak olurdu. Ama derin bir üzüntü duyduklarını söyleyecek kadar ikiyüzlü de değillerdi. Babam çok ciddi görünüyordu. Onun, ‘Demek ki bitti,’ dediğini hatırlıyorum. Bunu söyleyiş tarzı sanki bir daha bu konu hakkında konuşulmaması için bir emir gibiydi. Sonra kalkıp odadan çıktı. Olivia da onu takip etti. Bildiğim kadarıyla evimizde kimse bir daha Allen Strickland’ın ölümünden bahsetmedi.”

Steven da dün bundan bahsetmemişti. Strickland’ın hapse atılmasından bahseden babası da onun nasıl öldüğüne değin-

memişti. Belki de Van Durbin tarafından dn sorulan soru hepsinin adamın sadece haksız yere hapse girmekle kalmayıp aynı zamanda haksız yere öldürülmüş olabileceği ihtimalini konuşmak konusunda kendilerini rahatsız hissetmelerine neden olmuştu.

“Ray Strickland’in ismine kitabım için araştırma yaparken rastladım,” dedi Bellamy, Dent’e. “Dava hakkında yazan gazetelerde her zaman kardeşinin masum olduğunu söyleyen ifadeleri yer alıyordu. Restoranın önündeki adam oysa bile onu tanıyamazdım. Fotoğraflarda gördüğüm adamın fırça gibi saçları ve çenesine kadar uzanan bıyıkları vardı.”

“Bir jiletle beş dakika içinde bunlardan kurtulabilirsin.”

“Telefon rehberinde onunla ilgili bir şey bulabildin mi?”

“Hayır ama onu aramak zorunda kalacağımızı sanmıyorum. O bizi bulacak.”

Huzursuzluk verici bir düşünceydi bu.” “Belki de polisi haberdar etsek iyi olacak. Dün gece sana yapılan saldırıyı bildirebilir, onun adın verebilir ve...”

“len Allen Strickland’in kardeşi Ray Strickland kanunlara uyan, vergisini ödeyen, kiliseye giden, eşi ve çocuklarıyla birlikte banliyöde yaşayan biriye kendine bir düşman daha edinebiliriz. Bu, haber olacaktır ve dn geceyi atlattıysa Van Durbin...”

Bellamy onu susturmak için elini salladı. “Ne demek istediğini anlıyorum.” Düşüncelerini toparlarken altdudağını ısırdı. “Strickland’in o kamyonetteki adam olup olmadığını bilmiyoruz ama kulağa mantıklı geliyor.”

“Bence de öyle. *Alçak Basınç*, Allen’in ceza almasıyla bitiyor. Onun cezaevinde ölümünden kitabında bahsetmedin. Ray bunun haksızlık olduğunu düşünmüş olabilir. Ona göre sen onun kişisel trajedisini sömürdün ama hikâyenin tamamını anlatmadın.”

Bellamy dirseklerini masanın üstüne koyup başını kaldırdı. “Tanrım. Seve seve özür dilerim.”

“Sanırım dün gece karşıma çıkan adam için bu kadarı yeterli olmayacaktır.” Derin bir iç çekti. “Diğer yandan, yanlışlıyorum olabilirim. En kötüsü de kiminle uğraştığımızı bilmiyor olmamız.”

Bellamy ellerini yeniden masaya koydu. “Moody de var.”

Dent telefon rehberinin kıvrık sayfalarına parmağını bastırdı. “Onu da bulmaya çalıştım.”

“Bol şans.”

“Onu bulmaya çalıştığında Austin polisiyle bağlantı kurmayı denemiş miydin?”

“İşe oradan başlamıştım. Bana emekli olduğu söylendi. Tüm öğrenebildiğim bu. İnsan Kaynakları Bölümü kendilerinde adresi ve iletişim bilgileri olmadığını iddia etti.”

“Emekli maaşı alıyor olmalı.”

“Otomatik olarak bir hesaba gidiyor. Banak, Kuzey Carolina’da. Müşterileri hakkında bilgi almak istediğimi söyleyince yüzüme kapadılar. Google üstünde araştırma yaptım ve sosyal güvenlik numarasını bulmaya çalıştım ama kimlik hırsızlığıyla ilgili zan altında kalınca vazgeçtim.”

“Ailesi?”

“Nerede olduğunu bilmeyen bir eski eşi var ama kadın onun mezarda olduğunu umuyor.”

“Olabilir de. Ölüm kayıtlarını kontrol ettin mi?”

“Vergi bildirimleri, seçmen kayıtları, motorlu taşıt kayıtlarının yanı sıra onu da ettim.” Bellamy başını salladı. “İnan bana, baktım. Üstelik de sadece Teksas’ta değil.”

“O bir polis. Nasıl kaybolacağını biliyordur.”

“Tek kaybolan o değil,” dedi Bellamy. Sesinin tonu Dent’in tüm dikkatini ona vermesini sağladı. “Dedektiflerden birine birkaç bira ısmarlayınca Susan Lyston’ın dosyasını incelememe izin verdi ama boşuna para harcamışım. Dosyanın kaybolduğunu haber verdi.”

“Ona inandın mı? Belki de bunu daha hoş bir rüşvete saklıyordur. Ben olsam öyle yapardım.”

Bellamy onun imalı gülüşüne gözlerini devirerek karşılık verdi. “Gerçekten şaşırmış görünüyordu. Hem kendi hem de polis departmanı adına dosyayı bulamamaktan dolayı utanıyordu. Bence gerçekten de yardımcı olmak istiyordu.”

“Ya da gerçekten seninle yatıp kitabında yer almak istiyordu.”

“Her erkek senin gibi düşünmüyor.”

“Elbette düşünüyor.” Bunu düşünmeden söyleyivermişti çünkü aklı şimdiden başka yerde gibi görünüyordu. Boşluğa bakıyor ve tırnaklarıyla ön dişlerine vuruyordu. “Moody’nin nerede olduğunu kimin bileceğini biliyorum sanırım.”

Ayağa kalktı, telefon rehberini de yanına aldı. Yarısı bo-

şalmış kahve fincanını işaret etti. “Onu da yanında getir. Yolda gelirken bitirebilirsin.”

“Önce kendi evime uğramadan hiçbir yere gidemem. Berbat durumdayım.”

Dent ona baktı. “Peki, tamam. İyi olur aslında. Ben de arabamı senin garajına bırakmak istiyorum.”

“Neden?”

“O pislik herifin bulması çok kolay.”

Dent, Bellamy’nin arabasının arkasına park etti. “Sen değişim işini hallederken ben de arabaları değiştireceğim,” dedi Dent.

“O kadar mı kötü görünüyorum?”

“Kendine en az on beş dakika zaman ayır.” Dent ona takılıyordu ama çapkın gülümsemesi birden silindi. “Bu da ne?”

Bellamy’nin arabasının ön kapısına sıkıştırılmış büyük bir zarf vardı.

“Dün evi boyayan adamla konuştuğumda tahmini fatu-rayı posta kutusuna bırakmasını söylemiştim ama sanırım zarf fazla büyük geldi.”

Bellamy zarfı eline alıp üstünde yazılanı gördüğünde midesine kramp girdi. “Van Durbin.”

Zarfı açtı. İçinde çok sayıda sekize on büyüklükte fotoğraf vardı. Hepsi Dent’le ona aitti. Onlara hızlıca bakıp, “Bunlar...” dedi.

“Dün Austin havaalanında çekildi.”

Arka tarafta Atlanta uçuşları için biniş kartlarını basmak için durdukları otomatik makinelerin durduğu bilet alanı açıkça seçiliyordu. Güvenlik kontrol noktasına giderlerken çekilmiş bir fotoğrafları daha vardı. Bir tane de sıralarının gelmesini beklerken çekilmiş bir fotoğraf vardı.

Dördüncü fotoğraf uzaktan çekilmişti. Güvenlik noktasından ayrılmış, kapıya gidiyorlardı. Sırtları kameraya dönüktü.

Dent'in eli onun sırtındaydı.

Bellamy fotoğrafları yeniden gözden geçirdi. Hepsinde Dent ona dokunuyordu. Aralarında bu kadar fiziksel temas olduğunu hatırlamıyordu ama kanıtlar ortadaydı.

En şaşırtıcı fotoğraf bekledikleri sırada çekilmişti. Dent parkta dolaştıklarında kafasına düşen bir yaprağı onun saçlarının arasından alıyordu. O anda bu önemsiz bir şey gibi görünmüştü. Bir iki saniye kadar sürmüştü. Ama kamera onları yüzleri birbirine çok yakın ve Dent'in parmakları onun saçlarının arasındayken yakalamıştı. Birbirlerinin gözlerinin içine onun önce tozunu almadan hiçbir yere götüremediğini söyleyerek yaptığı espriden çok daha fazla anlam içeren bir şekilde bakıyorlardı.

Fotoğraflar Bellamy'nin kendini çekici, kendinden emin ve arkası Dent'e dönük olduğu için mutlu hissetmesine neden olmuştu. Boğazını temizledi. "Van Durbin bizi dün senin dairene kadar takip etmeden önce bunları buraya koymuş olmalı."

"Meşgul adam," dedi Dent. Aklı başka yerde gibiydi. Bellamy onun da bu şekilde yakalanmış oldukları için şaşkın

olup olmadığını merak etti.

“Onları neden elden getirmek zahmetine katlandı?” diye sordu.

“Kaçabileceğimizi ama saklanamayacağımızı söylemek için. Umarım dün nezarethanede berbat bir gece geçirmiştir.” Bellamy onun fotoğraflara bakmak için omzunun üzerinden eğildiğini hissetti. Dent alçak sesle konuşarak, “Bunlara bakınca şey diye düşünürsün...”

“Aa!” dedi Bellamy birden. “Bu Jerry.”

“Ne?”

“Jerry.” Havaalanındaki kalabalığın içinde bir yüzü işaret etti. Adam, Bellamy ile Dent’e bakıyordu. Kameraya bakmasa da yüzü net bir açıdan görülüyordu.

“Jerry de kim?”

Bellamy güldü. “O... o önemli biri değil. Sadece coşkulu bir hayran.” Bellamy başını dehşetle salladı ve, “Ne kadar tuhaf bir rastlantı,” dedi.

Bellamy fotoğrafları koltuğunun altına sıkıştırdı, ön kapıyı açtı ve içeri girdiler. “Önce ben gireyim.” Dent onu kenara itti ve eliyle tişörtünün altındaki silaha uzandı.

Bellamy yutkundu. “O da nereden çıktı?”

“Pete’in Rehin Dükkânı. Sanırım adı böyle bir şeydi. Şimdi Meksika yemeği standı oldu.”

“Dent! Silahlarla işim olmasını istemiyorum.”

“Silahlar mı? Sadece tek bir silah var ve sen ona elini bile sürmeyeceksin.”

“Onunla ne yapıyorsun?”

“Dövmeli arkadaşın bizim için düşündüğü şeyden vaz-geçmesi için onu ikna etmeye çalışıyorum. Ben etrafı kola-çan ederken burada bekle.”

Evin içinde hızlıca dolaştıktan sonra geri geldi ve evin dün bıraktıkları gibi olduğunu söyledi. Bellamy genç adamın, silahını kaldırdığını görünce rahatlamıştı.

“Posta kutusuna baktım ve bunu buldum.” Bellamy bo-yacının bıraktığı tahmini faturayı havaya kaldırdı. “Mâkul görünüyor. Ayrıca onun çilingirin kayınbiraderi olması da hoşuma gidiyor. Böylece evin anahtarını birine daha vermek zorunda kalmam,” dedi.

Bellamy ceptelefonuna uzandı ama Dent, “Onu sonra ara. Önce coşkulu hayranın Jerry’yi dinlemek istiyorum.”

“Kendini benim bir numaralı hayranım olarak adlandı-rıyor.” Adamın olduğu fotoğrafı çıkardı. “Biraz bulanık ama yine de o olduğundan eminim.”

Dent fotoğraftaki adamı inceledi.

Yüzündeki somurtkan ifadeyi gören Bellamy, “Ne oldu?” diye sordu.

“Bilmiyorum. Bir şeyler var. Bana ondan bahset.”

“Anlatacak çok şey yok. Onu tanımıyorum. Soyadını bile bilmiyorum. İlk imza günlerimden birine geldi ve o günden sonra da New York’ta katıldığım tüm okuma ve derslerde karşıma çıktı. Yanında daima imzalamam için çok sayıda kitabım olur.”

“New York mu? Peki o zaman Austin havaalanında ne işi var?”

“Hiçbir fikrim yok.”

“İzleniyor olduğun hissinin Austin’e gittiğinde başladığını söylemiştin. Bu hisse New York’ta da kapıldığın olur mu?”

“Bazen, ama bunun klostrofobi olduğunu düşünmüştüm. Etrafımın kalabalık olmasından dolayı yani.”

“New York’ta etrafın her zaman kalabalık.”

“Evet ama...”

“Bu farklı mıydı? Ve kitabını tanıtmaya başladığında mı başladı?”

Bellamy başıyla onayladı. “İlk kez olduğunda gerilim romanları satan bir kitapçıda kitaplarımı imzalıyordum. Ürkütücü atmosferin, sırada bekleyen insanların beni heyecanlandırdığını ve paniğe kapılmama neden olduğunu düşündüm. Nefes alamadığımı hissettim.”

“Jerry orada mıydı?”

“Sanırım evet.”

“Onu en son ne zaman gördün?”

“Şey yaptığım gün...” Birden sustu.

Dent elini kulağına götürdü. “Ne yaptığın gün?”

“Şehirden ayrıldığım gün.”

“Farenin teslim edildiği gün. Jerry’yi o gün nerede görmüştün?”

“Televizyon kanalının stüdyosunun dışında. Ama bunların birbiriyle ilgisi olmadığından eminim.”

“Ben değilim. Aslında birbirleriyle ilgisi olduğunu düşünüyorum. Belki de seni takip eden Jerry’dir.”

“Kötü bir amaçla mı? Kesinlikle olamaz. O zararsızdır.”

Dent bu fikri sorgular gibi tek kaşını kaldırdı.

“Sana yemin ederim ki o, bir bardak süt ne kadar kötülük dolu olabilirse ancak o kadar kötü biri. Kitapsever. Yumuşak tavırlı. Sıradan görünümlü. Onu fark etmezsin bile.”

“Korkmaya başladım bile. Tam da sakınman gereken bir tip. Çok ürkütücü.”

Bellamy ona sert bir şekilde baktı. “Onu hiç görmedin, nereden biliyorsun?”

“Sen olmadığını nereden biliyorsun? Öldürdüğü yazarların cesetlerini bodrum katına gömmediğinden nasıl emin olabiliyorsun?”

“Lütfen.”

“Tamam, o zaman bana neden senin peşinden Teksas’a geldiğini açıkla.”

“Benim peşimden geldiğini kim söyledi? Dün olanların bir tesadüf olduğundan eminim.”

“Senin bir numaralı hayranın, seni ikinizin de olması gerekenden on beş, yirmi eyalet uzakta *tesadüfen* görüyor ve koşarak yanına gelip sana orada olduğunu söylemiyor, öyle mi? Yanma gelip, ‘Aman Tanrım, buna inanamıyorum! En sevdiğim yazar da burada!’ demiyor.”

“Şöyle koy...”

“Tamam.” Dent fotoğrafı ondan aldı ve ışığın daha iyi olduğu pencere kenarına taşıdı. Uzun bir süre baktıktan sonra birden başım kaldırıp Bellamy’ye baktı.

“Dün, parkta iki sevgili battaniye üzerinde uzanıyordu. Bir büyükanne ve büyükbaba torunlarıyla top oynuyordu. Bir

grup ponpon kız antrenman yapıyordu. Sonra gelen biri daha vardı. Sıradan görünümlü bir adam. Cepte telefonunda konuşur gibi yaparken arkası bize dönüktü.” Parmağını fotoğrafa dokundurdu. “O senin Jerry’ydi.”

Rupe önceki geceyi, gece yarısına kadar dişçi koltuğunda geçirmişti. Dale, Moody’yle karşılaşmasının ardından hastaneye gitmeden önce dişçisini aramıştı.

Neyse ki dişçisiyle birlikte golf oynuyorlardı, onun için Rupe’da cepte telefonu numarası vardı. “Hayır, yarın normal iş saatlerini bekleyemem,” demişti dişçi ayak direyince. “Bu acil bir durum. Saat sekizde orada olurum.”

Hastaneye vardığında yüzündeki tahribata rağmen doktor onu tanıdı. “Siz Araba Kralı değil misiniz? Ne oldu? Birine çürük mal mı sattınız?”

“Kapıya çarptım.” Rupe sallanan dişlerinin dökülmesi için dikkatli konuşmaya çalışıyordu. Bembeyaz üst dişlerinden biri düşmüştü bile.

“Evet, bana da bir kere olmuştu,” demişti doktor alaycı bir tavırla. “Adamın birine borcum varken.”

Haha. Anlıyorum. Doktor, stajyer çıkmıştı. Rupe’un sahte bir neşeyle karşıladığı şakalara son verdiğinde Rupe’un burnunun gerçekten de berbat durumda olduğunu doğrulamıştı.

Rupe sallanan dişlerine rağmen dişlerini sıkarken doktor onun burnunu elinden geldiğince düzeltip bantladı ve yeniden kozmetik olarak hoş bir sonuç elde etmek için plastik

cerrahinin gerekli olabileceğini söyledi.

“Ama şişlik inene kadar bir şey yapılamaz.”

“Bu ne kadar sürer?”

“Birkaç hafta. Yaklaşık altı ila sekiz hafta olabilir.”

Uzun ve yavaş bir iyileşme süreci olması hoşuna gidiyor gibiydi. Ağrı kesici için bir reçete verdi ve Rupe’a uzatırken dilini yanağına dayayarak, “Yabancı durmayın,” demişti.

Ne tath. Bu, Rupe’un tüm televizyon reklamlarında kullandığı cümleydi.

Evine uğrayıp iki ağrıkesiciyi viskiyle birlikte yutmuş ve üstünde hâlâ Moody’nin botlarının izi duran kıyafetlerini değiştirmişti. Neyse ki karısı ve çocukları Galveston’da kayınvalidesi ve kayınpederiyle birlikteydi. Böylece açıklama yapmak zorunda kalmamıştı. Onlar dönene kadar yaraları biraz iyileşmiş olurdu ve bir açıklama bulmak kolaylaşırdı.

Saat sekizde dişçisi onu muayenehanesinin arka kapısında karşıladı. Rupe dört saati gözlerinde kör edici bir ışıkla ve ağzında keskin aletlerle geçirmek zorunda kaldı.

Bu sabah kalktığında burnu zonkluyordu. Gözleri kapanacak kadar şişmişti. Dişleri bin yıl daha dayanacak şekilde yapıştırılmış olduğu halde dişeti, kahve bile yudumlayamayacak kadar hassaslaşmıştı.

Banyodaki aynada kendine baktığında, “Kahrolası Moody,” diye homurdandı. Eski polisi bulup öldüreceğine söz verdi.

Haymaker’ı aradı.

“Selam, Rupe,” dedi Haymaker neşeli bir şekilde. “Na-

sıl gidiyor bakalım?”

“Seni orospu çocuğu, onu üstüme sen saldın değil mi?”

“Kimi? Kimi üstüne saldı? Sen neden bahsediyorsun?” Haymaker’ın sesi o kadar saçma bir şekilde masumdu ki alay eder gibiydi.

“Seni mahvedeceğim.”

“Yapabilsen yapardın. Ne düşünüyorum biliyor musun, Rupe? Sanırım artık o bağlantılarını kaybettin. Artık eskisi gibi değilsin.”

“Sana son bir şans veriyorum, Haymaker.”

“Ne yapmak için? Ödemelerim tamam. Hatta bir ay sonrasını bile ödedim. Onun için adamlarını, karıma sattığın o teneke parçasını almak için yollamaya kalkma, yoksa çalındığını bildiririm.”

“Bana Moody’nin nerede olduğunu söyle.”

“Aa,” dedi Haymaker uzatarak. “Demek konu bu. Moody. Onu hâlâ bulamadın mı?”

Rupe onun güldüğüne yemin edebilirdi. “Eğer bana söylemezsen...”

“Moody bana yeni adresini söylemedi. Yemin ederim, Rupe. İşkence yapmak sana bir şey kazandırmaz.”

“Nerede olduğunu bul. Yarın sabaha kadar zamanın var. Eğer bulamazsan ömür boyu düşmanın olacağım. İnan bana bunu istemezsin, Haymaker.”

“Rupe, Moody için endişelenmen gerektiğini düşünmüyorum.”

“Endişelenmiyorum. Onu sonsuza kadar susturabilirim.

Seni de sonsuza kadar susturabilirim. Ellerimi kirletmem bile gerekmiyor. Ofisimden çıkmama da gerek yok.”

“Demek istediğim,” dedi Haymaker onun sözünü keserek, “Dale ve beni öldürmenin senin sorununu çözeceğini sanmıyorum. Çünkü şu anda ön penceremden bakıyorum ve bil bakalım kim geliyor?”

16. BÖLÜM

Bellamy duş alıp giyinirken Dent arabalarının yerini değiştirdi. Sonra ekmek kızarttı ve tavada yumurta çıırttı. Bellamy, Dent'in yanına, mutfaka gelince iştahla yedi. Dent'in onu daha önce gördüklerine nispeten daha rahat tarzda giyinmişti. Üzerinde bol bir kot pantolon ve beyaz bir tişört vardı. Güzel görünüyor ve harika kokuyordu.

I-35 otobanına çıkıp Bellamy'nin arabasıyla Austin'e geri dönerlerken Bellamy, Dent'e nereye gittiklerini sordu. "Haymaker'a. Moody'yle araştırmayı birlikte yürütmüşlerdi," diyerek cevap verdi Dent.

"Onu pek hatırlamıyorum."

"Ben onları senden daha fazla gördüm ve iş dışında da arkadaş olduklarını anladım. Belki o bize Moody'nin nerede olduğunu söyleyebilir." Dent daha sonra yeniden Jerry konusunu açtı. "Bir numaralı hayranının dün Georgetown Parkı'nda olmasına ve sonra da seni Austin Havaalanı'na kadar takip etmesine ne diyorsun?"

“Bunun sapıklık gibi göründüğünü kabul ediyorum. Bir daha karşı karşıya gelirsek bu davranışının beni rahatsız ettiğini ona söyleyeceğim.”

“Bu onun ödünü patlatacaktır.”

Bellamy ona ters bir şekilde baktı ve konuşmaları orada bitti.

Donald Haymaker, Austin’in eski mahallelerinden birinde yaşıyordu. Henüz gençlerin burada ev alıp yenilemeleri modasına uymamış bir yerdi. Evin ufak verandasına yaklaştıklarında Bellamy, Dent’e, “Sence bizi nasıl karşılayacak?” diye sordu.

Dent’in tahmin yapmaya vakti kalmadı. Eski polis memuru onlar kapıyı çalmadan açtı. Onlar kendisini incelerken Haymaker da onlara merakla bakıyordu.

Kocaman bir göbeği vardı. Tüysüz ince bacakları ve ufak dizleriyle tezat oluşturunuyordu. Gözleri ufak ve kısıktı. Burnu kalkıktı ve uç kısmı sivriydi. Kafasına tuhaf bir şapka yerleştirdeniz karikatüre benzerdi.

Dent’in yüzündeki kesik ve morlukları işaret etti. “Hâlâ bela arıyorsun gördüğüm kadarıyla.”

“Sanırım kendimizi tanıtmamıza gerek yok.”

Haymaker homurdandı. “Seni nerede olsa tanırdım. Yüzün dağılmış olsa bile.” Sonra bakışlarını Bellamy’ye çevirdi. “Seni ise tanımadım ama televizyonda görmüştüm.”

Bellamy kibarca, “İçeri girebilir miyiz?” diye sordu.

Adam bir an duraksadı ama sonra yana çekildi. Ufak bir holden büyük ekran bir televizyonun bulunduğu dağınık bir

oturma odasına geçiliyordu. Aile fotoğrafları şöminenin rafına dizilmişti. Kanepenin köşesinde bir köpek uyuyordu. Odada oldukça yer kaplayan imitasyon deri baba koltuğunun kafa koyma kısmında Haymaker'ın kafasının şekli ve büyüklüğünde bir yağ lekesi vardı.

Onlara kanepeyi işaret etti. Bellamy, Dent'le kalkması için emir verilmeyen köpeğin arasına sıkıştı. Haymaker baba koltuğuna oturdu ve ayak koyma kısmını da kaldırıp rahat bir konuma getirdi. Beyaz çoraplarının tabanı griydi.

Haymaker muzip bir şekilde sırıttı. "Sizin için ne yapabilirim?"

Dent hemen konuya girdi. "Arkadaşın Moody'nin yerini söyleyebilirsin."

Eski polis biraz fazla yüksek sesle kahkaha attı. "Yaşlı Dale," dedi ve başını sallayıp sevgiyle gülümsedi. "Ona ne olduğunu merak ediyor musunuz?"

"Austin polis departmanından atıldı."

Haymaker koltukta doğrulup işaretparmağını havaya salladı. "Lanet olası bir yalan bu. Bunu da nereden duydu-
nuz? Dale kendi isteğiyle ayrıldı. Atılmadı. Görevden uzaklaştırılmadı bile."

"O zaman onun bana ne yaptığından kimsenin haberi
olmadı mı?"

Bellamy irkildi ama bir şey söylemedi. Dent, Haymaker'ı konuşturmayı kendisine bırakmasını söylemişti. Bunu nasıl yapacağını söylememişi.

Haymaker dudaklarını ıslatmak için dilini çıkardı.

“Evet, Dale sert bir polisti. Her zaman doğru davranmıyordu. Bazen kendini kaybettiği de oluyordu, özellikle de kendini ondan daha akıllı sanan senin gibi tipler karşısında.”

“Ben ondan daha *akıllıydım*. Blöfünü gördüm ve itiraf etmedim. O da tehdidini yerine getirmedi. Hâlâ son derece iyi gören iki gözüm var.”

Bellamy’ye döndü. “Moody babam isteyken evimize geldi. Beni mutfak masasına dayadı ve gözkapama torna-vida dayadı. Susan’ı boğduğumu itiraf etmezsem gözlerimi oyacağını ve uçak kullanma şansımı sonsuza dek yok edeceğini söyledi. Yalnızdım. Avukatım yoktu. Moody bir saat-ten fazla bir süre beni tehdit ederek itiraf etmemi sağlamaya çalıştı.” Yeniden Haymaker’a döndü. “Ve o bunu yaparken bu orospu çocuğu da beni masaya doğru bastırıyordu.”

Haymaker dar omuzlarını arkaya attı. “Zarar görmedin, öyle değil mi? İyi atlattın.”

“Allen Strickland atlatamadı.”

Bellamy’nin yumuşak sözleri Haymaker’ın üzerinde dikkat çekici bir etki yapmıştı. Adam şimdi imitasyon deriyi gıcırdatarak kıpırdanmaya başlamıştı. “Strickland’in hapis-hanede öldürülmesinden Dale’i sorumlu tutamazsınız. O çocuk mahkemede yargılandı. Jüri tarafından suçlu bulundu.”

“Sadece ikinci derece delillerle.”

“Ben bunun hakkında hiçbir şey bilmiyorum,” dedi Haymaker çabucak. “Dale onu sorgularken sadece birkaç kere yanlarındaydım, sonra başka bir davaya atandım.”

“Moody ve Rupe Collier’in Strickland davasını pişirmelerine yardımcı olmadınız mı?”

“Hayır.” Sonra kapana kısıldığını fark eden Haymaker çark etmeye çalıştı. “Demek istediğim, bir şey pişirdikleri yoktu. Onu mahkûm ettirecek somut bir davaları vardı. Jüri böyle düşündü.”

“Dedektif Moody ne düşündü?”

Adamın boncuk gibi gözlerini Dent’in sorusuna cevap olarak huzursuzca kırıştırdı. “Ne demek istiyorsun?”

“Moody’nin polislikten ayrılışının Allen Strickland’in Huntsville’de ölmesinden hemen sonraya denk gelmesi ne kadar da büyük bir tesadüf değil mi?”

Haymaker biraz daha kıvrandı. “Dale bana neden ayrıldığını söylemedi. Onun... onun içki sorunları vardı. Pek çok polisin olduğu gibi, bilirsin,” dedi kendini savunur gibi.

“Neden içiyordu?”

“Evde sorunları vardı. Çok gaddar bir kadınla evliydi. Benim karım da ödül kazanmaz ama Dale’inki...”

“Buraya onun evlilik sorunlarını ya da içki içme alışkanlıklarını konuşmaya gelmedik.” Dent öne doğru eğildi. Ellerini bacaklarına dayadı ve dedektife yaklaşırken sesini gizli bir şey söylemiş gibi iyice alçalttı. “Bellamy ve ben Dale Moody’nin görevinden ayrılmasının ve dış dünyayla bağlantısını koparmasının sebebinin suçluluk duygusuyla yaşamamasından kaynaklanabileceğini düşünüyoruz.”

Haymaker onların gözüne bakamıyordu. “Ben onun rahibi ya da psikiyatristi değilim.”

“Ama onun arkadaşısınız. Üstelik de tek arkadaşı.” Dent, Haymaker’ın bunu nereden bildiğine şaşırması için ona uzun bir süre tanıdı. “O tornavida olayından sonra Moody’ye bunu ödetmek istedim ve onu takip etmeye başladım. İşten sonra görüştüğü tek kişi sendin. Ayrıca beraber içki içtiği tek insan da sendin. İkinizi haftalar boyu her gece bir bardan diğerine takip ettim. Sonra kendisinden bir şeyler saklamayı hiç beceremediğim Gall ne yaptığımı öğrenmek istedi. Ona anlattığımda bana mankafa olduğumu söyledi. Eğer bir polisi rahatsız edip hayatımı mahvetmek istiyorsam bunu yapabileceğimi ama buna ortak olmayacağını söyledi. Beni arazisinden kovdu ve bir daha gelmememi söyledi.”

Ellerini iki yana açtı. “Uçmayı Moody’den nefret ettiğimden çok daha fazla seviyordum. İntikam alma planımı bir tarafa bıraktım. Bu amatör izleme işinden tek elde ettiğim Moody’nin sadece tek bir arkadaşı olduğunu öğrenmek oldu.” Başını Haymaker’a çevirdi. “Biri onun nerede olduğunu biliyorsa bu ancak sen olabilirsin.”

Adam ellerini cepli şortunun bacaklarında yukarı aşağı gezdirdi. “Ona neden ulaşmak istiyorsunuz?” Bellamy’ye bakarak, “Kitabında ondan zaten bahsetmişsin. Avuçlarına çaktığın çivileri daha derine mi sokmak istiyorsun?” dedi.

“Kitabım için onunla röportaj yapmak istemiştım ama onu bulamadım,” dedi Bellamy. “Elimden geldiğince doğruları yazmaya çalıştım. Genç kızlık çağına adım atmaya hazırlanan bir kızın bakış açısından olduğu kadar elbette. Dedektif Moody’ye çamur atmak niyetinde değildim. Neden

böyle bir şey yapayım? Kız kardeşimi öldüren kişiyi yakalayıp hapse atılmasına yardımcı olmuştu.”

“İşte kendin söylüyorsun,” dedi Haymaker ellerini koltuğunun kollarına vurarak. “Konu kapanmıştır.”

“Hayır kapanmadı,” dedi Bellamy. “Eğer ona ‘oyun oynadığımı’ düşünüyorsanız olmaz. O da böyle düşünüyor, değil mi?”

“Onun ne düşündüğünü bilmiyorum.”

“Yalan söylüyorsun,” dedi Dent.

Bellamy onu uyarır gibi elini dizine koydu ve daha az saldırgan bir sesle, “Moody de böyle mi düşünüyor, Bay Haymaker? Eğer öyleyse bunu düzeltmek şansını elde etmek istemez mi?” dedi.

“Asla olmaz. Seninle konuşmaz.” Haymaker kararlı bir şekilde başını salladı.

“Nereden biliyorsun?”

“Çünkü bunun hakkında benimle bile konuşmuyor ve bu ukalanın da dediği gibi ben onun en iyi... hatta tek arkadaşıyım.” Dent’e ters bir bakış attı. Dent tepki vermedi. Bellamy onun yol alamadığı yerde yol alıyordu; bu yüzden meydana ona bırakmıştı.

Bellamy, Haymaker’a, “Onunla bu konu hakkında konuşmaya çalıştın mı?” diye sordu.

“On sekiz yıl boyunca hem de. Ne olduğunu bilmiyorum ama tek bildiğim Dale’in o çocuk hapisanede öldürüldükten sonra eskisi gibi olmadığı. Bu olay olduktan sonra bir ay boyunca sarhoş gezdi ve sonra bir gün gelip bana görevinden,

aillesinden ve Austin'den ayrılacağını söyledi. Hepsi bu kadar.”

“Ama hâlâ iletişimsiniz, değil mi?”

Adam bacaklarını oynattı, kafasını kaşıdı ve bildiklerinin ne kadarını söylemesi gerektiğini düşündü. Dent'e bakışları düşmancaydı ama Bellamy'nin sakın bakışları onu ikna etti.

Derin bir nefes alıp, “Telefonla konuşuyoruz. Arada sırada, düzenli değil. Çoğunlukla telefonu açmıyor ve mesaj bıraktığımda beni geri aramıyor. Onun için endişeleniyorum. Sağlığı iyi değil. Göğsü hırıldıyor...” dedi.

Dent, “Bu çok kötü,” diyerek onun sözünü kesti. “Nerede yaşıyor?”

“Bilmiyorum.”

Dent odada etrafına baktı. “Yakınlarda bir yerde torna-vida var mı?”

Haymaker, “Size nerede yaşadığını bilmediğimi söyledim!” diye bağırdı. “Yemin ederim bilmiyorum. Gözlerimi bile oysanız size nerede olduğunu söyleyemem.” Sonra çenesini meydan okur gibi havaya kaldırdı. “Yan evde oturduğunu bilseydim bile söylemezdim çünkü Dale sizinle konuşmak istemezdi. Buraya gelerek zamanınızı boşa harcadınız.”

Dent ve Bellamy bakıştılar. İkisi de ona inanıyordu ama bundan sonra hangi adımı atmaları gerektiğini kestiremiyorlardı.

Sonra Dent birden uzanıp adamın önündeki sehpa-duran ceptelefonunu aldı.

Haymaker birden koltuğundan fırladı. “Hey!” Telefonu

Dent'in elinden almaya çalıştı.

Dent telefonu onun ulaşamayacağı uzaklıkta tuttu. "Moody'nin telefon numarası burada, öyle değil mi? Onu ara ve onunla konuşmak istediğimizi söyle. Ona bunun iyi bir fikir olabileceğini düşündüğünü söyle. Bu ona araştırmalarının sonucunu doğrulama fırsatı verecektir."

"Onun hiçbir şeyi doğrulaması gerekmiyor."

"O zaman bize bunu gösterebilir." Dent içinden gelen bir önseziyle, "En azından Rupe Collier'le birlikte Allen Strickland'in davasını nasıl ele aldıklarını açıklayabilir," diye ekledi.

Haymaker'ın gözleri ikisi arasında gelip gidiyordu. "Elinizde onlara karşı hiçbir şey yok."

"Demek entrikalar dönmüştü?" dedi Bellamy.

"Ben öyle bir şey demedim," dedi adam tükürür gibi. "Benim ağzımdan çıkmayan şeyleri söylemişim gibi yapmayın lütfen."

"Senin söylediklerinle ilgilenmiyoruz, Haymaker. Moody'yle konuşmak istiyoruz." Dent pis bir şekilde sırttı. "Bazı kuralları esnettiyse ona ruhunu temizleme fırsatı sunuyoruz. Öldüğünde cehennem yerine cennete gidecek. Bu herkes için en iyisi."

"Arayın onu, Bay Haymaker," dedi Bellamy yumuşak bir sesle.

Adam sessizce bunu biraz düşündükten sonra teslim olur gibi elini uzattı. "Tamam. Bunu düşüneceğim."

Dent, "Beş saniyen var," dedi.

“Bakın, yarın yine gelin...”

Dent yarışma programlarındaki ikaz seslerine benzer bir ses çıkardı. “Yarına kadar bekleyemez.”

“Neden?” Haymaker, Bellamy’ye baktı. “Bu aceleniz neden?”

“Onu bir an önce görmek için kendimce sebeplerim var. Arayın onu.”

Eski polis kıpırdanmaya başladı.

“Zaman doldu.” Dent parmağını ekranda kaydırды. “Onu sen ararsan ona tavsiyede bulunan bir arkadaş olacaksın, ama ben ararsam ona ihanet eden bir dost olursun. Sen karar ver.”

Steven ekranda arayan kişinin ismini görünce William’ a, yerine bakmasını işaret etti ve restoranın kalabalık mutfakının ardındaki nispeten sakın ofise geçti. Oraya ulaştığında telefon çalmayı bırakmıştı, onun için geri aradı. Olivia ilk aramada açtı.

“Hemen açamadığım için özür dilerim anne. Howard mı?”

“Hâlâ hayata tutunmaya çalışıyor.”

Steven annesinin boğuk sesinden, ağladığını anladı.

“Ben de öyle,” diye ekledi Olivia titrek bir sesle. “Bazı anlarda bilinci tamamen açık oluyor, sonra bilincinin yarı açık olduğu bir durumda oluyor. Bu beni dehşete düşürüyor. Onun bu durumdan hiç çıkamayacağını düşünüyorum. O kadar yaşlı ve çelimsiz görünüyor ki, onun benim Howard’ı

m olduğuna inanmakta güçlük çekiyorum.”

“Tanrım, bunun senin için ne kadar zor olduğunu biliyorum.” William ölüyor olsaydı dünyasının yıkıldığını hissederdi ve bunu durdurmak için hiçbir şey yapamazdı. “Bununla tek başına başa çıkmak zorunda olmana çok üzülüyorum.”

“Bellamy dün gece buradaydı,” dedi. Steven bir şey söylemeyince yumuşak bir sesle, “Seni görmeye geldiğini biliyorum, Steven. Bana söyledi. Howard’ın durumunu düşününce onun o kadar uzağa gitmesine çok şaşırmıştım. Howard dün gece onunla konuşmayı çok istiyordu.”

“Eminim onu her gördüğünde bunun son kez olmasından korkuyordur.”

“Kesinlikle. Bu yüzden de neden onu gönderdiğini anlayamıyorum.”

“Öyle mi yaptı?”

“Burada sadece bir saat kaldı. Howard’la en fazla on beş dakika falan geçirdi. Sonra Dent’le birlikte gittiler.”

“Dent hâlâ onun yanında mıydı?”

“Buraya onu o getirmişti.”

“Oldukça iyi anlaşıyor gibi görünüyorlar.”

“Maalesef öyle. Onun ne düşündüğünü anlamıyorum.”

“Muhtemelen o da tıpkı Susan gibi onun harika bir erkek olduğunu düşünüyordur.”

Olivia buna cevap vermedi. Bu fikirden rahatsız olmuş olmalıydı ve bu imaların üzerinde düşünmek bile istemiyordu.

“Dün gece Austin’e geri uçtular,” diye devam etti. “Neden bu kadar acele ettiğini bilmiyorum. Ya da en azından neden yarın sabaha kadar kalmadığını.”

“Ona sordun mu?”

“Bana Howard’ın onu bir şey yapmak için gönderdiğini söyledi ama ısrar ettiğimde kaçamak cevap verdi. Howard’a sorduğumda o da önemsiz bir şey gibi geçiştirdi.”

“O zaman...”

“Ama bence benden bir şey saklıyorlar. Korkuyorum.”
Olivia ağlamaya başladı.

“Anne, bunu kendine yapma. Olmayan şeylerden anlam çıkarıyorsun. Yorgunsun ve yıprandın. Senin durumunda, kim olmazdı ki zaten?”

“Herkes konuyu geçiştiriyor.”

“Hangi konuyu?”

“Bilmiyorum!” dedi. “Espriyi anlamayanın sadece ben olduğumu hissediyorum. Senin ve Bellamy’nin birbirinizden uzaklaşmanızdan nefret etmişim. Yeniden bir araya gelmenize çok sevindim. Peki ama ölmekte olan babasını bırakıp seni görmeye gelmesinin sebebi neydi? Ne konuştunuz?”

“Hayatlarımızı konuştuk. William’la tanıştı. Ona restoranları anlattım ve kitabının başarısı için tebrik ettim. Bunun gibi şeyler.”

“Bana neden yalan söylüyorsun, Steven? Bellamy bana seninle o Anma Günü hakkında konuşmak için oraya geldiğini anlattı.”

Steven başını önüne eğdi ve burun kemiğini canı yanana

kadar sıkı. “Peki, tamam. Bellamy olayları benim hatırladığım şekliyle dinlemek istedi çünkü görünüşe bakılırsa hatırlamadığı şeyler var.”

“Onun bu takıntısını anlamıyorum. Gerçekten anlamıyorum. Yaşananlar tarih oldu artık.”

“Onun için değil. Hâlâ son derece güncel.”

“Bunun bizlerden herhangi biri için sağlıklı olduğunu düşünüyor musun?”

“Hayır.”

“Peki o zaman ona ne dedin? Ona şeyi söyledin mi?”

“O gün Susan’a pezevenklik yaptığımı mı?”

“Bu ne kadar korkunç bir söz! Hem kendin hem de üvey kız kardeşin için.”

“Sen nasıl ifade ederdin?”

“Bu kadar kaba değil.”

“Bellamy’ye bundan hiçbir şekilde bahsetmedim.”

“Bahsetmen için sebep yoktu. Kızlar ve erkekler var oldukları günden beri aracı kullanırlar. Susan, Allen Strickland’le dans etmek istiyordu ve senden bu mesajı iletmeni istedi. Bu, trajik sonuçlar doğurdu ama o anda masum bir hareketti. Tipik bir genç kızın yapabileceği bir şeydi.”

Ama Susan tipik bir genç kız değildi ve asla masum olmamıştı.

Annesiyle ve Howard’la çoğu geceler yatak odasında olanları hiç paylaşmamıştı ama mangal partisinde olanları anlatmıştı.

“Tüm bu olanlar zararsızsa o zaman neden Howard’la bunu polisten gizlememi istediniz?” diye sordu Steven.

“Tek söylediğimiz, eğer onu sorguladıklarında Allen Strickland bundan bahsetmezse senin de gönüllü olarak anlatmamandı. Bunun olayla ilgisi yoktu.”

“Dedektif Moody buna katılmayabilirdi.”

Kesinlikle Susan’ın ne kadar manipülatif olduğunu bilmek isteyecek ve Strickland’le bir araya gelişlerini ayarlayanın o olup olmadığını soracaktı.

“Orada, mavi gömlekli. Uzun bıyıkları olan hödüğün yanında duruyor Sanırım kardeşler. Doğru olanı davet ettiğinden emin ol. Salyaları akan o ahmak buraya gelmesin de.”

“Onlara bir şey söylemeyeceğim.”

“Steven...”

“Onunla dans etmek için bu kadar yanıp tutuşuyorsan siktir git kendin sor ve beni de rahat bırak.”

“Steven siktir dedi. Steven siktir dedi.”

Onun alaycı şarkısı kızgınlıktan köpürmesine neden oluyordu. Susan bunun farkındaydı ve bunu kullanıyordu.

“Bunu yapmayacağını söylüyorsun çünkü korkuyorsun.” Susan, Steven’a doğru yaklaştı ve dudaklarını kulağına yapıştırıp fısıldadı. “Ama ben istediğini biliyorum. Benimle istediğini biliyorum. Şu anda istediğini biliyorum.”

Ondan uzaklaşmaya çalıştığında Susan onun yolunu kesti. “O çocuğa gidip kendisiyle dans etmek istediğimi söyleyeceksin yoksa Olivia’ya ve babama Dent’i kiskandığını ve ben çıplakken odama gelip bana tecavüz etmeye çalıştığını söylerim.”

“Tecavüz etmek mi? Bu çok komik.”

“Kime inanırlar sanıyorsun?” Susan ona her türlü kurnazlığı yapacağını hissettiren bakışlarla baktı. Steven bunu yapabileceğinden emindi.

Steven, Susan’a duyduğu nefretle içi yanarken onun adına Allen Strickland’e yaklaştı.

Annesi sanki aklını okumuş gibi yumuşak bir sesle, “O çocuk bütün gün onu izliyordu, Steven. O ve erkek kardeşi. Allen önünde sonunda cesaretini toplayıp senin yardımın olmadan da onu dansa davet edecekti.”

“Mümkün ama yine de bir gerçek var ki, ona ben yardım ettim.”

“Lütfen buna takılıp kendini üzme. Bellamy’nin kitabından uzaklaşmadan bunları aklından çıkarmanın çok zor olduğunu biliyorum. Kitap her yerde. Hatta hastanedeki hediye eşya dükkânında bile satılıyor.”

“İş işten geçti anne.”

“Tanıtım yapmayı bıraktığında ortalığın sakinleşeceğini düşünmüştüm ama tam aksine yine o magazin gazetesinin ilk sayfasındayız. Dent Carter yeniden hayatımıza girdi. Bellamy takıntılı bir kadın oldu ve içimden bir ses Howard için halletmekte olduğu gizli görevin bununla bir ilgisi olduğunu söylüyor.”

Annesi yeniden ağlamaya başlamadan Steven araya girdi. “Anne, şimdiye kadar Howard senin haberin olmadan sadece harika bir hediye almış ya da abartılı bir tatil planlamıştır. Eğer Bellamy’ye gizli bir görev verdiyse o zaman bu senin daha fazla üzülmemen için olmalı.”

“Ama ben zaten üzülüyorum, Steven.”

“Kanser çok acımasız.”

“Bu gizli alaycılık da öyle.”

“Gizli alaycılık mı?”

“Howard’la benim neredeyse mükemmel bir hayatımız oldu. Sadece tek bir trajik olayla lekелendi. Şimdi beraber geçirdiğimiz zaman sona ermek üzereyken Susan’ın cinayeti yine herkesin aklında.” Sesi titredi. “Peki neden?”

Steven alçak sesle, “*Alçak Basınç,*” dedi.

17. BÖLÜM

Dent ve Bellamy havaalanına geldiklerinde eyalet senatörünün uçağı pistte hazırды.

Gall, Dent'in zedelenmiş yüzüne bakıp kaşlarını çattı. "Kim yaptı bunu?"

"Acımıyor."

"Onu sormadım."

"Olivia'yı arayacağım. Bana müsaade." Bellamy hangara gidip telefonunu çıkardı.

Dent uçağı işaret etti. "Bize uçağı vermesi çok kibar bir davranış. Hem dün gece hem de bugün."

"Sana söyledim. Alışmanı istiyor. Bu sabah erken saatte aradı ve uçağı beğenip beğenmediğini sordu. Uçağı çok sevmeni ve böylece onunla çalışmaya karar vermeni umuyor." Purosunu ağzında sıkıştırdı. "Tabii seni şimdi görecektir olsa fikrini değiştirebilirdi."

"Şimdi olmaz, Gall."

Dent onun yanından geçip hangara, kendi uçağına doğru

yürüdü. “Tamirat nasıl gidiyor?”

“Yedek parçalar sipariş edildi. Bazıları haftanın sonuna doğru geliyor, diğerlerinin gelmesi daha uzun sürecek.”

Dent uçağının kanadına dokundu, sonra bilgisayara doğru yürüyüp oturdu. “Marshall havaalanını kontrol ettin mi?”

“İki tane pist var. Bir tanesi bin beş yüz metre. Yeterince uzun.”

Bellamy’yle ikisi Haymaker’ın evinden ayrıldıklarında Dent, Gall’i aramış, senatörün uçağının uygun olup olmadığını sormuş ve uygunsuz uçuş için hazırlamasını istemişti. Ayrıca Teksas’ın doğusunda, Austin’den üç yüz mil uzaktaki eyalet havaalanlarına bakmasını söylemişti.

Dent uçuş öncesi rutin işlerini yaparken Bellamy de hangarın beton zemini üzerinde, kulağında cepte telefonuyla bir o tarafa bir bu tarafa yürüyordu. Olivia’yla konuşmaları hiç bu kadar uzun sürmezdi.

Uçuş planını doldurduktan sonra Bellamy’ye gitmeye hazır olduklarını işaret etti. Bellamy telefonu kapattı ve iki milyon dolarlık uçağın tuvaleti çok daha güzel olmasına rağmen hangarda bulunan tuvalete gitti. Büyük ihtimalle uçuş sırasında kullanmayacaktı zaten.

Dent, Gall’e kaba davranmasının ardından aralarını düzeltmek için yaşlı adamın çalışmakta olduğu tezgâha ilerledi. “Bu kadar kısa sürede yardımcı olduğun için teşekkürler.”

Gall ona baktı ve bu ani seyahatle ilgili bir açıklama bekledi. Dent, Gall’in bunu hak ettiğini düşünüyordu.

“Marshall’dan Caddo Gölü’ne gideceğiz. Orası şeye yakın...”

“Neresi olduğunu biliyorum.” Gall purosunu sinirli bir şekilde çiğnedi. “Balık tutmaya mı?”

“Bir anlamda evet. Şu anda emekli olan Dedektif Moody gölün yakınında yaşıyor. Bizimle görüşmeyi kabul etti. Bununla ilgili senden tek kelime itiraz duymak istemiyorum.”

Gall purosunu çiğnemeyi bıraktı ve ağzından çıkarıp çöp tenekesine doğru fırlattı ama kıl payı ıskaladı. “İtiraz,” dedi tiksintiyle. “Biraz aklını başına getirmeme ne dersin? Bugünlerde biraz eksik kalmış gibi görünüyor. Hayatını neredeyse mahveden o ailenin bir parçası olan o kadınla karşılaştığın günden beri aklın başında gibi davranmadın zaten. Bu sabah Rocky gibi ortaya çıktın. Seni öldürmeye yemin etmiş bir adamı görmeye gidiyorsun. Silah taşıyorsun ve ben buna itiraz etmemeliyim, öyle mi?”

“Silah taşıdığımı nereden biliyorsun?”

“Şu ana kadar bilmiyordum. *Tanrım!* Moody’yle buluşmaya giderken yanma silah mı alıyorsun?”

“Sakin olur musun? Onu vuracak değilim. Sadece konuşacağız. O artık benim için bir tehdit değil. Yaşlı, sağlığı bozuk, söylenenlere bakılırsa bir ayağı çukurda.”

“Bütün bunları nereden biliyorsun?”

“Kaynaklarım var.”

“Kaynakları varmış,” diye homurdandı Gall. Çenesiyle Dent’in yüzündeki yaraları işaret etti. “Seni kim dövdü?”

“Seni hakkında uyardığım o maganda.” Gall’e adamın saldırısını kısaca anlattı.

“Bıçak yarası çok derin mi?”

“Çok değil.”

“Doktora gittin mi?”

“Bellamy yarayla ilgilendi.”

“Demek bunu yapmak için yeterli bilgisi var.”

“O kadar da kötü değildi, Gall. Yemin ederim.”

“Polise bildirdin mi?”

Dent başını salladı. “Haber olacağından korktuk. Van Durbin’in dün gece benim dairemi gözlemesi yeterince kötüydü. Üstelik bıçaklı saldırıdan haberi bile yoktu.”

“Van Durbin onu senin dairende gördü mü?”

“Fotoğraf bile çekti.”

Gall’in çatık kaşlarına bakılacak olursa anlattıklarının hiçbiri hoşuna gitmemişti. “Magandaya dönecek olursak, kim olduğu belli mi?”

“Allen kardeşi Ray Strickland olabilir ama bu sadece bir tahmin.”

“Neden senin peşine düşsün?”

“İntikam almak istiyor olabilir.” Dent omuz silkti. “Bellamy’yle aklımıza gelen bu oldu.”

“Bellamy ve sen.” Gall, Dent’in askerden ayrıldığından beri duymadığı bir küfür etti. “Dent, bunu neden yapıyorsun?”

“Sana neden olduğunu söyledim.”

“Adını temize çıkarmak. Tek seferde ve sonsuza dek.

Tamam, bunu anlıyorum ama hayatın yeterince boktan değil mi? Bir de üstüne tüy dikmen mi lazım?” Dent’e kendini savunmak için zaman vermedi. “Öldürülebilirsin. Öldükten sonra ismini temize çıkarmanın ne anlamı var ki? Ona gelince, bilseydi seninle işbirliği yapmak ister mi sanıyorsun?”

“Biliyor.”

Gall, Bellamy’nin sesini duyunca arkasını döndü ve onun orada durduğunu gördü.

“Onun Susan öldürülmeden hemen önce parkta olduğunu ve tartıştıklarını biliyorum. Onları gördüm. Anılarımın kayıp parçası dün akşam ateşli bir tartışma sırasında geri geldi.”

Gall sesli bir şekilde yutkundu ve birden söyleyecek söz bulamaz oldu. “Şey...”

Bellamy gülümsedi ve elini uzatıp tulumunun koluna koydu. “Dent’i korumak için yalan söylediğini biliyorum. Sırrın güvende.”

“Moody’ye söylemeyecek misin?”

“Onun bize anlatacaklarını daha çok merak ediyorum.”

“Bunu demişken,” dedi Dent, “eğer bir an önce gitmezsek fikrini değiştirip bizi görmekten vazgeçebilir.”

Dışarı çıktılar. Uçağa binmeden önce Dent, Gall’i bir kenara çekti. “Şu maganda her kimse niyeti ciddi. Arkanı kolla, Gall.”

“Beni merak etme, Ace.”

“Etmiyorum, kendim için endişeleniyorum.”

“O niyeymiş?”

“Bellamy’ye yaptıkları için ona zarar vermeyi düşünüyorum. Eğer senin canını yakarsa onu öldürmek zorunda kalacağım.”

“Bu kadar uzun süredir kiminle konuşuyordun?”

Bellamy, Dent’in kokpitte oturma davetini kabul etmişti. Kulaklıkların rahatsız oluşundan şikâyet etmesine rağmen yine de iletişim kurabilmeleri için takmıştı.

Ufka bakarken içini çekti. “Dexter. Temsilcim. Telesekreterime yirmiden fazla mesaj bırakmış. Sonuncu mesajında onu aramazsam Brooklyn Köprüsü’nden atlayacağını söylemiş, ben de aradım. “

“Evet?”

“Dün Van Durbin’in köşesinde yazdıklarını okumuş. Bu da kitaba yeniden bir ilgi yaratmış. Yeniden ortaya çıkıp tanıtımı desteklememin iyi olacağını düşünüyor. Hayır dedim. Ben bir şey yapmadan da kitap en çok satanlar listesinde iki sıra yükseldi. Dexter biraz medyada görünürsem daha da yükseleceğini ve uzun süre orada kalacağını söylüyor. Kitabın film hakları da daha tatlı olurmuş. Vesaire vesaire. Yine empatiyle hayır dedim.”

“Nehirde cesedini arayacaklar mı?”

Bellamy güldü. “New York’tan ayrıldığımda beni Empire State binasından atlamakla tehdit etmişti. Henüz atlamadı.”

Dent bir hava sahasından diğerine geçtiklerinde hava

trafik kontrolörleriyle mesajlaştı. Kokpit kontrolleri Bellamy için Neptün'ün yüzeyi kadar yabancıydı.

İşi bitince Bellamy, “Her şeyin ne işe yaradığını nasıl öğrendin?” diye sordu.

“Öğrendim çünkü yerçekimine büyük bir saygım var. Yer daima aşağıda seni kendine çekmek için hazır bekler. İnsanın aklında tutması gereken en önemli şey.”

“Kazalar neden pilot hatası olarak düşünülür?”

“Çünkü son hatayı onlar yapar ve öldüklerinde kendilerini savunmaları ya da davranışlarını açıklamaları mümkün değildir.”

“Bu korkunç bir haksızlık, öyle değil mi?”

“Öyle olabilir, evet. Pilotlar da hatasız değildir. Yanlış yaparlar ama uçaklar bir dizi hata ya da terslik sonucu meydana gelir. Bunlar üst üste gelir ve kokpitteki ekip bunlarla uğraşmak zorunda kalır. Daha önce İsviçre Peyniri Modeli diye bir şey duydun mu?”

“Sanırım duydum ama hatırlatırsan iyi olur.”

“Uçağın düşmesi gibi bir felaket olması için bunu hazırlayan bir dizi olay olması gerekir. Bu etkenleri üst üste dizilmiş İsviçre peyniri dilimleri olarak düşünebilirsin. Eğer deliklerin bir tanesi diğerleriyle aynı hizada değilse olayların sırası değişir ya da engellenir ve böylece bir felaket önlenmiş olur.”

“Peki ama ya delikler aynı hizaya gelirse?”

“Felaket için kapı aralanmış demektir.”

“Pilotun hatası peynirdeki son deliktir.”

Dent başıyla onayladı. “Bir uçak teknisyeni karısıyla kavga etti diyelim. Dışarı çıktı ve sarhoş oldu. Ertesi gün iş yerinde akşamdan kalma durumda. Uçuş öncesi kontrolde co-pilot kahvesini elektronik panele döker, bunun sonucunda kısa devre olur.

Bunu rapor eder, teknisyen çağrılır. Gelip değiştirmesi gerekiyordur. Adam kendini iyi hissetmiyordur, şimdi baskı altındadır. Zamanın azalmakta olduğunu bilir. Uçağın içindekiler gecikmeden dolayı homurdanmaya başlamıştır. Bunun üstüne hava da bozmuştur. Uçağı fırtına bastırmadan uçurmak isterler. Böylece ne yolcular ne de uçak personeli uzun saatler orada tıkilıp kalacaktır.

Panel değiştirilir. Teknisyen imzasını verir. Kaptan ve co-pilot fırtınanın farkındadır ama daha önce bunu çok yaşamışlardır. Kule uçuş izni verir, radarı son kez kontrol eder ve yola koyulurlar. Bin fit yükseklikte ağır bir türbülansa kapılırlar. Kurtulmak isterlerken sistem onlara sola dönmelerini söyler. Kaptan denileni yapar ama uçak dönerken yıldırım çarpar. Aslında kazaya neden olan bu değildir ama işleri çetrefilli hale getirebilir. Uçak artık türbülansın içindedir, yoğun yağmurdan sıyrılmaya çalışmaktadır. Gece olmuştur çünkü panel değişimi nedeniyle gecikme yaşanmıştır. Sonra...” Dent daha dramatik bir etki yapmak için sustu ve Bellamy’ye baktı.

“Sol motor için yangın alarmı duyulur ve kırmızı ışıklar yanar. Kaptan hemen tepki verir ve 727 ile uçtuğu yıllar boyunca öğrendiği şeyi yapmaya başlar. Yangın uyarısı kolunu

kaldırır ve o motoru devredışı bırakır. Bilmediği şey yanlış bir uyarıya cevap vermiş olduğudur. Üzerine kahve döküldüğü için bu uyarıyı vermiştir. Hem pilotlar hem de teknisyen bunu atlamıştır. Türbülans ya da yıldırım çarpması bunu tetiklemiştir. Kaptanın var olmayan bir sorunu çözmek için verdiği hızlı tepki yeni bir sorun yaratmıştır. Uçak zaten sola dönmüştü. Ölü bir motora dönemezsin çünkü diğeri daha sert bir dönüşe neden olur. Kanatlar hızla dikey konuma gelir. Uçağın burnu öne doğru eğilir. Uçak lanetlenmiştir. Uçaktaki herkes ölür. Peki ama kazada kimi suçlarsın? Kaptan son hatayı yapmıştır ama kahvesini döken kişiyi ya da değiştirdiği paneldeki yangın uyarısı hatasını fark etmeyen teknisyeni suçlayabilir misin? Bir gece önce kafasını şişirip içki içmesine neden olan karısını suçlayabilirsin. Ona kendini köpek pisliği gibi hissettirdiği ve normalde olduğu kadar dikkatli olmamasına sebep olduğu için suçlayabilirsin. Ya da berbat hava ve yıldırım için Tanrı'yı suçlayabilirsin. Olayların gelişimi felaketle sonuçlanmış olabilir ama buna neden olan faktörlerden birini ortadan kaldırırsan asla meydana gelmeyebilirdi.” Durdu ve omuz silkti. “Bu basit ve uzman olmayan birinin açıklaması ama işin özünü anlamışsındır.”

Bellamy duraksadı ve sonra, “343 numaralı uçuşta ne oldu?” diye sordu.

Dent başını çevirdi ve bir süre ona baktı. “Biraz önce sana anlattım.”

* * *

Çakıllı yol sık selvi ağaçlarının arasından uzanıp Dale'in kulübesine ulaşıyordu. Arabalarının sesini daha onları görmeden duymuştu.

Haymaker'ın sözünü dinleyip onları görmeyi neden kabul ettiğini bilmiyordu. Telefonu kapatmalıydı. Zaten en başından Haymaker'm telefonunu hiç açmamalıydı ama açmıştı ve arkadaşının söylediklerinde kulağa mantıklı gelen bir şeyler vardı.

Haymaker sözlerini bitirirken bir röportajın hem zihnine hem de bedenine iyi geleceğini söylemişti. Dale, Bellamy'yi telefona vermesini istediğinde Haymaker'ı şaşırtmıştı.

Telefonda fazla konuşup vakit kaybetmediler. Bellamy ona en yakındaki havaalanının adını sordu. Dale söyleyince de görüşmek için geldiklerinde onları kabul edip etmeyeceğini sordu.

“Hayır, araba kiralayın. Kalemin var mı?” diye sordu Dale. Havaalanından evine nasıl geleceklerini anlatırken, “Tek başına gel,” demişti.

“Dent Carter da benimle olacak.”

“Sadece seninle konuşurum.”

“Dent benimle olacak.”

Taviz vermiyordu. Bunu onları kabul etmek için tek şartı olarak öne sürebilirdi ama Dent söylemiş olduğu gibi onu öldürmeye kararlıysa bunu kızın önünde yapmayacağını anladı.

O anda nerede olduğunu bilenler sadece ikisiydi. Bu, içini kuşkuyla doldurmaya yetiyordu. Artık fikrini değiştirmesi için çok geçti. Araba çakılların üzerinde fren yapıp durdu.

Moody verandasından onları izledi. Bellamy arabayı kullanan Dent'ten daha hevesli görünüyordu. Dale gözlükleri altında delikanlının –adamın– gözlerinin jilet gibi keskin olduğunu tahmin edebiliyordu. Düşmanlık etrafım bulut gibi sarmalamıştı.

Bellamy daha az temkinliydi. Ne kadar yıkık dökük olduklarını fark etmeden merdivenleri çıktı ve çekinmeden elini Dale'e uzattı. El sıkıştılar.

“Bizi görmeyi kabul ettiğiniz için teşekkürler,” dedi Bellamy.

Dale başını hafifçe sallarken ağır ağır merdivenleri çıkmakta olan Dent'ten gözlerini ayırmadı. Düşmanca bakıştılar.

Bellamy kolundaki sivrisineği kovaladı. “İçeri girsek iyi olacak,” dedi. Dale arkasını döndü ve aşırı yüksek bir sesle gıcırdayan kapıyı açtı. Dale'in algıları onların gelişinden beri çok açılmıştı. Zekâsına güvenmesi ve çevresinde olanlara dikkat etmesi gerekmediğinden beri ne kadar tembelleşmiş olduğunu fark etti. Oysa polislik yaptığı dönemde bu onun için çok doğaldı.

Dale, Dent'in yüzündeki yaraları inceledi. Bir günden eski olamazlardı. Dent karakterine uygun bir şekilde onlardan utanmıyordu. On sekiz yaşındayken de sert bir piçti. Ol-

gunlaşmak onu biraz olsun yumuşatmamıştı. Bu, Dale'i daha dikkatli olmaya itti. Kendisi yumuşamışken Dent sert ve bilenişti. Böyle bir durumda kavgayı kaybeden o olurdu. Temiz bir kavgada elbette.

Bellamy televizyonda görüldüğünden daha güzeldi. Gözleri daha derin bakıyordu. Teni ise kameraların aktarmadığı yumuşaklıktaydı. Çiçek kadar güzel kokuyordu. Dale'in içinden, aylardır yapmadığı gibi bir kadına dokunmak geldi. Bunu para ödemededen yapmayalı yıllar olmuştu.

Kendi seçtiğin bir yalnızlık bile olsa, ağızda metalik bir tat bırakıyordu. Tıpkı bir tabancanın mavi çelikten namlusu gibi.

Dent içeri girdiklerinde güneş gözlüklerini çıkardı ve gömleğinin cebine koydu. Dale, "Silahını da bırakabilirsin. Masaya bırak," dedi.

Dent kendisinin silah taşıdığını Dale'in nasıl anladığını ona sormadı. Dale onun bu sorunun ne kadar saçma olduğunu anladığını düşündü. Eski bir polis bunu anlardı. Dent arkasına uzanıp kemerine taktığı kılıfın içinden silahını çıkardı.

"Senin ardından, Moody." Dale'in sol elinde bacağına yapıştırarak tuttuğu silahı işaret etti.

Dale duraksayınca Bellamy, "Lütfen," dedi.

Dale, Bellamy'nin kocaman, anlamlı gözlerine baktı. Çocukken nasıl biri olduğunu hatırlatan tek özelliği gözleliydi. Sonra bakışları Dent'in bakışlarıyla buluştu. İkisi de yumuşamadı, sadece silahlarını aynı anda üstünde Dale'in

viski şişesinin, sigaralarının, çakmak ve kül tablasının durduğu televizyon sehpasının üzerine bıraktılar.

Başka sandalyesi olmadığı için sen yatağın üzerine oturabilirsin herhalde,” dedi.

Onlar gelmeden yatağı yapmakla uğraşmasa da olurdu. Yatak örtüsü garaj satışından aldığı bir şeydi. Lekeli çarşafı bile tam olarak örtmüyordu. Yırtık yüzeyinin altından görünen yaylar, konukları yatağın ucuna oturduğunda gıcırdadı.

Dale viski şişesini kavradı. “İçki?” diye sordu. Konuklar, başlarını hayır anlamında salladılar. “Ben içsem olur mu?” Onların cevap vermelerini beklemeden kendine doldurdu. Bir yudum aldı ve sigara yakmak için bardağı bıraktı. Derin bir nefes çektikten sonra koltuğuna oturup dikkatini onlara verdi.

Bellamy, Dent’e baktı. O bir şey demeyince Dale’in televizyonun üzerine bıraktığı kitabını işaret etti. “Okudunuz mu?” diye sordu Bellamy.

“Evet.”

“Ne düşündünüz?”

“Eleştiri mi istiyorsun? İyi bir yazarsın.”

“Olayları hatırladığınız gibi mi yazmışım?”

“Neredeyse.”

Dent oturduğu yerde kıpırdanmca yatak sallandı. “Bu bir cevap değil. Bu kadar yolu şirinlik yapman için gelmedik.”

Dale viskisinden kocaman bir yudum içti. “Buraya neden geldiniz?”

Bellamy ona doğru eğildi. “Bana Allen Strickland’ın suçlu olduğuna tüm kalbinizle inandığınızı söylemeniz için geldim.”

Dale onun gözlerinden bakışlarını dayanabildiği kadar uzun bir süre çekmedi, sonra yanan sigarasının ucuna baktı.

“Belki de onu benim öldürdüğümü düşünüyordur,” dedi Dent.

Dale, Dent’in bunu kendisini kızdırmak için söylediğini bildiği halde hemen parladı. “Öyle düşünüyordum, hâlâ da senin bunu yapabilecek kapasitede olduğunu düşünüyorum.”

“İstersen tornavidayı yine gözüme dayayabilirsin. Bakalım bu sefer itiraf edecek miyim?”

Bellamy, Dent’in adını alçak sesle söyleyerek onu uyardı.

Dent’i sorgularken kullandığı illegal taktikleri hatırlamak Dale’in boğazının düğümlenmesine neden oldu. “Sana bir an bile inanmadım. Sana ve o gün seninle olduğunu söyleyen işbirlikçine...”

“O gün uçmaya gittik.”

“Eminim gitmişsinizdir. Kanıtlayamadığım şey, ne zaman geri döndüğünüz.”

“Gall’in kayıtlarında var.”

“Kıçımın kayıtları. Defterine istediği zamanı yazabilirdi. Beni aptal mı sanıyorsun?”

“Hayır, senin akıllı biri olduğunu düşünüyorum. Rupe Collier’e bana karşı elle tutulur bir dava açamayacağını söyleyecek kadar akıllısın. İkiniz Allen Strickland’ın ceza al-

maya daha uygun bir aday olduğuna da bu şekilde karar verdiniz sanırım.”

Dale ayağa öyle hızlı kalktı ki neredeyse televizyon sehpasını deviriyordu. Devrilmeden önce viski şişesini yakaladı. Sonra sigarasını taşmakta olan kül tablasında söndürdü. Kapıya doğru yürüdüğünde Dent’in bakışlarını sırtında hissediyordu. Orada durup değişmeyen manzaraya dalgınca baktı.

Dale birden, ne kadar sıkıldığını fark etti. Üstelik sadece manzaradan değil. Ruhu ve bedeni yorulmuştu. Kelimenin tam anlamıyla tüm bunlardan ölümüne sıkılmıştı. Gençlerin dediği gibi, bitmişti. Bir şeyleri düzeltmeye çalışmak için çok geç kalmıştı ama en azından birazını telafi etmek için son bir fırsatı vardı ve bunu hemen orada kullanmaya karar vermişti.

“Şehrin kuzeyindeki Meksika restoranlarından birinde öğlen yemeği yiyordum. Haymaker, Allen Strickland’ın o sabah hapishane avlusunda öldürüldüğünü haber vermek için beni aradı. Allen üç defa bıçaklandıktan sonra yere düşmüştü. Her bir bıçak yarası farklı bir organa isabet etmişti. Bir dakikadan kısa bir sürede ölmüştü. Görünüşe bakılırsa kötü bir gruba bulaşmıştı...”

Sustu ve omzunun üstünden onlara baktı. “Onun yapışkan ve kavgalara karışan biri olduğunu kabul etmelisiniz. Hapishanede kendisi gibi olan adamlardan oluşan bir çeteyle tanışmıştı.” Dale yeniden önüne baktı. “Cinayeti hapishane-deki çetelerin yaptığı düşünülmüş ancak kimse dava edilmemişti. Her neyse, yemeğimi masada bırakıp çıktım ve midem tamamen boşalana kadar kustum. Bir süre daha bir şey çık-

masa da ögürdüm. Allen Strickland'ı son gördüğümde cezasının açıklanmasının ardından mahkeme salonundan çıkıyordu. Benim oturduğum yere doğru dönüp gözlerimin içine baktı ve, "Onu ben öldürmedim. Tanrı şahidimdir," dedi. Gerçekten suçlu olan pek çok kişinin masum olduklarına yemin ettiklerini yüzlerce kez duymuş olsam da Allen Strickland'e inandım. Yani Bayan Price onun kız kardeşinizi öldürdüğüne kesinlikle inanmıyorum. Asla inanmadım."

Dale derin bir nefes alarak yavaşça bıraktı. Bunu itiraf edince kendisini çok daha temizlenmiş ve arınmış hissedeceğini düşünmüştü ama öyle olmamıştı. Anlaşılan, bunun o kadar kolay olacağını düşünmesi saflıktı.

Odaya geri dönüp koltuğuna oturdu. Bardağını aldı ve içindeki tüm içkiyi bir anda içti. Yatağın üzerinde omuz omuza oturan iki kişi onu izliyordu.

İlk konuşan kız oldu. "Eğer onun suçlu olduğuna inanmadıysanız o zaman nasıl... neden...?"

"Jüriyi onu cezalandırmaya nasıl ve neden ikna mı ettim? Bir düzine iyi neden sayabilirim ama en önemlisi bunu başımızdan atabilmektir."

"Başınızdan mı?" dedi Dent.

"Rupe ve benim."

"O da mı kirli?"

Dale, Bellamy'nin tuhaf kelime seçimini duyunca gülümsedi. "Öyle de denilebilir. Sonuçta, tek şüpheliyle ortaya çıktık." Dent'e baktı. "Ama senin tanığın vardı. Buna inanmadık ama aksini de kanıtlayamadık. Tam da o sırada Allen

Strickland iyi bir fikir gibi görünmeye başladı. Lyston'lara, polis departmanına, herkese verdiğimiz sözü tutmayı ve bunu yapan kişiyi bulup cezalandırmayı çok istiyorduk. Bu büyük davayı elimizden kaçıramazdık. Yarım yüzyıldır ilk kez görülen şiddette bir kasırğa sırasında şirketin mangal partisinde öldürülen ünlü bir ailenin kızı vardı. Kız güzel ve zengindi. İç çamaşırı kayıp halde bulunmuştu. Rupe'un hakkını vermeniz gerek, o tam bir şovmandir. Ne zaman medyaya bilgi verse, her seferinde seks yemini de kullanıyordu.

Düşünceli bir şekilde devam etti. "Bence onun iç çamaşırını bulmadığımız için memnundu çünkü bu, halkın ilgisini davanın üzerinde tutuyordu. Cinayet iç çamaşırıyla mı işlenmişti? Şimdi neredeydi? Bulunacak mıydı? Tıpkı bir dizi film gibiydi. Bir sonraki bölümü izlemek için yarını bekleyin."

Ellerini yüzünde kaydırdı. "Rupe bir ara genç polislerden biri tarafından bulunacak ve böylece şüphe çekmeyecek şekilde bir iç çamaşırı yerleştirmeyi önerdi. Teşhis edilmeleri için ailesine gösterilecekti. Onlar bunun Susan'ın olduğunu inkâr edeceklerdi ama yine de iç çamaşırı kimde bulunduyorsa o kişi için durum pek de iç açıcı olmayacak ve onu bir koleksiyoncu gibi gösterecekti."

Bellamy, "Allen Strickland'in evine sahte delil mi yerleştirecektiniz?" diye sordu.

Dale'in bakışları elinde olmadan Dent'e kaydı. "Bu, olayın daha başındaydı."

Dent birkaç dakika Dale'e baktı ve sonra onun ne demek istediğini anladığında başını salladı. "Tanrım."

Dent ayağa kalktı ve odanın içinde vuracak bir şey ya da birini ararmış gibi dolanmaya başladı. Dale onun kendisini hedef alacağını düşündü ama Dent pencereye doğru yaklaştı ve omzunu pencerenin pervazına yaslayıp gölün hareketli sularına baktı. Dale, Dent'in gömleğinin bel kısmında kurumuş kan lekesi olduğunu fark etti.

Daha bir şey soramadan Bellamy, "Onu sevmedim," dedi.

"Kimi?"

"Rupe Collier'i. Dava sırasında bizimkilerle konuşup Susan'ı öldüren kişiyi uzun bir süre parmaklıklar ardına yolladığını söylediğinde sevmedim. Sonra kitabım için araştırma yaparken onu arayıp röportaj yapmak istediğimi söyledim. Pek çok kez randevu ayarladık, hepsini de son dakikada iptal etti. Sanırım sonunda bahane bulamadı ve on dakikasını bana ayırabildi. O şey..."

"Bana onun nasıl biri olduğunu anlatmana gerek yok," dedi Dale. "Çok iyi biliyorum." Sağ elinin parmaklarını esnetti. Eklemleri Rupe'un dişiyle çarpıştığı için yaralıydı ve acıyordu. Yine de bu acıdan dolayı memnundu. Keşke o orospu çocuğuna daha sert vursaydım diye düşünüyordu. "Sana boş şeyler anlattı, değil mi?"

"Boş ve faydasızdı," dedi Bellamy. "Sonunda bana davanın detaylarını unuttuğunu söyledi ve onunla konuşmak yerine, polisten bana dava dosyasını vermelerini istemeyi deneyebileceğimi söyledi."

Dale çenesini kaldırdı. Ne sormaya çalıştığı oldukça açıktı.

“Denedim,” dedi Bellamy. “Ne yazık ki dosya kaybolmuştu.”

“Bu doğru.”

“Biliyor muydunuz?”

“Rupe çok hırslı ve arkasını kollamakta başarılı biridir. O dosyayı ortada bırakacak hali yok,” dedi Dale. Sonra sandalyesinden kalktı. “Ben de arkamı kollamakta başarılı olduğum için her şeyin bir kopyasını almıştım.”

18. BÖLÜM

Bellamy ve Dent şaşkınlıkla birbirlerine baktılar. Sonra Moody'nin kulübesinin mutfak bölümüne gidişini izlediler. Burası soyulmaya başlamış formika bir tezgâhla ayrılmıştı. Dale fırını açıp içinden akordeon gibi açılan bir dosya çıkardı. Elastik şerit kalın bir lastik bantla değiştirilmişti.

“Bir gece çok sarhoşken onun orada olduğunu unutup fırını yakacağımdan korkardım,” dedi Moody ve dosyayı Bellamy'ye verdikten sonra sandalyesine oturup bir sigara yaktı. Sonra kendine bir içki daha doldurdu.

Dent yatağa, Bellamy'nin yanına oturdu. Bellamy lastik bandı çıkarıp kapağı açtı. Dosyanın içinde çok sayıda belge vardı. Kenarları kıvrılmış kâğıtlara göz gezdirirken farklı şeylerin kopyalarını gördü: resmi belgeler ve dokümanlar, elyazısıyla yazılmış çizgili defter sayfaları, kayıtlı sorguların dökümleri ve üzerine bir iki kelime yazılmış çok sayıda kâğıt parçası... Bunları ayırmak haftalar sürebilirdi.

“Çok not aldım,” dedi Moody, “diğer dedektiflerin not-

larını da aldım. Her şeyi kopyalamak günlerimi aldı çünkü Rupe dosyayı ona geri vermem için ensemdeydi. Haymaker'ın davadan alınmayı talep edene kadar almış olduğu notlar da var.”

Dent başını kaldırıp Dale'e baktı.

“Tornavida olayı midesini bulandırmıştı,” dedi Moody.

“Onun görevden çekilmesi sana ne hissettirdi?”

“Beni kızdırmış olabilir ama bunu düşünecek zamanım olmadı,” dedi Moody. Dosyayı işaret etti. “Biraz meşguldüm.”

“Beni konuşturmaya çalışmakla meşguldün,” dedi Dent.

Moody geniş omuzlarını silkti. “Çoğunlukla katil erkek arkadaş ya da kurbana yakın olan biridir.”

“Babam ya da üvey kardeşim?” diye sordu Bellamy.

“Yakın erkek tanıdık kategorisine giren herkes.”

“Ama *babam*?”

“Bakın, işimi yaptığım için sizden özür dilemeyeceğim.”

Bellamy onun anlatmaktan vazgeçmesini istemediği için geri adım attı. “Allen Strickland'in neden hemen şüpheliler listesine girmediğini anlamıyorum. Kendi notlarınıza göre bile... yani en azından ben bunun sizin yazınız olduğunu sanıyorum.” Elindeki kâğıdı kaldırdı.

Dale başıyla onayladı.

Spiralli bir defterden koparılmış bir sayfaydı. Üzerine karalanmış notlarla doluydu. Çoğu şifreli stenografiyle yazılmıştı. Onları ancak Moody çözebilirdi ama yazıların ba-

zıları okunabiliyordu. Kırmızı bir kalemle bazı notların altı çizilmişti; bir isim ve yanında bir yıldız vardı.

Bellamy sayfaya göz gezdirdi. “Onları sorguladığınızda Allen Strickland adından bahseden tanıkların isimlerini yazmışsınız, öyle değil mi?”

Moody başını salladı.

“En azından bazıları Susan’la nasıl dans ettiklerini görmüş olmalı,” dedi. “Neden en başından beri baş şüpheli o değildi?”

Görünüşe bakılırsa, bu soru Moody’yi rahatsız ediyordu. Yarı kapalı duran kırıksık gözkapaklarının altında gözleri odanın içinde pek çok yere, bir Dent’e, bir Bellamy’ye dolaşıyordu. “Olabilirdi ama ilk önce sizinkilerle konuştum ve bana Dent’in ismini verip Susan’la o sabah yaptıkları tartışmayı anlattılar.”

“Ve ben de böylece senin listenin ilk sırasına yerleştim.”

“Evet ve seni listeden çizmeden önce de Allen Strickland’e geçmedim.”

“Allen da olası bir şüpheliydi ama o zaman da onun bu suçu işlediğini düşünmediniz, öyle değil mi?” dedi Bellamy. “Peki ama neden?”

Dale içkisinden bir yudum daha aldı.

“Neden?” diye tekrarladı Bellamy.

“Onu ilk sorguladığımda Susan’m onu reddettiğini, hatta denediği için bile onunla alay ettiğini söylemişti.”

“Ve buna inandınız mı?” diye sordu.

“Çoğunlukla bir erkek, özellikle de kadınların beğendiği

bir erkek reddedildiğini kolayca itiraf edemez, o yüzden onun doğru söylediğini anladım. En azından kısmen. Sonra bir de erkek kardeşi vardı.

Bellamy ve Dent bakiştılar.

“Ne oldu?” diye sordu Moody.

“Önce sizin söyleyeceklerinizi duymak istiyoruz,” dedi Bellamy. “Devam edin lütfen.”

Adam sigarasından bir nefes çekerek dumanı tavana üfledi. “Onları ayrı ayrı sorguladım. Allen’in erkek kardeşi – adı Ray’di– bana Allen’in Susan’la birlikte çadırdan ayrılırken aklında ne olduğunu bildiğini söyledi. Göz kırpıyordu. Ray geride kalmış ve biraz daha bira içmişti. Flört etmiş ve o da kendine birini bulmaya çalışmış ama hava kötüleşince endişelenmişti. Allen’in yapmakta olduğu şeye engel olmayı istemiyordu ama...”

“Ağabeyinin koruyucusu,” dedi Dent.

Moody sanki şerefine der gibi kadehini ona doğru kaldırdı. “Ray bize ormana doğru yürüdüğünü ama dönüş yolunda olan Allen’la patikada karşılaştıklarını söyledi.” Dosyayı işaret etti. “Onunla yaptığımız sayısız görüşmenin notları orada. Bunlardan birinde bana Allen’in çok kızgın olduğunu söyledi.”

“Bunu kabul etti mi?”

“Evet ama ağabeyini kızgın olduğu için suçlayamayacağını, çünkü kız kardeşinizin kahkahasını duyduğunu söyledi. Hatta onun arkasından, “Kızgın gitme, Allen,” diye seslenmiş ve eve gittiğinde onu düşünerek mastürbasyon

yapmasını tavsiye etmiş. Yani buna benzer şeyler.”

Bellamy nasıl tepki vereceğini görmek için onu izleyen Dent’in bakışlarını üstünde hissedebiliyordu. Yüz ifadesini kontrol altında tutmaya çalıştı.

“Her neyse, her iki kardeş de sorguları sırasında bana aynı şeyi anlattılar. Allen’ın Susan’ı ormanda kendisiyle alay ederken bıraktığını.”

“Bu anlatılanlar neden dava sırasında ortaya çıkmadı?” diye sordu Bellamy. “Dava ikinci derece delillere dayandırılmıştı. Bu güçlü bir makul şüphe ortaya koyardı.”

“Evet, koyardı. Allen’ın mahkeme tarafından atanan avukatı, Ray’in ifadesine çok umut bağlamıştı,” dedi Dale. “Onun için ifade verme sırası kendisine geldiğinde Ray ortalarda görünmediğinde eli kolu bağlanmıştı. Avukat tanığının nerede olduğunu bilmiyor ve tanık sandalyesine neden oturmadığı hakkında açıklama yapamıyordu. Kendini mahkemenin merhametine bıraktı ve duruşmanın öğle yemeğinden sonraya ertelenmesini talep etti. Böylece kendisi de tanığının nerede olduğunu araştırabilecekti. Rupe tavana zıpladı. Savunma avukatını jüriyi beraat kararı vermeye ikna etmek için karışıklık yaratmakla suçlayıp tam bir şov yaptı.” Moody alaycı bir sesle, “En iyi performanslarından biriydi,” diye ekledi.

“Ben o gün mahkeme salonunda değildim sanırım,” dedi Bellamy. “Bu olanları hatırlamıyorum.”

Dent, “Dur tahmin edeyim, hâkim talebi reddetti, değil mi?”

Moody başıyla onayladı. “Ve Ray hiç tanıklık yapmadı.”

“O gün neden mahkemeye gelmemiş?”

“Çünkü hastanedeymiş. Mahkemeye gelirken ciddi bir trafik kazası geçirmiş. İfade verebilecek hale gelmesi için günler geçmiş. İfadesi mahkemede okundu ama elbette canlı bir tanık gibi bir etki yaratmadı. Ray iyileşip hastaneden çıktığında ise her şey için çok geçti. Allen mahkûm edilmiş ve Huntsville’e gönderilmişti.”

“Tanrım,” diye fısıldadı Dent. “Aklını yitirmesine şaşır-mamak lazım.”

Moody doğruldu. “Ne?”

“Ray Strickland affetmedi ve unutmadı.”

Moody onun ne demek istediğini hemen anladı. Dent’in yüzünü işaret etti. “Bunu o mu yaptı?”

“Ona sırtını göster,” dedi Bellamy.

Dent ayağa kalkıp tişörtünü kaldırdı. Moody’ye son birkaç gündür olan olaylardan başlayıp önceki geceki saldırıya geldiler. “Artık bıyığı yok,” dedi Dent. “Standart dazlaklara benziyor.”

“Onun Ray olduğunu nereden biliyorsunuz o zaman?”

“Bilmiyoruz ama her kimse beni ve Bellamy’yi öldür-mek istiyor. İkimizin tek ortak noktası ise o Anma Günü.”

“Ve yazdığı kitap,” dedi Moody pek de kibar olmayan bir şekilde.

“Eğer Ray ise belki de kini Allen’m davasında tanıklık edemediğinde başladı,” dedi Bellamy. “Ağabeyini yarı yolda

yapmasını tavsiye etmiş. Yani buna benzer şeyler.”

Bellamy nasıl tepki vereceğini görmek için onu izleyen Dent’in bakışlarını üstünde hissedebiliyordu. Yüz ifadesini kontrol altında tutmaya çalıştı.

“Her neyse, her iki kardeş de sorguları sırasında bana aynı şeyi anlattılar. Allen’in Susan’ı ormanda kendisiyle alay ederken bıraktığını.”

“Bu anlatılanlar neden dava sırasında ortaya çıkmadı?” diye sordu Bellamy. “Dava ikinci derece delillere dayandırılmıştı. Bu güçlü bir makul şüphe ortaya koyardı.”

“Evet, koyardı. Allen’m mahkeme tarafından atanan avukatı, Ray’in ifadesine çok umut bağlamıştı,” dedi Dale. “Onun için ifade verme sırası kendisine geldiğinde Ray ortalarda görünmediğinde eli kolu bağlanmıştı. Avukat tanığının nerede olduğunu bilmiyor ve tanık sandalyesine neden oturmadığı hakkında açıklama yapamıyordu. Kendini mahkemenin merhametine bıraktı ve duruşmanın öğle yemeğinden sonraya ertelenmesini talep etti. Böylece kendisi de tanığının nerede olduğunu araştırabilecekti. Rupe tavana zıpladı. Savunma avukatını jüriyi beraat kararı vermeye ikna etmek için karışıklık yaratmakla suçlayıp tam bir şov yaptı.” Moody alaycı bir sesle, “En iyi performanslarından biriydi,” diye ekledi.

“Ben o gün mahkeme salonunda değildim sanırım,” dedi Bellamy. “Bu olanları hatırlamıyorum.”

Dent, “Dur tahmin edeyim, hâkim talebi reddetti, değil mi?”

Moody başıyla onayladı. “Ve Ray hiç tanıklık yapmadı.”

“O gün neden mahkemeye gelmemiş?”

“Çünkü hastanedeymiş. Mahkemeye gelirken ciddi bir trafik kazası geçirmiş. İfade verebilecek hale gelmesi için günler geçmiş. İfadesi mahkemede okundu ama elbette canlı bir tanık gibi bir etki yaratmadı. Ray iyileşip hastaneden çıktığında ise her şey için çok geçti. Allen mahkûm edilmiş ve Huntsville’e gönderilmişti.”

“Tanrım,” diye fısıldadı Dent. “Aklını yitirmesine şaşır-mamak lazım.”

Moody doğruldu. “Ne?”

“Ray Strickland affetmedi ve unutmadı.”

Moody onun ne demek istediğini hemen anladı. Dent’in yüzünü işaret etti. “Bunu o mu yaptı?”

“Ona sırtını göster,” dedi Bellamy.

Dent ayağa kalkıp tişörtünü kaldırdı. Moody’ye son birkaç gündür olan olaylardan başlayıp önceki geceki saldırıya geldiler. “Artık bıyığı yok,” dedi Dent. “Standart dazlaklara benziyor.”

“Onun Ray olduğunu nereden biliyorsunuz o zaman?”

“Bilmiyoruz ama her kimse beni ve Bellamy’yi öldür-mek istiyor. İkimizin tek ortak noktası ise o Anma Günü.”

“Ve yazdığı kitap,” dedi Moody pek de kibar olmayan bir şekilde.

“Eğer Ray ise belki de kini Allen’in davasında tanıklık edemediğinde başladı,” dedi Bellamy. “Ağabeyini yarı yolda

bıraktı. Bugün bile geçirdiği kazanın lanetini üzerinde hissediyor olmalı.”

“Bu bir kaza değildi.”

Moody o kadar alçak sesle konuşuyordu ki önce onu doğru duymadığını düşündü. Dent’e baktı ama o tüm dikkatini adama ve biraz önce söylediklerine vermişti.

Moody kanlı bakışlarını onlara çevirerek boğazını temizledi. “Bu bir kaza değildi. Rupe bir adama kavşakta Ray’ e çarpması için para vermişti. Adam işini fazla ciddiye almış ve ona en yüksek hızda çarpmıştı. Rupe’un ikisinin de ölmesinin büyük bir mucize olduğunu söylediğini hatırlıyorum... aslında öyle olsa daha iyi olurmuş.”

Ray kamyonetinin penceresinden çiğnenmekten un ufak olmuş, sakıza dönmüş ay çekirdeği kabuğunu tükürdü. Yan koltuğunda bir dürbün duruyordu. Dent ve Bellamy’nin burun kısmında Teksas bayrağı çizili, parlak mavi ve beyaz renkte bir uçağa binip mavilikler arasında kayboluşlarını o dürbünden izlemişti.

Bir gece önce fırsatı varken Dent’i öldürmediği için kendinden nefret ediyordu. Sadece Bellamy’ye ulaşmasında bir engel değildi. Özel pilotu olmasa kim bilir nerelere uçup geride ne zaman döneceklerini ve onlarla ne zaman karşılaşacağını merak eden bir Ray bırakamayacaktı.

Ama dün Dent’i öldürmüş olsa muhtemelen yakalanacaktı. Bu da Allen’ın öcünü alamayacağı anlamına geliyordu.

Kendine sürekli olarak bunu hatırlatması ve kaçma kararını sorgulamaktan vazgeçmesi gerekiyordu.

Eve gitmişti. Gözü biraz şişip kapanmıştı. Kahvaltı ederken havaalanını gözlemeye karar vermişti. Dent önünde sonunda oraya gelecekti. Bir saatten az bir süre izledikten sonra ortaya çıkmışlardı. Kız da onun arabasındaydı.

Dürbünle bakıldığında bile bir gece önceki çalışmasının izlerini Dent'in yüzünde görebiliyordu. Pilotun güzel yüzüne verdiği zararı görmek kalbine iyi gelmişti. Sırtındaki kesigin ne kadar acımış olması gerektiğini düşünüp kıkırdadı.

Ne yaralanma ne de onlara verdiği korku yeterliydi. Onlar da tıpkı Allen gibi ölmeliydiler.

Ray ay çekirdeği torbasını torpidoya attı, bacaklarını esnetmek ve uyuşan poposuna kan gitmesini sağlamak için kamyonetten çıktı. Ne kadar sıkıcı olursa olsun onlar dönene kadar orada kalacaktı.

Gittiklerinde beri daha ufak uçaklar gelip gitmişlerdi. Ray dürbünden yaşlı adamın iş yaptığını görebiliyordu. Benzin depolarım dolduruyor, bir uçak park ettiğinde takozu yerleştiriyor, pilotlarla kalkış öncesi havadan sudan konuşuyor, sonra hangara girip kayboluyordu. Ray adamın Dent'in uçağına verdiği zararı tamir ettiğini anlamıştı. Bu düşünce onu gülümsetti.

Patronu sürekli arayıp duruyordu. Telefonuna bıraktığı mesajlar giderek daha da kötüleşmeye başlamıştı. *Siktir et onu*, diye düşündü Ray. Artık birine, herhangi bir kimseye cevap verme noktasını çoktan aşmıştı. O, misyonu olan bi-

riydi. En sevdiği filmlerdeki kahramanlar gibi iş bitiriciydi.

Elini dalgın bir şekilde sol kol kasında, ona hâlâ arada acı veren dokunun üzerinde gezdirdi. Kolundaki yılan dövmesinin altında yara izleri vardı. Omzundan ayak bileğine kadar tüm sol tarafı araba kazasında ciddi şekilde yaralanmıştı.

En büyük zararı sol kolu görmüştü. Kazada paramparça olmuş ve sonra kullanılır hale gelebilmesi için geçirdiği sayısız ameliyatla şekli tamamen bozulmuştu. Ray'i denek hayvanı olarak kullanmak isteyen damar cerrahı olmasaydı muhtemelen kesilmiş olurdu.

Derisi iyileşir iyileşmez Ray yara izlerini yılan dövmesi ardına gizlemişti. Yara çok geniş, yılan motifi detaylı ve karmaşık olduğundan birkaç seferde yapılabilmişti. Her bir ayrıntı kendi içinde güzeldi.

Ama hastanede aylar süren fizyoterapide ve dövmeyi yaptırırken çektiği acılar ağabeyinin davasını kaçırdığı için çektiği zihinsel acının yanında anlamsız kalıyordu. Allen kendisine en çok ihtiyaç duyduğu anda Ray onun yanında olamamıştı.

Erkek kardeşi, Ray'in hayatı boyunca sevdiği tek insan olmuştu çünkü Allen da onu seviyordu. Ray çirkindi ve harika bir karakteri de yoktu ama Allen onun kusurlarını görmezden gelmişti.

Babalarını tanımamışlardı. Anneleri çok acımasızdı. Öldüğünde iki kardeş bir hafta boyunca sarhoş dolaşmışlardı. Üzgün olduklarından değil, kutlama yaptıklarından. Onu top-

rağ  verdikten sonra sadece ikisi kalmıştı ama Allen ebeveyn rolünü üstlenmekten rahatsız olmuş gibi değildi.

Her zaman cesaret verici olmuştu. Ray'e her şeyin yolunda olduğunu, ondan daha çirkin pek çok insanın olduğunu, kitaplardaki bilgilere sahip olmasa da sokaklardaki bilgilere sahip olduğunu söylerdi. Allen'ın tahminine göre bunlar çok daha önemli bilgilerdi.

Allen, Ray'in kendisini iyi hissetmesini sağlıyordu.

Ray on ikinci sınıfı tekrarladıktan sonra sonunda lise diplomasını alabilmişti. Allen ona iş bulmayı da başarmış ve tıpkı kendisi gibi Lyston Elektronik'te teslimat şoförü olarak çalışmasını sağlamıştı. Her şey harika gidiyordu. Anma Günü mangal partisini iple çekiyorlardı.

 nce hevesle bekledikleri eğlenceli bir parti gibi başlamış ancak Allen o Lyston kaltağıyla takılmaya başladığında trajik bir hal almıştı. O ahmak üvey kardeşi, kızın Allen'la dans etmek istediği mesajını getirmiş ve kaderin cilvesine bakın ki Allen da kabul etmişti. Bellamy Price, kitabında o noktaya kadar olanları eksiksiz anlatmıştı.

Ama sanki ilk adımı atan Susan değil de Allen'mış gibi göstermişti. Binlerce okuyucunun Allen'ın Susan'ı ormana götürdüğünü, ona tecavüz etmeye çalıştığını ve sonra da karşı koyunca onu öldürdüğünü düşünmesine neden olmuştu.

Halbuki Allen ona Susan'ın yanından ayrıldığında kızın sağ olduğunu ve ona kahkahalarla gülmekte olduğunu anlatmıştı. Allen bir şey söylüyorsa bu mutlaka doğruydu.

Araba kazası olmasaydı Ray mahkemede tanıklık ede-

cek ve Allen'la, ormandan çadıra geri dönerken karşılaştıklarını anlatacaktı. İncil üzerine yemin edecekti ama bu yine de yalan olacaktı.

İkisi ancak kasırğa, parkı yerle bir ettikten sonra bir araya gelebilmişlerdi. Ray arabalarına doğru sendeleyerek yürümüş ve Allen'ın da tamir etmek için üstünde birlikte çalıştıkları Mustang'in altına saklanarak kurtulmayı başarmış olduğunu görünce rahatlayıp dizlerinin üstüne çökmüştü. Diğer araçlar hortum tarafından çekilip kilometrelerce uzağa savrulmuştu. Bazıları ise alüminyum folyodan yapılmış gibi eğilip bükülmüşlerdi. Ama neyse ki onların arabası ve Allen kurtulmuşlardı.

Allen, Ray'i kendine doğru çekip sarıldığında gözlerinde yaşlar vardı. Onu hayatta gördüğü için o kadar mutlu olmuştu ki acıtana kadar sırtını sıvazlamıştı. Ray umursamamıştı.

“Nerelerdeydin ufaklık?”

“Seni... seni arıyordum.”

Olaylar böyle olmuştu ama Moody ortaya çıkıp Allen'ın kızı öldürdüğünü iddia ettiğinde Ray, adama ormandan Allen'la birlikte çıktıklarında kulaklarında hâlâ kızın kahkahasının çınlamakta olduğunu söyledi.

Jüri bunu ondan hiç duymadı. Allen ceza aldı.

Allen öldürüldüğünde Ray dışında önemseyen olmadı. Haberi aldığı anda bir bebek gibi bağıra bağıra ağlamıştı. Ağabeyinin mezarında öç almaya yemin etmişti ama Allen'ın sırtına bıçağı saplayan o mahkûmdan değil, Allen'ı oraya sokanlardan öç alacaktı.

Ray kısa süre sonra öç almanın o kadar kolay olmadığını öğrenecekti.

Lyston'lar dokunulmaz görünüyordu. Zenginlerdi ve iyi korunuyorlardı. Ray birkaç başarısız denemeden sonra korkmuştu.

Rupe Collier'le de durum aynıydı. Adam medya mık-natısı gibiydi. Sürekli olarak spot ışıklarının altındaydı.

Dale Moody ise ortadan yok olmuştu.

Yıllar geçtikçe Ray'in kararlılığı azalmaya başlamıştı. Bu onun için sonsuz bir utanç kaynağıydı.

Sonra Susan'ın kız kardeşi o kitabı yazdı ve Ray'in nefreti berraklaştı. Saf ve bir elmas kadar sertti. Kıza yoğunlaştı. Hepsinin içinde en kötülerini oydu. Kitabından Allen'in ne kadar haksız ve kötü bir şekilde öldürüldüğünü anlatma zahmetine bile girmemişti.

Ray buna katlanmayacaktı. Göze göz, dişe diş. Kız ölecekti.

Onun canını almayı görev edinmişti. Allen'in öldürüldüğünü öğrendiği günden beri buna hazırlanıyordu. Doktorlar ne derse desin, kolunu eski kapasitesine ulaştırmak için elinden geleni yapıyordu. Acıyı görmezden gelerek ağırlıklarla ve kasları ve tendonları güçlendirmek için uzun saatler boyunca esnek bantlarla çalışmıştı. Yıllar boyunca gösterdiği sabır ve antrenman işe yaramıştı. Şimdi kazayı geçirmeden önce olduğundan daha olgun, akıllı ve kondisyonluydu.

Kuzeye doğru dönüp ufka baktı. Yakında güneş batacak ve hava karacaktı. Havaalanı ıssız bir yerdeydi. Güneş bat-

tıktan sonra yalnız kalan birinin başına korkunç şeyler gelebilirdi.

Bellamy ve Dent'in istedikleri zaman bir yerlere gitmeleri Ray'in plan yapmasını zorlaştırıyordu.

Sorun değildi. Onların birkaç gün boyunca orada kalmalarını sağlayacak bir plan yapmıştı. Bu kadarı da yeterli olacaktı.

Bellamy, Rupert Collier'in ihanetinin boyutlarını düşünce şaşırılmıştı. "Neredeyse iki kişinin ölümüne neden olacak bir kaza mı ayarladı? Onun egoistin teki ve kullanılmış araba satıcısı karikatürü dışında bir şey olduğunu bilmiyordum."

"Herkesin böyle düşünmesini istiyor," dedi Moody. "O kadar iğrenç ki kendini sevdendiriyor."

"Bende işe yaramaz," dedi Bellamy. "Evime külot yerleştirmeyi düşünen şu herifle konuşmak için sabırsızlanıyorum."

"Bir şey elde edemezsin," dedi Moody. "Altyapısını hazırlamış. Yeraltı işleri daha çok. Her bir sahtekârlığı için çelik bir güvenlik ağı var. Kendini o kadar iyi korumuş ki CIA bile ona ulaşamaz."

Bellamy adamın bir tür güce sahip olduğunu anladı. "İnsanların onun istediğini yapmasını nasıl sağlıyor?"

"İnsanların yaralı noktalarını buluyor ve düğmeye basıyor."

Dent viski şişesini işaret etti. “Bu da senin düğmen miydi?”

“Hırs,” dedi Moody kadehini ağzına götürürken.

Bellamy ona inanmadı ama Dent’in de inanmadığını görebiliyordu. Hırslı bir dedektif hilekâr bir savcının yanlışlarını örtmek yerine onu ihbar ederek öne çıkmayı tercih ederdi.

Moody kadehini indirerek onlara baktı. Sonra gırtlğından gurlamaya benzer bir ses çıkararak içini çekti. “Departmanda çalışan bir kadınla bir ilişkim vardı. Evliydim, o çok gençti. Hamile kaldı. Rupe pislği temizlemeye söz verdi. Kız istifa etti, onu bir daha görmedim.”

“Ona ne yaptı?” diye sordu Dent.

“Bilmiyorum. Bilmek istemedim.”

Dent ağzının içinde uygunsuz bulduğunu ifade eden sözler geveledi.

Bellamy dikkatini yeniden dosyaya verdi ve Moody’ye, “Burada yazan her şeyi okursam Susan’ı kimin öldürdüğünü anlayabilir miyim? Siz biliyor musunuz?” diye sordu.

“Hayır. Ben o dosyada yazanları defalarca *okudum*. Çoğunu ezberledim. Onu öldüren kişi morgdan çıkıp olay yerine ilk gittiğim zamanki gibi hâlâ bir muamma.”

“O zaman o, Allen da olabilir,” dedi Dent. “Ray, Susan’ın kahkaha attığını anlatırken ağabeyini korumak için yalan söylemiş olabilir.”

“Olabilir sanırım. Herkes yalan söyler,” dedi Moody, Dent’e sert bir şekilde bakarak. Sonra bakışlarını Bellamy’ye

çevirdi. “Belki de senin dışında. Senin hiçbir şey hakkında söyleyecek fazla şeyin yoktu.”

“Bir şey hatırlamıyordum.”

Moody gözlerini kısarak Bellamy’ye baktı. “Ne demek istiyorsun?”

Dent dişlerinin arasından, “Bellamy,” dedi.

Ama Bellamy onun bu gizli uyarısını duymazdan geldi. “Belli bir zamanı kaybettim,” dedi Moody’ye.

Bellamy hafıza kaybını anlatırken Moody ne bir yudum içki içti ne de sigarasından bir nefes aldı. Bellamy anlatmayı bitirdiğinde Moody fitiline kadar yanmış olan sigarasını söndürerek bir tane daha yaktı.

“Sen davada tanıklık ettin.”

“Bana sorduğunuz sorulara doğru cevap verdim. Susan ve Allen’ın çadırdan beraber çıktıklarını gördüğümü söyledim. Rupe Collier bana bunun kız kardeşimi hayattayken son kez görüşüm olup olmadığını sordu. Ona evet dedim çünkü öyleydi. Savunma avukatı da çapraz sorgu yapmadı. Söyleyecek başka şeyim olmadığını düşünmüş olmalı. Gerçekten de yoktu.”

Moody sigarasının dumanını tavana doğru üfledi. Tavan örümcek ağlarıyla öylesine kaplıydı ki ürkütücü bir kubbe oluşturmuş gibilerdi. “Bu, akıldan silinmeye çok uygun bir zaman dilimi.”

“Benim için değil. Hatırlamak istiyorum.”

“Belki de istemiyorsun,” dedi Moody.

“İstiyorum.” Bellamy yataktan kalktı ve ucuz panelle

kaplanmış duvarda asılı duran eskimiş eyalet haritasına baktı. İşaretparmağıyla Austin'i gösteren yıldıza dokundu. Sonra parmağını eyalet parkını gösteren koyu yeşil kısımda gezdirdi. "On sekiz yıl boyunca bu benim hayatımın merkezi oldu. Artık bundan çıkmak istiyorum."

Bellamy yeniden eski yerine dönerek, "Belki de babam ve Olivia, Susan'm öldürüldüğü yere gitmeme izin vermiş olsalardı bunu daha çabuk yapabilirdim. Onlara beni oraya götürmeleri için yalvardım. İtiraz ettiler. Bunun sadece beni üzeceğini söylediler. Bu yüzden kız kardeşimin öldüğü yeri hiç görmedim. Toprağı kutsayacak falan değildim. O kadar da takdir edilecek biri değildi," dedi ve Moody'ye doğru dönüp, "Eminim insanların onun hakkında anlattıklarından bunu çıkarmışsınızdır. Güzel, popüler ve özgüvenli olduğu için ona özeniyordum ama dürüst olmam gerekirse onu sevdiğimi söyleyemem," diye ekledi.

Yanağının içini ısırmakta olan Dent'e baktı. Yay gibi gergin görünüyordu. Görünüşe bakılırsa Bellamy'nin Moody'ye hafıza kaybından bahsetmemiş olmasını tercih ediyordu. Kızgın bakışları susması gerektiği konusunda onu uyarıyordu.

Ama Bellamy sözlerini bitirmemişti. "Onu kimin öldürdüğünü öğrenmek istiyorum, Bay Moody. Çünkü karakteri ve hafifmeşrepliği bir tarafa, o böyle öldürülmeyi hak etmiyordu. Yani eteği beline doğru sıyrılmış, bedeninin alt tarafı çıplak, yüzüstü yerde yatmış, elinde o gün taşıdığı zarif ufak çantasını tutar şekilde." Bellamy başını önüne eğdi ve derin

bir nefes aldı. “Tüm şerefi ve itibarı elinden alınarak.”

Yeri kaplayan vinil zeminde bir noktaya bakıyordu. Moody, “Bir konuda yanılıyorsun,” dediğinde başını kaldırdı. Moody şişenin dibinde kalan son içkiyi de bardağına doldurdu ve konuşurken elinde salladı. “Ufak çantası ertesi gün cesedinin bulunduğu yerden elli metre ileride bir ağacın tepesinde bulundu. İçinde adı yazdığından bana getirildi. Üstündeki parmak izlerini aldım ama sadece kendisinininkiler vardı. Sonra onu sizinkilere teslim ettiler. Mutlu olup ağladılar.”

Bir süre durdu ve sözlerinin etki etmesini bekledi. “Onu elinde çantasıyla birlikte yüzükoyun yerde yatarken gördüy- sen o zaman cinayet mahalline gitmişsin demektir. Ve oraya kasırgadan önce varmış olmalısın.”

19. BÖLÜM

Kulübenin içindeki sessizlik öyle uzun ve belirgindi ki Dent havada uçuşan tozların sesini duyar gibi oldu.

Bellamy donakalmış halde öylece duruyordu. Bakışları sandalyesinden kalkan Moody'ye dikilmişti. Moody kapıya doğru ilerleyip acınası verandasına çıktı.

Yüzünü gökyüzüne doğru kaldırıp, “Anlaşılan, yağmur yağacak gibi görünüyor.”

Dent en yakındaki pencereden dışarı baktı ve bulutların batıda toplanmaya başladığını fark etti. Kulübenin içindeki atmosfer kasvetliydi ama bunun nedeni hava değil, Moody'nin tuhaf sözleriydi.

Moody yeniden içeri girdiğinde kapı arkasından gürültüyle kapanıp Bellamy'yi irkiltti. Sanki konuşmaya ara vermemişler gibi sertçe, “Onu benim öldürdüğümü mü düşünüyorsunuz?” diye sordu.

Moody durdu ve ayakları üzerinde sallanarak onu baştan aşağı süzdü. “Sen mi? Hayır.”

“Ama dediniz ki... şey dediniz...”

“Onu elinde çantasıyla yerde yatarken gördüysen o zaman onu kasırga başlamadan önce görmüş olman gerektiğini söyledim.”

“Belki de olayı yanlış anladın,” dedi Dent, Moody’ye. “Çanta olay yerinde bulunmuştu ve sen çok sarhoş olduğun için nerede ve nasıl bulunduğunu hatırlamıyorsundur.”

Moody ona dik dik baktı. “Olay yerinin gizliliği ihlal edilmişti ama o lanet olası çantanın nerede bulunduğunu biliyorum. Notlarımda yazıyor,” dedi yatağın üzerindeki dosyayı işaret ederek. “Tarihiyle birlikte.”

Bellamy yatağa geri dönerek Dent’in yanına oturdu. Nefes nefese ve heyecanlı bir sesle, “Çantayı onun elinde görmüş olmalıyım. Yoksa neden böyle bir şey söyleyeyim ki?” dedi.

“Bunu düşündün çünkü onun elinde çantayı görmüş-tün,” dedi Dent. “Olaydan birkaç gün sonra herkes onun bulunduğunda hangi şekilde yattığını konuşuyordu. Haberlerde de konu edilmişti.”

Bellamy, Dent’in açıklamasına inanmak ister gibi gözlerinin içine uzun süre baktı. Dent onun buna inandığını düşünmüyordu.

Moody yeniden sandalyesine oturdu. “Boynunun ön kısmındaki morluk bir banttı.” Elini boğazında düzgün bir çizgi halinde gezdirdi. “Adli tabibin görüşüne göre, ki buna ben de katılıyorum, tel benzeri bir cisimle boğulmuş. Bu çoğunlukla arkadan yapılır. Etkisiz hale getirilmiş ve kendini savunamamış.”

Dent, Bellamy'nin hafifçe titrediğini fark etti. Bellamy, "Emin misiniz?" diye sordu.

"Tırnaklarının arasında doku ya da kan bulmadık." Dent'e dönerek, "Seni sorgularken ilk baktığım şey ellerinde ve kollarında çizikler olup olmadığıydı," dedi.

"Bende yoktu. Strickland'de var mıydı?"

"Kasırgadan saklanmak için arabasının altına sığınmaya çalışmasıyla açıklanamayacak bir şey yoktu."

"O zaman bu bizi şüpheli olmaktan çıkarmalıydı."

"Pek sayılmaz. Başının arkasında ölmeden önce yapılmış olduğu belli olan bir şişlik vardı. Arkasından vurulduğu anlaşılıyordu. Neyle olduğunu bulamadık. Yüz üstü düşüp bilincini yitirmiş olmalı ya da en azından katil onun işini bitirirken karşı koyamayacak kadar sersemlemiş olmalı."

"İç çamaşırıyla," dedi Bellamy alçak sesle.

"Size, üvey annenize ve çamaşırlarla ilgilenen hizmetçiye göre tek çeşit iç çamaşırı giyyordu. Elastik dantelden. Birini boğacak kadar güçlü bir malzeme. Rupe mahkemede bunun nasıl yapılabileceğini göstermişti. Yine o parladığı anlardan biriydi," dedi Moody.

"Mahkemedeki numaraları Strickland'in savunma avukatını rahatsız etmedi mi?" diye sordu Dent. "İtiraz etmedi mi?"

"Hemen etti ama mahkeme davayı yeniden gözden geçirip bir karar verene kadar Strickland öldürülmüştü bile."

"Avukat müvekkilinin öldürülmesine nasıl tepki verdi?" diye sordu Dent.

Moody belli belirsiz güldü. “Rupe’un davetiyle başsavcılığa geçti. Bildiğim kadarıyla halen orada.”

Bellamy, “Allen yok yere öldü,” dedi.

“Bildiğim kadarıyla öyle.”

Dent daha sonra düşündüğünde onu harekete geçirenin Moody’nin gülüşü olduğunu anladı. Gülüşünü görmüş ve birden yataktan fırlayıp Moody’nin oturduğu sandalyeye doğru gidip eski polisin üstüne doğru eğilmişti.

“Rupe’la ikiniz iyi bir ekip olmuşsunuz. O, işin beyni, sen de fırlama delikanlı. Her şey bu kadar iyi gidiyorken neden bıraktınız?”

“Çekil şuradan.”

“Senden duymak istediklerimi duyana kadar olmaz. Strickland’in masum olduğunu başından beri bildiğini söylüyorsun. Nereden biliyordun?”

“Söylediğim gibi. Susan’ın kendisine güldüğünü söyledi. Erkekler...”

“Bırak şu saçmalığı, Moody. Erkekler bunu söyleyip sonradan da sızlanmazlar. Onu reddetmişse kızgın olmalıydı. Ona küfürler edip kötü şeyler söylüyor olmalıydı. Bu da onu temize çıkarmak yerine, şüpheli hale getirirdi. Onun için bu çıkarımlarını başka yere sakla. Bunlar benim için tam bir saçmalık.”

“Erkek kardeşi...”

“Onun yalan söylüyor olabileceğini söylemiştin. Allen’in suçsuz olduğunu bilmenin bir nedeni daha olmalı. Neydi o Moody?”

Adam yatağın ucunda oturan Bellamy'ye baktı. Kızarmış bakışları Dent'e döndüğünde, "Hazır olduğumda," dedi.

"Hazır olduğunda mı? Bu da ne demek oluyor?"

"Demek oluyor ki size tüm söyleyeceklerimi söyledim."

"Seni rezil ayyaş. Sen ne biliyorsan bunu öğrenmek onun hakkı," diye bağırdı Dent. "Hem de hemen şimdi."

"Dikkatli ol çocuk." Moody ayağa kalkmak için çabaladı ama Dent'le yüz yüze gelince Dent geri çekilmedi. Moody silahını televizyon sehpasının üzerinden aldığı anda bile.

Dent, "Ne?" dedi alay eder gibi. "Beni vuracak mısınız?"

"Beni itmeye devam edersen görürsün."

"Sanmam. Çok korkaksın." Dent silahın namlusu göğsüne dayanana kadar öne eğildi.

Bellamy boğuk bir çığlık attı.

"Sorun yok," dedi Dent. Moody'nin düşmanca bakışlarından gözlerini ayırmıyordu. "Tetiği çekmeyecek."

"Bu kadar emin olma."

"Senin hakkında emin olduğum tek şey nasıl bir korkak olduğun. Rupe Collier'e karşı durmaya cesaret edemedin, şimdi de kendi beynini patlatmaya cesaretin yok."

"Dent!"

Moody'nin yüzüne öfkeden kan hücum etmişti. Hızlı hızlı soluk alıp veriyordu. Dent sanki onu tutan el titriyormuş gibi silahın namlusunun titrediğini hissetti.

"En azından ben sadece tek kişinin ölümünden sorumluyum. Sen neredeyse bir uçak dolusu insanı öldürecek ol-

duğunu bilerek yaşamak zorundasın,” dedi Moody.

Dent ona sertçe vurdu. Moody darbeyi çenesine yedi ve geriye doğru sendeledi. Kolları sallanarak mutfak tezgâhına doğru devrildi. Yere yığıldı.

Dent, adama doğru yürüdü. Saçının bir tutamını yakaladı ve kafasını kaldırdı. Moody kanlanmış cam gibi gözlerle ona baktı. “Beni kendinden pay biçerek yargılama, sefil herif.” Dent ona doğru eğildi. “Elinde olsaydı cinayeti bana yükleyecektin. Rupe Collier ile hesabını görmek için yirmi yılın vardı. Görmedin. Onun yerine bu cehennem gibi delikte gizlenip suçluluk duygunu viskide boğmaya çalışıyorsun. Bellamy ve ben sana bunu telafi etme şansı verdik ama hâlâ yaptıklarınla yüzleşemiyorsun. Kahrolası bir korkaksın.”

Tiksintisini gizlemeye gerek duymadan Moody’nin saçını bıraktı, Bellamy’nin elini tuttu ve onu ayağa kaldırdı. Kapıya doğru giderlerken durdu. “Biliyorsun Moody, Rupe Collier kendi imajıyla öylesine büyülenmiş ki artık doğruyu yanlış ayırt edemiyor. Sen ise edebiliyorsun ve bu yüzden sen ondan daha kötüsün.”

“Bu şekilde uçamam.”

Dent ve Bellamy, Dent silahını sallanan televizyon sehpasından alıp kapıyı açtığından ve Bellamy’ye yolu gösterdiğinden beri tek kelime etmemişlerdi.

Bellamy dava dosyasını yatağın üzerinde bırakmıştı. Dent onu Moody’nin yanından sürüklerken sanki bir şey söy-

lemek istermiş gibi durmuştu ama aslında o da Dent kadar tiksinti doluydu. Adamın başı yeniden öne düşmeden gözleri bir an için onunkilerle buluşmuştu. Başka tek bir kelime bile etmeden Dent’le birlikte o iç karartıcı kulübeden ayrılmışlardı.

Kiraladıkları arabanın gaz pedalına basarak yirmi dakika boyunca Marshall yönünde ilerlerlerken Dent arabanın kendi Corvette’sinin performansına çıkabilmesini bekliyor ve çıkmayınca da küfürlerle savuruyordu.

Gökyüzü giderek kararmaya başlamış, yağmur damlaları cama sertçe vurmaya başlamıştı. Aracın içinde müzik ve kendi aralarındaki konuşmaları olmadığına her bir damlanın sesi yüksek ve uğursuz geliyordu.

Yere bıçak gibi saplanan gürültülü bir yıldırım Bellamy’nin cesaretini toplamasını sağladı. Dent ilk seferinde cevap vermediği için, “Bu şekilde uçamam,” diye tekrarladı.

Dent başını ona doğru çevirdi. “Sence ben uçar mıyım?”

“O zaman...” Bellamy yanından geçtikleri havaalanı tabelasını işaret etti.

“Uçağı güvenceye almam gerek. Bir şey olursa yandım demektir.” Şaka yapar gibi, “Tabii sen üstlenmek istiyorsan başka. Belki baban senin için satın alır,” dedi.

“Kes sesini, Dent. Sadece kendine kızırıyorsun.”

“Kendime mi?”

“Moody’ye bu kadar sert davrandığın için.”

“Yanlış. Eğer istediğim kadar sert davransaydım onu öldürmüş olurum.”

Havaalanına vardıklarında Dent bir park yerine girdi. Araçtan hışımla inip kapıyı çarpışı ne kadar sinirli olduğunu gösteriyordu. Berbat havaya aldırmadan havaalanı giriş terminaline doğru yürüdü.

Bellamy aracı titreten bir yıldırımla irkildi. Fırtınadan onu koruyacak olan sadece aracın camları ve ince metal panellerken, içeride tıklıp kalmak istemiyordu. Ama terminale kadar olan kısacık mesafeyi koşmak için bile arabadan çıkmak ve fırtınanın içinde kalmak da söz konusu olamazdı.

Bellamy içinde yükselen paniği yatıştırmak için kendi kendine konuşarak telefonuna uzandı ve Olivia'yı aradı. Olivia telefonu hemen açtı. "Neredesin? O gürültü de ne?"

"Fırtına." Bellamy nerede olduğunu söylemedi. "Babam nasıl?"

"Aslında daha iyi." Olivia'nın sesindeki doğal olmayan neşeyi duyunca onun, babasının baş ucunda oturmuş, rol yapıyor olduğundan şüphelendi. "Seninle konuşmak istiyor."

"Ben de istiyorum ama önce sen nasılsın onu söyle."

"İdare ediyorum. Bugün erken saatte Steven'la konuştum. İyi geldi."

"Bunu duyduğuma sevindim."

"Her şeye rağmen o da dün seni gördüğüne çok sevindi."

"Bunu duyduğuma da sevindim."

"Şimdi telefonu Howard'a veriyorum."

Bellamy telefonun diğer ucundan babasının kendisi telefonla konuşurken Olivia'yı bir şeyler yemesi için ikna et-

meye çalıştığını duyabiliyordu. Birkaç saniye sonra titrek sesi ahizeden duyuldu. “Selam, güzellik.”

“Neler yapıyorsun?”

“Olivia uzun süre uzakta kalmaz. Bir şeyler döndüğünü biliyor ve bu onu korkutuyor.”

“Belki de ona anlatsan iyi olur.”

“Bu sadece onu daha da kaygılandırır ve şimdi endişelenecek çok şeyi var. Bugün onunla cenazemi konuşmaya çalıştım. O kadar çok ağladı ki devam edemedim.”

Bellamy üzüntüsünü ifade eden birkaç kelime mırıldandı. “Yapabileceğim bir şey var mı?”

“Benim için ne yapabileceğini söyledim. Gelişme var mı?”

Dent’in bıçaklı saldırıya uğramış olmasına pek gelişme denilemezdi. Ya da Van Durbin’le fotoğrafçısının ikisinin havaalanı ve Dent’in apartmanında fotoğraflarını çekmiş olması da öyle. Durumun magazin basını tarafından sömürülmesi olayların ciddiyeti yanında önemsiz kalıyordu.

“Allen Strickland’ın erkek kardeşi Ray’i hatırlıyor musun?”

“Evet,” dedi babası. “Davada bize kötü şeyler söylemişti. Allen öldürüldükten sonra da firmaya gelip korumaların yanından geçmeye çalışmıştı. Onu yakalayıp binadan atmışlardı. En son o zaman adını duymuştum. Neden?”

“Bugün Dale Moody’yle yaptığım bir konuşmada adı geçti.”

“Onu mu gördün? Bu kadar çabuk mu?”

Eski polisle nasıl bir araya geldiklerini açıklamak için vakit kaybetmedi. “İssiz bir kulübede tek başına yaşayan ay-yaşın biri. Allen Strickland’ın suçlu olduğunu hiç düşünmediğini kabul etti ama Rupe Collier’le onun hapis cezası alması için nasıl bir plan kurduklarını itiraf etmedi.”

“O kadarını bile itiraf etmesine şaşırdım.”

“O, mahvolmuş bir adam. Bu dava kariyerini ve hayatını mahvetmiş. Susan’ı kimin öldürdüğünü hâlâ bilmediğini söylüyor.” Bellamy, babasına daha fazlasını söyleyip söylememe konusunda tereddüt etti ama sonra bunun, babası için ne kadar önemli olduğu aklına geldi. “Bir şey daha var, baba.” Cinayet yerini nasıl anlattığını söyledi.

“Ama sen olay yerine hiç gitmedin,” dedi babası.

“Görünüşe bakılırsa gittim. Sadece oraya gittiğimi hatırlamıyorum.”

Açıklayacak çok şey vardı ama çok az zamanları vardı. Yıldırım her düştüğünde korkudan titreyerek babasına olanları elinden geldiğince hızlı bir şekilde anlattı.

“Susan’ın çantasından bahsettiğimde Moody hemen üstüne atladı. Çantayı size birkaç gün sonra getirdiği doğru mu?”

“Evet,” dedi babası kısık sesle. “Bir ağacın üstünde bulunduğunu söylemişlerdi.”

Bellamy içini çekti. “Bu da demek oluyor ki ben ya cinayete tanık oldum ya da o öldürüldükten hemen sonra onun cesedini gördüm. Her iki durumda da bu fırtına ortalığı kasıp kavurmadan önce olmalı.”

“Tanrım, Bellamy. Aman Tanrım.”

Babasının, onun olay yerinin yakınlarında olması ihtimalini şiddetle reddetmesini beklemişti. Bunun yerine en büyük korkusu gerçek olmuş gibiydi.

“Baba, ne var?” Babası bir şey söylemediğinde onu zorladı. “İsteyerek bilgileri gizli tuttuğumu mu düşünüyorsun?”

“Hayır, elbette öyle değil.”

“O zaman unuttuğum bazı anlar olabileceği daha önce de aklına gelmiş miydi?”

“Hayır, öyle olsa bununla ilgili yardım almanı sağladım.”

“Sağlar mıydın?”

Babası cevap vermek yerine, “Ah, Olivia da geldi ve şey getirmiş... o da nedir? Etli sebze çorbası. Şimdi kapatmam lazım tatlım. Hepsini yediğinden emin olmak zorundayım. Aradığın için teşekkürler.”

Babası telefonu kapattığında birden yok oluvermesi onu şaşırtmıştı.

Konuşmalarının tamamı gerçekdişi gibiydi. Her şeyi düşünüp ne anlama geldiğini anlamaya çalışması gerekecekti. Tam o sırada Dent geri döndü. Arabaya bindi ve sert rüzgârın savurduğu kapıyı hızlıca kapattı.

“Kahretsin, deli gibi esiyor.”

“Uçak ne âlemde?”

“Hangar yöneticisi uçağın önemli birine ait olduğunu anlamış olacak ki zaten içeri almıştı. Ona yirmi dolar bahşiş verdim.” Bellamy’ye uzun uzun baktı. “Sen iyi misin?”

Bellamy yalan söyleyerek başını evet anlamında salladı.

“Hava radarını da kontrol ettim,” diye devam etti Dent. “Bu bir dizi geniş ölçekli fırtınanın başlangıcı. Gece yarısından önce dinmesi beklenmiyor. Onun için araba kiraladığımız yeri arayıp arabayı bu gece de tutacağımızı haber verdim.” Motoru çalıştırdı. “Birkaç kilometre geride bir otel vardı.”

Kısa süren bir yolculuktan ama otelin kapısına geldiklerinde Bellamy’nin bir şey belli etmemek için kendini zorladığını görebiliyordu. Gözlerini açmamış ve ses çıkarmamıştı. Yay gibi gergindi. Dudaklarını o kadar sıkıyordu ki bembeyaz birer çizgi haline gelmişlerdi.

Dent arabayı geçişi engellemeyecek şekilde park etti ve Bellamy’nin kapısını açmak için arabanın diğer yanına do-laştı. Sağ dirseğini eliyle tutup onu kolayca dışarı çıkardı ve içeri girerlerken kolunu onun omuzuna attı.

Burası uygun fiyatlı bir oteldi. Mavi bordo renklerde bakır lambalar ve yapma çiçeklerle süslenmiş tipik bir lobisi vardı. Bellamy kıpırdayacak halde gibi görünmediğinden Dent kendi kredi kartıyla bir oda tuttu. Kartın bunu karşılayacağından emin sayılırdı.

Lobiye girdikten birkaç dakika sonra üçüncü kata çıkmışlardı. Dent, Bellamy’yi içeriye yönlendirdi. Dent doğrudan geniş pencerelere yaklaştı ve perdeleri kapattı. Sonra sehpanın üstündeki uzaktan kumandayla televizyonu açtı. Bu, fir-

tmanın sesinin duyulmasına engel olacaktı. Ardından tüm lambaları açtı.

Bellamy bulunduğu yerden kıpırdamamıştı. Dent ona doğru yürüdü ve kollarını ovaladı. “Fırtına olduğunda hep böyle mi oluyorsun?” diye sordu.

“O kasırgadan beri, evet.”

“Bununla ilgili doktora gittin mi?”

Bellamy dişleri titremesine rağmen güldü ama bunun nedeni Dent’in söylediklerinin komik olması değildi. “Binlerce dolar harcadım. Aklına gelebilecek her türlü terapiyi denedim. Hiçbirinin faydası olmadı.”

“Aldığın bir ilaç var mı?”

“Yazılan ilaçları almayı bıraktım.”

“Neden?”

“İlacın da faydası olmadı. Korkunun yanı sıra beni sersemletmeye başladı.”

“Belki de Doktor Denton Carter’ın ilacını denemelisin.” Dent kollarını ona dolayıp Bellamy’yi kendine doğru çekti.

Ama burnunu onun boynuna gömmek için eğildiğinde Bellamy onu itti. “Her şey için ilacın bu mu?”

“Her şeyde işe yarıyor.”

Bellamy kendini onun kollarından kurtarmış olsa da yaklaşımı tümüyle başarısız olmamıştı. Yeniden biraz renk kazanmış olan dudaklarının kenarında belli belirsiz bir gülümseme belirmişti.

“Arabanın yerini değiştirmeliyim, seni yalnız bırakırsam iyi hisseder misin?” diye sordu Dent.

“Normalde bu olduğunda genellikle yalnız oluyorum. Tek başıma çok iyi paniğe kapılabiliyorum.”

Dent, Bellamy’nin gözlerinin seviyesine doğru eğildi ve başını yana eğdi. “İyi hissedecek misin?”

“Evet. İçeride olduğumda, perdeler çekili ve ışıklar da yanıyorken iyi hissedirim. Sıcak bir duş alacağım. O da sakinleştiriyor.”

“Tamam o zaman.” Dent kapıya doğru yürüdü ama Bellamy onu durdurdu. Dent arkasını döndüğünde, “Sen kendine oda tutmadın,” dedi.

Dent oda giriş kartını havaya kaldırdı. “Tuttum. Lütfen bütün sıcak suyu kullanma.”

Dent binaya çok uzak olmayan bir park yeri buldu. Geriye koşarken güçlü rüzgâra karşı koymak zorunda kaldı. Ufak taşlar saçma gibi üstüne çarpıyor ve kaldırımında zıplıyordu. Şimşekler çok şiddetliydi ama yağmur o kadar çok yağmıyordu. Lobiye girdiğinde üstü oldukça kuruydu ve açlıktan ölüyordu.

Lobideki telefondan odalarını aradı. Bellamy telefonu açınca ona restoranda kendisine katılmak isteyip istemeyeceğini sordu. “Yoksa bir şeyler alıp paket yaptırmamı ve odada yemeyi mi tercih edersin?” diye sordu Dent.

“Onu tercih ederim.”

“Gelip sırtını sabunlayayım mı?”

Bellamy o an telefonu Dent’in yüzüne kapattı.

Yirmi dakika sonra tamamen giyinmiş olarak kapıyı ona açtığı anda Dent’in elleri doluydu. Bellamy’nin saçları hâlâ ısı-

laktı ve şampuan kokuyordu. “Bunlar da nedir?”

“Makineden diş fırçası ve diş macunu aldım,” dedi Dent vurgulayarak. “İki çizburger, patates kızartması, benim için iki bira, senin için biraz beyaz şarap. Şeftalili tatlı için yazı tura atarız, sadeee bir tane kalmıştı.”

Bellamy yemeklerini yuvarlak masaya koyarken Dent hızlıca bir duş aldı ve odaya nemli botları dışında tamamen giyinmiş olarak döndü.

Bellamy de en az onun kadar acıkmış görünüyordu. Hızlıca yemeklerini yediler ve tatlıyı daha sonraya saklamaya karar verdiler. Dent ikinci birasını yatağa götürdü. Yastığı top gibi yuvarlayıp başının altına yerleştirdi ve sırtüstü uzandı.

“Çok rahat,” dedi yanını işaret ederek. “Daha da rahat olabilir.”

“Kes şunu, Dent. Seninle yatmayacağım.”

“Yatmak dün geecenin programıydı. Bu gece için böyle bir planım yok.”

Bellamy kararlı bir şekilde basıp televizyonun sesini kıstı. Sonra bir sandalyeye kıvrıldı. Avuçlarını birbirine yapıştırdı ve sanki ısıtmak ister gibi dizlerinin arasına soktu. Bu aynı zamanda biraz korumaeı bir hareketti. Dent bunun arkasından neler geleceğini tahmin etmeliydi.

“Moody’nin söyledikleri...”

Dent onun sözlerini uzun bir sızlanmayla kesti. “Keyif kaçırma demişken...”

“Senin neredeyse olan bir şeyle yaşamak zorunda olman hakkında söyledikleri.”

“Ama olmayan.”

“Yine de neredeyse...”

“Yüz otuz yedi kişinin ölümüne neden olmak mı?” Dent bira şişesinin ardından Bellamy’yi izleyerek bir yudum daha içti. Sonra şişeyi sehpanın üzerine bıraktı ve bir harekette hızla ayağa kalktı. “Teşekkürler. Şimdi gerçekten de heyecanımı kaybettim,” dedi. Aynalı şifoniyere doğru yaklaştı ve öne doğru eğilip yüzündeki kesikleri inceledi.

“Olaydan sonra neden kendi isteğinle havayolundan ayrıldın?”

“Cadılar bayramı olmaması ne kötü. Şeker toplamaya gidebilirdim.”

“Neden bu konu hakkında konuşmuyorsun?”

“Maske takmam bile gerekmezdi.”

“Bununla ilgili konuşman senin için faydalı olabilirdi.”

“Yaraların durumuna bakılırsa Cadılar Bayramı geldiğinde hâlâ yerinde olabilirler.”

“Dent?”

“*Ne var?*” Dent öylesine hızlıca arkasını döndü ki Bellamy irkildi.

Bellamy yine de vazgeçmedi. “Neden bu konuyla ilgili konuşmuyorsun?”

“Neden bu kadar meraklısın? Hastalıklı bir merak mı? Yoksa sen de internette uçak kazalarını, binalardan atlayan insanları, birden fazla arabanın çarpışmasını izleyenlerden misin?”

“Bunu yapma.”

“Ne yapıyorum?”

“Kapıyı çarpıyorsun. Savunmaya geçiyorsun. Soruşturma sırasında da böyle miydin?”

“Hayır, hepimiz dost olduk. Noel kartları. Doğum günü kutlamaları. Bebeklerine benim adımı veriyorlar.”

Bellamy somurttu. “Bir kadınla bağlantı kurmanın tek yolunun cinsellik olduğunu söylemiştin.”

“Bütün kanıtlar bunun aksini kanıtlasa da,” dedi Dent.

“Bu senin benimle farklı bir bağlantı kurman için bir şans.”

“Bu eğlenceli değil. *Hiç* eğlenceli değil.”

Dent yatağın yanındaki sehpayı gitti ve bira şişesini alıp bir yudum içti. Ona göre konuşma bitmişti ama Bellamy kendisine anlamlı gözlerle bakmaya devam ediyordu. Dent bir anda hiç planlamadığı halde, “Ne bilmek istiyorsun?” diye sordu.

“Co-pilot muydun?”

“Evet.”

“Kahveni mi döktün?”

“Sana öyle anlatmadım mı?”

“Elektrik panelini değiştiren teknisyen?”

“Hepsi doğru.”

“Hava?”

“O da bir faktör ama bizi yere çakacak kadar güçlü değil.”

“Ama tam kalkmak üzereyken...”

“Her uçuşun en kritik anı.”

“Fırtınadan kurtulmak için sola dönme talimatı aldın.”

“Bu doğru bir çağrıydı.”

“Uçağa yıldırım çarptı.”

“Sigortaları attırdı. Kokpit ses kayıt cihazını kontrol eden de dahil. Bunun önemi daha sonra ortaya çıktı.”

“Sol motor için bir yangın uyarısı yapıldı ama yangın yoktu.”

“Sana söylediğim gibi, yanlış alarm.”

“Ama pilot sol motoru kapattı.

“Doğru.”

“Bu *onun* yaptığı bir şey.”

“Evet.”

“*Sen* ne yaptın?”

“Ben lanet olası uçağı uçurdum!”

Dent’in ağırlışını ani ve yüklü bir sessizlik takip etti. Bellamy doğruldu. Dent kendine sövdü ve yeniden yatağa dönüp ucuna oturdu. Parmaklarını gözlerine bastırdı. Birkaç dakika öyle kaldı. Sonra ellerini indirdi ve Bellamy’ye baktı.”

“Kaptan pilot beni sevmiyordu. Bu duygu karşılıklıydı. O her şeyi tamamen kitabına göre yapan biri ve öyle bir pilottu. Beni o üniformayı giymeye layık bulmuyordu. En iyi senaryoda birlikte uçmak zorunda kalmazdık ama kaldık. Bu da İsviçre peynirindeki ilk delikti.”

Düşüncelerini toplamak için durdu. Birden kaptanın korkunç bir hata yaptığını fark etti. “Sana daha önce onun tam 727’de hareket etmeyi öğrendiği şekilde hareket ettiğini anlatmıştım. Sorun şu ki o anda kullandığımız uçak bu de-

ğildi. Biz MD80 uçuruyorduk. O uçağın da eğitimini almıştı elbette ama eğitimi yeniydi. Olay olduğunda eski refleksleri devreye girdi. Yangın uyarısına yangının diğer işaretlerini kontrol etmeden tepki verdi. Yakıt sıcaklığı. Yakıt basıncı. Egzoz gazı sıcaklığı. Hemen göstergeleri kontrol ettim. Yangın ya da hasar görünmüyordu. Lanet olası uyarının yanlış olduğunu anladım. O anda sola doğru yatmıştık ve hızımız da azalıyordu. Sağ motor uçağı daha da sola yatırıyordu. Uçağın burnu düşüyor ve sağ kanat yukarı kalkıyordu. Uçak yuvarlanmak üzereydi.”

“Senin tepki verdiğin şey de bu oldu.”

“Evet. Sağ dümeni sıkıştırıp uçağı dönüşten kurtarmaya, uçağın burnunu kaldırmaya çalıştım. Bir yandan da uçağı düzeltmek için sağa yatırmaya çalışıyordum. Bunların hepsinin hemen ve aynı anda yapılması gerekiyordu. Bunları düşünüp tartışacak zaman yoktu. Başka seçenek yoktu. Saniyeler sürdü. *Saniyeler*. O süre içinde birbirimize bağıryorduk. O bana bunun kendi uçağı olduğunu söylüyordu. Ben de yapılması gerekeni yaptığımı söylüyordum. Birbirimize bağıryorduk. Kokpit için kayıt cihazının bozulmuş olması çok iyi oldu. Sonrasında ikimizi de büyük bir utançtan kurtardı. Her neyse, bizi bu durumdan kurtarmayı başardım. O da bağırmayı bıraktı. Sekiz on saniye içinde parçaları birleştirdi, yaptığı hatayı ve bunun bizi bir felakete ne kadar yaklaştırmış olduğunu anladı. Sanırım bana teşekkür bile etti. O anda ikimiz de çok meşguldük. Yolcular bağıryorlardı. Hostesler insanları sakinleştirmeye çalışıyordu. Kabindeki hasarı ve yara-

lanmaların derecesini bilme şansımız yoktu. Hâlâ tek motorla orta ve şiddetli türbülânsta uçuyorduk. Ona sol motoru çalıştırmak isteyip istemediğini sordum. Görünüşe göre motorda bir sorun yoktu. Kapalı bırakmayı tercih etti. Kontrolü yeniden kazandı ve havaalanına geri döndük. Felaket atlatıldı.”

Dent ayaklarının arasındaki halının desenine baktı. “Kimse ölmedi ama yan döndüğümüzde pek çok kişi yaralandı. Yaralananlardan biri annesinin kucağındaki bir bebektir ve kemeri takılı değildi. Davalar açıldı ve havayolları anlaşmalar için milyonlar ödedi.” Dent, Bellamy’ye baktı ve insanın kemiklerine işleyen acı bir sesle, “Gerisini biliyorsun. Haberlerde büyük yer almıştı,” dedi.

Dent yavaşça ayağa kalkıp pencereye doğru yürüdü. Perdeleri aralayarak dışarı baktı. “Şimşekler durmuş,” dedi.

“Senin yaptıkların sayesinde yolcular kurtuldu.”

“Şanslıydım.”

“Sen daha iyi bilirsin. Neden kahraman ilan edilmedin?”

Dent içini çekti. “Çünkü yardımcı pilot olarak kaptanın yerini alamazsın. Onun benden yirmi yıl fazla deneyimi vardı. Havayollarının altın çocuğuydu. Birkaç saniye beklense o da neler olduğunu anlayacak ve düzeltmek için yapılması gereken ne varsa yapacaktı. O da ben ne yaptıysam onu yapacaktı.”

“Ama birkaç saniye bekleyecek zamanınız yoktu.”

Dent başını salladı. “Yere çakılıyorduk ve yaptığım şey dışında bundan kurtulmamız bir mucize.”

“Kaptan hatasını kabullendi mi?”

“Evet, ama sonra her şeyi düzeltip insanları kurtardığını da söyledi.”

“Sen aksini anlatmadın mı?”

“Hayır, birbirimizi kolladık. Bizi yalanlayacak ses kaydı da yoktu.”

“O zaman havayolundan neden ayrıldın?”

“Olayla ilgili araştırma hâlâ devam ederken bir gazeteci benim geçmişimi araştırdı ve gençliğimde kız arkadaşım öldürüldüğünde sanık olarak sorgulandığımı buldu. “Sonra tüm şüphelerden aklandı,” diye yazmıştı alaycı bir tavırla. Kesinlikle aklanmıştım ama ima ettiği şey üzerimdeki havalı üniformaya rağmen hâlâ şüpheli bir karakter olduğumdu. Havayolu bu hikâyeden hoşlanmadı. Kaza raporu tamamlandıktan sonra bile iznimi uzatmam istendi. Bunun anlamı ortadan kaybol demektir. Ben de kayboldum.”

“Herkesin şey diye düşünmesine...”

“Ne isterlerse onu düşünmelerine izin verdim,” dedi Dent sertçe.

“Umursamadın mı?”

“Hayır.” Sehpaya doğru yürüdü ve bira şişesini alıp birayı içti.

“Öylece uzaklaşmak seni rahatsız etmedi mi?”

“Hayır.”

“Sana hiç inanmıyorum.”

Dent ona doğru döndü. Kavga etmeye hazırdı ama Bellamy'nin duruşu yumuşak ve ağlamaklı olduğundan hemen

yumuşadı. Yatağın köşesine oturdu. Başını yana eğdi ve bir an için hiçbir şey söylemedi.

Sonra, “Havayollarında kurallar olmasının bir nedeni var. Kabin ekibinin çoraplarından uçağı nasıl uçuracaklarına kadar her şey için geçerlidir. Her gün binlerce kişinin hayatından sorumlular. O insanları etkili ve güvenli bir biçimde taşımak için her şeyin belli bir düzende yapılması gerekir. Ama düzen kelimesi beni rahatsız ediyor. Hava kuvvetlerinde görev yaptığımda katlandım, savaşta da öyle. Nedenini anladım. Emirler yerine getirilmeliydi. Peki, ama ya kurumsal hayatta? *Çorap* kuralı mı?” dedi Dent. Başını salladı. “Kaptan haklıydı. Ben oraya uygun değildim. Onun için bu yapıdan ayrılmakta zorlanmadım.” Bellamy’ye bakıp, “Ama uçmaktan uzaklaşmak zordu. Bu çok kötüydü,” dedi.

“Ama hâlâ uçuyorsun.”

“Uçağımı çok seviyorum ama büyük uçakları özlüyorum. Jet motorunun gücünü özlüyorum.”

“İstedığın zaman geri dönebilirsin.”

“Hayır, bir havayolu beni işe almak istese bile, ki bu çok düşük bir ihtimal, bir karar aldım ve buna sadık kalmalıyım.”

“Kurumsal firmaların büyük uçaklarını uçurabilirsin.”

Dent bir saniye bekledi ve bir anda ani bir dürtüyle aralarındaki boşluğu kapattı. Elini Bellamy’nin bluzundan içeri soktu ve parmaklarıyla kot pantolonunu kavradı. Onu sandalyeden kaldırıp kendine doğru çekti. “Bir tane al, seni uçurayım.”

Dent, genç kadını bacaklarının arasına sıkıştırdı ve blu-

zunu yukarı sıyırıp kot pantolonunun düğmesini açtı.

“Dent...”

“Senin seviyende bağlantıdayız, Bellamy. Artık benim seviyeme geçmenin zamanı geldi.”

Ardından da açık ağzını Bellamy’nin açık renkli, pürüzsüz tenine yapıştırdı.

20. BÖLÜM

Bellamy'nin kemikleri Dent'in dudağının dokunuşuyla erir gibi olmuştu. Refleks olarak tutunacak bir yer aradı ve onu saçlarından yakaladı.

“Acıyor mu?”

Acımak mı? Dent, onun kasığındaki dün gece evinin dışındaki merdivenlere çarptığında oluşan koyu renk morluğu öpüyordu. “Hayır.”

“İyi.”

Dent orayı öpmeye devam etti ve sonra kadının pantolonunun fermuarını indirmeye başladı. Dudakları açılan boşlukta ilerlemeye devam ediyor ve içini ürperten harika şeyler yapmaya devam ediyordu.

“Dent,” diye mırıldandı Bellamy. “Yapamayız.”

“Yapıyoruz.” Dent yüzünü onun vücuduna sürerken teni nefesini ısıtıyordu. “Tadın çok güzel,” dedi Dent. Dudaklarıyla hafifçe derisini dişlerine doğru çekip yumuşak bir şekilde emiyordu. Bu, Bellamy'nin nefesini tutmasına neden oldu.

Dent geriye çekilip onun gözlerine baktı. Sonra tüm dikkatini bluzundaki tek tek açmakta olduğu düğmelere verdi. Aşağıdan başlayarak yukarı çıktı. Hepsini açtığında önünü açtı ve sutyeniyle kaburgaları arasındaki hafif çukur bölümü öptü.

Dent iki elinin parmaklarını da kullanarak Bellamy'nin göğüs uçlarını kapatan saç tutamlarını avuçladı. "Bu beni deli ediyor." Saçlarını yana attı ve öne doğru eğilip önce bir göğsünü, sonra diğerini dantelin üstünden yumuşak bir şekilde ısırdı.

Kadının kalçalarını güçlü elleriyle kavradı. Onu çevirdi ve yatağa çekti. Üzerine eğilip derin ve tutkulu bir şekilde onu öptü. O kadar benzersiz ve Dent'e ait bir öpücüktü ki bu, Bellamy bunun olmasına asla izin vermeme kararından vazgeçmek zorunda kaldı.

Uzun ve aç bir şekilde öpüştüler. Elleri onun üzerinde gezerken Dent onu ikisi de nefessiz kalana kadar cesur, tatlı, baştan çıkarıcı bir şekilde öpmeye devam etti. Ayrıldıklarında Dent yüzünü onun boynuna gömerek, "Sanırım bu konuda gizli bir yeteneğin var," diye fısıldadı.

Dent ellerini onun kotunun açık yerinden sokup külotuna ulaştı. Bacaklarını ayırmadan önce kısa bir süre durdu ve dudaklarını bir kez daha kendi dudaklarıyla kavradı. Bellamy'nin hazır olduğunu gördü. Bellamy içgüdüsel olarak dizlerini ve kalçalarını kaldırdı. Dent tatmin dolu bir inlemeyle parmaklarını onun içine soktu.

Aman Tanrım. Bu, Dent'ti. En masum ergenlik rüyala-

rının ve en erotik yetişkinlik fantezilerinin kahramanı olan Dent. Parmaklarının her dokunuşuyla bu seksi adam onu titretiyordu.

Dent onu istiyordu ve o anda sadece Bellamy'ye aitti.

Bellamy kollarını onun boynuna doladı ve parmağının özel basıncını hissedebilmek için belini kaldırdı. İlk heyecan dalgasını hissettiğinde Dent'in adı dudaklarından döküldü.

Sonra heyecanın devamı geldi.

Ray güneşin batışını izledi. Gözlerinin karanlığa alışması için birkaç saat bekledi. Şimdi gece görüşünün havaa-lanının batısındaki tepelerde dolaştığını duyduğu çakalınki kadar keskin olduğunu hissediyordu.

Alacakaranlıkta tek motorlu bir uçak indi ancak sadece yakıt alacak kadar kalıp yeniden havalandı. Bundan kısa bir süre sonra iniş ışıkları söndü. Sadece hangarın içinden solgun bir ışık görülüyordu.

Ray kamyonetinden çıktı ve kan dolaşımını hareketlendirmek için bacaklarını salladı. Birkaç kez yere çöküp kalktı ve sonra sol kolunu hareket ettirdi. Belindeki kemere takılmış kılıfa dokundu ve hangara doğru yürürken elini ondan ayırmadı.

Zemin eğri büğrü ve kayalıkıydı. Yer yer çimenli kısımlar ve kaktüsler vardı. Bir kaza olmaması için hızlı yürümedi ama elinden geldiğince hızlı ve sessiz ilerliyordu.

Hangara elli metre kala hızını iyice azalttı ve iyice yere

çömeldi. Yaşlı adamın kendisini fark edeceğini düşünmüyordu ama risk almayacaktı. Bunu özlemle bekliyordu. İyice dolmuştu. Yapmak için geldiği şeye hiçbir şeyin engel olmasını istemiyordu.

Bu gecedен sonra Denton Carter ve Bellamy Price, Ray Strickland'in korkulacak biri olduğunu öğrenecekti. Park yerindeki saldırı şimdi indireceği darbeye göre çocuk oyuncağı sayılırdı. Bu onları paramparça edecek, sarsacak, nasıl bir tehdit oluşturduğunu gösterecek ve korkularını pekiştirecekti.

Binaya yirmi metre kala kendini yere attı ve orada uzandı. Özel harekât ekibindekiler gibi görünmez olduğunu hayal etti. Gerektiğinde saatlerce ya da günlerce aynı pozisyonda kalıp en iyi vuruş açısını bekleyen kamuflajlı keskin nişancılar hakkındaki filmleri izlemeye bayılıyordu.

Kendini onlardan biri gibi düşünüyordu: öldürücü, görünmez ve yenilmez. Seçtiği silah yüksek kalibreli bir tabanca değil, çift taraflı bir bıçaktı. Öğleden sonra ve akşamın uzun saatlerini bıçağı jilet gibi keskin hale getirmekle geçirmişti. Şimdi bıçak kılıfında kayıyordu. Ray onun deriye sürtünürken çıkardığı sesi çok seviyordu. Hem çok seksi hem de tehditkârdı.

Bıçağın kemik kabzasını tek eliyle yakalarken yüzükoyun olarak hangarın duvarına doğru süründü. Kulağını metale yapıştırdığında gitarla çalınan bir Hank Williams melodisi duydu.

Ray bu müzikten nefret ediyordu ama yaşlı adamın sevmesine memnun oldu. Çıkaracağı tüm sesleri maskelerdi.

Cesareti artmış bir şekilde metale tutunup kendisini yukarı çekti, duvar boyunca yürüdü ve binanın önüne, hangarın açıldığı yarım ay şeklindeki beton alana ulaştı.

Köşeye geldiğinde kalbi deli gibi atıyordu. Nefes alış veriş hızlanmıştı. Yavaşlaması için biraz bekledi, sonra üçe kadar saydı ve başını uzatıp hangarın içine baktı.

Her şeyi bir anda kafasına kaydetti. Yaşlı adam, Dent'in uçağının altına uzanmıştı. Bacakları ve ayakları dışarıya uzanıyordu. Bir uzatma kablosu kanadın üstünde duran radyoya ve adamın yanında yerde duran lambaya elektrik sağlıyordu. Lambanın yanında açık duran bir alet kutusu ve yağlı bir kilim vardı.

Bu, düşündüğünden de kolay olacaktı.

"Bu senin için, Allen," dedi. Ray sonra sevinç içinde hangara girdi. Yaşlı adam onun orada olduğunun farkına bile varamadan bıçağını karnına saplayıverdi.

Orgazm sonrası kasılmalar Bellamy'nin nefesini kesmeye devam ederken Dent onun üzerine eğildi. Pantolonunun fermuarını aceleyle açtı ve cinsel birleşme gibi hissettiren öpücüklerinden kondurmaya devam etti. Dili Bellamy'nin ağzına girdiğinde erotik gezinişi Dent'in isteğinin ne kadar yoğun olduğunu gösteriyordu.

Dent kendini onun bacaklarının arasına yerleştirdi ve ereksiyon halindeki organını Bellamy'nin ıslaklığına sürdü. Aralarında engel oluşturan kıyafetlere küfürler savuruyordu.

Bir noktada durup nefes almaları gerekecekti. O da soyunmak için olacaktı. Onunla tenlerinin birbirine değmesini, yatağa uzanıp bu işi doğru düzgün yapmayı istiyordu. Ama şimdi umursayamazdı. Bellamy'nin içine, o yumuşak, sıcak ve şaşırtıcı derecede ıslak olan o noktaya girmeliydi.

Bellamy çabuk kızışan bir kadına benzemiyordu. O mesafeli tavrı ve ciddi gözleriyle bu kadar hassas olacağını kim düşünebilirdi ki?

Gerçekten de öyleydi. O tatlı noktaya hafifçe bir dokunuşla bile vücudu elektrik çarpmış gibi olmuştu. Dent onu tarihteki tüm ünlü âşıkların bir vücutta buluşmuş hali gibi hissetmesini sağlamıştı. Ona sahip olmak için çıldırmasına neden olmuş ve o tepkileri hissetmek için büyük bir istek duymasını sağlamıştı. Tabii organıyla onun içinde olmadan. Şimdi ise oraya geliyordu.

Külodunu yana çekmek için uzandı.

“Hayır!”

Bellamy birden kendini bir o tarafa, bir bu tarafa savurmaya başladı. Onu itti ve yataktan fırladı. Dent neler olduğunu anlayana kadar Bellamy ona sırtını dönmüş, pantolonunu giyiyordu bile.

“Neler oluyor?”

“Yapamam. Yapamam. Sana söylemiştim.”

Dent olanlara inanamayarak bir an sustu. Sonra yataktan kalkıp onu tuttu. Bellamy, Dent'in dokunuşuyla birden kurşunla vurulmuş gibi irkildi. Zıplamaya başladı. “Bana dokunma. Bir şey söyleme. Sadece...” Delirmiş gibi adama

geri çekilmesini ve kendisine yer bırakmasını işaret etti.

Dent şaşırtıcı bir şekilde içinde yükselen öfkeyi kontrol altına almayı başardı. Bu ilk tepkisi olmuş ama kısa bir süre içinde onun sadece utangaç, kıskırtıcı ya da acımasız olmadığını anlamıştı.

O gerçekten kendini kaybetmiş bir kadındı. Onun bağırmasını ve oteli ayağa kaldırıp güvenlik görevlilerini getirmesini istemiyorsa dediğini yapsa iyi olacaktı.

Bellamy beceriksiz hareketlerle sutyenini taktı ve bluzunun düğmelerini ilikledi. Aklına Dent'in saçlarının göğüslerinin üstüne düşmesiyle ilgili söyledikleri gelmiş olacak ki saçlarını yüzünden çekip kulaklarının arkasına sıkıştırdı. Derin nefes alıp ellerini kendini kontrol etmeye çalışan biri gibi iki yanında salladı. Sonunda biraz kendine geldi ve Dent'e baktı.

“Bunun haksızlık olduğunu biliyorum.” Açık fermuarına baktı, gözlerini kırıştırdı ve yutkundu. “Hem de büyük bir haksızlık. Çok üzgünüm.”

Dent aklına ilk gelen şeyi söyledi. “Bluzunu yanlış iliklemişsin.”

Bellamy birkaç saniye ne demek istediğini anlamak istermiş gibi ona baktı. Sonra bluzuna baktı ve düğmeleri yanlış deliklere iliklediğini gördü. Yeniden iliklemedi ama elini buruşuk kumaşı düzeltmek için bluzunda gezdirdi.

“Bunu yapmak istemedim... sana asla izin vermemeliydim...” Bakışları onun yanından yatağa kaydı, sonra ellerini alev alev yanan yanaklarına götürdü. “Benim korkunç biri olduğumu düşünüyor olmalısın. Seni daha önce durdurma-

dığım için özür dilerim... ama durdurmam ve üzgünüm. Ben sadece... yapamam.”

Dent parmaklarını biraz önce Bellamy’nin neredeyse koparır gibi asıldığı saçlarında gezdirdi. Derin bir iç çekti. “Bunu fark ettim.”

“Bu kötü bir fikirdi. Ben başka bir odaya geçeceğim.” Büyük çantasını bıraktığı dolaba doğru yürüdü.

“Bırak,” dedi Dent. “Burada kalıyorsun.”

“Söylediklerimi duymadın mı?”

“Evet, duydum. Hem de pek çok kere. Yapamazsın. Ne olduğumu sanıyorsun? Ellerimi çekeceğim. Anladım. Tamam mı? *Tamam* mı?”

Bellamy bir süre daha tereddüt etti, sonra başını salladı.

“Tamam, ama çöküşün eşiğindeyken yalnız kalmana izin vermeyeceğim.”

“Ben iyiyim. Bir şey yapmayacağım...”

“Bellamy, gecenin geri kalanında sadece bu odayı ve bu yatağı paylaşacağız, hepsi bu kadar.”

“Sanki bana ne yapacağımı söylemekte söz hakkın varmış gibi.”

“Bu gece var,” dedi ateşli bir şekilde. “Bana bu hakkı neyin verdiğini soracak olursan bunu sana yanaklarının kırmazmasına neden olacak kadar açık bir dille anlatabilirim, onun için istersen sor.”

Bellamy bir şey söylemedi.

“Pekâlâ, o zaman.” Yatağı işaret etti. “Hangi tarafta yatmak istiyorsun?”

* * *

Dent'in uykuya dalması uzun zaman aldı. Bellamy'nin kendini kaybetmesi bütün isteğini soğuk bir duş almış gibi söndürmüş olsa da içindeki arzudan hemen sıyrılamadı. Ona dokunmayacağına dair söz vermiş olsa da Bellamy'nin dokunma mesafesinde yattığının bilincindeydi. Onun her şeyinin farkındaydı.

Bellamy'nin uykuya daldığı anı biliyordu. Yay gibi gergin bedeni sonunda rahatlamıştı. Nefes alış verişi düzenli ve seksi hale gelmişti. *Ona neler oluyordu böyle?*

Biraz olsun rahatlaması için Dent'in, pantolonunun fermuarını açması gerekmişti.

Bu pek iyi bir fikir değildi çünkü birkaç saatlik uykudan sonra uyandığında mastürbasyon yapıyordu. Ama sonra bunun kendi eli değil, Bellamy'nin eli olduğunu fark etti. Şahlanmış aletini eliyle kavramıştı.

Zevkle inledi ve yana döndü. Kolunu onun beline, bacağına kalçasına koyup onu kendine çekti.

"Dent."

"Günaydın," diye mırıldandı. Gözleri kapalı bir şekilde tembelce gülümsedi.

Bellamy diğer elini onun göğsüne sıkıca bastırdı. Kadın şimdi de elini ondan çekemiyordu. Bu ne kadar harika bir şeydi.

"Dent."

Dent, Bellamy'nin elini tuttu ve erekte aletine doğru gö-

türüp parmaklarını kapattı. Derin bir şekilde inledi. “Daha sıkı evet, işte öyle.”

“Dent!” Onun elini itti. “Telefonun.”

“Hımm?”

“Telefonun.”

Dent başını kaldırdı ve gözleri açıldı. “Ne?”

“Telefonunu almaya çalışıyordum. Önemli olabilir.”

Telefonun sesi Dent’in aklını bulandıran tutkuyu delip kulaklarını tıkiyordu. Sırtüstü döndü ve derin bir nefes alıp okkalı bir küfür patlattı. El yordamıyla kızgın bir şekilde cep-telefonunu kot pantolonuna takılı olan kılıfın içinden alıp numaraya baktı.

Numarayı tanımiyordu ama hattın diğier ucundaki kişiye iki çift lafı vardı.

“Kimsin sen?”

“Kim olduğumu düşünüyorsun?”

“Kahretsin, Gall! Seni öldüreceğim!”

“Sıraya gir.”

Ereksiyonunu gizlemeye çalışan Dent koluyla gözlerini kapattı. “Bu da ne demek oluyor?”

“Kamyonetteki maganda vardı ya?”

“Evet?”

“Seni aramaya geldi. Gözünü kan bürüdüğü doğru.”

Dent yatakta doğrulup ayaklarını yere indirdi. Bellamy de yatakta oturmuştu. Endişeli gözlerle Dent’in yüzündeki ciddi ifadeyi ölçüyordu.

“Anlat,” dedi Dent, Gall’e.

“Günün büyük bir bölümünü birkaç yüz metre uzakta park edip geçirmiş.”

“Onu nasıl fark ettin?”

“Etmedim. Tulsa’dan gelen adam yakıt almak için durdu. Yaklaşırken kamyoneti görmüş. Etraf çok ıssız olduğu için birinin kaybolmuş ya da arabası bozulmuş olabileceğini düşünmüş. Ona bakacağımı söyledim. Baktım da. O gittikten sonra bir dürbün aldım. O moron çalılıkların arasında iyice gizlendiğini düşünmüş ama kamyoneti güneye bakıyordu. Güneş tüm öğleden sonra cammda spot ışığı gibi yansıyor.”

“Tavşan avlayan biri olabilir, manzarayı izliyor olabilir. Benim adam olduğundan nasıl emin olabiliyorsun?”

“Ona çok iyi baktım. İriyarı biri. Yapılı. Siyah deri ceketli. Sol kolunda dövme var. Aynı zamanda çok da çirkin.”

“O seni gördü mü?”

“Onu kontrol ettiğim zamanlar bunu içeriden yaptım. Onun da dürbünü vardı. Beni izliyordu. Sanki onun dışarıda olduğunu bilmiyormuşum gibi işimi yaptım. Gece oldu. Hâlâ oradaydı. Beni ziyaret etmek için geceyi beklediğini anladım. Onun için hazırdım.”

“Ne yaptın?”

Gall, Ray Strickland olduğunu düşündüğü adam için hazırladığı sahneyi anlattı. “Tuzığa düştü. Hangara bağırarak daldı ve elindeki bıçağı karnım olduğunu düşündüğü şeye sapladı. Aslında patlak bir lastikti. Ama oldukça doğal görünüyordu. Tulumumun içine takmıştım. Göbeğimle aynı kıvrımlara sahipti.” Kıkırdadı.

“Gall, bu gülecek bir şey değil.”

“Hayır, sanırım değil.”

“Kandırıldığını anlayınca ne yaptı?”

“Pek emin değilim. Belki kendine kızmıştır. Çünkü sigortaları indirdim ve tüm ışıklar söndü, radyo kapandı. Karanlık ve sessizliğin içinde neler olduğunu anlayamaz halde kaldı. Onun lastikten bıçağını çıkarmaya çalışırken çıkardığı sesleri duydum ama sonunda tulumumla birlikte olduğu gibi yanında götürdü. Hepsini toparlayıp deli gibi koştu. Neyse ki ayakkabılarımı bırakmış. Buna sevindim. Şimdi en azından biraz yumuşadılar.”

“Kamyonetine döndü mü?”

“Evet. Sanırım döndü çünkü giderken tepesindeki lambaların yandığını gördüm. Bir güzel şey de hava kararmadan önce plakasını almış olmam.”

“Polise bildirdin mi?”

“Uçağına yapılan saldırıdan sonra gelen polise bildirdim. Adama muhtemelen ikisinin aynı adam olduğunu söyledim ve ona Strickland’i tarif ettim. Uçağından düzinelerce parmak izi aldıklarını ve bunları değerlendirdiklerini söyledi.”

“Bulmaları gereken kayıp çocuklar ve kapatmaları gereken uyuşturucu laboratuvarları var. Benim hasar görmüş uçağımın öncelikleri arasında olduğunu sanmam.”

“Evet ve eğer bugün Strickland’i yakalayacak olurlarsa onu suçlayabilecekleri tek şey bir tulum çalmış olması. Muhtemelen tulumu çoktan atmıştır. Piç. En sevdiğim tulumumdu.”

Gall olayı basitleştirmeye çalışsa da Dent yaşlı adamın sarsılmış olduğunu hissedebiliyordu. Dent de sarsılmıştı. Ona saldırılması bir şeydi, Gall'e saldırılması ise bambaşka bir şey. Bu, adamın ne kadar kindar biri olduğunu gösteriyordu.

Gall'in güvenliğinden endişe eden Dent onun hâlâ hangarda olup olmadığını sordu.

"Hayır, bu gecelik orayı kilitleyip çıktım. Kısa bir gece ama bilirsin."

"Bu adam onu aptal yerine koymandan hoşlanmayacak. Muhtemelen evinde de güvende değilsin."

"Evime gelmedim."

"Benim evim?"

"Orası da benimkinden daha güvenli değil."

Dent garip telefon numarasını hatırladı. "Bu numara da kimin?"

"Tanıdığım bir hanımefendinin."

"*Hanımefendi* mi?"

"Birkaç gün beni misafir edecek."

"Bir hanımefendi mi tanıyorsun?"

"Neden? Bu iş senin tekelinde mi?"

"Son zamanlarda değil," Dent, Bellamy'ye doğru bir bakış atıp homurdandı. Bellamy bir gece önce oturduğu koltuğa dönmüştü. Onların konuşmalarını dinliyor ve muhtemelen Gall'in söylediklerini de duyabiliyordu.

"Seni sabahın bu saatinde aradığım için özür dilerim," dedi Gall. "Ama buraya şimdi yerleştim ve hemen bilmen gerekir diye düşündüm."

Dent onunla aynı fikirdeydi ama bu bilgi ile ne yapacağını bilemiyordu. Elini alnına dayadı. Araç güneye değil de kuzeye dönük olarak park etmiş olsa neler olabileceği düşüncesi onu güçsüz bırakıyordu. “Aradığında bağırdığım için özür dilerim.”

“Buna alışkınım.”

“Yine de özür dilerim.”

Bir süre sessizlik oldu. Bu sessizlikte gereksiz hassasiyet yoktu ama anlayış vardı. Sonunda Gall ona Moody ile buluşmalarının nasıl geçtiğini sordu. Dent de kısaca özetledi. “Birbirimize söyleyecek güzel sözlerimiz yoktu.”

“Onu vurmadın mı?”

“Hayır ama biraz patakladım.”

“Zamanı çoktan gelmişti. Ama yine de hakkını teslim etmek lazım.”

“Ne için? Cinayeti bana yüklemeye çalıştığı için mi?”

“Bunu itiraf ettiği için.”

Dent bir şey söylemedi.

“Şimdi ne yapacaksın, Ace?”

“Bir dakika.” Ahizeyi kapattı ve Bellamy’ye dönüp, “Bu sabah benimle konuşuyor musun?” diye sordu.

“Sözünü tuttun.”

“Evet, ben sıradan bir koro çocuğuyum. Kahve için ölen bir çocuk. Lobide servis saat altıda başlıyor. Tabelayı gördüm. Bana bir bardak getirebilir misin?”

“Neyi duymamı istemiyorsun?”

“Hiçbir şey.”

“O kadar da koro çocuğu sayılmazsın. İstesen de masum görünemezsin, özellikle de yalan söylerken. Ama...” Bellamy ayağa kalktı ve çantasını aldı. “Ben de kahve için ölüyorum. Ayrıca Olivia’yı kontrol etmem gerek,” dedi.

Bellamy odadan çıkıp kapı kapandıktan sonra Dent birkaç dakika onun arkasından baktı. Sonra telefonu yeniden kulağına götürdü. “Gall?”

Adam homurdandı. “Artık ayrı odalarda kalmıyor musunuz?”

“Kes sesini ve beni dinle. Onu bir bahaneyle gönderdim ama yakında odaya geri dönecek. Onun bunu duymasını istemedim. Şimdi detaylara girmeyeceğim ama Moody dün bize Bellamy’nin kız kardeşinin öldürülmesine tanık olduğunun neredeyse kesin olduğunu söyledi.”

“Aman Tanrım.”

“Bu, Bellamy’yi çok sarstı. Psikolojik nedenlerini bilmiyorum ama bu onun hafızasını kaybetmesi için yeterince travmatik, sence de öyle değil mi?”

“Kesinlikle öyle.”

“Şu Ray Strickland’in erkek kardeşinin öcünü almak için oldukça geçerli bir nedeni var ama korkarım Bellamy’yi takip eden sadece o değil.” Gall’e Bellamy’nin hayranı Jerry’den bahsetti. “Onu zararsız, kitap delisi, biraz abartmış bir hayran olarak anlattı.”

“Muhtemelen haklı olabilir.”

“Muhtemelen. Belki de öyledir ama parkta bizi fark etmemiş gibi yaptı. Austin havaalanında da ona dokunacak

kadar yakındı. En azından seslenecek kadar yakın. Eğer ona o kadar hayransa neden seslenmedi?”

“Belki de çekinmiştir. Artık yanında senin gibi iriyarı biri var.”

“Evet, belki doğru olabilir ama Jerry’nin Teksas’ta beklenmedik bir şekilde ortaya çıkması o kadar masum ya da rastlantısal bir olay gibi görünmüyor.”

“Ama şu Jerry’nin, bir hayran olduğunu söylemiştin.”

“Hayran gibi görünüyor ama ya sadece rol yapıyorsa ve aslında manyağın biriye?”

“Diyelim ki öyle. Ona pek çok kez yakın olma fırsatı olmuş, öyle değil mi? New York’ta olduğu dönemde bile. Neden saldırmamış?”

Dent’in buna verecek cevabı yoktu. Gall ona Jerry denen adamın Susan’m ölümü ile ne ilgisi olabileceğini sorduğunda Dent’in buna verecek bir cevabı da yoktu.

Dent kapıya doğru bir bakış attı. “Geri geldi. Başka bir şey hakkında konuşuyormuşuz gibi yapacağım.” Eline bir kalem ve sehpanın üzerinde duran tableti aldı. “Bana o kamyonetin plakasını ver,” dedi.

Bellamy elinde içinde iki kahve olan karton tepsiyle içeri girdiğinde Dent plakayı not ediyordu. Kahvenin yanında donut da getirdiğini görünce Bellamy’ye öpücük fırlatır gibi yaptı.

“Hangara geri dönme, Gall. Biz oraya dönene kadar hanımefendinin yanında kal. Orada daha güvende olacaksın.”

Gall güldü. “Hanımefendiyi tanımıyorsun,” dedi.

“Hava düzelip yola çıkarken sana haber vereceğim.”

“Bu numarayı araman gerekecek.”

“Senin telefonun nerede?”

Yaşlı adam tiksinti dolu bir ses çıkardı. “Tulumumun cebindeydi. Strickland’ın kaçarken yanında götürdüğü tulumumun cebinde.”

21. BÖLÜM

Dent donuttan dalgınca bir ısırık alıp kahvesini yudumlarken Bellamy onun endişeli olduğunu görebiliyordu.

“Çoğunu duydum,” dedi Bllamy. “Onu öldürmeye çalışmış.”

“Karnına bıçak sapladığına göre, evet.”

“Bu benim suçum.”

“Hayır, değil. Bu o yarattığın suç. Polisin onu benden önce yakalamasına dua etse iyi olur.”

Bellamy pencereye doğru ilerleyerek perdeleri açtı. Fırına artık dinmişti ama hava kapalıydı. Kasvetli görünüyordu. Bu, durumlara uygundu. Sadece Gall’e yapılan saldırının yükünü omuzlarında hissetmekle kalmıyordu, aynı zamanda Houston’dan, hastaneden aldığı haberler de iç açıcı değildi.

Otel lobisinden Olivia’yı aradığında Howard’ın durumunun gece ciddi biçimde kötüye gittiğini öğrenmişti. Bilincinin kapandığı anlar giderek daha da uzuyordu. Ciğerleri sıvıyla doluydu ve artık yutkunamıyordu.

Kocasının sistemleri kapanmaya başladıkça Olivia da duygusal olarak çöküyordu.

“Hemen gelmemi ister misin?” Bellamy her ne kadar bu babasının isteğiyle tamamen çelişse de bunu sorarken ciddiye.

Olivia, “Howard senin burada olmanı isteseydi seni göndermezdi. Burada yanımda olmanı ve sana yaslanabilmeyi ne kadar istersem isteyeyim onun dileğine saygı duymak zorundayım. Ama bunu teklif etmen bile çok anlamlı. Teşekkürler.”

Bellamy üvey annesinin, babasının bugünkü durumuna babasıyla dün öğleden sonra yapmış olduğu konuşmanın neden olduğunu bilse yine bu kadar minnettar olup olmayacağına merak etti.

Bellamy, Olivia’yı Susan’ın ölümü hakkındaki şüphe ve endişelerinden kurtarmak yerine Moody’nin kendisine söylediklerini aktararak daha da artmalarına neden olmuştu. Babasının bir suça tanık olmuş olması ihtimaline verdiği acı dolu tepkiye ne anlam vereceğini bilemiyordu ve artık bunu ona sorma ihtimali de oldukça azalmış gibiydi.

Tüm bu endişelerin ötesinde babasını kaybedecek olduğuna çok üzülüyordu. Aylar boyunca kendini bu kaçınılmaz sona hazırlamaya çalışmıştı. Hazırlanamıyordu. *O* hazırlanamamıştı. Ölüm kabullenilemezdi. Şimdi babasını bir daha asla görmeyeceği neredeyse kesinken bile onun gidecek olmasını ve kaçınılmaz sonu reddetmek istiyordu.

Ama bu, yüzleşmesi gereken bir gerçektir. Alçak sesle, “Babam yakında ölecek,” dedi.

Dent ona arkadan yaklaştı ve ellerini Bellamy'nin omuzuna koydu. "Seni oraya götürmemi ister misin?" diye sordu Dent.

"Gitmeyi teklif ettim ama Olivia hayır dedi. Ve haklı. Oraya gitmeyi ve onu son bir kez görmeyi ne kadar istersem isteyeyim ona verdiğim sözden dönemem."

"Böyle bir söz vermeni istemesi çok acımasızca."

Bellamy de ona katılıyordu. O korkunç gün hakkında yeni şeyler öğrendikçe gerçekler daha da şaşırtıcı hale geliyordu. Gerçeği bulma yolculuğu onu ve çevresindekileri tehlikeye atıyordu. Babasına verdiği sözü tutmak istiyordu ama bunu yaptığında ödeyeceği bedelden korkuyordu.

"Böyle bekleyip Ray Strickland'in öğ alma planını uygulamasını bekleyemeyiz", dedi Bellamy.

"Poliste plakası var. Umarım yakında onu yakalarlar."

"Ama yakalanana kadar..."

"Gözümüz arkamızda olacak."

"Yalnızca biz tehlikede değiliz."

Dent, Bellamy'yi kendine doğru çevirdi. "Somurtuyorsun. Ne düşünüyordun?"

"Bundan hoşlanmayacaksın."

"Söyle bakalım."

"Moody'yi uyarmamız gerekiyor."

"Haklısın, hoşlanmadım."

"Ray'in masum ağabeyini hapse..."

"Masum olduğu *düşünülen* ağabeyini. Moody bile bundan emin değil."

“Tamam ama eğer Allen Strickland masumsa Moody, Ray’in öç alma planlarındaki hedeflerden biri demektir.”

“Moody’den öç almak için yılları vardı. Almadı.”

“Her şeyi başlatan kitabım oldu.” Dent tam buna karşı çıkacakken Bellamy parmaklarını onun dudaklarına koydu. “Zahmet etme. Bunu biliyorsun, ben de biliyorum. İlk önce sen, şimdi de Gall kitabım yüzünden neredeyse ölüyordunuz. Başka kimsenin zarar görmesini istemiyorum, Dent. Şimdi bile kendimi yeterince suçlu hissediyorum.”

Dent onu bıraktı ve arkasını döndü.

“Yanıldığımı mı düşünüyorsun?” diye sordu Bellamy.

“Hayır, kahretsin, sanırım haklısın. Sadece o adama iyilik yapmak fikrinden nefret ediyorum.”

“Neden böyle hissettiğini anlıyorum.”

“Teşekkürler. Peki ‘ama’ kısmı ne?”

“*Ama* yaptığı haksızlıkları kabul ediyor.”

“Bazılarını ama en önemlisini değil.”

“Şey yapmasaydın belki...”

“Ne?”

“Onu kızdırmasaydın edebilirdi. Bence inatçılığından yapmadı.”

“Benimle sidik yarışını kaybetmek istemedi.”

Bellamy ona baktı.

Dent içini çekerek kabul etti. “Tamam, belki de ona vurmamalıydım ama sigara ve içki onu cennete yollamadan önce günahlarını itiraf etmesi için ona çok şans verdik.”

“Sigara, alkol ya da tabanca.”

“O şöyle aşk yaşıyor gibiydi. Elinden bırakamıyordu.” Bir an düşündükten sonra, “Belki de Haymaker’ı arasan iyi edersin. Ona Moody’yi aramasını söyle,” dedi. Bellamy başım sallayınca da, “Neden olmasın?” dedi.

“Strickland’in Gall’e saldırısını pazarlık için kullanabiliriz. Sadece iyi niyetli olduğumuz için.”

Bellamy onun bu sözlerini duymazdan geldi.

“Ona dün gece olanları anlatıp Strickland’e karşı dikkatli olmasını söyleyeceğiz. Bunun karşılığında o da bize daha önce söylemediği şeyi anlatacak.”

“Sen bunu kabul edeceğini düşünüyorsun, öyle mi?” Şüpheli olduğu açıkça belli oluyordu.

“Denemeye değer. Onun ne bildiğini öğrenmeliyiz, Dent.”

“Tamam tamam. Ara şu orospu çocuğunu. Şartlarımızı söyle.”

“Onu arayamam. Telefon numarasını bilmiyorum. Haymaker onu kendi telefonundan aradı ve Moody ile konuşmamı bitirir bitirmez telefonu elimden aldı.

“Numarasını Haymaker’dan al.”

“Moody’yle telefonda konuşmak yüz yüze olmak kadar etkili olmaz. Onun evine gitmemiz gerek.”

“Hayır, buna gerek yok.”

“Var. Öyle olduğunu sen de biliyorsun.”

“Bellamy, adam bugün veya yarın beynini silahıyla dağıtmış ya da Strickland tarafından öldürülmüş olsa da bu umurumda bile değil.”

“Buna inanmıyorum.”

“İnan.”

“Moody’nin kaderiyle ilgilenmiyorsan bile her şeyi öğrenmeden suçsuzluğunu kamtlayamazsın. Her şeyi de Moody’yi ikna edene kadar öğrenemezsin.”

Dent onun bakışlarına bir süre dayandı. Bellamy, Dent’in bir dizi küfür mırıldandığını duyduğunda başardığını anladı. “Tamam, geri gideceğiz,” dedi Dent. “Ama tek bir şey söyleyeceğim ve bunda ciddiym.”

“Nedir o?”

“Gitmeden önce o şeftalili tatlıyı yiyeceğim.”

Kararmış gökyüzü Dale Moody’nin arazisinin daha da ıssız görünmesine neden oluyordu. Selvi ağaçları nemin ağırlığıyla aşağı doğru eğilmişti ve dalları yanından geçerlerken arabanın tavanına değiyordu. Koyu renkli gölün suları hâlâ dingin ve melankolik görünüyordu.

Kulübe boştu. Araba durduğunda Dent’in içinde öyle kötü bir his vardı ki Bellamy’ye arabada beklemesini söyleyip köhne verandanın basamaklarını tırmandı ve kapıdan içeri girdi. Orada eski polisin cesedini görmeyi bekliyordu. Ama Moody’dan iz yoktu.

“Burada değil,” dedi Dent, yanma gelen Bellamy’ye. İçerisi tütün, küf ve fare pisliği kokuyordu.

“Onu burada elinde silahıyla bulmadığımız için biraz rahatladım,” dedi Bellamy.

“Ben de öyle,” diye itiraf etti Dent.

Bellamy telli kapıdan dışarıya baktı. “Göl?”

“Eğer kendini göle attıysa arabasıyla gitmiş olmalı çünkü burada değil.”

“Fark etmemiştim ama haklısın.”

Odanın ve Moody’nin hayatının merkezi olduğu anlaşılan metal televizyon sehpasının üzerinde ağzına kadar dolu bir kül tablası ve boş bir viski şişesi vardı. “Silahı ortada yok,” dedi Dent.

Bellamy mutfığa gitti ve fırını kontrol etti. “Aynı şekilde dava dosyası da yok. Buna ne dersin?”

“Kanıtlarını da yanma almış ve geri dönmeyecek,” derim.

Fikir Rupe’un aklına bir kâse sıcak yulaf lapası yerken gelmişti. Şu anda yemeyi başarabildiği tek katı gıda buydu.

Dale Moody’dan dayak yedikten sonraki ikinci sabahında diş etleri hâlâ şişik ve kırmızıydı. Dişçinin yoğun çalışmaları nedeniyle deli gibi acı çekiyordu. Burnu yüzünün ortasında boydan boya o kadar gülünç bir şekilde şişmişti ki gözleri ince birer çizgi haline gelmişti. Kendi çocukları görse ondan koşarak kaçarlardı.

Yulaf lapasını kendi pişirmişti. Saldırıya uğradığı gece hizmetçiyi aramış ve birkaç gün izin almasını söylemişti. Kimsenin onu bu halde görmesini istemiyordu. Evini temizleyen hizmetçinin bile.

İnandırıcılık sınırlarını zorlayan bahanelerle asistanına takvimindeki tüm toplantıları iptal ettirmişti. Bunların arasında bir gün boyunca sürecek reklam filmi çekimleri valinin köşkünde önde gelen işadamlarına verilecek bir öğle yemeği vardı. Karısını sayfiyede bir iki hafta daha kalmaya ikna etmişti.

Rupe Collier ortadan kaybolmuştu.

Orada oturmuş yulaf lapasını yerken durumunu yeniden gözden geçirdi. İnine saklanmış yüzüne bakılır hale gelene kadar saklanacak bir kurban olabilirdi. Acil servisteki doktorun söylediğine bakılırsa bu iki ay kadar sürebilirdi.

Ya da bu durumdan mümkün olduğunca faydalanabilirdi.

Birkaç günlük zorunlu yalnızlıktan sonra bu, Rupe'a daha çekici geliyordu.

Canavar gibi görünüyor olabilirdi ama tam da bu yüzden bu daha etkili olabilirdi. Onu her zaman mükemmel giyinmiş ve bakımlı görmeye alışkın televizyon seyircileri ona neler olduğunu gördüklerinde çok kızacaklardı. Vahşi saldırılara uğrayan kurbanlar halkın sempatisini topluyordu, öyle değil mi? Konuşacak bir platform buluyorlardı ve insanlar onları dinliyordu. Kendisine olanları saklamak yerine ortaya çıkacaktı. Mahvolmuş yüzünü bir *ilgi odağına* dönüştürecekti.

Olabilecekleri düşününce heyecanlandı ve kahvaltısının geri kalanını çöpe döküp atmaya veya kâğıt parçalayıcıda ufalamayı düşündüğü bir kartviziti aramaya gitti. Neyse ki her ikisini de yapmamıştı. Kartı ceketinin satenle kaplı iç cebinde buldu. Ceptelefonu numarasını aradı. İkinci çalışta telefon açıldı.

“Evet, dinliyorum?”

“Bay Van Durbin? Ben Rupe Collier.”

Gazetecinin huysuz sesi birden değişti ve neşelendi. “Araba almayı hâlâ düşünmüyorum.”

“Size iyi bir teklif sunabilirim ama aramamın nedeni bu değil.”

“Aklınızda ne var?”

“Konuştuklarımızı düşündüm.”

“Demek öyle?”

“Konuşmamız Susan Lyston davası ile ilgili bazı *belirsizlikleri* aklıma getirdi. Hatırlamak istemeyeceğim bazı detaylar yeniden su yüzüne çıktı. Bunları düşünmeden duramıyorum. Özellikle de bu durumda...” Rupe sözlerinin etki etmesi için biraz bekledi.

“Hangi durumda?”

“Beni gördüğünüzde anlarsınız. Zamanınız var mı?”

Yirmi dakika sonra *Eyespy* köşe yazarı, kapısını çaldı. Durbin, Rupe’u gördüğünde “Aman Tanrım!” diye bağırdı.

Bu, Rupe’un umduğu tepkiydi. Eğer pespaye bir magazin gazetesinin yazarı bu tepkiyi veriyorsa sıradan bir vatandaş ve potansiyel Collier Motors müşterisi nasıl tepki verirdi?

Rupe, Van Durbin ve fotoğrafçısını içeri davet etti. Fotoğrafçıya Van Durbin’le konuştuktan sonra fotoğraflarını çekebileceğini söyledi. Adamı soğuk bir kutu içeceklerle, televizyonda spor kanalının önünde bıraktı ve Van Durbin’i çalışma odasına davet etti. Burası Teksas stilinde ve işyerindeki ofisine göre çok daha şık döşenmişti.

Gazeteci, Rupe’un masasında duran gümüş renkli çer-

çeveyi eline aldı. “Karınız mı?” diye sordu.

“Evet, eski Teksas güzeli.”

Van Durbin bir ıslık çaldı ve çerçeveyi yerine bırakıp masaya bakan sandalyelerden birine oturdu. Ceketinin göğüs cebinden kalemini ve not defterini çıkardı. “Peki, size saldıran adam ne durumda?”

Rupe yüzüne sahte bir gülümseme yerleştirdi. Bir yandan da bunun kendi hissettiği kadar yamuk görünüp görünmediğini merak etti. Eğer öyle görünüyorsa bunun daha iyi olacağını düşünüyordu. “Ben ona hiç vuramadım.”

“Adama kötü mal mı sattınız?”

Adam acil servisteki doktorla aynı komedi okuluna gitmiş olmalıydı. Rupe kendisinden beklenen şekilde gülümsedi ve sonra ciddileşti. “Keşke böyle olsaydı.” Sandalyesinde arkaya yaslanıp tırnaklarının manikürünü inceledi. “Size daha önce pek dürüst davranmadım, Bay Van Durbin.”

“Eşiniz sadece finalistlerden biri miydi?”

Rupe’un dişetleri sızlıyor olmasaydı dişlerini gıcırdattı. Van Durbin’i botlarının altında hamamböceği gibi ezmek istiyordu. Pişmanlık duyuyormuş gibi görünmek için kendini zorlaması gerekiyordu.

“Birkaç gün önce konuştuğumuzda Austin polis departmanını ve bu topluma hizmet eden dürüst polis memurlarını korumaya çalışıyordum.”

“Topluma hizmet eden *dürüst olmayan* polis memurları olduğunu mu ima ediyorsunuz?” Van Durbin göz kırptı. “Durun tahmin edeyim, Dale Moody.”

“Bildiğiniz gibi onunla Allen Strickland’in mahkûm edilmesi sırasında oldukça yakın çalışmıştık. Ama yine de...”

“Yine de sözcüğüne takılırım.”

“Polisin araştırması sırasında beni rahatsız eden bazı taktikler olmuştu. Bunlara gözlerimi kapamıştım. Bununla gurur duymuyorum ama genç ve hırslıydım ve bunların şey olduğu konusunda bana garanti verilmişti...”

“Taktiklerin mi?”

“Evet. Tamamen olağan uygulamalar olduğu ve bunların polislik mesleğinin bir parçası olduğu söylenmişti. Bu işin tatsız bir yönü ama sonuçta memurlar kanunsuz kişilerle uğraştıkları için kabul edilebilir. Çoğunlukla şiddetin, suçluların anladığı tek dil olduğu söylenmişti...”

“Moody tarafından mı? Size bunları söyleyen o muydu?”

“Dale’e ne zaman soruşturmada bir bilgiye ya da kanıta nasıl ulaştığını sorsam şüphelerimi geçiştirdi. Kullandığı yöntemler hakkında daha çok konuşmaya başladığımda ise giderek saldırganlaştı.”

Rupe ellerini teslim olur gibi kaldırıp devam etti. “Ben de uzaklaştım. Geriye çekildim. Soruşturmayı uygun bulunduğu şekilde yapmasına izin verdim. Kontrol edebileceğim şeylere odaklandım. Duruşma için davayı hazırlamak ve mahkeme devleti teslim etmek gibi.”

Van Durbin gözlerini kırpıştırarak ona baktı. “Strickland’in mahkûm edilmesiyle ilgili şüpheleriniz mi var?”

“Hayır. Ben işimi yaptım. Onun kaderi on iki jüri üyesinin elindeydi, benim değil.”

“Peki, o zaman bu olanlar da nedir, Rupe?”

“Sanırım Bellamy de benim Dale Moody’nin sorgulama tarzı hakkındaki fikirlerime katılıyor. Kitabında onun yetenekleri ve dürüstlüğü sorgulanmış.”

“Savcının da öyle.”

“Bunu kitaba dramatik bir etki vermek, iki karakter arasında gerilim yaratmak için yapmış. Ben kişisel algılamadım ama anlaşılan Dale Moody kendi karakterinin yansıtılma şeklinden hoşlanmamış çünkü geçen gün sizinle konuştuktan sonra saklandığı yerden çıktı.”

Van Durbin hemen ikiyle ikiyi topladı. “Aman Tanrım, bunu size Dale Moody mi yaptı?”

“İki gece önce üzerime atladı ve o kadar şiddetli bir şekilde saldırdı ki kendimi savunmaya fırsat bile bulamadım.”

“*Alçak Basınç* kitabını siz yazmadınız ki, neden size saldırdı?”

“Sizin köşe yazınızda benden bahsedildiğini görmüş.”

“Onu küçük düşürecek bir şey söylememiştiniz ki.”

“Hayır ama...”

“Söyleyebileceğinizi biliyordum.”

Rupe cevap vermedi ama yüzüne adamın doğru tahmin ettiğini onaylayan bir ifade yerleştirdi. Elini uzattı ve bandajlı burnuna dokundu. “Sanırım bu, Moody’nin sizin utanç verici ve suç teşkil eden bir şeyler bulmanızdan ne kadar korktuğunu gösteriyor.”

Van Durbin bir karar vermek ister gibi kurşunkaleminin silgisini çiğnedi. Sonra poposunu kaldırıp arka cebinden bir

kâğıt parçası çıkardı. Kâğıdı açıp masadan Rupe'a doğru itti. "Onları tanıyor musun?"

Bellamy Price'm son derece gergin görüldüğü ve balkon parmaklıklarından eğildiği siyah beyaz bir fotoğraftı. Arkasında üstü çıplak Denton Carter görölüyordu. "Bu nerede, ne zaman çekildi?"

"Dün gece Carter'ın dairesinin önünde."

"Aralarında neler oluyor?"

"Bilmek istemiyorum," dedi Van Durbin kaşlarını kaldırarak. "Ama belindeki bandaja benziyor. Yüzünde de bir sürü yara izi var. Seninki kadar kötü görünmüyor ama o da ciddi hasar almış."

Rupe şaşkın bir şekilde kaşlarını kaldırdı Van Durbin omuz silkti.

"Kimin, neden, nerede yaptığını bilmiyorum." Kötü bir şekilde somurttu. "Ona sorma şansını bulamadım. Üstümüze polisleri saldı."

Van Durbin olanları anlatınca Rupe canı acımasına rağmen güldü.

Van Durbin kaşlarını çaldı. "Şimdi komik geliyor ama o zaman değildi. Editörüm saatler boyunca onlara benim teşhirci olmadığımı anlatmak için dil dökmek zorunda kaldı. Görünüşe bakılırsa Denton Carter biriyle takışmış."

"Moody olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

Van Durbin sorusunu ona yöneltti. "Siz ne düşünüyorsunuz?"

Rupe düşünceli bir şekilde arkasına yaslandı. "Bilmiyo-

rum. Eğer biri kin besliyorsa Dent olmalı bu. Moody ona çok yüklenmişti. Dent'in tanığı olmasaydı suç onun üzerine kalacaktı."

"Bir dakika," dedi Van Durbin öne doğru eğilerek. "Dent Carter ya da Strickland olabilirdi mi diyorsunuz?"

Rupe cevap vermedi. Adamın kendi sonuçlarını çıkarmasına izin verdi. Yaptığı manipölasyonu anlayacak kadar zeki olmaması için dua ediyordu.

Van Durbin sesini iyice alçaltarak, "Bu daha önce söylediğinizle çelişmiyor mu? Yani Strickland'in ceza almasıyla ilgili şüpheleriniz olmaması hakkında söylediklerinizle?" diye sordu.

"Strickland'in kaderinin jüri üyelerinin elinde olduğunu söyledim."

"Ama verdikleri kararı sizin onlara verdiğiniz bilgilere dayanarak vermişlerdi ve siz onlara Strickland'in suçlu olduğunu söylediniz."

"Argümanlarım Moody'nin araştırmalarında buldukların dayanıyordu. Her şey doğru muydu? O zaman öyle olduğunu kabul etmiştim."

"Belki de öyleydi."

"Belki."

"Ama yüzde yüz emin değilsiniz."

"Moody o kızın katilini yakalamak için büyük baskı altındaydı. Zaten önemli bir şüpheliyi elinden kaçırmıştı. Eğer Strickland'e karşı olan dava da düşseydi aptal konumuna düşecekti. Adam Strickland'i mahkûm ettirmeye kararlıydı."

“Ne pahasına olursa olsun mu?”

Rupe yine doğrudan cevap vermekten kaçındı. “Tek söylediğim, Dale’in belediyesinin, polis departmanının, kudretli Lyston ailesinin ve kamuoyunun baskısını hissettiği.”

“Bu yüzden mahkûmiyet elde edebilmek için kuralları esnetti.”

“Ben öyle bir şey söylemedim.”

“Ama saklayacağı bir şey yoksa, size neden saldırdı?”

Rupe acı çekiyormuş gibi görünüyordu. “Ben de tam bunu düşünüyordum. Bu, yanlış bir şey yapmamış birinin yapacağı bir şey değil. Beni bunun hakkında konuşmamla ilgili de uyardı. Sizinle ya da herhangi biriyle. Ama bir şey söylememek de onu kollamak anlamına geliyor ve ben bunun parçası olmak istemiyorum.”

Van Durbin’in dedektif burnu seğiriyordu. Bir sonraki köşesinin açılış cümlesini yazar gibi, “Moody yanlış adamı yakaladı ve masum bir adam hapishanede kanlı bir şekilde öldü,” dedi.

“Benim söylemediğim şeyler söylüyorsunuz, Bay Van Durbin. Eğer bunu basarsanız yalanlama talep eder ve gazetenizi mahkemeye veririm. Adaletin yerini bulduğunu umuyorum,” dedi ve sonra, “ama yine de...” diye ekledi.

“Yine o kelimeler. Bu beni heyecanlandırıyor.”

“Eğer benden özel bir açıklama istiyorsanız şu kadarını söyleyebilirim: Güzel karım ve çocuklarım üzerine yemin ederim ki Susan Lyston davasının en adaletli şekilde çözülmesi için savcı olarak işimi elimden gelen en iyi şekilde

ve dürüstçe yaptım. Dale Moody'nin amaçları ve hareketleri hakkında yorum yapamam.”

“Hayal kırıklığına uğrardın.”

Dent sağ tarafında oturan Bellamy'ye baktı. Yolculuğun büyük bölümünde sessizce oturmuştu. Dent onu düşünceleriyle baş başa bıraktı. Babasının kötüleşen durumunu ve onu kaybetmenin Bellamy'ye etkilerini yansıttığını düşünüyordu.

Ama belli ki Bellamy'nin düşüncelerine bir şekilde Dent de girmeyi başarmıştı. Üstelik düşünceleri Bellamy'yi kulaklıkları takıp onunla konuşmaya bile itmişti.

“Hayal kırıklığına mı uğrardım?”

“Dün gece sonuna kadar gitseydik hayal kırıklığına uğrardın.”

“Zaten hayal kırıklığına uğradım.”

“Evet, ama eğer devam etseydik uğrayacağın gibi değil.” Yeniden önüne baktı ama Dent onun aklının kokpit penceresinden gördüğü manzarada olmadığından emindi. “Evliliğimi sana anlattığımda bunun kulağa ne kadar sıkıcı geldiğinden bahsetmiştin.”

“Ukalalık yapıyordum.”

“Elbette öyle ama haklıydın, tek bir şey dışında. Suçlanacak kişi kocam değildi. Haklı olarak benden sıkıldı.”

“Peki, yemi yutuyorum. Senden neden sıkıldı?”

“Yakınlık kurmakla ilgili sorunlarım var.”

“Seks yapmakla ilgili?”

Bellamy gözlerini kırıştırdı. “Bu da bir parçası.”

“Diğer parçası nedir?”

Bellamy cevap vermedi. Dent başka bir parça olmadığı sonucuna vardı. Varsa bile evliliğinin bitmesine, dün gece çılgına dönmesine neden olan bundan başka bir şey olamazdı. Onun için onu ilgilendiren de buydu.

“Nasıl sorunlar?” diye sordu. “Kelimenin kullanımı dışında yani. Hoşlanmıyorsun. Pek çok kişi bunu kötü buluyor ama yapıyor. Dün gece seni çok uzaklara götüren şey neydi? Ağzım mı kokuyordu, yoksa ayaklarım mı?”

“Senin yaptığın ya da yapmadığın bir şeyle ilgili değil. Suçlu benim. Böylece bırakalım.”

“Hayır, bırakmayalım.”

“Bu konu hakkında konuşmak istemiyorum.”

“Peki, o zaman konuyu neden açtın?”

“Olanlar için özür dilemek istedim.”

“Özrün kabul edildi. Şimdi bana neden hayal kırıklığına uğrayacağımı anlat. Bu arada ben bunun tam bir saçmalık olduğunu düşünüyorum ama yine de neden böyle düşünüyorsun?”

“Şimdi bunu konuşmanın sırası değil.”

“Bence tam zamanı. Uçağı kullanmam gerekiyor. Onun için tepkim ne olursa olsun sana bir şey yapamam. İstedliğini söylemekte serbestsin.”

Bellamy bir dakikaya yakın bir süre kararsızlıkla boğuştu ve sonra, “Susan...” dedi.

“Tanrım. Konunun yine ona geleceğini tahmin etmiştim.”

“Her şey dönüp dolaşıp ona geliyor.”

“Sadece buna izin verdiğin için.”

“Bunu sen istediğin için konuşuyoruz. Devam etmek istiyor musun, istemiyor musun?”

Dent ona devam etmesini işaret etti.

“Susan’ın ölüm şekli herkesin onun bunu hak ettiğini düşünmesine neden oldu. Öyle demeseler bile ima ettiler. Medya da öyle, yakın arkadaşları da. Taziyelerde ne ekersen onu biçersin tonlaması vardı. Hepimiz bunu hissettik. Babam, Olivia, Steven ve ben. Bir gün dava sırasında Allen Strickland’in savunma avukatı Susan’ın cinsel anlamda kışkırtıcı olmasa hâlâ hayatta olacağını söyledi. Rupe Collier buna itiraz etti. O ve savunma avukatı karşılıklı bağırmaya başladılar. Hâkim, avukatı sertçe azarladı, sözlerin kayıtlardan silinmesini istedi ve jürinin söylenenleri dikkate almasını istedi ama olan olmuştu bile. O zamana kadar bu sadece aile olarak görmezden geldiğimiz üstü kapalı bir imaydı ama sözlere döküldüğünde artık aynı şeyi düşündüğümüzü saklayamaz olmuştuk. Susan’a yapılan bu hainlik hepimiz için çok acı vericiydi. Olivia yıkıldı ve saatlerce ağladı. Babam o gece çok içti. Hayatımda ilk kez onun bir şeyde aşırıya kaçtığını görmüştüm. Steven ise odasına çekildi ve kimseye tek kelime etmedi.

“Ben...” Bellamy durup derin bir nefes aldı. “Ben de kendimi odama kilitledim ve saatlerce ağladıktan sonra bu üzüntüye Susan’ın sekse olan aşırı düşkünlüğünün neden olduğu sonucuna vardım. Bunun için ölmeyi hak etmiyordu

ama eğer kendini cinsel dürtülerine teslim etmiş olmasaydı hiçbirimiz bu üzüntüleri yaşıyor olmayacaktık. Buna göre bu kötü bir şey olmalıydı. Kirli ve yıkıcı. Vardığım sonuç buydu.”

Bellamy alaycı bir şekilde güldü. Bu tam da ergenlik döneminde olduğum ve Susan’ın ölümüne neden olan gizemli ve kontrol edilemez dürtüleri hissetmeye başladığım zamandı. Eğer bunlara teslim olursam sonumun onun gibi olacağını düşünüyordum. Onun yerine, onları inkâr etmeye karar verdim. Kız kardeşim gibi olmamaya yemin ettim.”

Aklına bir sürü şey geldi ama hepsi kaba, uygunsuz ve Susan’ı küçük düşürücü şeylerdi. Onun için güvenli olanı seçip düşüncelerini kendine sakladı.

“Lisedeyken deli gibi âşık olduğum çocuklar oldu ve onlarla çıktım da ama Susan’ın şöhretini düşündüğüm için bekâretimi hep korudum. Üniversitede ve erişkinlik hayatımın ilk zamanlarında arada sırada birileriyle yatarım ama yatakta zevk almak için kendime izin vermedim. Onun için partnerlerim de zevk almadılar. Yaşım ilerledikçe rol yapmakta başarılı hale geldim ama sanırım erkekler bir kadın pek zevk almadığında bunu hissediyorlar.

Dent’e baktı ama o bir şey söylemedi.

“Kocam hissettiği halde bu isteksizliğimi hiç sorgulamadı. Ne evlenmeden önce ne de sonra. Onu hiç reddetmedim ama pek maceracı değildim. Belki de zaman içinde beni zevk almaktan alıkoyan şeyleri aşabileceğimi düşünüyordu ama bu hiç olmadı. Sanırım o da zorlamaktan vazgeçti. Be-

beğimizi kaybetmek ona yaşattığım son hayal kırıklığı oldu.”

Birkaç saniye geçtikten sonra Dent’e baktı. “İşte. Artık dün gece hakkında daha iyi hissetmen gerektiğini biliyordun. Olanların seninle veya tekniklerinle alakası yoktu.

Dent onun sözlerini bitirdiğinden emin olana kadar bekleyerek, “Şunu netleştirelim. On iki yaşındayken cinsellik hakkında aptalca bir yemin ettin ve on sekiz yılını bu yemine sadık kalmaya çalışarak mı geçirdin?” dedi.

“Hayır, Dent,” dedi üzgünce. “On sekiz yılı bu yemini bozmaya çalışarak geçirdim.”

22. BÖLÜM

Ray hem kızgın hem de gergindi.

Havaalanındaki adam onu aptal yerine koymuştu.

Kendini akıllı zannederken yaşlı adam ona çok gülmüş olmalıydı.

Sınırlarının farkındaydı. Lisedeyken ikinci sınıf seviyesinin altında okuduğu söylenmişti. Sorun değildi. Bununla yaşayabilirdi ama tam bir embesil olduğunun ortaya çıkması acı vericiydi.

Dent ve Bellamy de onun bu dikkatle hazırlanmış tuzığa nasıl düştüklerini duymuş olmalıydılar. Ray yaşlı adamın bu hikâyeyi gözlerinden yaşlar gelerek ve eliyle dizine vurarak anlatışını hayal etti. “İçeri koşarak girdi ve lastiği bıçakladı. Amma da salak.”

Ray’e iyice gülmüş olmalıydılar. Onları korkutmak yerine onu sakar bir soytarı olarak görüyor olmalıydılar. Bu düşünce Ray’i çılgına çeviriyordu. En çok da kendine kızıyordu. Allen’ı gururlandıramamıştı.

Bunu düzeltmesi gerekiyordu.

Onu geren de buydu. Ne yapması gerektiğinden emin değildi.

Havaalanından biraz uzaklaştıktan sonra kamyonetinin plakasını Walmart park yerindeki bir başka kamyonetin plakasıyla değiştirdi. Sonra bir kovboy şapkası taktı. Böylece kel kafası dikkat çekmeyecekti. Deri yeleğini uzun kollu bir gömlekle değiştirdi. Bu şekilde yılan dövmesi görünmeyecekti. Yaşlı adam görmüş olamazdı çünkü hangarın içi çok karanlıktı ama Dent Carter restoranın önünde ona saldırdığında dövmesini görmüş olabilirdi. Dövme Ray'in kolayca tanınmasına neden oluyordu.

Ray dövmeyi kapatmaktan nefret ediyordu. Bazı insanların boynuna haç takması, ya da şans getirmesi için tavşan ayağı taşıması gibi Ray de yılan dövmesinin ona özel bir güç verdiğini düşünüyordu. Ona her baktığında ya da dokunduğunda kendini daha güçlü ve akıllı hissediyordu.

Polisin onu aramaya gelebileceğinden korktuğu için evinde kalamamış ve bütün gün etrafta dolaşmıştı. Gidebileceği belli bir yer gelmiyordu aklına. Hiçbir yerde uzun süre durmadan dolaşmaya devam etmişti. Ama aynı zamanda kendini kapana kısılmış hissediyordu. Sanki etrafındakiler üzerine doğru geliyordu.

Ama Bellamy Price ölene kadar yakalanamazdı. Şimdi yaptığı her şey önemliydi. Cesur olmalıydı.

Boğayı boynuzlarından yakalamalıydı. Allen bunu yapmasını tavsiye ederdi.

Ağabeyinin sözleri kafasında yankılanırken bir sonraki çıkıştan çıkıp üst geçidin altından U dönüşü yaptı ve kuzeye giden şeritten yeniden otoyola girdi.

Ne yapacağını biliyordu ve bunun havalı olması gerekmiyordu.

Şimdi kendine daha çok güveniyordu. Kollarını yukarı sıvamış ve sol kolunu kamyonetinden dışarı çıkarmıştı. Kendisine bulaşmaya cesaret edeceklerle meydan okuyordu.

Gall, Dent ve Bellamy arasındaki gerginliği hemen fark etti.

Bellamy uçaktan iner inmez üvey annesini aramak için izin istedi. Gall onun hangara girişini izledi ve sonra uçağın basamaklarından inmekte olan Dent'e döndü.

“Uçuş nasıldı?”

“İyi.”

Gall uçağın yan tarafına dokundu. “Bu yavru neredeyse kendi başına uçuyor, değil mi?”

“Hiçbir uçak tek başına uçamaz.”

“Lafın gelişi söyledim.”

“Söyledin. Bu adamla çalışmamak için delirmiş olmam gerekir.”

“Dediğim gibi lafın gelişi söyledim.” Gall hangarı işaret etti. “Onun nesi var?”

“Bellamy'nin mi?”

“Hayır, Sheba Kraliçesi'nin. Kim olacak başka?”

Dent onun bulunduğu tarafa doğru baktı. “Houston’dan haberler pek iyi değil.”

“Bu, olayı açıklıyor.” Bir an sustuktan sonra, “*Senin* neyin var?” diye sordu.

“Benim mi? Hiçbir şey.”

“Bir şey var.”

Dent güneş gözlüklerini çıkardı ve gözlerini elinin tersiyle ovuşturdu. “Sadece yorgunum o kadar.”

“Külahıma anlat.”

“Peki.” Dent gözlüklerini çıkarıp gömleğinin cebine attı. “Senin sorularından yoruldum.” Hangara doğru yürüdü.

“Kahven var mı?”

“Her zaman olmaz mı?”

“Evet ve her zaman berbattır.”

“Daha önce hiç şikâyet etmemiştin.”

“Fazla kibarım.”

Gall burnundan soludu. “Kibar falan değilsin.”

Dent mırıldandı. “Bunu yakın zamanda yine duymuş-tum.”

“Demek seninle yatmıyor, öyle mi?”

Dent durdu ve öfke dolu bakışlarla onun yanına geldi.

Gall purosunu ağzından çıkardı ve şaşkın bir şekilde başını salladı. “Bu sana benzemiyor, Ace.”

“Yeteneğimi kaybettiğimi düşünme. O hayır diyor, bu onun sorunu.”

“Demek istediğim bu değildi.”

“O zaman ne demek istedin?”

“Bir kadın hayır diyor ve sen bunu umursuyorsun.”

Dent ağzını açtı ama bir şey söylemeden kapattı. Sonra hangara doğru yürümeye başladı.

Gall, “Sana yeni bir kahve yapayım,” dedi.

Dent, “Kendim yaparım,” diye seslendi.

Gall senatörün uçağını güvenceye aldıktan sonra onlara katıldığında Dent dumanı tüten bir fincan kahveyi Bellamy’ye uzatıyordu. Bellamy iki elini uzatıp kocaman kupayı aldı. İçine baktı ama içmedi.

Gall, “Babanız nasıl?” diye sordu.

“Değişiklik yok. Hâlâ iyi değil.”

“Üzüldüm.”

Bellamy belli belirsiz gülümsedi. “Sorduğunuz için teşekkür ederim.”

Dent kahvesini yudumlayarak uçağını işaret etti. “Tulumunu nereye yerleştirmiştin?”

“Sol lastiğin arkasına. Adam gerçekten de çok aptaldı.”

“Tehlikeli olmak için akıllı olmana gerek yok,” dedi

Dent. “Bana saldıran adam kin doluydu. Bunu hissettim. Şerif yardımcısından haber var mı?”

“Hangardaki telefona mesaj bırakmış. Ray Strickland olduğu doğruymuş. Kamyonetinin plakasını sistemde bulmuşlar. Ama sonra o plakanın bulunduğu bir kamyoneti durdurduklarında kullanan Strickland değilmiş. Üniversite öğrencisi genç bir zenci kadınmış. Walmart mağazasında yarı-zamanlı çalışıyormuş. Poliste kaydı yokmuş ve Strickland’ın adını daha önce hiç duymamış.”

“Ray plakaları değiştirmiş.”

“Öyle görünüyor. şimdi o öğrencinin plakasını taşıyan bir araç arıyorlar.”

“Ray çalışıyor mu?”

“Doğu yakasında bir cam fabrikasında. şerif yardımcısının söylediğine göre oraya bakmışlar ama yöneticisi birkaç günden beri işe gelmediğini söylemiş. Ceptelefonuna cevap vermiyormuş ve evinde de değilmiş.”

“Yeri bilinmiyor,” dedi Dent.

“Anladın.”

“Diğerinden haber yok mu?”

Gall hemen Dent’in Bellamy’nin hayranı Jerry’den bahsettiğini anladı. Kızın bulunduğu tarafa doğru bir bakış attı ama onun düşüncelere dalmış olduğunu gördü. Düşündükleri oldukça endişe verici olmalıydı. Bellamy kaşlarını çatmış, boş bakışlarla bakıyordu.

“Hayır,” dedi Gall, Dent’e dönüp. “İkiniz de dikkatli olmalısınız.”

“Öyle yapmayı planlıyorum”.

“Başka ne planlıyorsun?”

“Moody bizimle oldukça açık konuştu ama tam olarak itiraf etmedi. Olayla ilgili farklı sonuçlara ulaşmamızı sağlayacak *bir şeyi* söylemedi. Rupe Collier’le konuşmamız gerekecek.”

Gall ağızındaki puro parçasını yere tükürdü. “Çok önemli olmayabilir ama Rupe bugün televizyondaydı. Benim hanımefendinin evindeyken gördüm.”

“Şovunu mu?”

“Araba satmıyor, bir basın toplantısı yapıyordu.”

“Ne?” dedi Dent.

Bellamy birden kendine geldi. “Neden bahsediyordu?”

“Yüzünün nasıl bu boktan hale geldiğinden. Tabii tam olarak bu kelimelerle değil. Ace’in yüzü Rupe’un yanında hiçbir şey.” Gall onlara gördüklerini anlattı. “Ona saldıran kişiyi çok iyi göremediğini söyledi ve saldırının gerçekleştiği yer hakkında kaçamak bilgiler verdi ama kurban rolünü çok iyi oynadı. Bana sorarsanız zamanlaması biraz şüpheli.”

“Bu işten pis kokular yükseliyor,” dedi Dent, ardından Bellamy’ye döndü. “Eski savcıyla derhal konuşmamız lazım. Ofisinin nerede olduğunu biliyor musun?”

“Araba bayiiinde. Onunla orada görüşmüştüm.”

Gall onlara, “Basın toplantısıyla medyayı çalkaladı,” dedi. “Park yeri ondan bir açıklama alabilmek için bekleyen gazetecilerle doludur. Dikkat çekmeden oralara yaklaşmanız mümkün değil.”

“O zaman sadece evi kalıyor,” dedi Bellamy sakince. Dent ve Gall ona doğru döndüklerinde Bellamy, “Nerede yaşadığını biliyorum,” dedi.

“Adresini bilmene şaşırmamalı,” dedi Dent yola çıktıklarında. “Aynı lüks semtten geliyorsunuz.”

Bellamy’nin büyüdüğü Lyston malikânesi birkaç sokak ilerideydi. “Yine başlama.”

“Rupe’un evine hiç girdin mi?”

Bellamy hayır anlamında başını salladı. “Strickland mahkûm olduktan sonra bizimkiler üç yıl arka arkaya onun Noel partisine davet edilmişlerdi. Her seferinde reddettiler. Sanırım o ve karısı sonunda mesajı aldılar çünkü davetiye göndermeyi bıraktılar.”

Rupe Collier’in kireçtaşından evi bakımlı bir çimenlikle, yüzlerce yıllık meşe ağaçları ve çiçek tarhlarıyla çevrelenmişti. Evin önünde bir polis arabası park etmişti.

Dent, “Ne düşünüyorsun?” diye sordu.

“Muhtemelen medyanın buraya üşüşmesini engellemeye çalışıyorlar.” Biraz düşündükten sonra, “Bir fikrim var. Evin önüne yanaş ve sanki bekleniyormuşuz gibi dışarı çıkalım,” dedi.

Dent hemen polis arabasının arkasına park etti. Motoru kapattığında iki polis hemen arabanın iki yanına geldiler.

“Fikrin hapse girmeyi de içermiyordur umarım,” dedi Dent.

“Ben de öyle umuyorum.” Bellamy arabanın kapısını açtı ve dışarı çıkıp polislere gülümsedi. “Merhaba. Bay Collier’i görmeye geldik.”

Memurlardan biri, “Üzgünüm, Hanımefendi. Ziyaretçi kabul edilmiyor,” dedi.

“Ama bizim randevumuz vardı.”

“Medyadan mısınız?”

“Pek sayılmaz,” dedi Bellamy gülerek. “Biz arkadaşız.”

Memurlardan biri gözlerini kısarak ona baktı. “Siz şu kitabı yazan kadın değil misiniz?”

“Evet, doğru. Bay Collier kitabımı yazarken hukuki konularla ilgili bana yardımcı olmuştu.”

Polisler birbirlerine baktılar. Dent’e yakın olan polis yüzündeki morlukların nedenini anlamak istemiş gibi güneş gözlüklerinin ardından onu inceledi. Dent bu incelemeden hiç rahatsız olmamış gibi kıpırdamadan durdu.

Polis, Bellamy’ye dönüp, “Bay Collier bize bu akşam birini beklediğini bildirmemişti.”

“Dayak yedikten sonra randevumuzu unutmuş olabilir. Ne kadar korkunç değil mi?” Elini göğsüne bastırdı. “Umarım ona saldıran adamı yakalarsınız.”

“Yakalayacağımıza emin olabilirsiniz, Hanımefendi.”

“Buna hiç şüphem yok. Her neyse, eminim Rupe... şey Bay Collier bizi görmek isteyecektir. Aslında bizimle buluşmayı kendisi istedi. Dale Moody ve Jim Postlewhite ile ilgili önemli bilgiler getirdim.

Sürücü koltuğunun bulunduğu taraftaki yarı açık duran kapının orada ayakta duran Dent başını ona doğru çevirdi ama Bellamy’ye odaklanmış olan polis memurları yüzündeki şaşkın ifadeyi fark etmemişlerdi.

Adamlardan biri arkasına meraklı bir bakış atıp, “Önce haber versek iyi olur,” dediğinde diğeri, “Burada bekleyin,” diyerek eve doğru yürümeye başladı.

Bellamy diğerine gülümsedi. Bu onu tanıyan memurdu. “*Alçak Basınç*’ı okumuş muydunuz?”

“Karım kitabın burada olan gerçek bir olay hakkında olduğunu okuyunca satın almış. İyi olmalı. Okumaya başladığından beri elinden bırakmadı.”

Bellamy gülümsedi. “Bunu duyduğuma sevindim.”

Bellamy bir yandan adamla konuşurken Rupe’un evinin önünde bekleyen adamı da göz ucuyla takip ediyordu. Kısa bir konuşmadan sonra memur şapkasını çıkarıp Rupe’a selam verdi. Sonra kapıdan uzaklaştı ve onlara yaklaşmalarını işaret etti. “Tamam diyor.”

Bellamy konuşmakta olduğu memura teşekkür ettikten sonra arabanın yanından dolaştı ve Dent’le birlikte yürümeye başladılar. Dent dişlerinin arasından, “Ne zamandan beri gözlerini kırkıştıran bir Teksas güzeli oldun?” dedi.

“Gerektiği zamanlarda olurum.”

“Bunu benim üzerimde neden denemedin?”

“Gerek kalmadı.”

“Peki Jim Postlewhite da kim?”

“Güven bana.”

Bellamy sadece bu kadarını söyleyebildi. Şimdi Rupe Collier’in onları beklemekte olduğu kapının dibindeydiler. Rupe’un yüzündeki hasar çok kötüydü. Şiş dudaklarıyla gülümsemek için kendini zorlamasaydı tanınması imkânsız olurdu. Dişleri kanlı dişetlerine rağmen hemen tanınmasını sağlıyordu.

“Şuraya bakın kimler gelmiş!” Bu sahte tezahürat yanlarında duran polis memuru içindi. Adam, Bellamy ve Dent’in geçebilmeleri için yana çekildi. “Teşekkürler, Memur Bey.”

Rupe, memura el sallayarak ön kapıyı kapattı. Sonra yüzünde gülümsemesiyle onlara döndü. “Size kızacağımı düşündünüz, öyle değil mi? Buraya gelmek için çevirdiğiniz oyunlar yüzünden yani.” Güldü ve başını salladı. “Aslında sizi gördüğüme sevindim. İçeri girin.”

Rupe onların yanından geçti ve içeri geçmelerini işaret etti. Koridor geniş ve uzundu. Kalitesiz kilimlerle süslenmişti. Tonoğlu tavandan bir İspanyol kalesine daha çok yakışacak devasa avizeler sarkıyordu. Yanından geçtikleri odalar gösterişli biçimde döşenmişti.

Sonunda sadece şov için değil gerçekten içinde yaşamak için kullanıldığı belli olan bir odaya geldiler. Bir duvarında kireçtaşı terasa ve ortasında fiskiyesi bulunan pırıltılı bir yüzme havuzuna açılan bir pencere vardı.

Rupe onlara kanepeyi işaret etti. “Oturun.”

Yan yana oturdular. Önlerindeki sehpa o günün *EyeSpy* baskısı duruyordu. İkisinin apartmanın balkonunda çekilmiş fotoğrafları ilk sayfayı süslüyordu.

“Binlerce kelimeye bedel,” dedi Rupe.

Bellamy fotoğraftan ve onun sözlerinden etkilenmemiş gibi görünmeye çalıştı. Adamın yüzünde sırtlan gülüşü varken ve imalı bir şekilde kaşlarını oynatırken bu oldukça zordu.

“Karım şehir dışında, hizmetçiye de izin verdim. Onun için size soğuk içecek dışında bir şey ikram edemiyorum.”

“Hayır, teşekkürler.”

Çenesi granitten oyulmuş gibi görünen Dent başını salladı.

Rupe kanepenin yanındaki koltukta oturuyordu. Bellamy'ye, "Kitabınız için tebrikler," dedi.

"Kitabın sizi pek memnun ettiğini sanmıyorum."

"Neden etmesin?"

Bellamy ona baktı ama bir şey söylemedi.

Bir süre sonra adamın yüzündeki gülümseme aptal bir hal aldı. "Tamam, savcıyı daha etkileyici bir figür olarak anlatmadığınız için başta biraz bozulmuştum. Özellikle de kitabı yazarken size röportaj verdiğim için. Savcı kahraman olmalıydı. Suçluyu adalete teslim etmişti."

Dent ilk kez ağzını açarak, "Etti mi?" dedi.

Rupe'un bakışları ona doğru kaydı. "Ettiğimi düşünüyordum." Öne doğru eğildi. "Yoksa itiraf mı edeceksin? Bu-
raya bana Susan'ın iç çamaşırını vermeye mi geldin?" Dent kanepeden zıplamak üzereydi ama Bellamy onu gömleğinden yakalayıp aşağı çekti.

Araba satıcısı güldü. "Hâlâ hemen parlayan asabının teki olduğunu görüyorum. Şaşırdığımdan değil. Leoparların lekeleri değişmez. Ne yapıyorsun, kokpitte de sinirleniyor musun? O uçağı bu yüzden mi az kalsın düşürüyordun?"

Dent bir şey söyleyemedi. Bellamy araya girdi. "Dent'e itiraf etmeyi düşünüp düşünmediğini sormanız bile Allen Strickland'ın suçlu olduğundan emin olmadığınızı gösteriyor."

Rupe arkasına yaslandı ve ellerini sandalyenin kollarına koydu. Tahtında oturan bir kral gibi rahat ve kendine güveni

tamdı. “Elbette emindim.”

“Dedektif Moody emin miydi?”

Rupe tiksintiyle burnunu çekti. “Berrak bir kafayla düşünüyor olsa emin olabilirdi.” Dent’e bakarak, “Onun ayyaşm biri olduğunu benden daha iyi bilirsin. Tornavidayı hatırlıyor musun? Bana anlatmıştı. Ve hiç de pişman değildi,” dedi. Başını üzüntüyle sallayarak, “O adam polis kuvvetleri için çok kötüydü,” dedi.

“Bu beni neden kız kardeşimin cinayetini araştırmak için kendisini görevlendiğini düşünmeye sevk ediyor.”

Bunu ben de merak ediyorum. Çünkü başından beri soruşturmayı berbat etti. Pek çok defa daha yetkin biriyle değiştirilmesini talep ettim. En azından ayık biriyle, ama taleplerim reddedildi.”

“Sebep gösterildi mi?”

“Bürokratik politikalar. En azından bana öyle söylendi.”

Bellamy onun yalan söylediğinden emindi. Yalan söylemekte düşündüğü kadar iyi değildi. Onun söylediklerinin hiçbirine itiraz etmedi. Ona yeteri kadar alan bırakırsa kendi kendini ele vereceğini düşünüyordu. Diğer taraftan bu oyuna bütün gece devam edebilirlerdi. Adamın kendini beğenmişliği Bellamy’yi rahatsız etmeye başlamıştı.

“Dent ve ben dün Dale Moody’yle buluştuk.”

Rupe gözlerini birkaç kez kırıştırdı ama sonra çabucak kendini toparladı. “Burada, Austin’de mi?”

Bellamy onun sorusunu duymazdan gelerek, “O, sorunlu bir adam,” dedi.

“Çok şaşırtıcı.”

“Sizin hakkınızda söyleyecek çok şeyi vardı.”

“Sizinle konuşacak kadar ayık olmasına şaşırdım.”

“Kendini ifade edebiliyordu. Etik olmayan bazı davranışlarını kabul etti.”

“Öyle mi? Bunu da itiraf etti mi?” Yüzünü işaret etti.

Bellamy irkilmişti ama Moody’nin Rupe hakkında konuşmasını düşündüğünde aslında şaşırmaması gerekirdi.

“Sürpriz bir saldırıydı,” diye devam etti. “Birden ortaya çıktı. Onunla Austin polis departmanından ayrıldığından beri bağlantım yoktu. Birden ortaya çıktı ve bam! Burnumu kafamın arkasından çıkarmaya çalıştı.”

“Bunu neden yaptı?”

“Kitabın yüzünden. Sana söylemedi mi? Kitaptan hiç hoşlanmadı. Kitapta soruşturmayı yürüten polisin anlatılma şeklini sevmedi. Rocky Van Durbin’le röportaj yapmamdan da hoşlanmadı. Ama neden yapmayayım ki? Saklayacak bir şeyim yok,” dedi kollarını yana açarak.

“Görünüşe bakılırsa Dale Moody’nin var. Van Durbin’in benimle yaptığı röportajı okuduğunda sinirlenmiş. Hangi taşın altında saklanıyorsa oradan çıktı, beni dövdü ve uyardı.”

“Neydi o uyarı?”

“Susan Lyston davası ve bununla ilgili her şey hakkında

çenemi kapalı tutmamdı. Muhtemelen size de aynı uyarıyı yapmıştır.”

“Aslında yapmadı,” dedi Bellamy.

“Hımm, kitabınızda söylenecek her şeyi söylemiş olduğunuzu düşünmüş olmalı,” dedi Rupe, Dent’e bakarak. “Onlar konuşurken sen de orada mıydın?”

“Evet, oradaydım.”

“Görünüşüne bakılırsa Moody seni kırmızı halılarla karşılamadı herhalde.”

“Yüzümdeki yaraları mı söylüyorsun?” Dent parmaklarını yüzündeki yaralarda gezdirdi. “Bunları Moody yapmadı, Ray Strickland yaptı.”

Rupe’un başı geriye doğru savruldu. “Ray Strickland mi? Allen’in kardeşi mi? Atmıyorsun değil mi? Kullandığım dili bağışlayın, Bayan Price.” Dent’e döndü. “Son duyduğumda çok kötü bir araba kazası geçirmişti, neredeyse ölüyordu.”

“Son derece sağlıklı.”

“Onunla nerede karşılaştınız?”

“Bir restoranın park yerinde.”

“Ciddi misiniz?”

“Bir restoranın park yerinde,” diye tekrarladı Dent. “Öç almak istiyor.”

“Senden mi?”

“Sanırım herkesten. Senin yerinde olsam arkamı kollardım.”

“Ben ne yaptım ki?”

“Erkek kardeşini hapse gönderdin ve o orada öldü. Adam deli ve çok acımasız.”

“Deli.” Rupe, Bellamy’ye baktı ve sıırttı. “Bu beni pek şaşırtmadı. Kitabınız pek çok kişiyi kızdırdı, öyle değil mi? Geriye dönme imkânınız olsaydı kız kardeşinizin öldürölme-siyle ilgili kitap yazar mıydınız?”

Bellamy cevap vermedi. “Bana Jim Postlewhite’tan bahsedin.”

“Bu ismi dışarıdaki polise de vermişsiniz. Kim o?”

“Lyston Elektronik *çalışanıydı*. Kamyon filosunun başındaydı ve Allen Strickland’in patronuydu.”

“Neden geçmiş zaman kullanıyorsunuz?”

“Öldü çünkü.”

Rupe omuz silkti. “İsim bana bir şey ifade etmiyor. İsimleri hatırlamak güçlü yönlerimden biri değildir.”

“Hafızanızı biraz yoklayın.”

“Üzgünüm ama isim bana bir şey hatırlatmıyor.”

“Dale Moody’ye hatırlatmıştı.”

“O zaman ona sormalısınız.”

“Bunu yapmayı düşünüyorum.” Bellamy başını yana eğdi. “Moody’nin Allen Strickland’in suçsuz olduğundan emin olmasının nedeni neydi?”

“Strickland’in suçsuzluğundan emindiyse bile bunu ilk defa duyuyorum.”

“Öyle mi?”

“Eğer Moody aksini düşünüyorduyorsa neden bana onu mahkûm ettirmem için her şeyi verdi?”

“Onu zorlamadın mı?” diye sordu Dent. “Kolunu bükmedin mi?”

“Herkesin aklı seninki gibi serseriliğe çalışmıyor.”

“Ray Strickland’in araba kazasına ne diyeceksiniz?” diye sordu Bellamy.

“Ne olmuş?”

“Moody bu kazayı sizin Ray’in ağabeyinin davasında ifade verememesi için organize ettiğinizi söyledi.”

Rupe tükürükler saçarak güldü. Sonra öne doğru eğilip, “Moody çok viski içiyor. Hayaller görüyor,” dedi. Sonra gözlerini kısıp onlara baktı. “Bunlar da ne demek oluyor? Kafayı yemiş bir polisin sözlerini benimkine tercih etmeyeceksiniz herhalde. Eğer ediyorsanız kendinizi aptal konumuna düşürsünüz. Ben temizim. Sadece görevimi yaptım ve ülkenin kanunlarını uyguladım.”

“Bunu bağırsaklarını deşmeden önce Ray Strickland’e anlatmaya çalış bakalım.”

Rupe, Dent’e öfke dolu bir bakış attı ve sonra Bellamy’ye döndü. “Peki, ben size bir şey sorabilir miyim?”

Bellamy başıyla onayladı.

“Kitabınızdaki bütün karakterleri yazarken özgür davranmış, kız kardeşiniz de dahil. Gücenmeyin ama Moody ve ben

onun hakkında bir denizcinin bile yüzünü kızartacak şeyler öğrenmiştik. Kitabınızda tanıttığınızdan biraz da dünyevi zevklere düşkündü.” Dent’e baktı ve göz kırptı. “Haksız mıyım?”

“Siktir git,” dedi Dent.

Rupe sadece güldü. Bellamy’ye dönerek, “Merak ediyorum, onu olduğundan daha masum göstermek ölüye gösterilen saygı mı, saflık mı?” dedi.

“Onu hatırladığım gibi anlattım.”

“Gerçekten mi?”

“Evet.”

“Hadi ama, bana söyleyebilirsiniz, aramızda kalacak,” dedi yeniden göz kırparak, “onu o kadar çok mu seviyordunuz? Ondan insan olarak hoşlanıyor muydunuz? Birazcık olsun onu kıskanmıyor muydunuz?”

“Nereye varmak istiyorsunuz?” dedi Bellamy soğuk bir şekilde.

“Hiçbir yere, sadece yüksek sesle düşünüyorum.” Rupe düşünceli bir şekilde parmaklarını dudaklarına dokundurdu. “Eğer o yıllarda biraz daha büyük olsaydınız o zaman, o öldürüldüğünde sizin nerede olduğunuzu merak ederdim.”

Bellamy onun kendisine yem attığını fark etti. Çantasının sapını omzuna takıp ayağa kalkarken avuçlarının içi sıırılsıklam olmuştu. Dent de ayağa kalktı ve onun dengesizliğini hissetmiş gibi elini Bellamy’nin dirseğine koydu.

Bellamy, Rupe’a, “Daha fazla zamanınızı almayalım,” dedi.

“Sorun değil,” dedi Rupe. Onları farklı yönlendirmiş olduğu için kendinden çok memnun görünüyordu. Sandalyesinin kollarını tutup kendini havaya çekti.

Odadan çıkarlarken onları koridora doğru takip etti. Kapıyı açtı ve onları dışarıya yönlendirdi. “Yine beklerim.”

Bellamy kapıdan geçip sonra da arkasını döndü. “Moody çok içki içmiş olabilir ama ayık olduğunda detaylı notlar almış, özellikle de kız kardeşimin cinayetini araştırdığı dönemde.”

“Evet, bu doğru,” dedi Rupe. “Not alması ünlüydü ama dava dosyasındaki tüm notlar ve dokümanlar...”

“Kopyaladı. Orijinal dosyayı yok ettirdiğinizde onun bir kopyasını almıştı.”

23. BÖLÜM

“Şu Postlewhite’a nerede rastladın?”

Dent bunu Bellamy’ye sormak için yanıp tutuşuyordu ama arabaya gidene kadar bekledi. Her zamanki gibi arabayı kullanmakta ısrar etmişti.

“Dün Moody’nin dosyasına bakarken isim aklımda kaldı çünkü orijinalde yanına yıldız konmuş ve kopyada altı kırmızı kalemle çizilmişti. Bunun ne anlama geldiğini soracaktım ama anlattığı şeyler dikkatimi dağıttı, soramadım. Eğer Moody için önemliyse Rupe için de olabileceğini düşündüm.”

“Güzel hareket. Sen Postlewhite dediğinde Rupe zıplamaya hazır görünüyordu.”

“Yara izlerinin altında yüzü bembeyaz oldu.”

“Moody’nin dosyasındaki o kâğıda şöyle bir bakmıştım. Üstünde pek çok karalama vardı. Notlar, isimler. Postlewhite adını nasıl hatırladın?”

“Yanma yıldız konmuş ve altı çizilmiş olmasının yanı sıra onu hatırlıyordum da. Bir gün babamı ziyarete gittiğimde

evrak işleri için ofise gelmişti. Tanıştırılmamızdan sonra bana kendisine Bay P dememi söylemiş ve orada olmam çok önemli bir olaymış gibi davranmıştı. Bana onur konuğuyum gibi davranmış, okulum hakkında benimle konuşmuş ve en sevdiğim dersin hangisi olduğunu sormuştu. İşte böyle.”

“Seni önemsemişti.”

“Hayatımda pek az kişinin önemseddiği bir dönemde hem de. Onun kibarlığını unutamam. Mangal partisinde onu uzaktan gördüm. Bana el salladı. İyi bir adamdı.”

“Moody’nin onun isminin yanına bu yüzden yıldız koymuş olduğunu sanmıyorum. Bir fikrin var mı?”

“Hayır, ama sanırım Rupe biliyor.”

“Öyle olduğuna bahse girerim.” Kavşağa geldiklerinde Dent, ona ailesine ait evde durmak isteyip istemediğini sordu. “Hazır buraya kadar gelmişken.”

“Olur mu? Evime yerleştiğimde daha sonra toplarım diye bazı kıyafetlerimi orada bırakmıştım,” dedi Bellamy ve üzgün bir şekilde, “Yakında onlara ihtiyacım olacak,” diye ekledi.

Kapıya geldiklerinde Dent’e kodu verdi. Dent kodu girdi. Eve doğru giden yoldan ilerlerken, “Burası pek değişmemiş. Hâlâ arka tarafa yanaşmamam gerektiğini hissediyorum. Eğer senin için de öyleyse arabada bekleyeceğim,” dedi Dent.

“Uzun sürmez.”

Bellamy kapıyı çaldı. Üstünde üniforması olan bir hizmetçi onu karşıladı. Etrafına meraklı gözlerle bakınca Dent’i gördü. Bir şey sordu, Bellamy cevap verdi, sonra birlikte içeri girdiler. On dakika sonra Bellamy elinde bir bavulla gö-

ründü. Dent dışarı çıktı ve bavulu arka koltuğa koymasına yardım etti.

“Hatırladığım hizmetçiden farklı biri,” dedi Dent.

“Helena bizimkiler için on seneden beri çalışıyor. Babam için çok endişeleniyor. Olivia onu haberdar ediyor ama ben de bir şey duyarsam ona haber vereceğime söz verdim.”

“Şimdi nereye?”

“Haymaker’a.”

“Katılıyorum. Moody’nin telefon numarasını ondan almalıyız.”

“Bize vermek istemeyebilir.”

“Serseriliğe çalışan aklım işe yarayabilir.”

Bellamy gülümsedi. “Buna güveneceğim.”

“Buradan onun evine uzun bir yol var. Önce arayalım da evde mi bir bakalım.”

“Bu oraya gelmekte olduğumuzu anlamasını sağlar sadece.”

“Telefonu açar açmaz kapatırsan öyle olmaz.” Dent telefonunu ona uzattı. “Benimkini kullan. İsim çıkmıyor.”

Haymaker’m yanından ayrılmadan onun ev ve cepte telefonunu not almışlardı. Bellamy her iki numarayı da ikişer kez aradı ama her seferinde telesekreter çıktı. “Şimdi ne yapacağız?” diye sordu.

“Ayrılıp sonra yeniden toplanacağız.”

Ray dayanma gücü ve disiplini için kendini tebrik etti.

Bellamy Price'ın dolabının içinde beş saattir onun eve gelmesini bekliyordu. Bunun ne zaman olacağını bilmiyordu ama sonunda mutlaka gelecekti. Bu ne zaman olursa olsun hem fiziksel hem de zihinsel olarak buna hazır olacaktı.

Evine girmek kolay olmuştu. Tek zorluk, açık bir camdan giren meraklı bir kediye uzaklaştırmak olmuştu. Ev sessiz ve boştu. Taze boya ve temizlik malzemesi kokuyordu.

Duvarına bıraktığı mesajın üstü boyanmıştı ama bu onu pek rahatsız etmiyordu. Bu, aptalca bir fikir olmuştu. Bu sefer daha iyi bir fikri vardı. Duvarlar kırmızıya boyanacaktı ama boyayla değil.

Ray dolaptaki yerini almadan önce komodini açıp Bellamy'nin iç çamaşırlarıyla oynadı. Sırf canı istediği ve bunu yapabildiği için yaptı. Biraz da bu, kendisine o kibirli zengin kızını şoke edecek yaramaz bir heyecan verdiği için.

Etrafında pek kadın olmamıştı. Olanların hiçbiri de bu kadar güzel şeyler giymemişlerdi. Onun ipek ve dantel çamaşırlarının yüzüne, yılan dövmesine, göbeğine dokunuşundan hoşlanmıştı. Bir süre sonra dokunduğu her şeyi tereddütle katladı, aldığı yere yerleştirip dolabı kapattı.

Yatağın arkasına saklanmayı düşünmüş ama sonra dolabın içinde karar kılmıştı. Orada daha iyi hareket alanı olacaktı. İki kapılı dolabı açacak ve onu karşısında bulacaktı.

“Sürpriz!” diyecekti sahneye yakışan bir fısıltıyla. Bunu sayısız kez tekrarlamıştı.

Dolabı çekmecelerinde bulduğu ufak torbalardan da güzel kokuyordu. Parfüm kokuyordu. Bellamy'nin bluzla-

rından biri aldı ve kokusunu içine çekti. Ama yapması gerekene odaklanması gerektiğini bildiğinden bunlarla fazla oyalanmamıştı.

Hazırlık yapmak için esnedi ve parmaklarını çalıştırdı. Sol kolunu birkaç kez döndürmüştü. Boynunu çıtlattı, omurgasını esnetti ve omuzlarını döndürdü. Yirmi dakika boyunca esnek ve tetikte kalmak için bunları tekrar etti.

Dolaptan sadece bir kez, çişini yapmak için çıktı. Onun banyosunda fermuarını çıkarıp organını ortaya çıkarmak Ray'e zevk vermişti. Kendine dokunurken aynada kendini izledi. "Bu canavar hoşuna gitti mi, Bayan?" Kalçalarını aynaya doğru yaklaştırdı. Bu saldırgan tavırlarına vereceği tepkiyi hayal etmek ne kadar zevkli olursa olsun akıllıca olanı yaptı ve fermuarını kapatıp saklandığı yere geri döndü.

Gece olmuş ve hava kararmıştı ama gözleri giderek artan karanlığa alışmıştı. O yüzden dolabın kapalı kapaklarının ardında beklemeyi umursamıyordu. Sabırlı bir şekilde bekledi. Bir saat daha geçti, sonra iki saat daha. Rutin olarak egzersizlerini yaparak vücudunu ve aklını bıçağı kadar keskin tutmaya çalışıyordu.

Bekledi.

Şimdi ise anahtarın kapıda döndüğünü duyabiliyordu.

"Boyacı gelmiş olmalı," dedi Bellamy ön kapıyı açıp içeri girerken. "Kokuyu duyabiliyorum."

Dent onu takip edip bavulunu içeri taşıdı, Kapının

hemen önüne koydu. “Koku seni rahatsız eder mi?”

“O kadar yorgunum ki bu gece beni hiçbir şey rahatsız edemez. Ama sabah ilk iş Haymaker’a gitmek istiyorum.”

“Ben yukarıyı kontrol edeyim.”

Dent yukarı doğru yöneldi ama Bellamy onu durdurdu. “Boyacı buradaydı. Kilitler de değiştirildi. Eminim her şey yolundadır. Zahmet etme. Bana eşlik ettiğin için teşekkür ederim.

“Sadece sana eşlik etmedim. O bıçaklı manyak ortalarda dolaşıyorken seni burada asla yalnız bırakmam.”

“Başımın çaresine bakarım.”

Dent ona birkaç saniye baktı ve basamaklardan yavaşça indi. “Beni dışarı mı atıyorsun?”

“Şu yaralı köpek yavrusu bakışlarını bırak.”

“Ne tür gözleri tercih edersin?”

“Bunu da bırak.”

“Neyi?”

“Flört etmeyi. Seksi gülümsemeyi. Buğulu bakışları. Sesinin tonunu.” Bellamy içini çekti. “Sana bugün söylediklerimi anlamadın mı?”

“Daha net ol.”

“Sana dönüş uçuşu sırasında anlattıklarımı.”

“Benimle yatmayacaksın.”

“Evet, bu doğru. Bu yüzden iyi geceler deyip gitmelisin.”

“Gerçekten gitmemi istiyor musun?”

“Evet.

“Gidemem.”

“Gidemez misin?”

“Arabam senin garajında kilitli.”

Bellamy başını öne doğru eğdi ve biraz bekledi. Sonra, “Beni takip et,” dedi.

Bellamy onu mutfığa götürdü ve garaja açılan kapıyı açtı. Duvarda bir butona bastı ve kapının motoru çalıştı.

Kapı açıldığında Dent’e döndü. “İşte, şimdi gidebilirsin.” Ama Dent kıpırdamadı. Bellamy etrafta gözlerini dolaştırıp her şeye bakmaktan vazgeçip onun gözlerine bakma cesareti bulana kadar bekledi. “Bunu konuşmuştuk, Dent.”

“Konuşmamızı bitirmedik.”

“Ben bitirdim.”

“Bana cevap verme fırsatı tanımadın.”

“Cevap vermene gerek yok çünkü bu bir tartışma değil. Sana en başından beri bunun... olmayacağını söylüyorum. Asla.”

“Susan’ı bahane ediyorsun.”

“Susan bir bahane değildi, o...”

“O bir fahişeydi ve sen bir yükümlülük bilinci ya da denge sağlama dürtüsüyle kendi cinsel eğilimlerini reddediyorsun.”

Bellamy ellerini kalçalarına koydu. “Ve sen *eğilimlerimin* beni doğruca sana getireceğini düşünüyorsun.”

“Dün gece öyle oldu.”

Kolları yanlara düştü. “O şey...”

“Ne olduğunu biliyorum ve sahte olmak için fazla ıslaktı.”

Bellamy yanaklarının pembeleşerek utancını ele vermemiş olmasını diledi. Ama kızgınlığını ifade etmekten korkmuyordu. “Sana teşekkür etmemi mi bekliyorsun? Tebrik edilmeyi mi? Nedir? Egon...”

“Şimdi bunu bana çevirme,” dedi Dent sesini onunki gibi yükselterek. “Egomda sorun yok.”

“Bunun farkındayım. Diğer kadınların...”

“Konu onlar da değil. Konu sensin. Neden bu kadar yalnız ve mutsuzsun?”

“Ben mi?” dedi Bellamy. “*Ben* mi yalnız ve mutsuzum? Sen kendi hayatına baktın mı? Tek bir arkadaşın var. Sadece *bir* tane,” dedi parmağını havada sallayarak. “İsimlerini bile bilmediğin kadınlarla yatıyorsun. Fare deliği gibi bir yerde yaşıyorsun ve benim hayatımı yalnız ve mutsuz olarak değerlendiriyorsun, öyle mi?”

Dent darbe yemiş gibi geriye doğru gitti. “Ah, bu harika, bu kartı oyna.”

“Kart mı?”

“Lyston kartını. Zengin insan kartını. Ayakkabılarıma pislik bulaştırıyorsun kartını. Belki de malikânenizin teslim kapısına gitmeliydim.”

Bellamy onu iterek yanından geçti. “Garaj kapısını daha sonra kapatırım. Şimdi yukarı çıkıyorum. Aşağıya geldiğimde gitmiş olmanı istiyorum.”

Merdivenlere ulaşmıştı ki Dent onu yakaladı ve merdivenlerle arasına geçti. “İyi deneme ama işe yaramayacak,” dedi.

“Neden bahsettiğini anlamıyorum.”

“Evet, anlıyorsun. Beni kızdırmaya çalışıyorsun. Böylece çekip gideceğim ve konuşmamız gereken konuları konuşmayacağız.”

“Hiçbir şey hakkında konuşmamız *gerekmiyor*. Hiçbir şey hakkında *konusmayacağız*. Şimdi lütfen *gider* misin?”

“Hayır. Kaçış yok. Konu hâlâ sensin ve senin takıntılarının.”

“Benim takıntılarım umrunda değil. Sadece bu gece yatabileceğin sıcak bir beden istiyorsun.”

“Tamam, kabul ediyorum. *Senin* sıcak bedenininle yatmak istiyorum. Benimle yatsan da, yatmasan da bunu söylemek zorundayım.”

Bellamy kollarını göğsünde kavuşturdu. “Pekâlâ, ne var? Lütfen kısa keselim ki sen de buradan gidebilesin.” Bellamy tavrının, sesinin tonunun adamın cesaretini kıracağını ya da gidecek kadar onu kızdıracığını umuyordu.

Dent bunun yerine kaldı, ona bir adım daha yaklaştı ve yumuşak bir sesle konuştu. “Semin her yerine dokunmuş bir adam olarak söyleyebilirim ki sende hiçbir sorun yok. Sadece buna inanmıyorsun.”

Bellamy yutkundu ama bir şey söylemedi.

“On iki yaşındaki Bellamy Lyston’ın aklından neler geçtiğini bilmiyorum ama artık bir kadın olduğundan, Susan’ın gittiği yoldan gitmeme saçmalığına bir son vermelisin. Eğer evliliğin sıkıcı ve seks hayatımızın canlandırılmaya ihtiyacı var-dıysa bunda kocanın da en az yüzde elli payı var, çünkü eğer

dün gece bana tepki verdiğin gibi tepki verebiliyorsan sıkılması mümkün olamazdı. Bunu sadece seyretmek ve dokunmak bile uyarıcıydı. Ayrıca dürüst olmam gerekirse evliliğinizin yıkılmasının tüm suçunun sende olduğunu düşünmene izin verdiği için onun hıyarın biri olduğunu düşünüyorum.”

Bellamy belli belirsiz bir sesle konuştu. “Öyle düşündüğümü bilmiyordu.”

“Kendini kandırma. Biliyordu. Ayrıca ona göre ilişki yaşamasının suçlusu da sendin.”

“Neden öyle düşünüyorsun?”

“Düşünmüyorum, biliyorum. Biliyorum çünkü ben bir erkeğim. Gidip aletimizin istediği şeyleri yaptığımızda bunu kendimize ve herkese, ‘Bu onun suçu. Şunu yapsaydı, bunu yapsaydı ama yapmadı ve benim tek çarem başkasının küloedunun içine girmek oldu’ deriz. Kadınların çoğu bu numarayı yutar. Yutmayın çünkü bu tamamen saçmalık. Ama bu, yoldan çıkmamıza yardımcı olur.”

“Bir yol var. Sen on iki yaşma kendini kapattın, çok yazık. Çünkü sen çok güzel, yetenekli, bazen insanı ürkütecek kadar akıllı bir kadınsın. Çok da seksisin.”

“İltifatların için teşekkür ederim ama seninle yatmayacağım.” Bellamy, Dent’e arkasını döndü ya da dönmeye çalıştı. Dent elini onun omzuna koydu ve onu orada tuttu.

“Seksisin çünkü çoğu zaman bunun farkında bile değilsin. Altdudağın ve dişinle yaptığın o şey var ya?”

“Ben bir şey yapmıyorum...”

“Her zaman yapıyorsun. Isırıyorsun. Tam şurayı.” Par-

mağını altdudağında bir noktaya koyduğunda Bellamy içinin titrediğini hissetti.

“Evet, deli gibi seksi. Hiç görmüyorsun ama popon da insanın başını döndürüyor. Kot pantolonunun içinde neredeyse kamçı yemişim gibi hissettiriyor. Yüzündeki çillere hiç değinmeyelim bile.”

“Onları görmüyorsun bile, kapatıcı kullanıyorum.”

“Ve senden hoşlanıyorum.”

İltifatlar onu şaşırtmamıştı. Sonuçta bu, Dent Carter’dı. Ama bu açıklama onu şaşırtmıştı. Onun tepkisini gören Dent hafifçe güldü.

“Bu beni de çok şaşırtıyor. Senden hoşlanmayı beklememiştin çünkü sen bir Lyston’sın ama...” Durup onun suratına baktı. Hatlarını ezberlemek ister gibiydi. “Sen iyisin,” dedi gırtlaktan gelen boğuk bir sesle.

Bellamy bir an için yıllar boyunca aklından pek çıkmamış olan o gözlerden, adamın sözlerinden, yüzünden etkilendi. Sonra kendini topladı ve bu konuşmayı neden yaptıklarını hatırladı.

“Sadece beni yatağa atmak için güzel şeyler söylüyorsun.”

“Evet, elbette.” Dent yüzüne en kirli gülümsemesini yerleştirdi ve sonra kendine geldi. “Ama aynı zamanda söylediklerimin hepsi gerçek. Bunları kendimden çok senin iyiliğin için söylüyorum ama hiçbir şeyi de kendimi tamamen düşünmeden yapmam.”

Belki de onun orada sessizce ve beklenti dolu bir şekilde

kalmasına bu itiraf neden olmuştu. Gitmesi gerekiyordu ama gitmedi. Dent kollarını ona doladı ve kadını kendine çekti. Tanrım bu çok güzeldi.

Ellerini kalçasına indirip onu kendine doğru bastırdığında hissettikleri daha da güzeldi. Bedenlerinin birbirine dokunması dizlerini titretmişti.

“Bunu tamamen kendini düşünmeden mi yapıyorsun?” diye mırıldandı Bellamy.

Dent hafifçe gülerek kulağına, ”Bu değil, hayır. Ne kadar uyumlu olduğumuzu hissediyor musun? Kahretsin. Sen asla hayal kırıklığı olamazsın,” diye fısıldadı.

Bellamy bunu hemen hissetti. Ona yapışıyor ve kontrolünü kaybetmesi için ayarlamalar yapıyordu.

Bir saniye sonra ise kazık kesildi. Ellerini göğsüne koyarak Dent’in sarılışından kurtulmaya çalıştı. Geriye çekildiğinde gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

“Ne dedin?” diye sordu genç kadın kısık bir sesle.

Dent onun kendini birden çekmesine ve ona öyle bakmasına anlam veremedi. Yenilgiyi kabul etmiş gibi kollarını yana indirdi. “Ne oldu?”

“Sen... sen benim hayal kırıklığı olamayacağımı söyledim. Tam olarak bu kelimeleri kullandın. Neden o kelimeleri kullandın?”

“Çünkü bunlar senin daha önce kullandığın kelimelerdi. Sadece tekrar ediyordum...”

“Hayır, bekle!” Avuçlarını şakaklarına bastırdı. Sanki bir şeyleri hatırlamaya çalışıyor gibiydi. Ya da belki hoşuna

gitmeyen bir düşünceyi içeride tutmaya. Bunu düşünmek Dent'in kendisini rahatsız hissetmesine neden olmuştu.

"Bellamy..." Ona doğru bir adım attı ama Bellamy, Dent'i durdurmak için elini kaldırdı.

"O kelimeleri kullandın çünkü Susan da onları kullanıyordu." Gözleri Dent'e bakıyordu ama başka birini görüyordu. "Bunu mangal partisinde söyledi. Kayıkhanede. Tartıştığınız sırada."

Dent, Susan'ın kullandığı kelimeleri tam olarak hatırlamıyordu ama Bellamy'nin hafızasına geri gelen anı kötü bir anıydı. Bunu asla hatırlamamasını umuyordu. Kalp atışları hızlandı ama işi aptallığa vurdu. "Ne dediğini hatırlamıyorum."

"Evet, hatırlıyorsun!" diye bağırdı Bellamy tiz bir sesle. Bu yüzden o gece senin dairende bunun hakkında konuşmak istemedin. Bir şeyler sakladığını biliyordum." Eliyle ağzını kapattı ve gözlerini yumdu. "Hatırlıyorum. Aman Tanrım, benden neyi saklamak istediğini hatırlıyorum."

Bellamy'nin nefes alış veriş sıklığı. "Sen ve Susan tartışmanızın en ateşli anındaydınız. Onu sakinleştirmeye, öpmeye ve onunla barışmaya çalışıyordun ama Susan çok kızgındı. Eğer bir Lyston kızı becermek istiyorsan gidip benimle yatabileceğini söyledi." O kadar derin bir nefes aldı ki acıyla irkildi. "Sonra dedi ki, 'benimle olduktan sonra Bellamy büyük bir hayal kırıklığı olacaktır.'"

Bugün o sözcükleri kullanmıştı çünkü tüm o yıllar boyunca aklının bir köşesinde tetiklenmeyi bekliyor olmalıydı.

Dent bunu tetikleyen olduğu için kendine lanet ediyordu. Hafızasının orada takılıp kalacağını ummuştu. “Susan’ın ne dediği kimin umurunda?”

Ama Bellamy onu duyuyormuş gibi değildi. Kayıkhaneye gitmiş, kız kardeşinin onunla alay edişini dinliyordu. “Bunu söyledikten sonra güldü. Steven’ın çok iyi hatırladığı ve bize anlattığı şekilde gülümsedi. O zafer kazanmış gülümsemesi. O anda onu bıraktın.”

Doğru hatırlayıp hatırlamadığını onaylaması için Dent’e baktı. Dent çekinerek onayladı. “Onu görmeye bir dakika bile daha dayanamayacaktım. Motosikletime bindim, tam uzaklaşmak üzereydim ki çalılıkların arasında saklandığını gördüm. Onun söylediklerini duymuş olduğunu tahmin ettim ve mideme bir şey oturdu. Sana her zaman pislikmişsin gibi davranıyordu. Sen de çok...”

“Acmasıydım.”

“Böyle demeyecektim ama onun alaylarına kolay bir hedeftin. Böyle bir şey söylemesi korkunç bir şeydi ama en acımasız olanı ise senin orada olduğunu ve bunları duyacağını biliyor oluşuydu.”

“Eminim seni azarlamak ve beni küçük düşürmek ona çifte zevk vermiştir.”

Dent onun gözlerini izledi. Bellamy’nin içindeki değişen duyguları görebiliyordu. Bir an acımasızca kendisiyle alay edilmiş, özgüven yoksunu bir genç kız gibi bomboş bakarken, diğer tarafta, gözlerinde bu acımasızlığın ve bunu yapabilen bir kız kardeşin kalpsizliğinin hissettirdiği şaşkm-

lık görölüyordu. Sonunda mavi gözlerinde öfke gözyaşları belirdi.

Dent on iki yaşındaki Bellamy'nin gözlerinde de bu değişikliği görebilmişti.

Alçak sesle, "Ondan nefret etmeye hakkın vardı," dedi Dent.

"Evet vardı." Sesi duyduğu nefretle titredi. Elleri yumruk haline geldi. "Sana umutsuzca âşık olduğumu bildiği için özellikle en acı verecek şeyi söyledi. Bu çok kötü bir şeydi. Ondan tiksiniyordum. Gözlerini oymak istiyordum. Onu..."

Bu düşüncenin aklına geldiğini hemen anlamıştı. Üzgün görünüyordu. "Onu öldürmek istedim." Hafifçe araladığı dudaklarının arasından nefes alarak Dent'e bakarken dakikalar geçti. "Onu öldürmek istedim ve sen de onu öldürdüğümü düşündün, öyle değil mi? Onun için seni parktan ayrılırken gördüğümü polislere söylemedin. Susan'la kayıkhanede neler konuştuğunuzu anlatman gerekecekti ve polis de bunu kız kardeşimi öldürmek için bir sebep olarak görecekti. Ama söylemedin, beni korudun."

"Hayır, Bellamy. Ben kahraman değilim. Eğer kendimi kurtarmak için seni ele vermem gerekseydi bunu yapardım. Ama Moody ertesi sabah evime gelip beni sorgulamaya çalıştığında kayıkhanedeki kavgadan hiç bahsetmedi. Sadece Susan'la sizin evinizde yaptığımız tartışma konu oldu. İkinci tartışmamızı bilmediğini anladım. Onunla birlikte kayıkhanede olduğumu bilmemesi de işime geliyordu. Bu yüzden çenemi tuttum." Dent bir adım yaklaştı ama Bellamy geriye

doğru gitti. Onun için olduğu yerde kaldı. “Senin Moody’ye neden anlatmadığını merak etmiştim.”

“Hafızamın o kısmı yok olmuştu.”

“Ama bunu biliyordum. Söylemediğini düşündüm çünkü...”

“Onu benim öldürdüğümü sanıyordun.”

Dent duraksadı ama sonra, “Aklımdan geçti,” diye mırıldandı.

“Ya şimdi?”

“Şimdi mi?”

“Hâlâ onu benim öldürdüğümü düşünüyor musun?”

“Şu anda daha iyi değerlendirebiliyorum. Sen cılız bir cocuktun. Susan senden on kilo fazlaydı.”

Bellamy kollarını kavuşturdu ve dirseklerini tuttu. “Kafasının arkası şişmişti, hatırlıyor musun? Kızgınlık anında ona sert bir cisimle bilincini yitirecek şekilde vurmuş olabilirim.”

“Bunun olacağını pek sanmıyorum, sen ciddi misin?”

“Adrenalin arttığında insanlar başka zamanlarda yapmaları mümkün olmayan fiziksel aktiviteler yapabiliyorlar.”

“Sadece filmlerde.”

Onun bu esprisine kızarak, “Bu hiç komik değil,” diye bağırды.

“Haklısın, komik değil. Ama senin bunu yapabileceğini düşünmek de saçmalık.”

“Soruma cevap ver, Dent.”

“Soru neydi?”

“Soruyu biliyorsun!”

“Kız kardeşini öldürdüğünü düşünüyor muyum? Hayır!”

“Nereden biliyorsun? Olay yerindeydim. Çantası kasırğa tarafından savrulmadan onu gördüm. Onu öldürmediğimi nereden biliyorsun?”

“Neden iç çamaşırını alasın ki?”

“Belki de almadım. Belki de ormana giderken iç çamaşırı yoktu. İç çamaşırını sana vermiş olabilirdi.”

“Vermedi.”

“Steven’a ya da Allen Strickland’e vermiş olabilir.” Gözlerini sıkıca yumdu ve korkak bir sesle fısıldadı. “Bunu yaptığını görmüş olabilir miyim?”

“Kes şunu, Bellamy. Bu çılgınlık. Olmayan şeyleri hatırlamak için kendini zorlayamazsın.”

Bellamy altdudağını dişlerinin arasına aldı ama şimdi seksi görünmüyordu. Acı çeken biri gibi görünüyordu. “Rupe Collier bunun mümkün olduğunu düşünüyor.”

“Sadece seni kızdırmaya çalışıyordu. Bunu biliyorsun.”

“Sanırım babam şüpheleniyor.”

“Ne?”

“Aklına geldi. Bunu biliyorum.”

“Sen neden bahsediyorsun?”

Bellamy bir gün önce babasıyla aralarında geçen konuşmayı anlatırken Dent giderek sarsıldı. “Mantıklı ol. Bunu senin yaptığını düşünseydi senden katili ortaya çıkarmanı istemezdi.”

Bellamy onu dinlerken iki elinin parmaklarını saçlarında

gezdirdi ve yüzünden uzaklaştırdı. Dent onun aklında düşüncelerin uçtuğunu görebiliyordu. “Moody ile ben olay yerini anlattığımızda huzursuzlaştın. Yanağının iç kısmını ısıırıyordun. Sanki yataktan fırlayacakmış gibi gergin görünüyordun.” Dent yüz ifadesini elinden geldiğince nötr tutmaya çalışılıyordu ama Bellamy çabuk algılıyordu.

“Çok konuşursam kendimi suçlu konuma düşüreceğimi düşünüyordun. Bu yüzden gergindin, öyle değil mi?”

“Bellamy, dinle beni...”

“Onu öldürdüğümü ve bu gerçekte yaşayamadığım için zihnimin olanları yok ettiğini düşündün.”

“Ne düşündüğüm önemli değil.”

“Elbette önemli.”

“Kimin için?”

“Benim için!” diye bağırdı. “Benim katil olduğumu düşünmen önemli.”

“Ben *asla* böyle söylemedim.”

“Söyledin.”

“Aklımdan geçeni söyledim.”

“Aynı şey.”

“Değil.”

“Bunu düşünüyorsan neden benimle yatmak istiyorsun?”

“Birinin diğeriyle ne alakası var?”

Bellamy dehşete kapılmış bir şekilde ona baktı.

Dent derin bir nefes aldı ve sonra, “Bak, Susan’ın senin hakkında söylediklerinden sonra onun kalbine bir kazık sap-

lasan da seni suçlamazdım. Onu boğduğunu düşünmüyorum ama boğmuş olsan da ne olmuş yani? Umurunda değil.”

Bellamy kollarını bedenine daha sıkı sardı. “Sürekli olarak bunu söylüyorsun. Babanın ilgisizliği de umrunda değildi. Benim ailemin senin hakkında ne düşündüğü umrunda değil. Moody’nin beynini uçurması umurunda değil. Kız kardeşimi öldürmüş olma ihtimalim umurunda değil. Hiçbir şey umurunda değil. Öyle değil mi?”

Dent sinirli bir şekilde taş gibi kalakalmıştı.

“Umursamaman benim için büyük bir sorun.” Bellamy gözlerini onun gözlerinden birkaç dakika boyunca çekmedi ve sonra merdivenlere doğru yürüyüp yukarı çıkmaya başladı. “Şimdi gitmeni istiyorum ve bir daha asla geri gelmeni istemiyorum.”

Yatak odasındaki dolapta Ray Strickland kendini kaybetmişti. Tüm konuşulanları duymuştu.

O fahişe Bellamy, Susan’ı öldürmüş ve elini kolunu sallayarak bu işten sıyrılmıştı. Allen onun suçunu canıyla öderken bu kadın harika bir hayat sürüyordu.

“Fazla uzun sürmez,” diye fısıldadı.

Kapının kapandığını duydu. Dent Carter dışarı çıkıyor olmalıydı. Sorun değildi. Ray onun icabına daha sonra bakacaktı. Şimdi o kitap yazarının kanını ellerinde hissetmek istiyordu. Kadının yüzünü kendi kanında yıkamak istiyordu.

Bıçağını kılıfından çıkardı. Çıkan ses ona heyecan vermişti.

Yukarı çıkan kadının ayak seslerini duyabiliyordu. Birkaç dakika sonra Allen'a yapılan haksızlığın öcünü alacaktı.

Onun koridorda yürüdüğünü duydu. Birazdan yatak odasına girecekti. Ölüme birkaç adım uzaktaydı.

Yatak odasının ışığı yandı.

Ray bıçağının kemik sapını daha sıkı kavradı ve nefesini tuttu.

24. BÖLÜM

Dent öpüşmekten zevk almıyordu. Kadının öpücüğü özensizdi.

Baş kısımları atlayıp işleri ilerletmeye karar verdi. Sutyenin kopçasına ulaşır onu açtı.

“Hey, acelecisin,” diye fısıldadı ve dilini onun kulağına soktu. Kadın banyoya gitti ve ona bir öpücük yolladıktan sonra kapıyı kapattı.

Dent yatağa doğru gitti ve kenarına oturup sağlamlığını kontrol etti. Önemli değildi aslında, orada uzun süre kalacak değildi. Sadece yeteri kadar kalacaktı.

Bellamy’yi deliğinden çıkarmaya çalışmıştı ama sanki duygularını fişi çekilmiş gibiydi. Sadece basamaklarda durmuş, monoton bir ses, ifadesiz bir yüz ve soğuk bir tavırla konuşmuştu.

“Meseleye şöyle bak, Dent. Katilin ben olduğum ortaya çıkarsa ismin temize çıkmış olacak. En azından bunu umursuyorsun.”

Dent kendine oradan ayrılmasının çoktan zamanı geldiğini söyleyerek gitti. En baştan ona hiç bulaşmamalıydı. Gall kendisini uyarmaya çalışmıştı ama Dent onu dinlemiş miydi? Hayır. İşe karışmıştı, şimdi Lyston'larla ilgili her şey mide-sini bulandırıyordu.

Doğrulardan ve yanlışlardan bıkmıştı. Kimin ne dediği, ne yaptığı onu artık ilgilendirmiyordu. Tüm parçaları birleştirmeye çalışmaktan yorulmuştu. Nereye kadardı? Tamam, ismini temize çıkaracaktı ama büyük resme bakıldığında bu fazla değildi. Susan'ı öldürmediği, masum olduğu damgası olmadan da yaşayabilirdi.

Eğer Bellamy işbirliklerini burada bitirmek istiyorsa o zaman bu onun için de uygundu.

Onunla birlikteyken öğrendiği tüm hayat derslerini unutmuştu. Başka birinin pisliğine bulaşmamak gerektiği, tavsiye istemeyen birine tavsiye vermemek gerektiği, birine duygularını itiraf etmemek gerektiği gibi. Sonuçta eline ne geçiyor ki? Hiçbir şey. Sadece reddedilmekle kalmıyor, aynı zamanda aptal konumuna düşüyorsun.

Onu terk edip giden annesi için ağladığı günlerde bunu öğrenmiş olmalıydı. Ya da babasının dikkatini çekmeye çalışıp onun tarafından görmezden gelindiğinde.

Umursamazlık sihirbazı olan babası ona bir şey öğretmişti: İnsanlar ancak sen izin verirsen seni etkileyebilirdi.

Böylece kendine Bellamy'nin sorunlarının kendisinin sorunu olmadığını söylemiş, onunla işinin bittiğine karar vermiş ve onun evinden hızla uzaklaşmıştı. Değişiklik arayışın-

daydı, onun için gözüne ilgi çekici görünen ilk barda durdu. İkinci içkisini bitirmişti ki adım duyamadığı ve öğrenmeye de niyeti olmadığı bir kadın barda onun yanına oturmuştu.

Sevimli biriydi. Ciddi şeylerden konuşmamıştı. Onun yerine flört etmiş, şirinlikler yapmış ve onun gururunu okşamıştı. Son birkaç gündür bunların özlemine çekmişti.

Dent onun gözlerinin rengini fark etmemişti. Sadece kötü bakmıyorlardı. Kızgın ve suçlayıcı da değillerdi. Mavi, duygulu ve bir adamı içine çekecek kadar derin de değillerdi.

Elmacıkkemiklerine serpiştirilmiş çilleri de yoktu.

Altdudağı ona günah ve kurtuluşu aynı anda düşündürmüyordu.

Saçları koyu renkli ve pürüzsüz değildi.

Tek özelliği sıcak, kanlı ve uyumlu olmasıydı. Analizler, nedenler, nasıllar yoktu. Elleri bir anda onun bacaklarından yukarı çıkmaya başlamıştı bile. Moteli kimin önerdiğini hatırlamıyordu ama işte oradaydılar. Dent onun banyodan çıkmasını bekliyordu. Böylece seks yapıp kurtulacaklardı.

Kurtulmak mı?

Birden bunu hevesle beklemediğini fark etti. Azıcık bile olsa. O zaman orada ne yapıyordu?

Zaten gerçekten orada mıydı ki?

Bakışları yatağın karşısındaki aynadaki yansımasıyla buluştu. Yüzündeki yara izlerini aklından silerek karşısındaki adamı inceledi. Elinden geldiğince tarafsız bir şekilde bakarak kırk yaşına yaklaşan bir adam için oldukça iyi görüldüğüne karar verdi.

Bundan on yıl sonra da motel odalarında aynadaki yansımasına bakıp çekici bile bulmadığı, adını öğrenmeye tenez-zül bile etmediği bir kadını mı bekleyecekti? Altmış yaşında da mı bunu yapıyor olacaktı?

Bu, moral bozucu bir düşünceydi.

Ne yapmak istediğinin farkında bile olmadan yataktan çıktı, kapıya doğru yürüyüp açtı. Dışarı çıkarken durup banyoya doğru baktı. Gidişi için bir açıklama yapmayı düşündü ama ne söylerse söylesin bu bir yalan olacaktı ve kadın bunu bilecekti. Bu da ona öylece çekip gitmesinden daha fazla acı verecekti.

Bu da hemen oradan uzaklaşması için iyi bir bahaneydi. En azından bu sefer bunu kabul edebilmişti.

Arabasını deli gibi sürdü ama evine girdiğinde buraya gelmek için neden bu kadar acele ettiğini merak etti. Burası Bellamy'nin dediği gibi bir fare deliği idi. Bellamy onun hayatını yalnız ve mutsuz olarak adlandırmıştı. Haklıydı.

Dent odanın boş haline baktı ama aslında gördüğü, hayatının boşluğuydu. Onu en çok rahatsız eden ise geleceğinde bu boşluğu dolduracak hiçbir şey görmemesiydi.

Hızla hareket ederek telefonunu cebinden çıkarıp açtı. Son aramalar listesine baktı ve aradığı numarayı bulup çevirdi. Bir kadın açtı. "Dent'le mi görüşüyorum?"

"Evet, Gall orada mı?"

"Bir dakika. O da sana ulaşmaya çalışıyordu."

Dent aralarında mırıldandıklarını duydu. Sonra Gall telefonu aldı. "Nerelerdeydin?"

“Senin hanımefendin miydi?”

“Başka kim olacak ki?” diye cevap verdi Gall söylene-
rek. “Seni defalarca aradım. Neden açmadın?”

“Telefonumu kapamıştım.”

“Neden?”

“Kimseyle konuşmak istemiyordum.”

Gall homurdandı. “Bellamy nasıl?”

“İyi, şey... dinle, Gall. Uçağımı onarmanı istiyorum.”

“Ben ne yapıyorum ki?”

“Ama çok uzun sürüyor. Beklediğin parçalar ne oldu?”

“Siparişi hızlandırmaları için onları dürtüyorum.”

“İyi. Yakında uçmam gerek. Mümkün olan en kısa sü-
rede.”

“Bunu bilmiyor muyum sanki?”

“Doğru ama aynı zamanda şeyi düşünüyorum...”

“Dent...”

“Hayır bırak da fikrimi değiştirmeden bunu söyleyeyim.
Senatörün teklifini değerlendirdim.”

“Aramanın sebebi bu mu?”

“Geç olduğunu biliyorum ama bunun için de peşimde
koşan sendin. Şimdi onunla konuşacağımı söylemek için ara-
dım. Belki... insanın düzenli bir işi olması iyi olabilir. En
azından adamın ne diyeceğini duymak için onu dinleyebili-
rim.”

“Ayarlarım.”

“Resmi olmayan bir buluşma olsun. Onun için giyinme-
yeceğim.”

“Ayarlarım.”

Dent birden kendini iyi hissetti. Uzun zamandır ilk kez kendiyile biraz gurur duyuyordu. Yüzünde kocaman bir gülümseme olduğunu fark etti. Gall’in mesafeli sesi onu şaşırtmıştı. “Daha mutlu olacağını düşünmüştüm.”

“Mutluyum. Sonunda bir yetişkin gibi davranıp iyi bir karar veriyorsun.”

“Peki o zaman sorun ne?”

“Zamanlamana şaşırdım.”

“Saat için özür dilerim. Umarım bir şeyleri bölmedim ama bu kararı birkaç dakika önce verdim ve hemen harekete geçmek istedim. Sabah ilk işin adamı aramak olsun, tamam mı?”

“Tamam, tamam.” Bir süre sustu. “Bunu Bellamy’yle konuştun mu?”

“Konuşurdum ama...” Dent derin bir nefes aldı. “O benimle konuşmuyor.”

“Ah, anlıyorum şimdi. Bilmiyorsun.”

Gall’in ses tonu Dent’in tüylerini ürpertti. Mutluluk balonu patladı. “Neyi bilmiyorum?”

“Babası öldü. Saat on haberlerinde gösterdiler.”

Steven koyu renkli çizgili takım elbisesini katlayıp yatağın üstünde açık duran bavula koydu. William odaya girince omzunun üstünden ona baktı. Steven, “Sorun var mı?” diye sordu.

“Hayır. Tüm vardiyalar ayarlandı. Şef mutfağı yönetecek. Barmen yemek salonunu kontrol edecek. Kimse senin gittiğini anlamayacak.”

“Öyle olmasını umuyorsun.”

“İyi çalışanlarımız var. Her şey sorunsuz yürüyecek. Eğer bir sorun olursa da dünyanın, hatta Maxey’s Atlanta’nın bile sonu olmaz.”

Steven duraksadı ve bir kez daha, “Benimle gelmen gerekmiyor,” dedi.

William ona bir bakış attı ve kendi bavulunu dolaptan çıkardı. “Gerekmiyor ama geliyorum.”

“Seni bu kadar yıldır ailemden ve dertlerinden korudum. Şimdi neden bulaşıyorsun?”

“Ben ailenle değil seninle birlikteyim. Tartışma bitmiştir. Uçağımız yarı saat kaçta?”

Steven rezervasyonlarını Atlanta’dan Houston’a giden ilk uçuşa yapmıştı. “Saat onda orada oluruz. Austin’deki cenaze evi cenazeyi almak için bir araba gönderiyor. Annemle birlikte Austin’e gidip arabaya eşlik edeceğiz. Cenazeden sonra uçakla geri döneceğiz.”

“Cenaze ne zaman?”

“Öbür gün.”

“Yakın o zaman.”

“Annem ertelemek için bir neden olduğunu düşünmüyor. Howard’m ölümü aylardır bekleniyordu. Aslında annemin haberi yokken ayarlamaların çoğunu kendi yapmış. Ziyareti bile. O da yarın akşam olacak.” Bavuluna çok sayıda

katlanmış gömlek koydu. “Lyston Elektronik de cenazeye saygı için üç gün kapalı olacak ama çalışanlar tam para alacaklar.”

“Bunu kim ayarladı? Bellamy mi?”

“Annem. Bunun Howard’ın onaylayacağı bir hareket olduğunu düşünüyor. Bellamy’ye gelince, annemle konuştuğumda henüz ona haber verememişti.”

“Neden?”

“Ona söylemekten korkuyordu. Bellamy kendini ne kadar hazırlamış olursa olsun çok üzülecek.” Steven yatağın kenarına oturdu. Omuzları çökmüştü. Haberi aldığından beri işle ilgili toplantılara katılıyor, seyahat organizasyonları yapıyor, yas kıyafetlerini topluyordu.

Şimdi olayın ciddiyetinin farkına varmıştı. Bununla beraber üzerine yorgunluk da çökmüştü.

William onun yanına geldi. “Sen nasılsın? Nasıl hissediyorsun kendini?” diye sordu Steven’a.

“Annem için endişeleniyorum. Sesi iyi geliyordu ama eminim kendini toplamaya ve iyi görünmeye çalışıyordur. Önemli bir adamın güçlü dul karısı olarak kendini toplaması gerekiyor.” İçini çekti. “Ama Howard onun dünyasının merkezidi. Hayatı onun etrafında şekilleniyordu. Hem hayatının aşkını hem de yaşam amacını kaybetti.”

William, Olivia için bu geçiş döneminin zor olacağını kabul etti. “Bencilce biliyorum ama ben daha çok senin durumunu düşünüyorum.”

“Söylemeye çalıştığın şey buysa acı dolu değilim. Ho-

ward'la olan ilişkim i değiştirmek için artık çok geç. Zaten değiştirmezdim. Değiştiremedim.”

Steven değişen duygularını kontrol altına almak için bir an durdu. “Ona izin vermiş olsaydım, benim için daha fazla babalık yapabilirdi. Evlendiklerinde beni oğlu olarak kucakladı, yasal olarak evlat edildi. Bunu sadece gösteriş ya da annemi memnun etmek için yapmadı. Onun gerçekten *babam* olmak istediğini düşünüyorum. Ama ben onunla öyle bir ilişki kuramadım. Onu hep kendime belli bir mesafede tuttum.”

“ünkü onu Susan'ın sana yaptığı tacizlerden sorumlu tutuyordun.”

“Dolaylı olarak sanırım,” diye itiraf etti Steven. “Haksız yere.”

“Belki yle, belki de değil.”

Steven ona sert bir şekilde baktı.

“Howard onun ne yaptığını biliyor olabilir,” dedi William yumuşak bir sesle.

Steven kararlı bir şekilde kafasını salladı. “Bunu durdurdu.”

“nce bunu kabul etmesi gerekirdi. Aile değerlerine bu kadar bağlı ve prensipli biri olan Howard'ın, kızının kötü huylu ve vicdansız bir fahişe olduğunu kabul etmesi söz konusu bile olmazdı. Bununla yüzleşmek yerine bu gerçeği reddetmiş ve Susan sana baskı uygularken bunu görmezden gelmiş olması daha mümkün.”

Bu sadece bir teoriydi ama yine de can sıkıcıydı. Steven

dirseklerini dizlerinin üstüne koydu ve yüzünü ellerine gömdü. “Tanrım, bunları atlattığımı düşünerek kendimi kandırıyorum ama atlatmadım.”

“Terapiye gitmeliydin.”

“Önce bunu söylemeliydim ama söyleyemedim.”

William onun yanına oturdu ve ellerini Steven’in öne eğilmiş kafasına koydu. “Susan öldü.”

“Keşke,” dedi acıyla tizleşmiş bir sesle. “Ama gecenin bir yarısında uyanıyorum ve nefesini yüzümde hissediyorum.”

“Biliyorum. *Alçak Basınç* yayınlandığından beri durum daha da kötüleşti.” William gergin bir şekilde dilini ağzında gezdirip sesler çıkardı. “Tanrı aşkına. Bellamy neden bu saçmalığa başladı ki? Neden durmadı?”

“Çünkü o da sorunlu. O da bunları bitirmek istiyor ve bunun için de Susan öldüğünde onunla beraber gömülmüş olan soruların yanıtlarını aramayı tercih etti.” Başını kaldırdı ve William’in gözlerinde aynı kötü hissi gördü. “Onları bulana kadar da korkarım ki durmayacak,” diye ekledi fısıldayarak. “Aynı zamanda da duracağından korkuyorum.”

Ray üzerinde bir lanet olduğunu düşünmeye başladı. Belki de bilinmeyen bir düşmanın eline *vudu* bebeği vardı ve biri bu bebeğe binlerce iğne batırıyordu. Belki de onun kaderini belirleyen yıldızlar sönmüş ya da çarpışmıştı.

Bir yerlerde bir sorun olduğundan emindi. Yoksa nasıl olur da başarılı olamazdı?

Bellamy Price'ın onun dikkatle hazırladığı tuzağa düşmesine saniyeler kalmıştı.

Ama o sırada telefon çaldı.

Ray dolabın içinden telefonun çalışını duymuştu. Şanssızlığına inanmadığından şaşkınlıktan çenesi bir karış açıldı. Bellamy geldiği yönden koşarak aşağı indi. Bellamy'nin aşağıya koşarken, "Kapatma!" dediğini duyabiliyordu.

Telefon sustu. Bellamy nefes nefese, "Buradayım, Olivia," dedi.

Bir süre sessizlik oldu. Ray onun üvey annesinin söylediklerine dalıp gittiğini ve kendisini duymayacağını düşündü. Henüz her şey bitmemişti.

Dolabın kapağını açtı ve dışarı çıktı. Sonra yatak odasının kapısından parmak ucunda yürüyerek çıkıp kadının konuşmasını dinledi. Bellamy fısıldayarak konuşuyordu. Birden hıçkırdı ve ağlamaya başladı.

Ray yatak odasından çıkarak koridorda ilerledi. Ağladığı için onun kendisini duyamayacağını biliyordu. Sesi merdivenlerin hemen dibinde gibi geliyordu. O kadar yakındı. O duymadan aşağıya ulaşabilirse Bellamy'nin sonradan ses çıkarmasının bir önemi yoktu. Onu gördüğü ve tepki verdiği anda ölmüş olacaktı.

Ray onun, "Hemen yola çıkıyorum ve elimden geldiği kadar çabuk orada olacağım," dediğini duydu. Sonra daha yumuşak bir sesle, "Hayır, bu sefer arabayla geleceğim," diye ekledi.

Vedalaştılar ve Bellamy telefonu kapattı.

Ray merdiven korkuluğunun üstünden baktığında Bellamy'nin masanın üstünden çantasını alıp koluna taktığını gördü. Sonra doğruca kapıya gitti ve bavulunu aldı. Kısa bir an durdu, ışığı kapatıp etrafı karanlığa gömdükten sonra ön kapıdan çıktı ve kapıyı arkasından kilitledi.

Her şey o kadar hızlı olmuştu ki Ray terli elinde bıçağının sapını sıkıca kavramış, ne yapacağını düşünür halde kalakaldı. Sonra arabanın çalıştığını duydu. Pencere arabanın farlarıyla aydınlandı ve araç öylece uzaklaştı. Bellamy gidivermişti.

Ray'in bir kez daha yenilgiyi kabullenmekten başka çaresi yoktu.

Bu yüzden kendisine karşı büyü yapıldığı sonucuna varmıştı. Kızın evinden ayrıldı ve kamyonetini bıraktığı yerden almaya gitti. Görebildiği kadarıyla kamyoneti dikkat çekmemişti. Emin olmak için Georgetown'a gelene kadar plakaları birkaç kez daha değiştirmişti.

Yorgun ve seçeneksiz olduğu için eve gitmeye karar verdi.

Kırk dakika sonra evine ulaşmıştı. Kamyonetini garaja koydu ve ön kapıya yürüyüp eve girdi. El yordamıyla ön pencerelerdeki panjurları indirdi. Sonra masaya gitti ve ufak lambayı yaktı.

Mutfığa doğru yürürken birden irkildi. "Tanrım," diye bağırdı. "Ödümü patlattın. Burada ne yapıyorsun?"

Rupe Collier karanlıktan, ışığa doğru çıktı. "Buradayım çünkü sana söyleneni yapmıyorsun."

25. BÖLÜM

“Senden emir almam.” Ray kavgacı bir tavırla Rupe’un yanından geçip mutfağa girdi. O geçerken ter kokusu Rupe’un yüzüne çarptı.

“Kokuyorsun, Ray. Neden duş almıyorsun?”

“Neden kışımı yalamıyorsun?” Ray buzdolabından bir bira aldı, kapağını çevirip yere attı. Yarısını bir dikişte bitirip ağzını elinin tersiyle sildi. Sonra yüksek sesle geçirdi.

Ne kadar hoş, diye düşündü Rupe. Ray işine yaramadığı anda yok olmalıydı.

İşbirlikleri her zaman sıkıntılı ve sallantılı olmuştu. İki taraf da birbirine güvenmiyordu. Ama Rupe’un kafasının rahat etmesi için bu sözde arkadaşlık gerekliydi.

Allen’in bıçaklanarak öldürülmesinden sonra Rupe, Ray’in Lyston’ları koruyan duvarlara tırmanmaya çalıştığını duymuştu. Rupe, Allen’ı mahkûm ettiren savcı olarak Ray’in intikam hevesine hedef olacağını anlamıştı. Bir aptalın IQ seviyesine sahipti ama aynı zamanda kavgacıydı ve patla-

maya hazır bir bomba gibi tehlikeliydi.

Ayrıca Rupe “şanslı olmak, akıllı olmaktan daha iyidir” felsefesine inanıyordu.

Rupe bir gün Ray’ın şansının yaver gideceğinden ve kendisine bir şekilde zarar vereceğinden, kendisini sakat bırakacağından ya da öldüreceğinden korkuyordu. Rupe hayatı boyunca arkasını kollamak istemiyordu ama bir kez Ray’ın hayatına son vermek için bir adım atmış ve araba kazasını kurgulamıştı. Değişik bir yol deneyip adamla arkadaş olmaya karar vermişti.

Rupe arkadaşlarına yakın olmaya inanıyordu ama düşmanlarına daha da yakın olması gerektiğini düşünüyordu.

Ray’ın hâlâ ağabeyiyle birlikte yaşadıkları yıkık dökük evde yaşadığını öğrenmişti. Tam olarak kullanamadığı sol kolu nedeniyle iş bulamamıştı ve işsizlik parasıyla geçinmeye çalışıyordu.

Rupe Collier gıcır gıcır parlayan bembeyaz Cadillac arabasıyla ortaya çıkmış ve Ray’e kira ödemedен kalabileceği yeni bir ev sunmuştu. Ona elden geçirilmiş bir kamyonet ve cam fabrikasında bir iş de ayarlamıştı. Rupe fabrikayı satın aldığından araç camı değişimleri burada ucuza yapılabiliyordu.

Ray ilk önce bu zeytin dalına Rupe’un beynini dağıtma tehdidiyle cevap vermişti. Rupe alttan almış ve özür dilemiş, bu düşmanca tavrını anladığını söylemişti. Elbette düşmanlık kelimesinin açıklanması gerekmişti.

Ray bu özürle biraz yumuşamıştı ama yine de şüphelerinden tam olarak kurtulmuş değildi. “Bunu neden yapıyorsun?”

“Eğer ağabeyinin davasıyla bu kadar uğraşmasaydım ağabeyin hâlâ hayatta olabilirdi. Bu yüzden kötü hissediyorum. Allen suçluysa bile ölüm cezası almamıştı. Hapishanede ölmemesi gerekiyordu. Eğer masumsa... şey... bu pek de düşünmek istemediğim bir olasılık.”

“O, masumdu. Sen ve Moody ona karşı bir oyun düzenlediniz.”

“Tamamen haklısın, Ray,” dedi Rupe pişmanmış gibi. “Moody ağabeyini Huntsville’e göndermeye çok istekliydi.”

“Bir şey yapmadıysa bile mi?”

Rupe içini çekti. “Moody, Denton Carter’ı suçlayacak kanıt bulamadı. Cinayeti yükleyecek başka birini bulamayınca...”

Çaresizce omuzlarını kaldırdı ve cümlesini yarım bıraktı. Ray’in çatılmış kaşları bezelye büyüklüğündeki beyninin bu bilgiye anlam vermeye çalıştığını gösteriyordu. Sonunda Rupe’un düşünmesini istediği sonuca vardı. “Allen’in öldürülmesi Moody’nin suçu.”

Rupe itiraz etti ama fazla şiddetli olmayan bir şekilde. “Ben de sorumluluğun bir kısmını üzerime almalıyım. Onun için şimdi buradayım. Ağabeyini geri getiremem ama hayatım kolaylaştırabilirim. Yoksa ben de bununla yaşayamam.”

Ray anlaşmayı kabul etti. Rupe için çalışacak, kirası Rupe tarafından ödenen bir evde oturacak. Her üç yılda bir yenilenen bir kamyonet kullanacak ve kimseye bu anlaşmadan bahsetmeyecekti.

“Anonim kalmak istiyorum. Bunun ne demek olduğunu

anlıyor musun, Ray?” Anonim kelimesinin anlamını açıkladıktan sonra, “Bu demek oluyor ki senin görünmeyen arkadaşın olacağım. Kimse arkadaşlığımızı bilmeyecek. Sadece biz bileceğiz.”

“Neden kimsenin bilmesini istemiyorsun?”

“Çünkü iyilik herkesin gözü önünde yapılırsa bir anlamı kalmaz.”

Ray biraz düşünmüş olsaydı Rupe’un o zaman neden yerel yardım derneklerine çekler bağışlarken boy boy fotoğraflar çektiğini sorgulayabilirdi. Fonlar katkıda bulunmak için zorlanan çalışanlarından geliyordu. Tek bir kuruş bile Rupe’un kendi cebinden çıkmıyordu ama Collier Motors firmasının bonkörlüğünün ününden kendisi yararlanıyordu.

Ray, Rupe’un kendisine söylediğini yaptı ve bir posta kutusu kiraladı. Böylece postaları evine gelmiyordu. Sabit hat yerine ceptelefonu kullanıyordu. Rupe’un muhasebecisi tüm faturalarını ödüyordu. Önemsiz tutarlar da firmanın giderleri arasına güzelce gizlenebildiğinden iki adam arasındaki ilişkiyi hiç kimsenin fark edebilmesi mümkün değildi.

Rupe’un Ray’in kendi üstüne kaydetmesine izin verdiği tek şey kamyonetiydi.

“Eğer kamyoneti kullanırken yasa dışı bir iş yaparsan benim peşime düşmelerini istemiyorum.” Rupe bunu ona gülümseyerek, sırtına bir şaplak vurarak ve göz kırparak söylemiş olduğu için Ray arkadaş olduklarını düşünmüştü.

Değillerdi. Bu anlaşmanın Ray için faydası olsa da Rupe’un onun tasmaını istediği kadar kısa tutabilmesini de sağ-

lıyordu. Rupe'a aynı zamanda aptal ama kuvvetli bir yardımcı da sağlamıştı. İki özellik de zaman içinde çok işine yaramıştı. Bir tartışmada Rupe, Ray'ın saldırgan tavrını karşı tarafın fikrini değiştirmek için kullanabiliyordu.

Ray sıkıcı, itaatkâr, merak duymayan ve kolayca yönlendirilebilen biriydi. Anlaşmalarını yaptıklarından beri bir kez olsun Rupe'un talimatlarını sorgulamamış ya da yapmasını söylediği bir şeye itiraz etmemişti.

Ta ki bu haftaya kadar. Rupe şimdi pis bir mutfağın içinde durmuş, tiksintiyle Ray'ın ağzına bir dilim soğuk sosis tıkıştırmasını izliyordu. Ray onu çiğnerken Rupe'a, "Yüzüne ne oldu?" diye sordu.

"O konuya geleceğiz. Önce nerelerde olduğunu ve çağrılarımı neden açmadığını öğrenmek istiyorum."

"Meşguldüm."

"İşyerinde değildin. Amirin bana kaç gündür işe gitmediğini söyledi."

"Bellamy Price'ı takip ediyordum. Bunu yapmaya devam etmemi isteyeceğini düşündüm."

"Bana bir iyilik yap, Ray. Benim yerime düşünme, anlaştık mı?"

Bellamy'nin tanıtım savaşı Rupe rahatsız etmiş ve endişelendirmişti. Hoş bir tesadüf eseri adamlarından birinin Brooklyn'de yaşayan bir kuzeni vardı ve cüzi bir ücret karşılığında etkili mesajlar gönderebilen birini tanıyordu. Rupe adama telefon etmiş ve sunduğu seçenekler arasında fareli olanı tercih etmişti. Bunu düşünmek bile tüylerini diken diken ediyordu.

Bundan kısa bir süre sonra Bellamy Price'ın Austin'e döndüğünü öğrendiğinde onun korkuyla susmak yerine medya karnavalını arka bahçesine taşıyacağından endişelenmişti. Ray'in onu birkaç gün boyunca takip etmesini ve neler yaptığını öğrenmesini de o zaman istemişti.

Görünüşe bakılırsa hiçbir şey yapmıyordu. Ailesinin evinde bir süre zaman geçirdikten sonra kendi evini tutmuş ve sessiz bir hayat yaşamaya başlamıştı. Rahatlayıp Ray'den kızı takip etmeyi bırakmasını istemişti ama Ray kendi aklına göre hareket etmiş olmalıydı.

“Onu takip etmem iyi oldu. Neden biliyor musun? Bil bakalım kiminle takılıyor?”

“Denton Carter. Bunu biliyorum çünkü dün akşamüzeri evime geldiler.”

“Öyle mi?”

“Evet.”

Ray'in havası sönmüştü ama bunu söylenerek ve aldırımıymuş gibi davranarak geçiştirdi. “Peki, ne istiyorlarmış?”

“Hayır, önce ben sorularımı soracağım. Bana son birkaç gündür neler yaptığını anlat.”

“Sana söyledim.”

“Başka?”

“Hiç.”

“Ben neler yaptığını biliyorum, Ray. Yaptığın şeylerden biri Dent Carter'ı dövmek.”

Ray çenesini öne doğru çıkardı. “Bunu yaptıysam ne olmuş?”

“Nerede?” Rupe bunu sadece Dent’in söyledikleriyle karşılaştırmak için soruyordu. Ray’ın homurdanarak verdiği cevap Dent’in anlattıklarıyla örtüşüyordu.

“Ama beni tanımadı. Adımı söylemedi.”

“İşte bunda yanılıyorsun. Ona saldırdığım bana kendi anlattı.”

Rupe bunun onu endişelendirdiğini görebiliyordu ama tek söylediği, “Benim sözüme karşı onun sözü,” oldu.

“Öyle olsa iyi olur. Restoranın oradan ayrıldıktan sonra ne yaptın?”

“Oradan uzaklaştım.” Rupe’a onları takip ettiğini, sonra gözden kaybettiğini ve Dent’in evinde ve sonra Bellamy’nin evinde yeniden izlerine rastladığını anlattı. Rupe’un kafası karışmıştı. Ray’ın olayların sırasını hatırlayamadığı belliydi.

“Ama ne olursa olsun o eski havaalanına gidiyor. Son birkaç gün içinde oradan birkaç kez havalandılar.”

“Kendi uçağıyla mı?”

“Hayır, daha büyük bir uçakla. Onun uçağı berbat durumda. Yaşlı adam çalışıyordu...”

Ray birden ağzını kapattı ve başını diğer tarafa çevirdi. Elini sol kolundaki dövmenin üzerinde sanki yılanı okşar gibi gezdirdi.

Rupe başını yana eğdi. “Yaşlı adam mı? Gall Halloway mı? Çalışıyor muydu?” Cümlenin sonunu vurguladı. “Ray? Onun ne yaptığını nereden biliyorsun?”

Ray sessiz kaldı. En yakın çıkışı arar gibi etrafına baktı. Rupe içini çekti. Orada bulunan hiçbir şeye dokunma-

maya çalışarak tezgâha dayandı, kollarını göğsünde kavuşturup dirseklerini tuttu. “Ne yaptın? Bana yalan söylemesen iyi olur.”

Ray birkaç dakika kararsızlık yaşadı ama sonra, “O zengin ve ünlü oldu. Bu adil değil,” dedi.

Sonra on dakika boyunca ağzındaki sosis parçalarını etrafa sıçratarak konuştu. Rupe onun sözünü kesmeden dinledi. Hangilerinin yalan olduğunu ayıkladı ve Ray’ın atladığını düşündüğü kısımları ekledi. Ray’ın düşüncesiz davranışlarını nasıl avantaja çevirebileceğini düşünmeye başladı.

Aklına bir fikir geldikten sonra gülümsememek için kendini zor tuttu. Bunun yerine onun bu başına buyruk davranışlarına kızmış ve bu davranışların sonuçlarının ne olabileceğinden endişe ediyormuş gibi rol yapmıştı.

Ray’e gelince, konuşması boyunca ter içinde kalmıştı. Kafa derisi bile terle kaplıydı. Koku daha önceki vücut kokusuna karışıyordu. Sol kolunu refleks olarak sallıyor ve o elinin parmaklarını esnetiyordu.

Sıkılmış olduğu dişlerinin arasından, “Dolaptan sadece birkaç adım uzaktaydı. Kokusunu duyabiliyordum. Sonra telefonu çaldı.” Kafese kapatılmış bir ayı gibi dönüp duruyordu. Sonra birden durup elini birkaç kez alnına vurdu. “Çok yaklaştım.”

Rupe, “Allen’ın öcünü almaya çok yaklaştım,” dedi.

Ray çıplak koluyla terli alnını sildi. “Hem de nasıl. Göze göz, diş diş.” Buzdolabından bir bira daha aldı, sert bir hareketle açtı ve kocaman bir yudum aldı. Sonra Rupe’a bakıp

kavgaya hazırlanır gibi omuzlarını hareket ettirdi. “Şimdi ne yaptığımı biliyorsun, beni kovacak mısın? Bu evden atacak mısın? Bakalım umurumda mı?”

“Bunu yapmalıyım ama doğrusu seninle ne yapacağımı bilmiyorum, Ray. Arada kaldım.”

“Arada mı kaldın?”

“Yapmam görev ve yükümlülüklerim arasında. Kanun ve adalet arasında.”

“Anlamıyorum.”

Rupe düşünceli bir şekilde altdudağını ısırdı. “Benim için birkaç soruya cevap verecek misin?”

Kendisine seçenek sunulmasından memnun olan Ray ayağını bir sandalyeye takıp kendine doğru çekip oturdu. “Sor bakalım.” Birasından bir yudum aldı.

“Gall hangarın ışıklarını kapatmadan önce seni gördü mü?”

“Görmüş olabilir ama uçağın altındaki ufak ışık dışında içerisi karanlıktı. Onun için onun gerçek bir insan olduğunu anlayamadım.”

Mantıklı şüphe, diye düşündü Rupe. Gall Holloway kendisine saldıranın Ray Strickland olduğuna yemin etse bile hangarın içinin teşhis etmek için çok karanlık olduğu iddia edilebilirdi.

“Geride bir şey bırakmadın ya da bir şey almadın, değil mi?”

Başını hayır anlamında salladı ama Rupe onun yalan söylediğini hissedebiliyordu. Bir şey söylemedi. Ray’in o

gece hangarda olduğunu kanıtlayacak bir şeyi geride bırakmış olması daha iyi olurdu ama Rupe onun henüz tutuklanmasını istemiyordu.

“Kamyonetinin plakasını değiştirdin mi?”

“Beş kere,” dedi Ray. “Ama yaşlı adam beni zaten görmüş olamaz çünkü çok uzağa park etmiştim.”

Rupe bir süre bir karar vermeye çalışıyormuş gibi yaptıktan sonra derin bir iç çekti. “Bunları yaparken bana danışmalıydın ama danışmadın ve şimdi Dent Carter ve muhtemelen Gall Halloway seni arıyor.”

“Onlardan korkmuyorum.”

“Ya polise haber verdilerse? Polisten de korkmuyormusun? Hapse girip Allen gibi ölmek mi istiyorsun?”

Bu soru onu susturdu.

“Sen suç işledin, Ray, seni koruyamam. Aslına bakarsan seni kendim teslim etmeliyim.”

“Senin için tüm o yaptıklarımın sonra mı? Hadi oradan.”

Güzel bir noktaya parmak basmıştı ama Rupe ona düşünecek zaman vermedi. “Sakin ol, biz arkadaşız ve ben arkadaşıma ihanet etmem. Ayrıca Bellamy Price’tan o kitabı yazdığı ve ağabeyinin ismini kirlettiği için neden intikam almak istediğini de anlıyorum.” Bir süre sustuktan sonra, “Ama senin ana hedefin o olmamalı. Allen’ın ve senin hayatınızı tek mahveden o değil.”

Tezgâhtan uzaklaşıp onun yanına yaklaştı. Elini onun omzuna koydu. “Yüzümü kimin bu hale getirdiğini sormuş-

tun. Sana üç tahmin hakkı vereceğim. İlk ikisi değil. Ağabeyini hapishaneye, yani ölüme gönderen kişiydi.”

Ray dişlerini sıkarak, “Moody,” dedi.

Rupe elinin altındaki etli omuzu sıktı. “Moody.”

Bellamy’nin Houston’a araba yolculuğu yaklaşık dört saat sürmüştü.

Olivia’yla konuşur konuşmaz evden çıkıp yola koyulmuştu. Marshall’da uyurken üstünde olan kıyafetlerini bile çıkarmamıştı.

Dent’le birlikte uyurken üzerinde olan kıyafetler.

Onu ve son tartışmaları sırasında hatırladığı şoke edici olayları düşünmemeye çalışarak araba kullanmaya odaklanmaya çalıştı. İki kere kahve içmek için durdu ama akli direksiyonda uyuyakalması için fazlasıyla meşguldü. Esas tehlike gözlerini dolduran ve görüşünü azaltan gözyaşlarıydı.

Babası ölmüştü. Onun son isteğini yerine getirememişti. Ayrıca babasının ilk çocuğunu kendisinin öldürmüş olması ihtimali de vardı. Muhtemelen babası da bunu onun yaptığını düşünerek ölmüştü.

Hastaneye ulaştığında doğruca babasının öldüğü odaya gitti. Işıklar kısılmıştı ama üvey annesinin üzüntüsünü yine de görebiliyordu. Olivia’nın yüzü kederin meydana getirdiği derin çizgilerle bir anda yaşlanmış gibi görünüyordu.

İki kadın dakikalarca birbirlerine sarılıp ağladılar. Paylaştıkları acı, sözleri anlamsız kılıyordu.

Sonunda Olivia, Bellamy'den uzaklaştı ve gözlerini sil-di. “Cenaze görevlileri senden önce geldi ama onu almalarına izin vermedim. Onunla yalnız kalmak isteyeceğini biliyo-rum. İstedğin kadar kal.” Bellamy'nin koluna yumuşak bir şekilde dokundu ve sonra odadan çıktı.

Bellamy yatağa doğru yürüdü ve odaya girdiğinden beri ilk defa babasının cansız bedenine baktı. İnsanlar ölüler hak-kında güzel şeyler söylüyorlardı. Ne kadar huzurlu görün-dükleri, neredeyse uyuyormuş gibi oldukları konusunda yani.

Hepsi yalandı. İyi niyetle söylenmiş şeylerdi ama yine de yalandı. Babası uyuyormuş gibi görünmüyordu. Ölmüş gibi görünüyordu.

Son nefesini verdikten sonra geçen birkaç saat içinde tüm yaşam kalıntıları bedeninin terk etmişti. Cildi balmumu görüntüsünü almıştı. Kanlı canlı ve organik bir varlık gibi değil, yapay bir şey gibi görünüyordu.

Bu onu üzmemiş, aksine ondan geriye kalanların o ol-madığım fark etmesine neden olmuştu. Hareketsiz bedene sarılmak ya da kansız yanaklarına öpücük kondurmak iste-miyor, onu hayattayken ona verdiği öpücükler ve sarılmalar-la, o hayatta ve sıcacıkken olduğu haliyle hatırlamak isti-yordu.

Bunun için cansız bedeniyle değil hâlâ hayatta olduğunu bildiği ruhuyla konuştu. “Baba, üzgünüm. Senin dileğini za-manında yerine getiremedim. Ve eğer ben... ben Susan'ı öl-dürdüysem beni affet. Lütfen affet beni.”

Bu sözleri arka arkaya o kadar çok tekrar etti ki hıçkı-

rıklarla birlikte bir ilahiye dönüştüler. Sesi o kadar yüksek çıkıyordu ki Olivia odaya geri döndü.

“Hayatım lütfen yapma.” Olivi kollarını Bellamy’ye sı-kıca doladı. “Onun arkasından ağlamayı istemezdi. Artık acı çekmiyor, huzur buldu.”

Bellamy bunun doğru olmadığını biliyordu ama Oli-via’nın onu odadan çıkarıp babasının cenazesinin Austin’e götürülmesi gibi işlerle uğraşmak zorunda kalana dek onu teselli etmesine izin verdi.

Bellamy evrak işleriyle uğraştı. Kafasını dağıtabildiği için memnundu. Duygusal olarak paramparça olduğu için aradığı katilin, ailesine bu kadar karışıklık ve üzüntüyü getiren kişinin, babasının ölmeden önce kesin olarak kim olduğunu öğrenmek istediği insanın kendisi olduğunu düşünmeye fırsatı olmamıştı.

Olivia hastanenin yanındaki otelde onun için bir oda tutmuştu. Yatağa yattığında saat gecenin dördü olmuştu. Şaşırtıcı bir şekilde hemen uykuya daldı ve hiç rüya görmeden uyudu. Başka türlü olması için fazlasıyla yorgundu.

Olivia onu saat onda uyandırdı. “Steven ve William havaalanında, buraya geliyorlar. Onlar gelir gelmez Austin’e gitmek için yola çıkacağız. Odana gönderilmek üzere kahve ve kahvaltı sipariş ettim. Saat on birde hazır olabilir misin?”

Duştaki su rahatlatıcı derecede sıcaktı. Bellamy otelin bakım malzemelerini kullandı. Çantasında da kendini yüzüne

bakılabilir hale getirecek kadar kozmetik vardı. Dün eski evine uğraması faydalı olmuştu. Bavula koyduğu pantolon-cekete takımını giydi. Giriş katındaki lobide üvey kardeşiyle William'ı selamladığında oldukça iyi görünüyordu.

“Güneş gözlüklerin var mı?” diye sordu Steven camlı kapıdan geçip cenaze arabasının arkasına park etmiş limuzine doğru yürürlerken.

“Gözlerimin şiş ve mor olduğunu ve ne kadar kapatıcı sürersem süreyim kapanmayacağını söylemenin başka bir yolu mu bu?”

“Erkek kardeşler ne içindir?”

Steven'in nazik tavrı onun içini yumuşattı. Güneş gözlüklerini takarken Steven'a gülümsedi. Ama bu uzun sürmedi, kenarda bir sütuna dayanmış adamı gördüğünde yüzündeki gülümseme siliniverdi.

Steven onun bakışlarını takip etti ve, “Bu kim?” diye sordu.

“Onu fotoğraflarından tanımıyor musun? Rocky Van Durbin ile tanıştırayım.”

“Aman Tanrım,” dedi Olivia.

“Tanrım,” dedi William. “Bu adamın hiç anlayışı yok mu?”

“Bir damla bile yok,” dedi Bellamy.

“Bu kadarı fazla, Steven. Güvenliği çağır.”

“Hayır, Olivia,” dedi Bellamy. “Bu sadece istediği kargaşayı yaratır.” Gücünü toplayarak, “Ben icabına bakarım,” dedi.

Onu durdurmalarına fırsat vermeden Van Durbin'e doğru yürüdü. Adam da dayandığı sütundan uzaklaşıp ona doğru yaklaşmıştı.

Fotoğraf çekmeye başlamış olana fotoğrafçıya baktı. "Lütfen keser misiniz şunu?"

Fotoğrafçı Van Durbin'in işaretini bekledi. Sonra kamerayı indirip kenara çekildi. O uzaklaştığında Van Durbin, "Bayan Price, lütfen üzüntülerimi ifade etmeme izin verin," dedi.

"Bu saçmalıkları bir kenara bırakın. Babamın ölümü sizin için sadece söylentiler, spekülasyonlar ve canlı hayal gücünüzün ürünü olan tahrik edici bir yazı yazma fırsatını ifade ediyor."

"Eski düşmanınızla sizi onun evinden çıkarken görmem hayal gücümün ürünü değildi. Yarı çıplak bir halde üstelik."

"Denton Carter hiçbir zaman benim düşmanım olmadı."

"Ah, lütfen ama," dedi. "Aileniz için hiç de iyi şeyler söylemiyordu. Kız kardeşiniz öldürülmeden önce bile aileniz onu görmekten nefret ediyorlardı. Şu anda onunla bu kadar can ciğer kuzu sarması olmanızın tuhaf olduğunu kabul etmelisiniz."

"Pek de öyle değiliz."

"Fotoğraflar yalan söylemez. Özellikle de havaalanında eli sizin saçlarınızın arasındayken. Çok tatlı. Çok yakın."

Bellamy birden Van Durbin'in gerçekten işe yarayabileceğini fark etti. Çantasının dibinden adamın evinin önüne bıraktığı fotoğraf zarfını çıkardı. Jerry'nin arka planda ol-

duğu bir fotoğrafı çıkarıp onu işaret etti. “Bu adamı tanıyor musunuz?”

Van Durbin fotoğrafa yakından baktı ve omuz silkti. “Sıradan bir adam.”

“Onu tanımıyor musunuz?”

“Hayır, tanımalı mıyım? Kim o?”

“Ben de bunu bana sizin söyleyebileceğinizi umuyordum.”

Steven onu çağırdı. Arkasına dönüp baktığında Olivia’nın da limuzine binmiş olduğunu gördü. William açık kapının yanında duruyordu. Steven’in yüzünde de şaşkın bir ifade vardı. Saatini işaret etti.

“Üvey kardeşin buraya çok çabuk gelmiş,” dedi Van Durbin. “Atlanta’dan o kadar yolu gelmek kolay değil. Yanındaki kim?”

“İş ortağı.”

“İş ortağı mı?” Yüzüne adi bir gülümseme yerleştirmişti. “Eğer öyle diyorsanız.”

Bellamy zarfı yeniden çantasına koydu, güneş gözlüklerini çıkardı ve adama tiksintiyle baktı. “Eğer içinde biraz olsun ahlak varsa benden ve ailemden uzak durursunuz. En azından babam toprağa verilene dek.”

Adam biraz düşündü. “Bunu yapabilirim. Karşılığında...”

“Bellamy. Olivia huzursuzlanıyor.”

Bellamy, Steven’a baktı ve işaretparmağını havaya kaldırıp kendisine bir dakika vermesini istedi. Van Durbin’e dönüp, “Karşılığında ne?” diye sordu.

“Benimle işbirliği yapacaksınız.”

“Tam olarak hangi konuda?”

“Dale Moody.”

Yüzünü ifadesiz tutmaya çalıştı. “Ne olmuş ona?”

“Onu yakın zamanda gördünüz mü?”

“Kitabım için onunla röportaj yapmak istemiştim ama bulamadım.”

Bu yalan değildi ama sorduğu sorunun cevabı değildi. Adamın yüzündeki sırıtış bunun farkında olduğunu gösteriyordu. “Sormamın sebebi küçük bir kuşun bana Moody’nin araştırmaları sırasında bazı kuralları esnettiğini söylemesi.”

“Kitabımda buna dair bazı imalar var.”

“Ama benim kuşum ima etmekle yetinmedi. Açıkça Moody’yi yanlış adamı hapse gönderdiğini bilmekle suçladı.”

“Bu kuşun bir adı var mı?”

Adam tuhaf bir şekilde somurttu. “Kaynağımın adını vermeyeceğimi sizin benden iyi biliyor olmanız lazım, Bayan Price.”

Rupe Collier olduğuna bahse girebilirdi. Karakterine çok uygundu.

“Bellamy.” Steven bu sefer çok daha huzursuz bir şekilde ona seslendi.

Bellamy, Van Durbin’e dönüp, “Size babamın tabutu üstüne yemin ederim ki Dale Moody’nin nerede olduğunu bil-

miyorum. Bilseydim onunla kendim röportaj yapardım. İşte sizinle işbirliği yaptım. Artık benden ve ailemden uzak durun da babamın yasını huzur içinde turalım. Durmazsanız bize yaklaşmamanız için mahkeme kararı çıkarırım ve sonra da sizi ve o seviyesiz gazetenizi mahkemeye veririm,”dedi.

26. BÖLÜM

Howard cenaze evindeki ziyaretlerin firma yöneticileri ve aile bireylerine özel olmasını istemişti.

Cenazesi ise halka açıktı. Bellamy aile limuzini kiliseye yaklaştığında etraftaki hınca hınç dolu otoparklara giden yollardaki trafiği idare etmek için motosikletli polislere ihtiyaç olduğunu görene kadar bu kadar kalabalık olacağını hayal edememişti. Bu, babasının hak ettiği dokunaklı bir veda olsa da Bellamy törene ve tüm gerekliliklerine katlanmaktan korkuyordu.

O, Olivia, Steven ve William kiliseye yan kapıdan alındılar ve kilisenin çanları saat ikiyi bildirene kadar bir salonda beklediler. Sonra törenin yapılacağı iç kısıma geçtiler ve ön sıradaki yerlerini aldılar.

Bellamy tören boyunca söylenen ilahilere, babası ve ne kadar dikkate değer bir hayat yaşamış olduğu hakkında anlatılanlara odaklanmaya çalıştı ama her şey karmakarışık oldu. Her şeyin ötesinde bir gerçek vardı ki babası artık git-

mişti ve Bellamy onun isteğini yerine getirememişti.

Susan'ı kendisi öldürdüyse o zaman büyük bir günah işlemişti.

Dördü tören alanından herkesten önce çıkarılmışlardı. Limuzine binerlerken Steven yolun diğer tarafındaki bariyerlerin arkasında bekleyen kameramanları ve muhabirleri işaret etti. "Van Durbin'in de aralarında olduğunu görüyorum."

Bellamy onu ve fotoğrafçısını gördü. "Uzakta durduğu sürece sorun yok."

"Uzak kalmasını beklemezdim zaten."

Bellamy önce Olivia'nın Van Durbin'den bahsettiğini düşündü ama sonra üvey annesinin kilisenin girişine, merdivenlerden inmekte olan insanlara doğru baktığını gördü.

Kalabalıkta her zaman dikkati çekerdi ama koyu renk takımı ve krem rengi gömleğiyle iyice yakışıklı görünüyordu. Kurallara tümüyle boyun eğmezdi, zaten eğmemişti de. Kravatı açık yakasına gevşekçe bağlanmıştı. Saçları doğal halindeydi. Onlar da kendisi gibi asiydiler. Yüzünde bir günlük sakalı vardı.

Onu görmek Bellamy'nin kalbinin deli gibi atmasına neden oldu.

Kilisenin merdivenlerinden inerken yüzünde sert bir ifade vardı. Aşağıya ulaştığında orada durdu ve limuzinin arka penceresinden içeri baktı. Bellamy onun koyu renk camlarm ardından kendisini göremeyeceğini biliyordu.

Başını çevirip diğer pencereden dışarı baktı. Ama birkaç

dakika sonra limuzin hareket ettiğinde geriye dönüp bakmaktan kendini alamadı. Dent hâlâ orada durmuş, arkalarından bakıyordu.

Beş yüzden fazla kişi cenazeden sonra golf kulübündeki törene gelmişti. Howard gelmek isteyen herkesin gelebileceğini belirtmişti çünkü bir davetli listesi olması durumunda birilerinin atlanabileceğinden korkuyordu.

Ailesinden kimse bundan memnun değildi ama yine de kulübün girişine dizilerek gelenler için bir karşılama komitesi oluşturdular. Steven ve William uygun olan ilk anda bara çekildiler. Bellamy bir süre daha Olivia'nın yanında kaldı ama briç kulübünden arkadaşları gelip Olivia'yı götürdüklerinde o da oradan ayrıldı.

Bara doğru ilerledi ve köşe masada oturan Steven'la William'a katıldı.

"Bu banalliklere daha fazla katlanamadık," dedi Steven. "Bir kere daha 'tatlım, çok üzüldüm, başın sağ olsun' cümlesi daha duyarsam kendimi asacağım."

"İyi niyetliler, Steven."

"Ne içeceksin?" diye sordu William, Bellamy'ye.

"Beyaz şarap."

"Bu durum için yeterince sert değil," dedi Steven votka kadehini kaldırarak.

"Muhtemelen haklısın ama beyaz şarapta ısrar edeceğim."

"Ben alırım," dedi William ve içkiyi sipariş etmek için

bara doğru yürüdü.

“Onu sevdim,” dedi Bellamy uzaklaşan William’a bakarak.

“Çok dikkatli ve kibar. Herkesin ihtiyacına koşuyor. Olivia’ya harika davrandı.”

“Onu gelmekten vazgeçirmeye çalıştım ama ısrar etti.”

“O senin ailen. Burada olduğu için çok mutluyum. Geri gelmenin senin için çok zor olduğunu biliyorum.” Steven elindeki plastik kaşıkla gergin bir şekilde oynuyordu. Bellamy masanın üzerinde uzanıp onun elini tuttu. “Biraz daha dayanabilirsen...” Yüz ifadesinin birden değiştiğini fark edince durdu. Başını çevirince nedenini anladı.

Dale Moody dışarıdaki terastan bara girmişti. Göz teması kurdular. Bellamy çenesini hafifçe kaldırarak onu gördüğünü belli etti.

Onun bu hareketini fark eden Steven, Bellamy’ye dehşetle baktı. “İkiniz artık dost mu oldunuz?”

“Dost değiliz ama Atlanta’da seni görmeye geldikten sonra onu ziyaret ettim.”

“Tanrım, Bellamy,” dedi Steven alçak sesle. “Bunu neden yaptın ki?”

“Cevaplar.” Şu anda üvey kardeşinin onaylayıp onaylamamasıyla ilgilenemezdi. Moody bir adım arkaya atıp kapıdan çıktı ve gözden kayboldu. “Özür dilerim.”

Bellamy odadan koşarak geçti ve terasa çıktı. Moody mor sarmaşıklarla süslenmiş bir kolonun gölgesinde durmuş, sigara yasağına rağmen bir sigara yakmaya çalışıyordu.

“Başınız sağ olsun,” dedi çakmağını çakarken. Çakmağıyla barı işaret etti. “Görünüşe bakılırsa üvey kardeşinin durumu oldukça iyi. Her halinden başarılı olduğu belli oluyor.”

“Sizden hiç hoşlanmıyor.”

“Kalbim kırıldı.”

“Onu sorgularken eşcinsel olduğunu biliyor muydunuz?”

Omuz silkti. “Fark ettim.”

“Onu bununla ilgili rahatsız ettiniz mi?”

Moody sigarasının ucundaki külü silkeledi. “Ben sadece işimi yapıyordum.”

“Hayır, yapmıyordunuz. Reşit olmayan bir çocuğa işkence yapıyordunuz.”

Moody’nin gözleri öfkeyle kısıldı. “Seni görmek için buraya geldiğime beni pişman etme. Hâlâ cevap bulmaya çalışıyorsun, öyle değil mi?”

Bellamy kızgınlığını bastırdı. “Kesinlikle.”

“O zaman beni dinle. Dosyayı Haymaker’a bıraktım. Gidip onu gör, seni aydınlatacak.”

Uzaklaşmaya çalıştı ama Bellamy uzanıp onu ceketinin kolundan yakaladı. “Bu kadar mı?”

“Bilmen gerekenler bu kadar. Her şey orada. İçinde benden bir açıklama da var. Benim ve Rupe’un entrikalarımız hakkında.”

“Yazılı bir itiraf mı?”

“Evet ve geçerli olduğu hakkında herhangi bir şüpheyi ortadan kaldırmak için de parmağımı üstüne bastım. Hayma-

ker'la sorun yaşamayacaksın. Ona geleceğini söyledim.”
Yine uzaklaşmaya çalıştı ama Bellamy onu durdurdu.

“İki şey var,” dedi. “Lütfen.”

“Çabuk ol.”

“Dent’le birlikte sizin kulübenize gittik. Ray Strickland’le ilgili sizi uyarmak istiyorduk.” Bellamy, adamın hangarda Gall’e saldırışını anlattı. “Strickland onu öldürmek istiyordu.”

“Görünüşe bakılırsa her şeyi deniyor.”

“Öyle görünüyor.”

“Uyarıyı not ettim,” dedi Moody. “İkinci şey nedir?”

Bellamy dudaklarını ıslattı. “Sizinle konuştuğumdan beri o günle ilgili bir şey daha hatırladım.”

Adam dikkat kesildi. “Evet?”

“Susan’m benim hakkımda bir şey söylediğine tanık oldum. Kötü bir şey.” Güçlkle yutkundu. Kalbi öyle hızlı çarpıyordu ki sesi kulaklarında uğulduyordu. “Araştırmalarınız sırasında benim onu öldürmüş olabileceğime dair bir bulguya rastlamış mıydınız?”

“Hayır.”

“Ama beni yaşımdan dolayı elemiş olabilirsiniz. Akılınızdan benim suçlu olabileceğim geçmiş miydi hiç? Artık onu kasırgadan önce ölü olarak gördüğümü biliyorsunuz.”

Moody birkaç saniye Bellamy’ye baktı ve sonra çakmağını ona fırlattı. Bellamy refleks olarak çakmağı göğsünde yakaladı. “Ne yapıyorsunuz?”

“Sen solaksın.” Bellamy’nin çakmağı tutmakta olduğu

elini işaret etti. “Geçen gün cinayet mahallini tarif ettiğinde kontrol ettim. Kız kardeşini ölü olarak görmüş olabilirsin ama onu sen öldürmedin. Başına darbeyi vuran her kimse sağ elini kullanıyordu.”

Göğsündeki sıkıntı azalmaya başladı. Rahatladığı için nefesi kesilmişti. “Emin misiniz?”

Moody sigarasını terasa atıp üstüne bastı ve söndürdü. “Kız kardeşini kimin öldürdüğünü hâlâ bilmiyorum ama kimin öldürmediğini biliyorum.”

Moody çakmağını ondan aldı ve hızla arkasını dönüp uzaklaştı. Bellamy onun arkasından koşmaya çalıştı ama o sırada babasının en eski arkadaşlarından biri bardan çıkıp ona seslendi. Onunla konuşmak dışında şansı yoktu.

Adam üzüntülerini bildirirken Dale Moody bir kez daha gözden kayboldu.

Dent karşılama komitesinin yanına gitmedi. Kulübe başka bir kapıdan girdi ve elinden geldiğince kalabalığın arasına karıştı. Yemek yemedi, içki içmedi, kimseyle konuşmadı ve aileyle olan mesafesini korudu ama yine de Bellamy’yi mümkün olduğunca görüş alanında tutmaya çalışıyordu. Onu fark ettiyse bile belli etmiyordu.

Bellamy yorgun, yaşlı ve etrafı kalabalıklarla çevrili, aynı zamanda da şahane görünüyordu. Siyah ona yakışıyordu. Gözlerinin altındaki halkaların bile kırılğan bir çekiciliği vardı.

Karşılama komitesi dağıldığında Dent onu barın çift ka-

pılı girişine kadar takip etti. İçeri girmedi ama Bellamy'nin Steven'la aynı masada oturduğunu gördü. Dent koridorda oyalandı. Tekrar geçtiğinde onun bardan terasa çıktığını gördü.

Dent bunun kadınla yalnız konuşabilmek için bir fırsat olduğunu düşünerek en yakın çıkıştan çıktı, yüzme havuzunun etrafından binanın arkasına dolandı ve Bellamy'nin gölgesi terasta onun ellerini avuçlarına almış olan yaşlıca bir adamla konuşmakta olduğunu gördü.

Adam gider gitmez, o daha bara geri dönmeden Dent kendisine seslendi. Dent, Bellamy'nin kendisini görünce hızla uzaklaşacağından korkuyordu. Uzaklaşmadı, Dent'in, yanına gitmesini bekledi.

Dent ona yakından baktığında gözlerinin yaşlı olduğunu gördü. En az birkaç öğünü atlamış olmalıydı. Her zaman zayıftı ama şimdi iyice kırılgan duruyordu. Dent bir süre sadece ona baktıktan sonra günlerdir kendisini rahatsız eden soruyu Bellamy'ye sordu.

“Neden beni aramadın?”

Babası, hayatında en çok sevdiğini söylediği insan ölmüştü ama bunu ona söylemek için bile aramamıştı. Bunun kendisine bu kadar acı vermesine şaşırmıştı. Dent'in, telesekreterine bıraktığı düzinelerce mesaja da cevap vermemişti. Düşünmeliydi. Ne düşündüğünü bilemiyordu. O anda bile ne düşüneceğini bilemiyordu çünkü Bellamy hâlâ tek bir kelime bile etmemişti.

“Bunu Gall'den duydum,” dedi Dent, “o da haberlerde

duymuş. Neden haber alır almaz beni aramadın?”

“İyi şekilde ayrılmamıştık.”

“Ama baban öldü.” Bunu tartışmaya nokta koyar gibi, başka tek kelime bile etmeye gerek yokmuş gibi söylemişti.

“Bunun için seni neden rahatsız edeyim ki?”

“*Rahatsız etmek* mi?” Ona uzun süre şaşkınlıkla baktı ve sonra başını çevirip golf sahasını izledi. “Vay be. Bu çok anlamlı, öyle değil mi? Hakkımda neler düşündüğün anlaşıyor. Görünüşe bakılırsa Lyston’lara tahmin ettiğinden de fazla benziyorsun.”

Dent bir süre sonra yeniden Bellamy’ye doğru döndü ve gözlerinin içine baktı. Burnunu çekti, onun yanından geçti ve teras kapısından geçip bara girdi. Steven’in William’la birlikte oturduğu masaya bir bakış attı. Konuşmaya dalmışlardı.

Olivia kendi sınıfından iyi giyimli kadınlar ve adamlarla konuşuyordu. Gümüş renkli saçları olan bir adamın anlattıklarını dinliyor gibi görünse de gözleri boş bakıyordu.

Dent kalkıp bir içki söylemeyi düşündü. Varlığı töreni bozacak, durumu tuhaflaştıracaktı. Dent kendini tam da bunu yapacak kadar aksi hissediyordu. Barda boş tabure olup olmadığına bile baktı. Sonra birden onu, Jerry’yi, gördü.

Jerry barda oturmuş, birasının üzerine eğilmişti. Gözleri teras kapısından gözlerini silerek içeri girmekte olan hüzünlü Bellamy’ye sabitlenmişti.

Jerry hemen barın altında bir şeye uzandı.

Dent olayın ciddiyetini o saniyede kavradı. Tehlikeli ol-

ması muhtemel durumu değerlendirdi ve aklında tek bir düşünceyle hemen harekete geçti: Bellamy'yi koru!

“Hey!” diye bağırdı.

Jerry de bardaki diğer herkes gibi baktı. Şaşkın bakışları Dent'e çevrildi. Kendisine söylediğini anlayınca donup kaldı. Ama bir saniye sonra ayağa fırladı.

Dent de onun peşinden koştu. Jerry sanki peşinden şeytan kovalıyormuş gibi koşuyordu. Aceleyle hareket ettiğinden kapıyı görmedi. Panellerden birine çarptı, birkaç katmanlı camı kırarak ahşap çerçeveyi parçaladı.

Kadınlar çığlık attılar. Adamlar içeri koştu.

Jerry koşarak uzaklaşmaya çalıştı ama Dent onu yakasından yakalayıp bara geri getirdi. Yüzünü duvara dayadı. Adam acı ve korkuyla bağırdı. Dent ise ona iyice yaklaştı.

“Senin amacın nedir, Jerry?”

“Bırak onu!”

Dent odanın içinden gelen bu sese kulak vermedi. Bellamy'yi New York'tan Teksas'a kadar takip eden bu adamdan bir açıklama bekliyordu. “Barın altından neye uzanıyordun?”

“Bir ki-ki-tap,” diye kekeledi Jerry.

“Dent.” Bellamy, Dent'i dirseğinden tutmuştu, onu adamdan uzaklaştırmaya çalışıyordu. “Bir şey yok. Kitap getirmiş. Bak işte burada, bar taburesinin altında.”

Dent, *Alçak Basınç* kitabına baktı. Sonra yavaş yavaş adamdan uzaklaştı. Jerry dar alanda döndü. Her tarafı kırık camlarla kesilmişti. Duvara çarpan burnu da kanıyordu.

Dent avucunun içini Jerry'nin göğüs kafesine bastırarak

onu duvarda tuttu. “Onu neden takip ediyorsun?”

Jerry’nin gözleri korkuyla açıldı. Dudakları hareket ediyordu ancak ses çıkaramıyordu.

“Bırak onu.”

Dent yine aynı sesin bu sözleri söylediğini fark etti. Başını sesin geldiği yöne çevirdiğinde karşısında Steven vardı.

Dent’e elini adamın göğsünden çekmesini işaret etti. “Bellamy’yi takip ediyor çünkü ona bunu yapması için para ödedim.”

Dent, Steven’a inanamayarak baktı. Sonra üvey annesinin yanında duran Bellamy’ye baktı. İkisinin de yüzü buz kesmişti ve ona dehşetle bakıyorlardı.

Dent elini çekti. Jerry yere devrildi. Dent odadakilere tiksintiyle baktı. “Hepiniz iğrençsiniz.”

Dent sonra Jerry’nin üstünden atladı ve cam kırıklarını botlarının altında ezerek çıktı.

Limuzinle yaptıkları on dakikalık yolculuk boyunca aracın içi tamamen sessizdi.

Eve ilk giren Bellamy oldu. Helena ona yaklaştı ama Bellamy başını sallayınca hizmetçi anlayışlı bir şekilde geriye çekildi. Bellamy oturma odasına girdi. Çantasını koltuğa bırakıp arkasında onu bekleyen üç kişiye döndü.

“Adı Simon Dowd,” dedi Steven, Bellamy’nin açıklama yapmasını beklemeden. “O bir özel dedektif.”

“Aman Tanrım,” diye homurdandı Olivia. “Steven sen ne...”

Bellamy onun sözünü kesti. Tek duymak istediği Steven'in kendini savunmak için anlatacaklarıydı. "Tanrı aşkına, neden beni takip etmesi için bir özel dedektif tuttun ki? Onun sapık olduğunu düşündüm."

"Her şey çok zevksizdi, sana garanti ederim," dedi Steven. "Ofisi üçüncü kattaydı ve asansör yoktu. Masası tam bir poker masasıydı. Onu görmeye gittiğim sabah masasında yarısı yenmiş bir..."

"Bunlar umurumda bile değil! Neden beni takip etmesi için onu tuttun?"

"Seni korumak için." Sesi Bellamy'nin sesi gibi öfkeliydi. "Gerçek bir suç hakkında bir kitap yazdın ama sonunu yoruma açık bıraktın. Sonra tanıtımını yapmaya başlayıp kendini bu olayla ilgili sorunu olan herkes için bir hedef haline getirdin."

"Mesela kim?"

"Mesela Dent Carter. Daha bir saat önce nasıl bir eşkıya olduğunu yine kanıtladı. Aslında buna pek şaşırdığım söylemez."

"Skandal bir hareket," dedi Olivia fısıltıyla. "O kulüpte bir daha başım dik gezemeyeceğim."

Bellamy bağırdı. "Beni koruduğunu düşünüyordu."

"Onu koruman doğal," dedi Steven. "Atlanta'da sizi gördükten sonra yüzünde yaralar ve izler oluşmuş. Onu kim dövdü?"

"Konuyu değiştirmeye çalışma. Benim peşime şu Simon Dowd'u neden taktığını açıkla."

“Kitabında Dale Moodyy’i yozlaşmış bir polis olmakla, en iyi ihtimalleyse beceriksiz olmakla suçladın. Öç almak isteyebilirdi. Hatta Rupe Collier bile bunu isteyebilir. Güvenliğin için endişelendim. William sana anlatır.”

Bellamy, William’a baktı. Adam başıyla onayladı. “Amacı oldukça iyi niyetliydi. Senin için çok endişeleniyordu.”

“Bu yüzden Dowd’u tuttum,” dedi Steven konuyu yeniden ona getirerek. “İlk aşkı tiyatro, kendini bir aktör olarak görüyor. Bana hayran rolünü çok iyi bir şekilde oynayabileceğini söyledi. Böylece toplum ortasına çıktığına sana yakın olabilecekti. Yine nutuk çekmeye başlamadan önce ise şunu söylememe izin ver, bana şu fare olayını, evine verilen zararı ve Dent’in uçağına olanları anlattığında endişelerim doğrulandı.”

Olivia onlara dehşetle baktı. “Siz neden bahsediyorsunuz?”

“Şu anda önemi yok,” dedi Steven. Bellamy yorgun bir şekilde koltuğun koluna oturdu ve eliyle alnını ovaladı. Son birkaç günü düşündüğünde şimdi Steven’ın neden Dent’le ikisini Maxey’s’te gördüğünde hiç şaşırmadığını anlıyordu. Jerry... Dowd, her neyse onları Georgetown’daki parktan havaalanına kadar takip etmiş, Steven’a onların Atlanta’ya geleceklerini önceden bildirmişti.

“Bugüne gelirsek,” dedi Steven. “Cenazede de kalabalık olacağını biliyordum. Bu da beni senin güvenliğin konusunda endişelendirdi. Hepimizin güvenliği için endişelendim.

Bizi kollaması için Dowd'un buraya gelmesini istedim ve yine haklı çıktım. Cenaze hepsini yine ortaya çıkardı. Moody'yi, Rupe Collier'i..."

"O da mı buradaydı?" dedi Bellamy başını kaldırıp. "Onu görmedim."

"Kilisede iki sıra arkamızda oturuyordu."

"Golf kulübünün yemek salonunda da taziyeleri kabul ediyordu," dedi Olivia. "Sanki ailemizin yakın bir dostuymuş gibi."

"Dent'i de unutmayalım," dedi Steven. "Bugünlerde ikiniz neredeyse yapışık geziyorsunuz. On iki yaşındayken olduğu gibi ilk aşkının peşinden koşmadığına şaşırdım."

Bellamy'nin yanakları tokat yemiş gibi yanıyordu. Koltuğun kolundan kalktı ve Steven'a doğru yaklaştı. "Neden böyle şeyler söylüyorsun?"

"Nasıl şeyler?"

"Acı veren şeyler. Nefret dolu şeyler."

"Bellamy." Olivia içini çekti. "Lütfen bugün başlama."

Bellamy, üvey annesinin ricasına kulak asmadan Steven'a bakmaya devam etti. "Neyin var? Gençken diğer insanların hislerine karşı hassastın."

"Büyüdüm."

"Hayır, acımasızlaştın. Kötü niyetli, tepeden bakan ve bir zamanlar nefret ettiğin o insanlar gibi acımasız oldun." Başını şaşkınlıkla salladı. "Seni anlamıyorum, gerçekten anlamıyorum."

"Senden beni anlamayı hiç istemedim."

"Ama *istiyorum*." Onun elini tutmak için uzandı. "Ste-

ven,” dedi ona seslenerek. “Ben her zaman seni gerçek kardeşim olarak gördüm. Seni seviyorum. Senin de beni sevmeni istiyorum.”

“Artık çocuk değiliz,” dedi Steven ve elini onun elinden çekti. “Senin de büyümenin ve hayatın bize her zaman istediklerimizi vermediğini anlamanın zamanı geldi.”

Bellamy, Steven’ın gözlerine baktı ve kalbinin ne kadar dokunulmaz olduğunu görünce ona acıdı. Fiziksel olarak hoş görünüyordu ama duygusal olarak deforme olmuştu. Susan’ın tacizleri onun hayatına trajik bir yön vermişti.

Ama Steven geçmişten kurtulamadığı için iyileşememişti. Nefretinin ve kızgınlığının kendisini, eleştiren, alaycı ve kolay affetmeyen biri yapmasına izin vermişti. Onu tüm kalbiyle seven bir annesi vardı. Kendisine hayran olan sabırlı ve sadık bir sevgilisi vardı. Steven’a olan sevgisi William’ın hareketlerinden anlaşılıyordu. Ama Steven kendini onlardan bile biraz uzak tutuyordu. Onların sevgisini tamamıyla kabullenip karşılığını vermeyi reddediyordu.

Bellamy gerçek trajedinin bu olduğunu fark etti.

27. BÖLÜM

Güneş batmış, ortalık kararmıştı. Dent park yerine girdiğinde Corvette'in farları yanıyordu ama Bellamy o metal merdivenlerden tırmanmaya başlayana kadar ortaya çıkmadı. Dent onun girişte oturduğunu görünce birkaç saniye durdu, sonra basamakları aynı hızda çıkmaya devam etti.

Takım elbisesinin ceketini işaretparmağına asmış, omzunun üstünde taşıyordu. Kravatını çözmüş, boynundan sallandırmıştı.

Bellamy ayağa kalktı, üstündeki tozları silkeledi ve sık-tığı için ayağından çıkardığı topuklu ayakkabılarını eline aldı. Dent, Bellamy'nin yanından geçip evine doğru ilerlerken bir şey söylemedi.

Bellamy onu takip etti. "Umarım eve gelmemi beklemem sorun olmamıştır. Ne zaman geleceğini ya da gelip gelmeyeceğini bilmiyordum."

Dent kapıyı açarak eve girdi. Bellamy kapıda duraksadı "İçeri gelebilir miyim?"

“Kapı açık.” Dent anahtarını sehpanın üstüne attı, önce ceketini arkasından da kravatını sandalyenin arkasına fırlattı.

Bellamy içeri girip kapıyı kapattı. “Sanırım şu anda detaylı şeyler duymak istemiyorsun, onun için kısa keseceğim. Özür dilerim.”

Dent mutfığa gitti ve buzdolabından bir şişe su çıkardı. “Ne için özür diliyorsun?”

“Babam öldüğünde seni aramadığım için. Açıkçası ben-den herhangi bir konuda alacağın bir çağrıya nasıl tepki vereceğini kestiremiyordum. Sana sert şeyler söyledim.” Dent bir şey söylemeyince devam etti. “Golf kulübünde arkada durmadığım için de özür dilerim... tek söyleyebileceğim şoktaydım.”

“Merak etme. Ben şokta değilim,” dedi Dent. Su şişesinin kapağını açıp bir yudum aldı. “Bu kadar mı?”

“İyi misin?”

“Neden olmayayım?”

“Kulüpten çıktığında çok kızgındın.”

“Pek uzun sürmedi. Biraz kafamı dağıttım.”

“Ne yaptın?”

“Uçmaya gittim.”

“Anlıyorum.”

“Pek sanmıyorum.”

Bu söz kısa ama tam hedefe yönelikti. Bellamy başını öne eğdi ve elinde tuttuğu tasarım ayakkabılarına baktı. Üstündeki kocaman kurdeleyi inceledi. Güzel ayakkabıydı ama biraz küçüktü. Neden onun için kötü olan ya da onu acıtan

şeylere çekim duyuyordu ki?

“Moody geldi,” dedi Bellamy. “Onunla seni görmeden önce konuştum. Dedi ki...”

Dent onun sözünü kesti. “Onun ne dediğiyle ilgilenmiyorum. Onun hakkında, bu konu hakkında ve başka şeyler hakkında konuşmaktan bıktım.” Bellamy’yi baştan aşağı süzdü. “Üstündekileri çıkarıp benim için bir kucak dansı yapacaksan kalabilirsin. Eğer yapmayacaksan, kokuşmuş ailene dönüp beni rahat bırakabilirsin.” Dent ona kararını vermesi için bir saniye verdi. Bellamy hareket etmeyince homurdandı. “Ben de öyle düşünmüştüm. Dikkat et de çıkarken kapı sana çarpmasın.”

Dent oturma odasına geçti ve televizyonun uzaktan kumandasını aldı. “Belki de haberlerin başlıklarını yakalayabilirim. Babanın cenazesini izleyemedim.”

Steven’den sonra Dent’in de kendisini reddedişi Bellamy için yıkıcı olmuştu. Arkasını dönüp kapıya doğru yürürken boğazından bir hıçkırık yükseldi.

Ama daha kapıyı açamadan Dent arkasından yaklaşp onu kendine çevirdi. Ellerini kapıya dayadı ve Bellamy’yi araya kıstırdı. Alnını onun alnına dayadı. “Bu korkunç bir ifadeydi.”

“Sanırım bunu hak ettim.”

“Hayır, bu sadece alçakça bir vuruştı. Acımasızdım. Onu ne kadar çok sevdiğini ve ne kadar üzgün olduğunu biliyorum.”

“Kızgın olduğumuzda söylemek istemediğimiz şeyler söyleriz. Sen de kızgınsın.”

“Hem de deli gibi.” Dent derin bir nefes aldı ve başını iki yana çevirerek alnını onun alnında gezdirdi. “Bunu nasıl yapıyorsun bilmiyorum, Bellamy Lyston Price.”

“Neyi?”

“Beni bu kadar çılgına çevirmeyi.” Ona daha da yaklaştı. “Seni bu kadar istememi sağlamayı?”

“İstiyor musun?”

“Ölmek üzereyim”

Bellamy onun gözlerine baktı, dudaklarına odaklanmışken Dent onun istekli olduğu konusunda yanılıyor olamazdı. Ama pek çok kez reddedildiği için bu sefer bir şeyleri başlatmayacaktı. Bundan sonra olacaklar Bellamy’ye bağlıydı.

“Korkuyorum,” diye fısıldadı.

“Beni hayal kırıklığına uğratmaktan mı?”

Bellamy başıyla onayladı.

“Böyle bir şey olmayacak.”

Buraya gelmesinin sebebi buydu. Evet, özür dilemek istiyordu ama en çok istediği şey Dent’le birlikte olmaktı. Steven’a kendisine böyle karşılıksız bir şekilde sunulan sevgiyi reddettiği için acırken kendisinin de aynı şeyi yaptığını fark etmişti. Sevmeye ve sevilmeye izin vermemiştir.

Güvende olmak, yalnız bir yaşam demektir.

Bellamy ayakkabılarını yere bıraktı ve ellerini onun göğsüne koydu. Uzun bir süre kıpırdamadan öylece durdular. Sonra Bellamy onun gömleğinin bir düğmesini açtı. Sonrakiler o kadar ürkütücü değildi.

Dent’in gömleğini açtığı anda Bellamy’nin hissettiği arzu

korkusundan fazlaydı. Öne doğru eğildi. Göğsündeki kıllar yumuşak bir şekilde kadının yüzüne dokunuyor, burnunu gıdıklıyordu. Ona kuru bir öpücük verdi. Sonra ağzını açtı. Teni sıcak ve hafif tuzluydu.

Dent hafif bir ses çıkardı ve elini onun çenesine koyup başını yukarı kaldırdı. Dudakları sahiplenici ve açtı. Öpüş-tükçe isteği daha da arttı. Kollarını ona doladı ve onu kendine çekti. Ona vücudunu bastırduğında Bellamy de aynı sürtünme hareketiyle cevap verince alçak sesle küfrederek onu öpmeyi bırakıp Bellamy'nin yüzünü diğer tarafa çevirdi.

Dent, Bellamy'nin saçlarını avucuna alıp omuzlarına döktükten sonra elbisesinin düğmesini açtı. Ardından fermuarı aşağı indirdi. Ellerini elbisesinden içeri soktu, kalçalarını avuçlayıp kendine doğru çekti ve erekte olmuş organına dayadı.

Bellamy kapıya dayanırken nefesi kesildi.

Dent onun boynuna bir öpücük kondurdu ve tenini emmeye başladı. Elleri yavaş yavaş sutyeninin kopçasına doğru ilerledi. Sutyeni açtıktan sonra işkence gibi birkaç dakika boyunca hiçbir şey yapmadı.

Bellamy daha sonra onun belki de o anda kendisine vazgeçmesi için fırsat vermek istemiş olabileceğini düşündü. Eğer öyleyse kıymetli sevişme dakikalarını boşuna harcamıştı çünkü onu istiyordu. Bunu hayatında o ana kadar istediği her şeyden daha çok istiyordu.

Dent'in elleri öne doğru dolanıp sutyeninin içinden Bellamy'nin göğüslerini kavradı. Onu kapıdan uzaklaştırıp ken-

dine çevirdi. Bellamy içini çekti ve Dent'in, göğüslerini önce yumuşak, sonra erotik bir şekilde okşayarak kendisini heyecanlandırmasına izin verdi. Dent onun daha fazlasını istediğini biliyordu.

“Buraya gel,” dedi Dent.

Dent onu çevirdi ve elbisesini omuzlarından aşağı itip yere düşürdü. Sutyeni de onu takip etti. Dent gömleğini çıkardı ve onu elinden tutup kendisiyle beraber yatağın üstüne çekti. Oraya ulaştıklarında kemerini çözmüş ve pantolonunu açmıştı bile. Birkaç saniye sonra üstünde hiçbir şey kalmamıştı. Bellamy onu izledi. Dent'in organına o kadar uzun süre baktı ki Dent huzursuzlukla, “Her şey yolunda mı?” diye sordu.

Bellamy, *ne kadar yolunda olduğunu gayet iyi biliyorsun*, der gibi hafifçe güldü. Dent gülümsedi. “Şuraya bak,” diye mırıldandı. Kocaman elleriyle Bellamy'nin göğüslerini mıncıkladı. Parmak uçları kadının göğüs uçlarında hafifçe dolanıyordu. Dent onlara dudaklarıyla da dokunduktan sonra geri çekildi ve ona yeniden gülümsedi.

Sonra gözleri karardı çünkü Bellamy ona dokunmuştu. Bellamy önce birkaç çekingen dokunuşla onu hissetmeye çalıştı ama sonra Dent'in düzensiz nefes alış verişinden ve gözlerindeki dumanlı bakıştan cesaret alarak onun organını eline aldı, kocaman olana kadar onu okşadı. Dent başını ona doğru eğip inleyerek onun adını söylerken saçlarına onun sıcak nefesi çarpıyordu.

Dent'in aletin ucundan bir ıslaklık damladı. Bellamy onu emdi ve parmağını altdudağına, Dent'in seksi olduğunu söylediği şekilde bastırdı. Dent nefes nefese, “Hayal kırık-

ğına uğrayacakmışım” dedi ve aklını başından alan bir şiddetle onu öptü. Bellamy kendini birden yatağın üstünde sırtüstü yatarken buldu. Dent ona doğru eğildi ve külodunu çıkarırken göbeğini öptü.

Sonra külodu ne olduğunu anlayamadığı bir şekilde bir anda ortadan kayboldu. Dent’in dudakları istekle zonklayan noktaya doğru ilerledi. Bellamy’nin yanakları bacak arasına değerken bir yandan da dudakları, dili, kaygan parmaklarıyla bir şeyler yapıyor ve hayranlık dolu kelimeler fısıldıyordu. Daha önce hiç tahrik edici bulmadığı o kaba şehveti şimdi başını döndürüyordu.

Onunla sevişen Denton Carter başını döndürüyordu.

“Kendine geldin mi?” diye fısıldadı.

Gözleri yarı açıldı. “Hıhı.”

“Emin misin?” Bellamy’nin içine girmemek için Dent’in tüm iradesini kullanması gerekiyordu. Ama bu çok zordu.

Bellamy’nin gözleri tamamen açıldı. “Evet, kendime geldim.”

Dent ona muzip bir şekilde gülümsedi. “Keyif aldın mı?”

Bellamy kızardı.

“Keyif aldın mı?” dedi ve onu bir kez daha dürttü. Bu sefer aletin baş kısmını onun içine sokmuştu.

“Evet,” dedi Bellamy derin bir nefes alarak.

“Sevindim.” Dent dudaklarını onun elmacıkkemiklerindeki çillerde gezdirdi.

“Teşekkürler,” diye fısıldadı Bellamy.

“O zevk bana aittir.”

“Gerçekten mi?”

Dent başını geriye attı ve onun daima hafifçe lekelenmiş gibi görünen güzel gözlerine baktı. Bu izlerden bir gün tamamen kurtulup kurtulmayacaklarını merak etti. “Gerçekten.” Birbirlerine bir süre öylece baktılar.

Dent onun içine biraz daha girdi. Bellamy’nin boynu hafifçe yukarı kalktı. “Bu harika bir his.”

“Benim için de öyle.”

“Ama sen hâlâ...”

“Henüz değil.”

“Neden?”

“Çünkü sen zevkle kendini kaybetmiştin. Bunu hatırlamanı istiyorum. Hem de tüm netliğiyle.

Bellamy onun pürüzlü yanaklarına dokundu. “Bunu asla unutamam.”

“Ben de öyle.”

“Sadece bunun için çok uğraşmak zorunda kaldığın için.”

“Hayır. Sen çok güzel olduğun için.” Dent biraz daha bastırdı ve yüzünü zevkle buruşturdu. “Ve senin içinde olmak harika hissettirdiği için. Şimdi buradayken ve senin ne kadar tatlı olduğunu biliyorken bunun uzun sürmesini istiyorum ama dayanabilecek miyim bilmem.”

Bir saniye sonra Dent tamamen onun içindeydi. Parmaklarını kadının saçlarına dolamıştı. Ellerini Bellamy’nin kalçalarının altına kaydırıp onu yukarı kaldırdı ve içine girebildiği kadar girdi.

“Tanrım, Bellamy.” Dent’in gırtlığından çıkan sesin

Bellamy'nin ne kadar sıkı, sıcak ve inanılmaz olduğunu anlamasını sağlayacağını umuyordu.

Hareket etmeye başladığı anda kaybolmuş demekti.

“Hey, sen? Uyuyor musun?”

Bellamy ona sokuldu ve memnun bir şekilde içini çekti. “Hayır, sadece düşünüyordum,” dedi Dent.

Dent onun saçının bir tutamını almış, göğüs uçlarında gezdiriyordu. “Saçlarının göğüslerine dokunması hayatımda gördüğüm en seksi şey. Beni deli ediyor. Ama sanırım bunu sana daha önce söylemiştim.”

“Bu beni deli ediyor,” dedi Dent saç tutamını sallamaya devam ederken.

“İyi anlamda mı deli ediyor?”

“Harika anlamda deli ediyor.”

Dent onun başını geriye doğru yatırdı, öpüştüler. Sonunda öpüşmeleri bittiğinde Dent, “Ne düşünüyordun?” diye sordu.

“Bundan korkuyordum çünkü kız kardeşimle kıyaslanmak istemiyordum ama sanırım onu hiç düşünmedin.”

Dent birkaç dakika hiçbir şey söylemedi. Sonra, “Senin kız kardeşin mi vardı?” dedi.

Bellamy güldü ve yüzünü onun göğsüne bastırdı. Elini göbeğine doğru götürdü. “Artık bandajı takmıyorsun.”

“Sırtım iyileşti. Bazen biraz acıyor.”

“Peki ya bunlar?” Bellamy öne doğru eğildi ve onun yüzündeki kesikleri öptü.

“Bundan çok gerekecek.”

“Silahın nerede?”

“Onunla cenazeye gelmemin uygun olmayacağını düşündüm.”

“İyi ki gelmedin. Jerry’yi vurabilirdin. Aslında adı Jerry değilmiş.”

“Bunun hakkında daha sonra konuşuruz. Şimdi...” Bellamy’yi üzerine çekti ve göbek göbeğe oturlurken Bellamy ona törenden sonra uçmak için nereye gittiğini sordu. “Senatörün uçağıyla mı uçtun?”

Dent başını salladı. “Havaalanına ulaştığımda Gall’in bir arkadaşı oradaydı. Onun bir Stearman’i var. Ne olduğunu biliyor musun?” Bellamy hayır anlamında başını sallayınca Dent ona askeri eğitim uçağı olarak kullanılan ama şimdi havacılık gösterilerinde popüler olan klasik uçaklardan bahsetti.

“Gall bana şu adamdan ve uçağından bahsettiğinden beri binmek istiyordum. Beni bir tur yanında götürdü. İndikten sonra da yer değiştirdik.”

“Uçağı kullanmana izin mi verdi?”

“Evet ve ben de kullandım. Oldukça hızlı ve çevik.”

“Tehlikeli değil mi?”

“Bunu düşünmüyorum bile. Sadece ne kadar keyifli olduğuna bakıyorum.” Yaramaz bir tavırla göz kırptı. “Vakit geçirmek için yapmaktan zevk aldığım iki şey var. İkisi de çok eğlenceli ve biri s harfiyle, diğeri ise u harfiyle başlıyor.”

Bellamy onun ne demek istediğini anladığında gülümsemedi. “Ama sadece biri tehlikeli.”

“Kiminle yaptığına bağlı.”

“Neden bu kadar çok seviyorsun?”

“Sevilmeyecek nesi var? Çıplak olmak, tenlerin birbirine değmesi harika hissettiriyor. Bu manzarayı ve oyuncakları hiçbir şeyle kıyaslayamazsm.” Bellamy’nin göğüs ucuna dokununca birden sertleşti. “Özellikle de senin oyuncakların.” Ellerini aşağıya doğru kaydırды ve onu kendine sıkıca bastırdı. “Ama en harikası da senin gelişini hissetmek.”

Bellamy yanaklarının yandığını hissetti. “Uçmayı kasetmişim.”

“Ahhh, uçmayı mı neden seviyorum?”

Birlikte güldüler. Sonra Dent ona sıkıca sarıldı. “Eve geldiğimde hıyar gibi davrandım ama aslında seni burada gördüğüm için çok sevinmişim.”

“Gergindim.”

“Seni reddedip dışarı atacağımı mı düşündün?”

“Yapabileceğini düşündüm.”

“Böyle bir olasılık yok.”

Dent ellerini onun uyluklarına kaydırды. Bellamy’nin bacaklarını ayırıp onu üstüne oturttu. Sonra içine girebilmek için onu kaldırdı.

Dent tamamen sertleşmişti. Bellamy üzerine otururken zevkle inledi. Kadın öne doğru eğilip onun ağzını uzun ve yavaşça öptü. Sonra öne doğru eğildi ve dilinin ucuyla onun göğüs ucuna dokundu. Dent hafif ve seksi bir ses çıkardı ve ondan bunu tekrar etmesini istedi.

Dent’in ereksiyonu Bellamy’yi tahrik etti ama onun üze-

rinde sallanmaya başladığında Dent ellerini Bellamy'nin omuzlarına koyarak onu oturttu. "İzlemek istiyorum."

"Ne?"

Elini onun göbeğinin alt kısmına koydu. "Arkana yaslan. Biraz daha geriye. Ellerini benim uyluklarıma koy."

Bellamy tereddüt etti ama onun söylediğini yaptı. Böylece kendini onun ateşli bakışlarına ve bedenlerinin arasına soktuğu parmağına teslim etti. Dent, Bellamy'nin içinde dairesel hareketler halinde parmağını hareket ettirmeye başladığında onun bedeninin istemsizce hızlanışını ve sürtünüşünü izledi. Bellamy yüzünü tavana doğru kaldırdı, gözlerini kapattı ve kendini duygularına bıraktı.

Bellamy kendini kısıtlamadan dürtülerine bırakarak bedeninin istediği şekilde hareket etti. Onu sadece hislerinin yönlendirmesine izin verdi. Dent'in zevkten inleyişini duydu, ıslak dudaklarının göğüs ucunu kavradığını hissetti, dilini parmağının dokunuşlarıyla uyumlu şekilde şaklatışını dinledi.

Sırtını geriye doğru verdi ve onun adını bağırdı.

Saatler sonra sarılıp yatacak kadar yoruldular. "Bana hiç söylemedin," dedi Bellamy uykulu bir şekilde.

"Neyi söylemedim?"

"Uçmayı neden bu kadar çok sevdiğini. Gall seni ilk kez uçurduğunda uçmaya âşık olduğunu söyledin. O, kendinden geçtiğini söyledi."

"Gall böyle mi söyledi?"

Bellamy yumuşak bir şekilde güldü ve ona doğru döndü. “Sözcüğü ben buldum ama o seni böyle tarif etti.” Bellamy kolunu onun beline doladı ve yanağını göğsündeki tüylere yasladı. “Bana o gün neler hissettiğini anlat.”

Dent düşüncelerini toplamaya çalışırken ellerini Bellamy’nin saçlarında gezdirdi. “Hatırlayabildiğim kadarıyla babamın beni neden sevmediğini anlamaya ve onu kazanabilmek için neler yapabileceğimi bulmaya çalışıyordum. Sanki tüm bunları yerde bırakmış gibiydim. O beş dakikalık uçuşta babamın beni sevip sevmemesi anlamını yitirdi. Onun ilgisizliği gökyüzünde bana ulaşamıyordu. Hayatımda ondan çok daha önemli olacak bir şey bulduğumu biliyordum çünkü uçmayı daha çok sevmiştim. Yeni bir ev bulmuştum.”

Hafifçe güldü. “Elbette yere indiğimizde birden aklıma bu şiirsel düşünceler gelmemişti. Yıllar boyunca o ilk uçuşu düşündüm ve ne kadar önemli olduğunu anladım. O zaman bile hayatımı değiştiren bir şey olduğunu biliyordum ama elbette her şey hemen değişmedi. Yere indik. O soğuk eve ve duygusuz adama döndüm. Kızgın ve küskün olmaya devam ettim. Tek fark, artık özlemle beklediğim bir şey olmasıydı. Babam artık beni dışarıda bırakamıyordu çünkü içeri girmeyi istemekten vazgeçmiştim.”

Dent devam edip etmemesi gerektiğinden emin olamamıştı. “Bu çok saçma gelecek ama,” yine duraksadı, “ama o uçuş sırasında kırk beş saniye gibi bir süre vardı. Güneş, bulutların arasındaki bir aralıktan görüldü. Güneş batmadan önce ufukta bulutlar varken bazen olur ya, işte

öyle. Her neyse, mükemmel bir irtifada uçuyorduk. Güneş ışığı doğrudan bana geliyordu. Tam içine bakıyordum, o bana *aitti*. Bu sanki bir işaretti. Annesi olmayan, babası için de görünmez olan bir çocuk için bu... çok önemliydi. Kendi kendime, ‘işte önemli olan bu. Bundan daha iyi olamaz. Bu hayatımın en mükemmel anı. Yüz yaşına kadar bile yaşasam bugünü öldüğüm ana kadar hatırlayacağım,’ demiştim.”

Bellamy uzun bir süre kıpırdamadı. Sonunda Dent, “Saçma olduğunu söylemiştim,” diye mırıldandı.

“Hayır, bu çok güzel.”

“Hiç böyle bir an yaşadın mı? Ne demek istediğimi anlıyor musun?”

Bellamy başını kaldırdı. Gözünden bir damla yaş aktı. Gülümseyerek onun yüzüne baktı ve, “Artık biliyorum,” dedi.

Saatlerce uyudular, sonra yeniden sevişip duşa girdiler. Bellamy banyodan üstünde bir gece önce Dent’in giydiği gömlekle ve saçını havluyla kurularak çıkarken Dent kahve makinesini ayarlıyordu.

Arkasını dönüp onu gördüğünde yüzünde tuhaf bir ifade belirdi. “Ne?” diye sordu.

Dent başını hafifçe sallayıp ona muzip bir şekilde gülümsedi. “Sadece üstünde ne kadar güzel durduğunu düşünüyordum,” dedi.

“Gömleğinin mi?”

“Seks yapmanın.”

Bellamy saçlarının diplerine kadar kızardı.

“Kahretsin, her seferinde beni mahvediyorsun.”

“Ne?”

“Yüzünün kızarması.”

“Yüzüm kızarmıyor.”

“Bence kızaracak.”

“*Kızaracak mı?*”

Masanın etrafındaki sandalyelerden birine oturdu, onu elinden yakaladı ve kucağına çekti. Kahve devam edebilmeleri için epey bir süre geçmesi gerekti.

Dumanı tüten kahve kupalarının eşliğinde Bellamy, Dent’e Jerry olarak bildikleri adam hakkında öğrendiklerini anlattı. Dent birkaç okkalı cümle patlattı. “Steven’in peşinden gitmeliydim.”

“Adamı beni takip etmesi için tutmuş. Niyeti iyi aslında.”

Dent buna bir yorum yapacak gibi baktı ama yapmayı tercih etti. “Moody ne diyordu?”

Onunla olan konuşmalarını anlattı ve bitirdiğinde, “Kabul et, Dent. Biraz olsun rahatlamış olmalısın,” dedi.

“Onu öldürmediğini öğrendiğim için mi?” Bellamy kararlı bir biçimde başını sallayınca, “Senin adına rahatladım. Bunu senin yaptığını zaten hiç düşünmemiştim,” dedi.

“Ama bu olasılığı düşündün.”

“Hafızan yerine geldiğinde Susan’ı boğuyor olduğunu görmemeni umdum diyelim. Bunu yaşamak zorunda kalmadığın için memnunum.”

“Evet ama ben ve Strickland değilse o zaman kim? Moody sadece bunu kimin yapmadığını bildiğini söylüyor. Kimin yaptığını ise bilmiyor. Şey yapmalıyız...”

“Haymaker’ı görmeye gitmeliyiz,” dedi Dent.

Emekli polis her zamanki gibi ele avuca sığmaz görünüyordu. “Babanız için üzıldüm,” dedi Bellamy’ye.

Bellamy, Haymaker’m dileklerini kabul etti ama bu konunun üzerinde fazla uzun durmadı. “Moody bizi bekleyeceğinizi söyledi,” dedi.

Adam yana çekildi ve onlara içeri girmelerini işaret etti. Yine o sandalyede, Dent ve Bellamy ise köpekle yer kavgası yaparak kanepede oturdular. Haymaker sehpanın üzerinde duran dava dosyasını işaret etti. “Bunu hatırlıyor musunuz?”

Bellamy başıyla onayladı.

“Dale’in bunu paylaşmaya hazır olduğuna inanamıyorum.” Ellerini kaldırıp omuz silkti. “Ama insanın vicdanının nasıl çalışacağını kim bilebilir ki?”

“Size bir itiraf bıraktığını söyledi.”

Eski polis gömleğinin cebinden çok sayıda katlanmış kâğıt çıkardı ve onları eliyle düzelitti. “İmzalı.”

“Ve parmak izli,” dedi Bellamy son sayfaya bakarak. Moody’nin imzasının yanında parmak izi de görülüyordu.

“Peki tam olarak neyi itiraf ediyor?” diye sordu Dent.

Haymaker sandalyesine biraz daha rahat bir şekilde yerleşti. “Brady polisi diye bir şey duymuş muydunuz?”

Dent ve Bellamy başlarını salladılar.

“Altmışlı yılların ortalarında bir yüksek mahkeme davası vardı. Bir cinayet davasına dayanıyordu, *Brady Maryland’e karşı*. Mahkeme Brady’den yana karar vermişti. Polis memurları ve savcıların savunma avukatına davalının suçsuzluğunu kanıtlayacak her türlü belge ve bilgiyi verme yükümlülükleri vardı. Bunun saçmalık olduğunu düşünseler bile. Tanığın bir suçluyu savunmak için yalan söylediğinden emin olsalar bile diğer tarafla aldıkları bilgiyi paylaşmak zorundalar. Eğer soruşturmayı yürütenlerden biri kendi başına suçlunun faydasına olabilecek bir bilgiye ulaşırsa bunu da paylaşmakla yükümlüdür.”

“Bu da oldukça fazla kıvrırma alanı bırakır,” dedi Dent.

“Ve biz –yani polisler– kıvrırırız. Ama düpedüz yalan söyleyen ya da bir bilgiyi kendilerine saklayanlar adalet sistemini ve ülkenin kurallarını aldatırlar. Onlara Brady polisi denir.”

Bellamy, “Moody de bunu mu yaptı?” diye sordu.

“Jim Postlewhite’la evet. Moody mangal partisinde olan herkes gibi onu da sorgulamıştı.” Haymaker öne doğru eğilerek dosyayı aldı ve Postlewhite’in isminin kırmızıyla çizildiği kâğıdı çıkardı.

Okuma gözlüğünü taktı. “Bay Postlewhite, Moody’ye nerede olduğunu ve parkta kasırgadan hemen önce ve sonra ne yapmakta olduğunu anlattı. Oldukça detay verdi. Moody’ye kendisi saklanacak bir yer bulmadan önce bazı çocukları

menfeze ittiğini anlattı. Moody'nin yazısını okuyabilirsiniz hepsi burada yazıyor.” Gözlüklerini çıkarıp onlara baktı. “Postlewhite'ın anlattıkları Allen Strickland'in suçlu olma olasılığını ortadan kaldırıyordu.”

“O da neden?”

“Çünkü Allen da kendisine çocukları menfeze götürmeye yardım etmişti.”

“Bu menfez nerede?” diye sordu Bellamy.

“Kız kardeşinizin bedeninin bulunduğu yerden çok uzakta. Postlewhite, Allen'm park yerinden koşarak onlara doğru geldiğini söyledi. Orada erkek kardeşini aramış.”

Dent, “Aynı anda iki yerde birden olamaz,” dedi.

Haymaker başıyla onayladı. “Senin bir tanığın vardı. Dale ve Rupe bunu çürütemediler. Bunun üzerinde Rupe senin yerine Allen Strickland'i hapse yollayacaklarını söyledi. Dale, Rupe'a Postlewhite'm Strickland'in cinayet sırasında başka bir yerde olduğuna dair tanıklık edebileceğini söyledi. Rupe, Dale'e Postlewhite'm bunu unutması için elinden ne geliyorsa yapmasını söyledi.”

“Hayır,” dedi Bellamy üzgün bir sesle.

Haymaker elini havada salladı. “Bir şey yapmasına gerek kalmadı. Postlewhite kasırgadan üç gün sonra kalp krizinden öldü.

“Çok şanslıymışlar,” dedi Dent alay eder gibi.

“Rupe kesinlikle öyle düşünüyordu. Dale çocuğun be-

raat etmek için bir şansı olduğunu düşünüyordu.”

“Ama Postlewhite’in ona söylediklerini hiç açıklamadı.”

Haymaker durdu ve düşünceli bir şekilde yanağını kaşıdı. “Dale iyi bir polisti. Biraz sertti belki,” dedi Dent’e bakarak. “Ama önemli bilgileri kendine saklamak bir adım ileri gidiyordu. Bir de Strickland’in kardeşinin tam ifade vermeden önce sözde bir kazaya karışması vardı. Ama Dale artık Rupe’la o kadar bu işlerin içine bulaşmıştı ki çıkmak için bir yol göremedi.”

“Ortaya çıktıklarında bu Brady polislerine ne oluyor?” diye sordu Bellamy.

“Yalancı oldukları ortaya çıkar, rezil olurlar. Çoğunlukla görevden alınırlar. Bazıları Brady listesine alınır. Bu diğer polis teşkilatlarıyla paylaşılan bir liste.”

“Moody’nin bu sonuçlardan endişe edeceğini sanmıyorum,” dedi Dent.

“Haklısın,” dedi Haymaker. “Yaşlı Dale’in kaybedecek fazla şeyi yok ama eğer Rupe’un savcıyken kanunları ihlal ettiği ve masum bir adamı bilerek hapse gönderdiği ortaya çıkarsa ceza alabilir. Özellikle de Strickland hapiste öldüğü için. En iyi ihtimalle çok kötü bir şöhreti olacaktır. Bu durumda ikinci el üç tekerlekli bisiklet bile satamaz.”

Bellamy, “Moody bizim olayı açıklamamızı mı bekliyor?” diye sordu.

Haymaker imzalı itirafı yeniden katlayıp ona uzattı. “Ben kendime bir kopya aldım ama bunu asla arkadaşıma karşı kullanamazdım. Dale orijinaliyle ne yapacağınızı tamamen size bıraktı. Austin polis departmanına, savcının ofisine, baş savcıya, medyaya verebilirsiniz.”

“Bana bunu dün neden vermedi?”

Haymaker hiç duraksamadan, “Buradan uzaklaşmak için zamana ihtiyacı vardı. Eski evine de gitmeyecek. Sanırım bu onu son görüşümüz oldu,” dedi.

“O tam bir korkak,” dedi Dent.

“Bana bunu onun yüzüne de söylediğini anlattı. Ayrıca pek yanılmadığını da ifade etti.”

Bellamy düşünceli bir şekilde suratını astı. “Bunu yetkililerle paylaşısam bile Rupe bütün bunların yalan olduğunu söyleyecektir.”

“Buna hiç şüphe yok. Dale’in sözleri ona karşı. Ama Dale’in dosyadaki notları Postlewhite ile ilgili kısmı doğru oluyor. Her polis notların ne kadar önemli olabileceğini bilir. Bu dosya biri için tehlikeli değıldiyse neden polis departmanından yok oldu? Her şey bir araya geldiğinde durum Rupe için oldukça kötü görünüyor. Araba Kralı tahtından inecek.”

Haymaker daha sonra Bellamy’ye doğru eğildi ve ciddi bir şekilde, “Son bir şey. Dale benden size ne kendisinin ne de başka birinin sizi suçlayacak bir kanıt ortaya koymadığını söylememi istedi,” dedi.

“Bunu bana da söyledi. Allen Strickland’in Susan’ı öldürmediğini de biliyordu. Bu da demek oluyor ki, onu kimin öldürdüğünü hâlâ bilmiyoruz.”

Bellamy’nin çantasından bir mesaj sesi duyuldu. Telefonunu çıkardı. “Mesaj geldi.” Açınca, “Bir fotoğraf,” diye mırıldandı. Ekrandaki oka dokundu ve fotoğraf açılınca elini dehşetle ağzına kapattı.

Fotoğraf Dale Moody’ye aitti. Boğazı boydan boya kesilmişti.

28. BÖLÜM

Ray, Bellamy'nin mesajı aldığını hayal ettiğinde tatmin olmuş bir şekilde güldü. Numarası Gall'in tulumunun cebindeki cepte telefonunda kayıtlıydı. Tulumu yanına aldığı için çok şanslıydı.

İşte her şeyin olmasının bir nedeni vardı. Allen her zaman öyle söylerdi. Onu daha iyi dinlemeli ve ona inanmalıydı.

Bellamy ve Dent o fotoğrafı görecek ve sıranın kendilerinde olduğunu anlayacaklardı. Ray onların ne kadar korkmuş olduklarını hayal edince kıkırdadı. Sadece onları nasıl ele geçireceğini bulmalıydı. Rupe yardım ederdi. O her zaman planlama konusunda çok başarılıydı.

Ray'in ilk sorunu cesetten kurtulup pisliği temizlemektir. Bir insanın vücudunda bu kadar fazla kan olduğunu hiç bilmiyordu. Dale Moody domuz gibi kanamış ve Ray'in evini berbat etmişti. En son bekleyeceği şey sabaha karşı eve döndüğünde polisin onu bekliyor olmasıydı. Ray bütün gece onu

ararken Moody o geldiğinde üstüne atlamak için Ray'ı evinde beklemişti.

Planladıkları gibi Rupe, Ray'ı cenazeden sonraki törenden aramıştı. Ray de gitmek istemişti ama Rupe ona o havalı insanların arasında göze batacağını ve bunun bir felaket olacağını söylemişti. Rupe, Moody'nin de Lyston'ları gözlemek için ortaya çıkabileceğini söylemişti ve haklı çıkmıştı. Rupe çok akıllıydı.

Moody'yi golf kulübünde dolaşırken görmüştü. “Belamy'yle kısaca konuştu. Düşmanlarının arasından su sızıyor, Ray.”

Rupe, Ray'e Moody'nin arabasını tarif edip plakasını vermişti. Ayrıca ondan golf kulübünün girişini gözleyecek bir yere park etmesini istemiş ve böylece Moody çıkarken onu takip edebileceğini söylemişti. Ray, Moody'yi Rupe'un kendisi için cam fabrikasından ödünç aldığı bir arabayla takip etmişti.

Rupe ona Moody'nin peşinden ayrılmamasını ve nereye gittiğini, kiminle konuştuğunu ve ne yaptığını kendisine haber vermesini istemişti. Ama Moody'nin polislik içgüdüleri devreye girmiş olmalıydı çünkü daha iki kilometre bile gitmemişlerdi ki Moody izini kaybettirmişti.

Rupe bütün gece onu aradı ama Ray telefonu açmadı. Rupe'un ondan gelişmeleri öğrenmek istediğini biliyordu ama cehenneme kadar yolu vardı. Artık kendi misyonu için hareket ediyordu. Ağabeyini hapse gönderen adamı bulup öldürmek istiyordu.

Ray, gecenin kalanını Rupe'un Moody'nin mekânları olarak adlandırdığı yerlerde dolaşarak geçirmişti ama şansı yoktu. Moody'yi bulamamıştı. Evine girdiğinde adam onu tek eliyle boğazından yakaladığında şoke olmuştu.

Adam diğer eliyle de bir silahın namlusunu Ray'in şakağına dayamıştı.

“Neden beni takip ediyorsun, Ray? Ha? Son zamanlarda yaramazlıklara karıştığını duyuyorum. Dent Carter'ı bıçaklamak, yaşlı bir adamı öldürmeye kalkmak... bundan sonraki ne olacak? Hımm? Ne oldu sana böyle?”

Ray dirseğini Moody'nin yumuşak karnına vurarak adamın kolundan kurtuldu. Arkasını döndü, bıçağını kılıfından çekti. Moody bunu gördü ama nefesi kesilmişti. Silahı tuttuğu eliyle göğsünü sıktı ve gülümser gibi oldu. Ray bunu hayal ettiğini düşünmüyordu.

Ray'in bıçağı temiz bir yay çizdi. Bıçak Moody'nin boğazında ılık tereyağında gezer gibi kaydı. Her tarafa kanlar sıçradı; duvarlara, mobilyalara, geriye kaçmak isteyen ama bu çeşmeden uzaklaşamayan Ray'in üstüne...

Moody'nin silahı elinden düştü ama onun dışında kıpırdamadı. Yüzünde tuhaf bir gülümsemeyle Ray'e bakıyordu. Sonra gözleri kapandı ve bir çimento çuvalı gibi yere yığıldı.

Ray en sevdiği deri yeleğine sıçrayan kan damlalarına lanet ederek Moody'nin cesedinin üstünden atladı ve mutfaka gitti. Bıçağını yıkayıp mutfak havlusuyla kuruladıktan sonra kılıfına koydu. Sonra ellerini yıkadı ve evyeye eğilip ağzına buz gibi su çarptı.

Öldürmek filmlerde görüldüğünden daha zordu.

Rupe’u arayıp bunu anlatması ve adamı başından atması gerektiğini düşündü ama Rupe açmadı. Ray tüm işi yaparken o aşağılık herif güzellik uykusunda olmalıydı.

Ray ona kısa bir mesaj bıraktı. “Moody öldü. Evimi berbat etti, onun için belki taşınmam gerekebilir.”

Telefonu kapattı. Kendine etli sandviç hazırlayıp bir bardak sütle beraber mideye indirdi.

Oturma odasına döndüğünde Moody’nin başı tek yana eğilmiş yatıyorken, ne kadar komik görüldüğünü düşündü ve aklına resim çekip yaşlı adamın telefonundan Bellamy’ye göndermek geldi. Böylece Ray’in numarasını görmeyecekti. Rupe numaranın sadece ikisi arasında kalmasını istemişti.

Bunu yaptıktan sonra ne kadar yorulduğunu fark etti. Uzun bir gece ve yoğun bir sabah geçirmişti. Moody’nin cesedinden kurtulmadan önce biraz dinlenmeye karar verdi.

Yatak odasına gitti, dolabı açtı ve tek dizinin üzerine çöktü. Çıplak gözle bakıldığında muşamba zemin kaplamasının köşesi de her taraftaki gibi beton zemine yapışık görünüyordu. Sadece Ray orayı kolayca kaldırabileceğini biliyordu çünkü taşındığı gün bunu kendisi yapmıştı. Altındaki betonu oyarak bir çukur oluşturmuştu. Derin olmasına gerek yoktu. İçine bir iç çamaşırı sığması yetiyordu. Zaten çok hafifti. Havaya kaldırınca arkası görülebiliyordu.

Onu sakladığı yerden alıp Allen onu ilk defa eline tutuşturduğu zamanki gibi hayranlıkla inceledi. Ray bu anı dün gibi hatırlıyordu. Allen gergindi. Hayır, daha çok korkmuştu.

Moody ve bir başka dedektif daha araçlarını evin önüne park etmiş, geliyorlardı.

Allen hızlı konuşuyor ve terliyordu. “Bunu saklamalısm, Ray. Tamam mı?”

“Kızın iç çamaşırını mı?”

“Acele et. Bunu al ve sakla.”

Ray iç çamaşırını, *boxer*ına yerleştirip üstünü başını düzeltti. Allen onaylar gibi onu izledi. “Bir an önce ondan kurtul. Yak onu, söz ver bana.”

“Söz veriyorum.”

Ardından polisler sert bir şekilde kapıyı çalmışlardı. Allen terli üstdudağını silip Ray’ın omzunu sıvazladıktan sonra kapıyı açmaya gitmişti. Moody ona haklarını okurken diğer dedektif de kelepçeleri takmıştı. Sonra onu götürmüşlerdi.

Allen tutuklu kaldığı süre boyunca iç çamaşır hakkında hiç konuşmamışlardı. Allen ona çamaşırını yakıp yakmadığını sormamış, o da yeminini bozup onu sakladığını itiraf etmemişti. Onu yok edememişti. O çamaşır hayatındaki en değerli varlıktı. Ağabeyinin ona verdiği son şeydi.

Çamaşırını sakladığı yerden çok sık çıkarmıyordu. En azından istediği sıklıkta. Moody’yi öldürmek de özel bir durum değilse neydi?

Yatağına uzandı ve elini külodun içine sokup pencereye doğru kaldırdı. İnce kumaşın altından parmaklarını seçebiliyordu. Memnun bir şekilde içini çekti ve uyumak için yana doğru döndü.

Bir savaş uçağının sıkışık kokpiti bile Dent'in içini daraltmıyordu ama Austin polis departmanında bir sorgu odasında olmak ona son kez burada bulunduğu ve Dale Moody tarafından sorgulandığı anı hatırlatıyordu. Moody'nin ölmüş olmasının önemi yoktu. İçinden hâlâ duvarlara tırmanmak geliyordu.

Yanında oturan Bellamy solgun ve sarsılmış görünüyordu. Onunla konuşanlar, Bellamy'nin anlayabilmesi için söylediklerini tekrar etmek zorunda kalıyordu. Bu kafa karışıklığı anlaşılır bir şeydi. Moody'nin kesik boynunu görmek tamamen şok etkisi yaratmıştı.

Polis merkezindeki herkes onu bir ünlü ve yakın zamanda ölen Howard Lyston'm kızı olarak tanıyordu. Dedektifler saygılıydı.

Yine de ifadelerini vermek için sorgu odasına alındıklarında Dent göğüs kafesinin sıkıştığını hissetti. Bellamy'nin elini sıkıca tuttu. Aslında onu değil kendini rahatlatmak istiyordu.

Haymaker evinden polisi aramıştı. Cinayet masası dedektifiyle konuşmuş, ona korkunç ceptelefonu mesajından bahsetmiş ve kurbanı Dale Moody olarak teşhis etmişti. Dedektiflere Gall'in telefon numarasını da vermişti.

“Telefonun Ray Strickland adında bir adamda olduğuna ve mesajı onun gönderdiğine inanıyoruz. Bir saldırı için arıyor, o yüzden zaten onun hakkında kaydınız var. Üçümüz yola çıkıyoruz, birazdan orada olacağız.”

Polis merkezine geldiklerinde Haymaker'm telefonda konuştuğu cinayet masası dedektifi Nagle tarafından karşılandılar. Diğer memurun adı ise Abbott'dı. Dent'e göre ikisi birbirine oldukça benziyordu. Aynı yaşıydılar. Aynı boyda ve vücut yapısındaydılar. Üstlerinde benzer spor ceketler vardı.

Bellamy'nin telefonunu almışlar ve gelen mesajdaki fotoğrafa bakmışlardı. Ray Strickland'in adresini bulamadıklarını itiraf etmişler ancak ceptelefonu sinyalinde neredede olduğunu bulmaya çalıştıklarını söylemişlerdi.

"Bir de BOLO çıkarmışlardı." Haymaker bunun *tetikte olun* anlamına geldiğini açıklamıştı.

Nagle, "Strickland'in neden Dale Moody'yi öldürme olasılığı olsun?" diye sordu.

Haymaker, Susan Lyston dosyasının kopyasını ona uzattı. "Her şey bu dosyaya dayanıyor."

Bir saat sonra hâlâ konuşuyorlardı. Sorulara cevap veriyor ve tüm hikâyeyi detaylı bir şekilde anlatıyorlardı. Bir noktada üniformalı bir polis başını odaya uzatıp Abbott'ı koridora çağırdı. Nagle, Bellamy'den devam etmesini istedi.

Tam Moody'yle cenazeden sonraki törende yaptığı konuşmayı anlatırken Abbott odaya geri gelip, "Moody'nin cesedi Strickland'in evinde bulundu," dedi.

"Nasıl bulmuşlar?" diye sordu Nagle. "Ceptelefonu mu?"

"Hayır, nerede yaşadığıyla ilgili bir bilgi aldık."

"Kimden?"

"Rupe Collier'den."

Bellamy ve Dale aynı anda, “Ne?” diye bağırdılar.

“Evet, anlaşılan Bay Collier erkek kardeşi hapishanede öldürüldükten sonra Strickland’e acımış. Onun işsizlik parasıyla yaşadığını öğrenince ona bir iş ve hâlâ yaşamakta olduğu bir ev vermiş. Strickland’in şimdiye kadar kimseye zarar vermediğini söyledi. Adam yalnız biriymiş ama sorun çıkarmazmış. İyi bir tamirci ve cam işçisiymiş. Onun için araç camı işleri yapıyormuş.”

Dedektif huzursuz bir şekilde Bellamy’ye baktı. “Ama Bay Collier’in söylediğine göre kitabınız çıktığından ve bu kadar ilgi gördüğünden beri Ray işe pek çok kez gitmemiş. Patronu ve iş arkadaşlarına karşı kavgacı bir tutum sergiliyormuş. Bay Collier onunla pek çok kez telefonda konuşarak onu geçmişe takılmaması konusunda uyardığını anlattı. Ama Strickland giderek tedirginleşmiş ve yakın zamanda ikinize ve Dale Moody’ye yönelik tehditlerde bulunmuş. Dün Bay Collier’e ait bir araçla ortadan kaybolmuş. Bay Collier onu aramaya ve arabayı geri getirmesini istemeye çalışmış. Yoksa çalındığını bildirmesi gerekecekti. Strickland telefona cevap vermemiş ve onu geri aramamış. Kısa bir süre önce Bay Collier, Strickland’dan bir mesaj almış. Mesaj sabahın erken saatlerinde bırakılmış. Moody’nin öldüğünü ve evden taşınması gerekebileceğini söylüyormuş. Bay Collier hemen 911’i aramış ve Strickland’in adresini vermiş.”

“Ne adam ama,” diye mırıldandı Dent ama dedektifler onu duymadılar. Nagle, Abbott’a yakalandığı zaman Strickland’in hangi durumda olduğunu soruyordu.

“Yakalanmadı.”

“Kaçtı mı?”

“Korkarım öyle. Arabasının plakası elimizde, onu bulmak çok zor olmayacaktır. Durumu silahlı ve tehlikeli olarak güncellendi.”

“Kaçmayı nasıl başarmış?” diye sordu Bellamy.

“İlk polisler oraya ulaştıklarında yatağın üzerinde uyuyormuş. Etrafını sarmışlar. Şaşkınlıkla uyanmış ve cinayet silahı olduğu anlaşılan bir bıçakla saldırmış. Onun vahşi bir adam olduğunu ve bıçağı yere atma uyarısına uymadığını söylediler. Memurlardan biri yakalanmış. Bıçak omuzuna saplanmış. Oldukça derin bir yara ama iyileşecek gibi görünüyor. İyi haber bu, kötü haber ise Strickland kaçmayı başardı. Bir şey daha var,” dedi Abbott, Bellamy’ye bakarak. “Strickland bunu yatağın üstünde bırakmış.” Ceketinin cebinden bir kanıt torbası çıkarıp ona uzattı. “Bu, kız kardeşinize ait olabilir mi?”

Bellamy torbaya dokunmak istemiyordu ama dedektifin elinden onu alıp içindekine baktı. Boğazı sıkıştı. Başını sallayarak, “Bu tip çamaşır giyiyordu,” dedi.

Abbott kanıt torbasını geri aldı. “Laboratuvara vereceğim, bakalım kız kardeşinize ait olduğunu kanıtlayabilecek bir şeyler bulabilecekler mi.”

Haymaker, “Dale her zaman o iç çamaşırını alan kişinin onu öldüren kişi olduğunu söylerdi. Eğer doğru hatırlıyorsam Allen, Ray’in koruyucusuydu. Belki de küçük kardeşinin suçunu üstlenmiştir,” dedi.

Bellamy başka bir teori ortaya attı. “Belki Allen çamaşırı Ray’e verdi. Böylece çamaşırıyla yakalanmayacaktı.”

“Dava dosyasına bakacağız,” dedi Nagle. “Bunu yapmak için hevesliydi.”

“Bunu yapmışken şuna da bakmak isteyebilirsiniz.” Bellamy, Moody’nin itirafını dedektife uzattı. “Sanırım bu oldukça ilginizi çekecek. Özellikle de Rupe Collier’le ilgili olarak. Ray’in Dale Moody’yi öldürdükten sonra ilk aradığı kişinin neden Rupe Collier olduğu hakkında fikir verecektir.”

Steven telefonu kapatıp annesine döndü. “Bize uğrayıp ayrıntıları anlatacağını söyledi. Sesi yorgun ve polislerle saatlerdir konuşmaktan biraz kısıp geliyordu ama iyi olduğunu söyledi,” Buruk bir şekilde, “Ayrıca bir daha uzun süre telefon mesajlarını açmayacağını söyledi,” diye ekledi.

“Onun için epey korkunç olmalı,” dedi Olivia.

“‘Dehşet verici’ kelimesini kullandı.”

“Onun için endişeleniyorum. Son birkaç günde o kadar çok şeye katlanmak zorunda kaldı ki.”

“Bundan ben de biraz olsun sorumluyum. Bunu mu söyleyecektin?”

“Hayır, hiç de değil.”

“Şey... bu doğru.” Steven içini çekerek sandalyeye çöktü. “Dowd’u tuttuğum için kendimi asla affetmeyeceğim. Bellamy’yi biraz daha endişelendirmekten başka bir şeye yaramadı.”

“Hata yaptın,” dedi William. “İyi niyetliydin. Bunun nasıl algılanacağını ve sonuçlarını düşünmedin. Özür diledin, artık bu konuyu kapatmalısın.”

Steven, sevgilisine gülümsedi. “Teşekkürler.”

William da ona gülümsedi ve sonra izin istedi.

“Restoranları arayıp kontrol etmeliyim. Kriz çıkmadığından emin olmalıyım,” dedi.

Steven onun, ikisini yalnız bırakmak için bahane bulunduğunu anladı. William aile konularına karşı hassastı. Steven ve annesine baş başa konuşmaları için fırsat vermek istiyordu.

William kapıdan çıkar çıkmaz Olivia gardını düşürdü. Omuzları yorgunlukla aşağı çöktü. Steven bu duruşun Howard’ın ölüm döşeginde beklediği andan kaldığını biliyordu. Olivia hem ruhen hem bedenen acı çekiyordu.

“Strickland denen adam yakalanır yakalanmaz her şey bitecek anne. Sonunda ve sonsuza kadar.”

“Tanrım, öyle olacağını umuyorum.”

Steven neşesiz bir şekilde güldü. “Hangi kötü sürprizle karşılaşacağını bilmediğin bir güne uyanmak tuhaf olacak. Bellamy’nin kitabı satışa çıktığından beri hiçbir sabah huzurlu kalkmadım.”

“Ne demek istediğini çok iyi biliyorum. Ben de öyle. Sadece istiyorum ki... her neyse, gerçek olamayacak pek çok şey istiyorum.”

“Mesela?”

“Mesela Bellamy’nin o korkunç mesajı almamış olmasını isterdim.”

“Dent’in geniş omuzlarına yaslanabilir.”

“Dileklerimden biri de o. Keşke o adam hayatında olmasaydı.”

“Henüz resmi değil.”

Olivia ona bakıp tek kaşını kaldırdı.

“Yine de,” dedi Steven kederli bir şekilde.

“Bunun kaçınılmaz olduğunu mu düşünüyorsun?”

“Birbirlerine nasıl baktıklarını gördüm.”

“Nasıl?”

“Tanıştıktan hemen sonra Howard ve senin birbirinize baktığınız gibi.”

“O kadar kötü mü?” dedi Olivia kederli bir şekilde gülümseyerek. “Sonuçta bununla ilgili yapabileceği hiçbir şey yok. Tıpkı senin yarın Atlanta’ya dönmene engele olamayacağım gibi. Keşke bu kadar çabuk gitmek zorunda olmasaydın.”

Bu evdeki korkunç anıları yüzünden Steven’ın buradan bir an önce kaçmak istediğini bilse Olivia kesinlikle çok üzülürdü. Steven’ın bu kadar süre kalmasının tek nedeni annesini kederiyle baş başa bırakmak istememesiydi. Ama Steven buradan kilometrelerce uzak olmasa nefes alamıyordu.

“En çok da,” dedi Olivia içini çekerek, “Howard’ın tüm bu olanların sonunu görebilecek kadar yaşamış olmasını dilerdim.”

“Bunu ben de dilerdim ama neyse ki en azından bizim için tüm bunlar yakında sona erecek. Bellamy’nin cevap arayışı Susan’ın iç çamaşırının Ray’in evinde bulunmasıyla sonra erdi. Dava kapandı.”

Olivia dirseğini sandalyenin koluna koydu ve başını eline dayayıp alnına masaj yaptı. “Çamaşırının bulunması yine haber olacaktır. Günler boyunca her yerde bu yazılacak, konuşulacak.”

“Ama sonsuza kadar değil. Bir süre sonra başka bir skandal ortaya çıkacaktır.”

“Bu yaptıkları hepimize çok pahalıya mal oldu.”

Steven sustu, nefes almayı bıraktı. Bedeni sıcak olmasına rağmen kalbinin durduğuna yemin edebilirdi. Gözlerini kırpmadan annesine baktı.

Olivia sonunda elini indirip başını kaldırdı ve ona bakıp dalgın bir şekilde gülümsedi. “Medya karnavalına katlanmak dışında çaremiz yok. Tanrı biliyor ya ben...” Sustu ve merakla Steven’a baktı. “Steven? Ne var?”

Steven yutkundu. “Susan’ın yaptıklarının hepimize çok pahalıya patladığını söyledin.”

Olivia’nın dudakları aralandı ama sesi çıkmadı.

“Yaptıkları derken neyi kastediyordun anne?”

Olivia yine konuşmadı.

“Anne, sana bir şey sordum. Hangi yaptıkları? İç çamaşırını çıkarıp erkeklere vermesi mi?”

“Ben...”

Steven ayağa zıpladı. “*Biliyor muydun?*”

“Hayır, ben...”

“Biliyordun, değil mi? Bana da bunu yaptığını biliyordun. Hem de pek çok kez. Diğer şeyleri de biliyor muydun?”

Olivia ayağa kalktığı anda sendeledi ve destek almak için

sandalyesine tutundu. “Steven, dinle beni. Lütfen.”

“Her şeyi biliyordun, değil mi? ve hiçbir şey yapmadın?”

“Steven...”

“Bunu durdurmadın. Neden?”

“Yapamadım,” dedi ağlamaklı bir sesle.

Steven sinirden titredi. “Hayatımı mahvettin!”

Olivia hıçkırıklarını bastırmak için eliyle ağzını kapattı. Tüm bedeni sarsılıyordu ama Steven acımasız bir şekilde onun üstüne geldi. “Neden bunu durdurmadın?”

“Ben...”

“Neden? *Neden?*”

“Howard yüzünden!” diye bağırdı. “Bunu öğrenmek onu mahvederdi.”

Steven uzun bir süre orada öylece durup onun yüzüne baktı. “Howard’ın mahvolmasına dayanamazdın ama benim mahvolmam sorun değildi.”

“Hayır,” dedi Olivia elini ona doğru uzatarak.

Steven onun elini itti.

“Steven! *Steven!*”

Steven basamaklardan ikişer ikişer çıkarken Olivia hâlâ ona sesleniyordu.

29. BÖLÜM

Dent arabasını Lyston'ların evinin önünde durdurdu. “Gall’in zamanlaması daha kötü olamazdı ama görüşme ayarlamasını ben istemiştim; bu yüzden gitmek zorundayım.”

“Kesinlikle gitmelisin,” dedi Bellamy.

“Kısa ve kibar bir görüşme yapacağım.”

“Bu senin için önemli, benim için acele etme. Ayrıca ben de burada bir şeyleri onarmaya çalışacağım. Ayrıldığımda herkes üzgün ve kızgındı.”

“Bana geldin ve geceyi benimle geçirdin. Bu sebeple bile seni vasiyetten silmiş olabilirler.”

“Buna değerdı,” dedi yumuşak bir sesle.

“Öyle mi?”

Birbirlerine ateşli bir şekilde baktılar ama sonra Bellamy nerede olduklarını hatırlayıp, “Bugün olan her şeyi dinlemek isteyeceklerdir. Anlatacak oldukça fazla şey var,” dedi.

“Bunun için seni gözümün önünden ayırmak istemiyo-

rum. Strickland ortalarda yokken seni yalnız bırakmaktan nefret ediyorum.”

“Evin girişinde park etmiş bir polis aracı var.”

“Bundan çok memnunum. Onlar teklif etmeselerdi bunu ben söyleyecektim.” Arabanın camından gökyüzüne baktı. “Yağmur yağacak gibi. Belki sen içeri girerken burada bekleyebilirim...”

“Böyle bir şey yapmayacaksın. Bugün polis merkezinde yanımdayken çok cesurdun. Orada olmanın seni ne kadar rahatsız ettiğini biliyorum. Şu anda yağmura katlanabilirim herhalde.”

Ayrılırken birbirlerine verdikleri öpücük halletmeleri gereken işleri bir an önce halledip hemen birbirlerine kavuşma isteklerini ateşledi. Bellamy ona el salladı, merdivenlerden çıkıp eve girdi. Alt katta kimse yoktu. Bu, şaşırtıcıydı çünkü Steven’a yolda olduğunu haber vermişti.

Steven’a ve Olivia’ya seslendi ama mutfaktan sadece Helena çıkıp geldi. “Kusura bakmayın, Bayan Price. Çıkmak üzereydim, geldiğinizi duymadım.”

“Herkes nerede?”

“Bayan Lyston yukarıda, odasında. Bir süre rahatsız edilmek istemediğini söyledi.”

“Peki ya kardeşim?”

“O gitti.”

“Dışarı mı çıktı?”

“Hayır, o ve Bay Stroud, Atlanta’ya dönüyorlar.”

“Yarın gideceklerini sanıyordum.”

“Bana planlarında ani bir değişiklik olduğunu söyledi.”

Ani kelimesi yetersiz kalırdı. Steven telefonda konuşmalarından hemen sonra gitmiş olmalıydı.

Bellamy’nin üzüntüsünü gören hizmetçi, “Bay Lyston odasında sizin için bir not bıraktı,” dedi.

Not mu? Sadece bu kadar mı? Oradan ayrılışını ona düzgün bir şekilde veda edecek kadar erteleyemez miydi?

“Gitmeden benden istediğiniz bir şey var mı?”

“Hayır, Helena, teşekkürler.”

“İyi geceler, efendim.”

Bellamy doğruca çalışma odasına gitti. Kütüphane babasının hayatını kronolojik olarak kaydeden vaftiz olduğu gün ailesiyle çekilen siyah beyaz bir fotoğraftan, geçen sene Amerikan başkanıyla golf oynarken çekilen fotoğraflarla farklı anıları saklıyordu.

Tüm bu rahatlatıcı karmaşaya rağmen çalışma odası babası olmadan boş görünüyordu. Bellamy ve babası bu odada uzun konuşmalar yapmaktan hoşlanıyorlardı. İçeriye girmek bile boğazının düğümlenmesine neden olmuştu. Normalde burası sıcaklık ve güven demekti. Bugün ise kasvetli ve bunalıcıydı. İçerinin loşluğu açık perdelerle rağmen hafiflememişti. Dışarıda gökyüzü iyice kararmaya başlamıştı.

Masa lambasını açıp babasının sandalyesine oturdu. Deri sandalyenin çıkardığı ses tanıdıktı. Bir anda içi babasına duyduğu özlemle doldu. Üstünde adının bulunduğu zarf onu daha da üzdü.

Mührü açıp Steven’in notunu okudu.

Sevgili Bellamy,

Şartlar farklı olsaydı belki senin istediğin erkek kardeş olabilirdim, keşke olabilseydim. Ne yazık ki seni hayal kırıklığına uğratmak ve acı vermek zorundayım. Dowd için tekrar özür dilerim. Niyetim iyi olsa da bu, kötü bir fikirdi. Seni korumak istedim çünkü seni seviyorum. Ama kalbinde biraz olsun yerim varsa lütfen bu son veda olsun.

Steven

Steven'in bıraktığı not Bellamy'nin yüreğini parçaladı. Hem onun için hem de kendi için acı çekiyordu. Notu dudaklarına götürdü ve ağlamamaya çalıştı. İçinden geliyordu ama ağlamak faydasızdı. Üvey kardeşinin ruhunda derin yaralar açan geçmişî silemezdi.

Bellamy'nin gözleri babasının masasında duran çerçeveye takıldı. Steven'in da notu bırakırken bu fotoğrafı görüp görmediğini merak etti. Eğer gördüyse, muhtemelen o da bunu Bellamy kadar rahatsız edici bulmuş olmalıydı.

Bir gün babasına neden o fotoğrafı her gün görebileceği bir yerde tuttuğunu sormuştu. Babası ona bunun Susan'ın son fotoğrafı olduğunu ve onu bu fotoğraftaki gibi gülümserken, mutlu, canlı ve enerjik hatırlamak istediğini söylemişti.

Fotoğraf o Anma Günü, mangal partisi için yola çıkmadan hemen önce çekilmişti. Hepsinin üstünde Olivia'nın o gün için zorunlu tuttuğu kırmızı, beyaz ve mavi kıyafetler

vardı. Evin ön merdivenlerine dizilmişler ve hizmetçi de onların fotoğrafını çekmişti.

Noel fotoğrafına benziyordu ama tek farkı hepsinin gerçek karakterlerini yansıtıyor olmasıydı. Steven asık suratlıydı. Susan parıldıyordu. Bellamy utangaçtı. Howard ve Olivia kol kola girmiş, Amerikan rüyasını temsil eder gibi gülümsüyorlardı. Sanki trajedi onlara dokunamayacakmış gibiydi.

Gök gürültüsü Bellamy'nin başını çevirip huzursuzlukla camdan dışarı bakmasına neden oldu. Camlara yağmur damlaları çarpıyordu. Üşüyen kollarını ovaladı ve perdeyi kapatmak için ayağa kalktı. Kendine işkence etmek ister gibi başını kaldırıp gökyüzüne baktı.

Yeşil renkteki bulutlar korkunç görünüyordu.

Birkaç saniye için gözlerini kapattı. Yeniden açtığında bulutların yeşil olmadıklarını gördü. Griydiler. Nem yüklü yağmur bulutlarıydı, başka bir şey değil.

Hiçbir şey on sekiz yıl önceki kıyamet gününe benzer öğleden sonrayı hatırlatmıyordu.

Masaya dönerek çerçeveli aile fotoğrafını eline aldı. Doğrudan lambanın altına tutup fotoğrafı elinde çevirerek farklı açılardan inceledi.

Tam olarak ne *arıyordu*?

Bilmiyordu ama gözünden kaçan bir şey vardı. Önemli ve rahatsız edici bir şey. Neydi o? Neyi gözden kaçırıyordu? Neden bu şeyi bulması bu kadar elzem görünüyordu?

Yakınlarda bir yerde şimşek çaktı. Arkasından, gürültülü bir yıldırım düştü.

Bellamy elindeki çerçeveyi düşürdü. İçindeki cam paramparça oldu.

Dent eyalet senatörünün buluşmalarını önerdiği kongre binası yakınındaki Starbucks'a girdi. Oradakilerin çoğu bilgisayarlarında çalışıyor ya da ceptelefonuyla konuşuyordu. Dent'i bekleyen iki adam hariç. Gall günün önemine uygun şekilde giyinmiş ve kirli tulumunu yenisiyle değiştirmişti. Gergin bir şekilde purosunu dişliyordu.

Dent masaya yaklaştığında Gall'le birlikte ayağa kalkan adam altmışlı yaşlarında ve keldi. İnci düğmeli kareli bir gömlek giymişti. Ütülü bir spor pantolonun içine sokulup uzay mekiği büyüklüğünde gümüş rengi bir tokası olan deri bir kemerle tutturulmuştu. Güneşten yanmış geniş yüzünde dostça bir ifade vardı. Gall onları tanıştıırken Dent'in elini kavrayan eli ayakkabı derisi kadar sertti.

Dent'in elini birkaç kez salladı. "Dent, geldiğin için teşekkürler. Seninle tanışmayı çok istiyordum. Otur lütfen." Dent'e hemen yanındaki ufak masanın karşısında duran sandalyeyi işaret etti.

Tam o sırada gök gürültüsü camları salladı. Dent dışarı baktığında yağmurun başladığını gördü. İki adama doğru bakıp, "Uzun kalamayacağım," dedi.

Onun bu kaba tarzı Gall'in köpürmesine neden oldu ama senatör candan bir şekilde gülümsedi. "O zaman ben de teklifimi hızlı yapacağım. Gall şartlarını bana zaten aktardı.

Açıkçası adil olduklarını düşünmüyorum,” dedi ve güldü. “Daha iyisini teklif edebilirim.”

Dent, senatörün ancak bir aptalın reddedebileceği cazip teklifini dinledi ama tüm dikkati daha çok dışarıda olanlardaydı. Rüzgâr kaldırımın kenarına dikili çınar ağaçlarını sarıyordu. Damlacıklar yoğun bir yağmura dönüşmüştü. Gök gürültüsü ve şimşekler giderek sıklaşmış ve şiddetlenmişti.

Bellamy korkacaktı.

“Dent?”

Senatörün konuşmayı bitirdiğini fark etti. Adam her ne dediyse bir cevap vermesini bekliyor olmalıydı çünkü Gall’le birlikte, beklentiyle ona bakıyorlardı.

“Şey, evet,” dedi bunun uygun bir yanıt olduğunu umarak.

Gall purosunu ağzından çıkardı. “Tüm söyleyeceğin bu mu?”

Dent ayağa kalkarak senatöre baktı. “Uçağınız rüya gibi ve onu herkesten daha iyi ben kullanırım ama şu anda gitmem gerekiyor.”

Masaların arasından geçerken senatörün kıkırdadığını duydu. “Her zaman bu kadar acelesi mi vardır?”

“Son zamanlarda, evet,” dedi Gall. “Âşık.”

Dent kapıyı itti. Rüzgâr kapıyı elinden kurtarıp savurdu. Kapıyı kapatmak için durmadı. Başını önüne eğip koşmaya başladı.

Bellamy titreyen elleriyle çerçevenin kırılan camlarını temizledi ve parmaklarıyla fotoğrafa dokundu. Her bir aile bireyine dikkatle bakarak resimde kendisini rahatsız edenin ne olduğunu bulmaya çalıştı.

Şimşek çaktı. Bellamy korkuyla sindi. O anda şehir parkının ormanlık alanında korkudan bir çalılığın altına sığınan on iki yaşındaki kız olmuştu. Fırtınadan kaçması gerekiyordu ama kıpırdayamayacak kadar korkmuştu.

Geçmişe dönüşü o kadar yoğun hissediyordu ki nefes nefese kaldı. Fotoğrafi yanına aldı, masanın etrafından dolaşp rafların altındaki dolaplardan birinin önünde diz çöktü. Dolabın içinde *Alçak Basınç*'ı yazarken topladığı araştırma malzemeleri vardı. Dexter'dan, New York'tan kaçarken geride bıraktığı tüm dosyaları göndermesini istemişti. Dosyalar geldiğinde babasına onları çalışma odasına kullanmadığı bir alanda saklayıp saklayamayacağını sormuştu.

Düşecek gibi adımlarla yürüyerek dosyaları önüne dizdi ve hızlıca kasırgadan sonraki fotoğrafların bulunduğu dosyayı buldu. Bunları dergilerden ve gazete kupürlerinden kesmiş, internetten basmış ve böylece elinde Austin'deki o kaderlerini değiştiren Anma Günü'yle ilgili düzinelerce fotoğraf olmuştu.

Ama özellikle bir fotoğrafı arıyordu. Arayışı sırasında öyle heyecanlıydı ki onu bulana kadar tüm fotoğrafları iki kere elden geçirmek zorunda kaldı. Üzerinde, *Ünlü aile, kar-*

gaşanın içinde sevdiklerini arıyor, yazılı bir not vardı.

Bir Lyston Elektronik çalışanı mangal partisi sırasında yanında olan fotoğraf makinesiyle bu fotoğrafı kasırgadan birkaç dakika sonra çekmişti. Arka taraftaki hasar gerçekdışı görünüyordu. Fotoğrafta insanlar gözyaşları içindeydi. Üstleri başları parçalanmıştı. Panik halindeydiler.

Önde Howard, Olivia ve Steven vardı.

Howard, Olivia'nın elini tutmuştu. Yüzü gözyaşlarıyla kaplanmıştı. Steven kolunu kaldırmış, yüzünü dirseğiyle kapatmıştı. Olivia'nın yüz ifadesi katıydı. O sabah evinin önündeki merdivenlerde çekilen, gülümseyen fotoğrafından çok farklıydı.

Bellamy fotoğrafları yan yana koydu.

Evet, Olivia'nın yüz ifadeleri arasındaki fark dikkat çekiciydi.

Ama üstündeki bluzlar arasındaki fark kadar değil. Daha önce çekilen fotoğrafta boynunda bir fiyonk vardı. İkinci fotoğrafta ise...

Bellamy fotoğrafları elinden düşürdü ve olanları hatırladığında yüzünü elleriyle kapattı. Sanki bir zaman makinesine girmiş ve ormana, Allen Strickland'le birlikte çadırdan ayrılan Susan'ı aradığı anaışmlanmıştı.

Bellamy onları birlikteyken bulmak istiyordu. Böylece o da Susan'ı Dent ve kendisi hakkında söylediği şeyleri söyleyerek utandırdığı gibi utandırabilecekti.

Ama kız kardeşini bulduğunda yüzükoyun yerde yatıyordu. Elbisesi yukarı doğru sıyrılmıştı. Poposu görünüyor-

du. Elindeki ufak çantasını sıkıca tutmuştu. Hareket etmiyordu. Bellamy onun ölmüş olduğunu anlamıştı.

Asıl şok edici olan, Olivia'nın onun üzerinde durup aşağı bakıyor olmasıydı. Elinde bluzunun boyun kısmındaki boyunbağı vardı. Bir ucu yere sürünüyordu.

Bellamy bağırmak istedi ama korku ve şokla donup kalmıştı. Sessizce durdu ve nefesini tuttu. Zaten hava çok yoğun olduğundan nefes alması zorlaşabilirdi. Orman doğaüstü bir şekilde sessiz ve hareketsiz olmuştu. Hiçbir şey kıpırdamıyordu. Ne kuşlar, ne böcekler, ne sincaplar, ne de tek bir yaprak... Sanki doğadaki her şey Olivia'nın üvey kızını boğuşunu izlemek için durmuştu.

Sonra birden sessizlik Bellamy'yi yere yapıştıran bir uğultuyla bölündü. Bu değişiklik Olivia'yı canlandırdı. Arkasını döndü ve ağaçların, çalılıkların arasından koşarak çadıra doğru gitti.

Bellamy ayağa kalktı ve ormanda el yordamıyla ilerlemeye çalıştı. Rüzgâr onu savurarak nefesini kesti. Elektrik yüklü atmosfer saçlarını havaya doğru kaldırdı. Bu ses daha önce duyduğu seslere benzemiyordu. Sanki ağzını açmış bir ejderha ona doğru kükrüyor gibiydi.

Ama o fırtınanın dehşetinden kaçmamıştı. Gördüklerinden kaçmıştı. Rüzgârdan ve etrafta uçuşan döküntülerden hayal bile edilemeyecek olandan saklanmaya çalışıyordu.

Sonunda kayıkhaneye ulaştığında ciğerleri patlamak üzereydi ve kalbi deli gibi atıyordu. İçeriye daldı ve içgüdüsel olarak sığınacak bir köşe aradı. Oysa metal tavanın bir

parçası kopmuş, diğer parçası ise mağaraya benzer binayı giyotin gibi kesmiş ve bir kayığı ikiye ayırmıştı. Ağlamasını kontrol edemeyerek başım elleriyle kapattı ve kendini elinden geldiğince küçük ve görünmez hale getirdi.

Çalışma odasının penceresi yağmurla yıkanıyor. Yakınlarda bir yere yıldırım düştü. Onun patlama sesini takiben, masanın üstündeki lambanın ışığı da titreyip sonra söndü.

O gün kayıkhane de olduğu gibi kaçıp saklanmak istedi ama artık çocuk değildi. Şimdi korkusuna teslim olursa, yerine gelen hafızasının bile ona söyleyemediği şeyi bir daha asla öğrenemezdi.

Yerden kalktı. Masanın köşesini kavradı ve kendini yukarı çekti. Fırtınanın şiddetini görmemek için gözlerini kapattı, derin nefes aldı ve sonra masayı bırakıp odadan çıktı.

Evdeki tüm ışıklar sönmüştü ama ana merdivenlere giden yolu bulabildi. Merdiven korkuluğunu sıkıca tutup durdu. Eğimli ve uzun oluşu gözünü korkuttu. O kadar karanlıktı ki yukarıda nereye ulaştığını bile göremiyordu. Yine de ayağını en son basamağa yerleştirip yukarı çıkmak için kendini zorladı.

Ara ara çakan şimşeklerle kör oluyor ve yeniden görmeye başlayana kadar korkuluğa sıkıca sarılıyordu. İkinci kata ulaştığında uzun koridora baktı. Karanlıktı ama Olivia ve Howard'ın yatak odalarının kapısının altından hafif bir ışık geliyordu. Bellamy kapıya doğru yürüdü ve durup kapıyı bile çalmadan içeri dalıverdi.

Sehpanın üstünde bir mum titreyerek yanıyordu. Olivia

yatakta yatıyordu. Örtüleri göğsüne kadar çekmişti. “Olivia?”

Olivia başını yastıktan kaldırdı. “Bellamy,” dedi. Sonra daha güçsüz bir sesle, “Steven gitti,” diye ekledi.

Bellamy odanın içinde yürüyüp yatağın ayak ucuna gitti. Olivia, Bellamy’nin, elinde sıkıca tuttuğu fotoğraflara baktı. Bakışları yeniden Bellamy’nin yüzüne döndüğünde onun gözlerine derin bir şekilde uzun bir süre baktı. Sonunda, “Biliyorsun,” dedi.

Bellamy başıyla onayladı ve yavaşça yatağın kenarına oturdu. Bir süre sadece birbirlerine baktılar ve bir şey söylemediler. Olivia aralarındaki sessizliği bozdu. “Parçaları nasıl birleştirdin?”

“Birleştirmedim. Bu fotoğrafların yardımıyla sonunda hatırladım.”

Olivia ona soran gözlerle baktı.

Bellamy hafıza kaybını anlattı. “O güne ve kitabı yazmaya odaklandığımda bile belli zaman dilimlerini hatırlayamıyordum. Biraz önce her şey geri geldi,” dedi.

“Benim bunu yaptığımı gördün mü?” diye sordu Olivia alçak sesle.

“Seni onun başında elinde bluzunun boyunbağıyla dururken gördüm.”

“Çıkarılabiliyordu. Kasırgadan sonra kimse onun kaybolduğunu fark etmedi. İnsanların kıyafetleri de uçup gitmişti. Bir çocuk çırılçıplak olarak bulunmuştu. Hortum onun üstündekileri çekip almıştı.”

“Boyunbağını öylece karmaşanın içine atıverdin. Fırtı-

nanın döküntüleri temizlendiğinde cinayet silahı da ortadan kayboldu.”

“Şimdiye kadar onun iç çamaşırlarıyla boğulduğu düşünülüyordu.”

“O zaman Strickland’ın evinde bulunan iç çamaşırı...”

“Ah, eminim Susan’a aittir. Allen tutuklanmadan önce elinde iç çamaşırıyla yakalanmamak için onu kardeşine vermiş olabilir.”

“İç çamaşırının onda olduğunu biliyor muydun?”

“Evet ama elbette bunu söyleyemezdim çünkü bunu nereden bildiğimi açıklayamazdım. Polisin onu bulacağından emindim. Böylece suçlu olduğu da kanıtlanmış olacaktı ama bulamadılar. Ray’in bu kadar zamandır onu neden sakladığına anlam veremiyorum.”

Bellamy, Olivia’nın bu konu hakkında bu kadar sakin ve objektif konuşabildiğine inanamıyordu. “Olivia, ormanda ne oldu?”

Olivia içini çekti. “Susan’m, o çocukla birlikte çadırdan çıktığını gördüm. Her zamanki gibi ateşli bir haldeydi. Hayvani bir koku yayıyordu. Bir şey vardı. Bilmiyorum ama erkekler bunu mutlaka fark ediyordu. Her neyse, onları takip ettim. Onun bu seks macerasının büyük günümüzü mahvetmesini istemiyordum. Onları görmeden önce seslerini duydum. İğrenç seslerdi. Sanki hayvan çiftleşmesi gibiydi. Adamın nefes alış veriş, onun inlemeleri... Susan sırtını bir ağaca yaslamıştı. Elbisesinin üst kısmı aşağı sıyrılmıştı. Adam onun göğüslerini elleriyle, ağzıyla kavramıştı. Tamamen ken-

dinden geçmiş gibi görünüyordu ama Susan sıkılmış gibiydi. Gökyüzüne bakıyordu.

Tuhaf göründüğünü söyledi. ‘Fırtına geliyor gibi’ demişti. Ama adam onu duymadı ya da duymazdan geldi. Susan onun adını söyleyerek adamı itti. ‘Üstüme yağmur yağmasını istemiyorum,’ dedi. “Adam da gülerek, ‘O zaman acele etsek iyi olur’ dedi. Pantolonunu açıp kalçasına kadar indirdi. Susan ona bakıp güldü. ‘O şeyi yerine sok,’ dedi. Sonra adam, ‘Sokacağım ama oraya değil,’ dedi.”

Olivia omuz silkti. “O kadar iğrenmiştim ki arkamı dönüp gitmek üzereydim. Onları izlemek istemiyordum. Ama sonra Susan onun eline vurdu. ‘Ciddiyim. Burada kalıp elbisemi mahvedemem,’ dedi. Adam onu ikna etmeye çalıştı. Önce oyuncu tavırlarla ama sonra daha kızgın bir şekilde. Sonunda ona kötü şeyler söyledi ve pantolonunu çekip oradan uzaklaşmaya başladı. Susan gülerek ona kızgın gitmesini söyledi. Sonra Susan’ın iç çamaşırını çıkarıp sapanla atış yapar gibi ona fırlattığını gördüm. Ona kendini tatmin ederken iç çamaşırını kullanmasını ve bunu yaparken onu düşünmesini söyledi.” Olivia bir an için gözlerini kapattı. “Tabii çok daha bayağı kelimeler kullandı.”

Olivia yine susup derin bir nefes aldı. Kıyafetini düzeltti, saçlarını kabarttı. Ne kadar güzel olsa da onu gördüğümde midemi bulandırılıyordu. Yüz ifademden bu belli oluyor olmalıydı çünkü beni görünce, ‘Ne istiyorsun?’ dedi. Ses tonunu biliyorsun. Utanmış değildi. Hatta ne kadardır orada olduğumu ve ne kadarını gördüğümü merak bile etmiyordu.

Sadece nefret dolu bir tonda bu soruyu sordu. Ona tam olarak ne düşündüğümü söyledim. Utanç verici, aşağılık ve ahlaksız birisin dedim. Abartılı bir şekilde içini çekti. Ağaçtan uzaklaşıp, ‘Çeneni yorma,’ dedi. Yanımdan geçerken eteğini yana doğru çekti. Böylece bana dokunmamış olacaktı. Bu, bardağı taşıran son damla oldu. Bir anda elimi uzatıp onun kolunu yakaladım. Bana onu bırakmamı söyledi ama ben ona daha da yaklaştım. O zaman... o zaman ona Steven’ı rahat bırakmasını söyledim.”

Bellamy yutkundu. “Onunla Steven arasında olanları biliyor muydun?”

“Görünüşe bakılırsa sen de biliyormuşsun.”

“Bu haftaya kadar bilmiyordum. Atlanta’ya gittiğimde anlattı. Sen o günlerde bunların olduğunu biliyor muydun?”

Olivia yanağını yastığa dayadı. “Tanrım, bana yardım et,” dedi.

Bellamy buna Olivia’nın Susan’ı öldürdüğünü itiraf etmesinden daha çok şaşırdı. “Neden durdurmak için bir şey yapmadın?”

“Susan neden olduğunu biliyordu,” dedi fısıltıyla. “Ona Steven’a bir daha yaklaşırsa Howard’a her şeyi anlatacağımı söyledim. Yüzüme bakıp güldü. ‘Kimi kandırdığını sanıyorsun, Olivia?’ dedi. Onu ve ailemizi paramparça edeceği için bunu Howard’a söylemeyeceğimi biliyordu. O, Howard’ın kızıydı. Kendini ona destek olmak zorunda hissedecekti. Ben ise Steven’a sadık kalacaktım. Bu bizi birbirimizden koparırdı. Evliliğimizi, her şeyi bitirirdi. O küçük fahişenin bizi

mahvetmesine izin veremezdim.”

“Ama...”

“Biliyorum, Bellamy. Biliyorum. Ailemizi her şekilde mahvetti ama o gün tehdidimi inandırıcı hale getirmeye çalışıyordum. Ona yeniden Steven’ı rahat bırakmasını söyledim. Yüzüme bakarak, ‘O ufak ibne kaldırılabildiği sürece olmaz,’ dedi.”

Olivia karşısındaki duvara uzun bir süre sessizce baktı. Sonra başını çevirdi ve Bellamy’ye baktı. “Sonra elbisesinin eteklerini savurarak yürüdü. Bunu planlamamıştım. Sadece kızgınlıkla hareket ettim. Yere eğildim ve kırılmış dallardan birini aldım. Tüm gücümle kafasına vurdum. Yüzükoyun yere düştü. Boyunbağımı çıkardım.” Omuzlarını hafifçe silkti. “Sanki başka birini izler gibiydim. Çok kolaydı. Öldüğünü anladıktan sonra eteğini yukarı sıyırdım.”

İkisi de bir süre konuşmadılar. Bellamy, Olivia’nın sakın yüzüne baktı. Olivia tavana bakıyordu.

Bellamy kımıldandı. “Bir şey sormam lazım. Babam biliyor muydu? Ya da şüpheleniyor muydu?”

Olivia’nın yüzü buruştu. “Hayır, hayır.” Acı dolu bir sesle ekledi. “Bazen beni düşünceli bir şekilde izlediğini fark ederdim. Suratı asık olurdu. Ve merak ederdim...”

“Hiç sormadı mı?”

“Hayır.”

Bellamy belki de bilmek istemediği için sormamış olabileceğini düşündü. Belki de gerçeği bulması için ona görev verirken Allen Strickland’ın değil Olivia’nın suçsuzluğundan

emin olmak istiyordu. Çok sevdiği karısının, kızım öldürmüş olabileceği şüphesiyle ölmek istemiyordu.

Aklından geçenleri hiçbir zaman bilemeyeceklerdi ama Bellamy bunun böyle olmasından dolayı rahatlamıştı.

“Steven biliyor mu?” diye sordu sessizce. “Bana Susan’ın öldüğüne memnun olduğunu söylemişti.”

“Hayır ama bugün Susan’m ona yaptıklarını bildiğimi ağzımdan kaçırdım. Bu yüzden gitti.”

Olivia tüm olanları anlattığında Bellamy’nin üzüntüsü gözlerine yansımıştı. “Beni affetmesini istedim ama dinlemeyi reddetti. Beni odalarından çıkarıp kapıyı kilitledi. Kapıyı tekrar açtıklarında bir taksi onları havaalanına götürmek için bekliyordu. Ona kalmasını ve bunu konuşmamız gerektiğini söyledim ama bana bakmadı bile. Yaptığımın en büyük cezası da bu.”

Düşüncelerini toparlamak ister gibi bir an durduktan sonra, “Allen Strickland’in mahkûm olmasının Tanrı’nın bana ikinci bir şans verdiğinin işareti olduğunu düşünerek kendimi kandırdım. Steven acı çekti, sen de bir derece ama Howard ve ben neredeyse yirmi yıl çok mutluyduk. Kendimi Susan’ı öldürmekte haklı olduğuma ve bu yüzden de bu işten sıyrılabildiğime inandırdım.” İçini çekti. “Ama işler bu şekilde yürümüyor, değil mi?”

“Hayır, yürümüyor,” dedi Bellamy yumuşak bir sesle. “Çünkü yetkililere anlatmalısın, Olivia. Allen Strickland, adının temize çıkmasını hak ediyor. Dent, Steven ve şüpheli olarak görülen herkes de öyle. Onları temize çıkarmalısın.”

Olivia başıyla onayladı. “Artık korkmuyorum. Howard’ı kaybettim. Şimdi de Steven’ı... başıma artık daha kötü bir şey gelemez.”

Bellamy birden, Olivia’nın kafası dışında başka hiçbir yerinin kıpırdamadığını fark etti. Yüzü gözyaşlarıyla ıslanmıştı ama yanında duran mendil kutusundan bir mendil almamıştı.

“Olivia?”

Olivia’nın gözleri kapandı, cevap vermedi.

“Olivia!”

Bellamy örtüleri çekti. Daha önce pek çığlık atan biri olmasa da bir çığlık attı. Olivia kanlar içindeydi. Her iki bileğini de kesmişti.

Bellamy delirmişçesine onun yanağını tokatladı ama kadının tek tepkisi hafif itiraz mırıltıları oldu.

Bellamy telsiz telefonu komodinin üstünden alıp 911’i tuşladı ve operatör açmca durmaksızın konuşmaya başladı. Bağırarak adresi verdi. “Kan kaybından ölecek! Bir ambulans gönderin. Çabuk, çabuk!”

911 görevlisi bir dizi soru sordu ama Bellamy farların tavanı aydınlattığını görünce telefonu bıraktı ve perdeleri açtı.

Sağanak yağmura rağmen açık kapıdan hızla giren Corvette’i tanıdı. Rahatlama çığlığı attı.

Yatağa geri dönerek Olivia’nın yanağına dokundu. “Ne kadar soğuk olduğunu görünce şaşırđı. “Ölme,” diye fısıldadı kızgın bir şekilde ve sonra odadan koşarak çıktı.

Koridor daha da karanlıktı ama merdivenlere ulaştığında bile yavaşlamadı. Uçarak aşağı inerken son basamakta kaydı ve son anda korkuluklara tutundu.

Corvette durmak üzereyken ön kapıya ulaştı. “Dent! Bana yardım et!”

Yağmura ve çakan şimşeklere aldırmadan merdivenlerden indi. Arabanın yanına koştu.

Bellamy kendini ona doğru attı. “Dent, Tanrı’ya şükürler olsun! Olivia. O...”

Güçlü kollar onu kavradı ama Dent’in kolları değildi.

“Tanışmamızın zamanı gelmişti.”

Bellamy yağmura doğru başını kaldırınca Ray Strickland’in arzu dolu yüzünü gördü.

30. BÖLÜM

Dent arabasını park yerinde bıraktığı noktaya ulaştığında orayı boş buldu. Yönünü şaşırıp yanlış yere geldiğini düşünerek üç yüz altmış derece döndü. Birkaç saniye daha orada öylece dururken yağmur üzerine yağmaya devam ediyordu.

Arabasının park yerinden çalınmış olması ihtimali dişlerini gıcırdatmasına neden oldu. Sonra hırsızın kim olabileceğini düşününce kalbi sıkıştı. Ray Strickland kaçak durumdayken arabasının çalınması tesadüf olabilir miydi? Strickland araba tamircisiydi. Arabaya nasıl gireceğini, nasıl çalıştıracağını ve arabayı çalması için gereken tüm diğer şeyleri biliyor olmalıydı.

Tüm bunlar Dent'in aklından bir saniye içinde geçti ve korkuyla harekete geçti. Binanın dar çıkıntısı altına sığındı ve telefonunu çıkarıp Bellamy'yi aramak ve onu uyarmak istedi. Tam numarayı çeviriyordu ki, Nagle ve Abbott'ın Bellamy'nin telefonuna Moody cinayetinde kanıt olarak el koydukları aklına geldi.

Dent, Starbucks'a deli gibi daldı, müşterilerle çalışanları şaşırttı. Sırılsıklam haline, kafasına yapışmış saçlarına ve gözlerindeki vahşi bakışa aldırmadan bağırdı. "Gall, kamyonetini nereye park ettin?"

Senatörle konuşmakta olan Gall, Dent'e ağzı bir karış açık baktı. "Araban nerede?"

"Bıraktığım yerde değil. Bana kamyonetin anahtarlarını ver. 911'i ara ve Lyston'ların evine polis yollamalarını söyle. Kapıdaki polisler, Ray Strickland'ın içeri benim arabamı kullanarak girmeye çalışabileceği konusunda uyarılmalı. Bellamy'nin telefonu yok, onun için onu arayamıyorum. Ev telefonunu da bilmiyorum. Şimdi bana anahtarlarını ver."

Gall ona söyleneni yaptı, Dent anahtarları havada yakaladı. "Binanın batı kısmında," diye bağırdı Gall onun arkasından.

Dent park yerine koştuğunda Gall'in külüstür kamyonetini gördü. Hemen binip kamyoneti çalıştırdı. Mümkün olduğunca gaza basarak yola fırladı.

Tek eliyle direksiyonu tutarken diğer eliyle de 911'i çevirdi. Gall o zamana kadar çoktan aramış olmalıydı ama ikinci kere aramanın zararı olmazdı.

Dent, operatöre adını söyledi ve Lyston'ların adresini verdi. "Bellamy Lyston Price'm hayatı tehlikede," dedi.

"Ne tür bir sorun var, Beyefendi?"

"Anlatması çok uzun ama kapıda bekleyen polisler var. Onlara kırmızı bir Corvette arabanın kapıdan giriş yapmak isteyebileceği uyarısı yapılmalı. Kapıyı açmamaları gereki-

yor çünkü aracı kullanan Ray Strickland. Nagle ve Abbott'ı arayın. Cinayet bürosu polisleri. Onlar konunun ne olduğunu biliyorlar.” Sözlerini bitirdiğinde nefes nefese kalmıştı.

“Adınız neydi. Beyefendi?”

“Ne?”

“Adınız lütfen?”

“Siz benimle dalga mı geçiyorsunuz?”

Kadın insanı deli eden bir sükûnetle yine adını sordu. Dent küfür ederek telefonu koltuğa fırlattı. Böylece iki elini kullanarak ağır giden bir mini kamyoneti sollayabilecekti. Kamyonetin kornasını çalarak kırmızı ışıktaki geçti.

Ray'in şansı Moody'yi öldürmesiyle birlikte dönmüştü.

Bununla bir bağlantısı olmalıydı çünkü işler bundan sonra onun için yolunda gitmeye başlamıştı.

Önce evine gelen iki polisten kaçabilmişti. Birinin kanı hâlâ Moody'ninkiyle birlikte kıyafetlerindeydi. Polisi öldürdüğünü sanmıyordu ama bunu kontrol edecek kadar etrafta kalmamıştı.

İkinci polisin attığı kurşundan yine şans eseri kurtularak evden çıkmayı başarmıştı. Üstelik de başka polis arabaları tekerleklerini gıcırdatarak evin önüne yanaşırlarken.

Bu bölgede uzun süredir yaşadığından, dolambaçlı sokakları iyi tanıyordu. Hangilerinin çıkmaz sokak olduğunu, hangilerinin yaya olsa bile oradan kolayca kurtulmasını sağlayacağını biliyordu.

Evet, şans kesinlikle ondan yanaydı. Evlerin arasından koşarak, çitlerden atlayarak bir doktorun da görev yaptığı alışveriş merkezinin arka tarafına çıktı.

Bu ufak kliniklerde çalışanların uzun vardiyalar çalıştıklarını bildiğinden sabahın erken saatinde göreve yeni başlıyor olacağını tahmin etti. Böylece çalman arabası uzun saatler boyunca fark edilmezdi. Üzerinde yeşil doktor önlüğü bulunan genç bir kadın çalışanlar için ayrılan kısma park edip arka kapıdan binaya girene kadar çöp tenekelerinin arkasında bekledi. Arabasına girmek çocuk oyuncağı olmuştu.

Ne kadar da şanslı bir piçti. Evinden ayrıldıktan birkaç dakika sonra oradan kilometrelerce uzaklaşmıştı. Heyecanlıydı. Cesareti artmıştı. Daha fazla kan dökmek istiyordu.

Yaşlı adamın ölümünden beri kız, ailesinin malikânesinde kalıyordu. Ray oraya gitmeyi kafaya koydu. Çünkü önünde sonunda oraya gelecekti. Gün içinde oradan geçerek kapıdan içeri nasıl girebileceğinin planını yaptı.

Girişe park etmiş polis arabası varken biraz zor olacaktı. Ama yine şans yüzüne güldü.

Yine turlarından birini atarken Dent'in kırmızı arabasının kapıdan çıkmakta olduğunu gördü. Yalnızdı. Bu da demek oluyordu ki içerideydi ve bir süre için erişilemezdi.

Ray, Dent'i takip etmeye karar verdi. Arabasını park edip Starbucks'a girdiğinde Ray sadece şanslı değil aynı zamanda parlak zekâlı olduğuna karar verdi çünkü o kapıdan nasıl gireceğini bulmuştu.

Daha önce çaldığı arabayı yandaki park yerine bıraktı ve

Dent Carter'ın güzel arabasına girdi. Sanki şansı zaten çok iyi gitmiyormuş gibi bir de bardaktan boşanırcasına yağmur yağmaya başladı. Böylece polis arabasının içindekiler arabanın sürücü koltuğunda kimin oturduğunu seçemeyeceklerdi. İçerinin görülmesini daha da zorlaştırmak için Ray tepe ışıklarını da yaktı.

Bu o kadar kolay olmuştu ki Ray'in içinden gülmek geliyordu. Dent'e kapıdan çıkarken el sallayan iki polis kapıya yaklaştığında Ray'e de el salladılar ve daha arabayı tam durdurmadan kapıyı açtılar. Abrakadabra. Polislere kapıyı açmak için bir kumanda verildiğini anladı.

Evin içine girmek de sorun olmadı. Bellamy koşarak onu karşıladı. Karşısındaki adamın Dent olmadığını anladığında Ray onu ayı gibi kollarıyla kucaklamıştı bile.

Bellamy öylesine şaşırmıştı ki bağırمامıştı bile. Bu çok iyiydi. Böylece Ray ona vurmak zorunda kalmamıştı. Bellamy'nin bilincini yitirmesini istemiyordu. Onun kendinde ve dehşete kapılmış olmasını istiyordu.

Ama Ray onu ayağa kaldırdığında Bellamy mücadele etmeye başladı. "Hayır, lütfen, üvey annem yukarıda."

"Onu da alırım. Bir taşla iki kuş. Ama önce sen."

Bellamy kendini onun kollarından kurtarmak için daha da fazla çırpınmaya başladı ve Ray'in kavalkemiğine tekme attı. Ray'in canı o kadar acıdı ki girer girmez kapıyı kapattı ve kızı sert bir şekilde itip taş zemine düşürdü.

Bellamy'nin darbeyi aldığı omzu ve kalçası acıyordu ama canının acısına aldıramazdı çünkü Ray bıçağını kılıfından çıkarıyordu.

Ray bıçağı ona doğru salladığında Bellamy bıçağın zaten kanla kaplanmış olduğunu gördü. Moody'nin kanı mıydı bu? Adamın kesilmiş gırtlığı aklına geldiğinde safra suyunun boğazına dolduğunu hissetti. Eğer engel olmazsa Ray aynısını kendisine de yapacaktı.

Adam ona sırttı ve öne doğru iki adım attı.

Bellamy elini kaldırdı. "Ray, bunu yapmak istemezsin."

"Öyle bir isterim ki. Susan'ı öldürdün ve..."

"Hayır. Hayır, öldürmedim."

"Seni duydum. Sen bunu söylediğinde dolabının içinde gizleniyordum. Seni o zaman öldürmeliydim."

Dolabında mı saklanıyordun? Bu bilgiyi değerlendirmeye çalışmadı. Kekeleyerek, "Kız kardeşimi ben öldürmedim ama ağabeyinin öldürmediğini de biliyorum. O, masumdu. Onun masum olduğunu herkese anlatacağım."

"Bunun için çok geç."

"Biliyorum," dedi Bellamy dudaklarını ıslatarak. "Ona olanları değiştirebilmek için kimsenin yapabileceği bir şey yok ama insanların onun haksız yere hapse gönderildiğini bilmelerini istiyorum. Beni öldürürsen bunu yapamam."

"Seni öldüreceğim." Ray, Bellamy'ye uzandı ve saçından yakalayıp onu ayağa kaldırdı. Bellamy acıyla bağırdı ve tek bildiği şeyi yaptı. Diziyle kasığına sert bir şekilde vurdu. Tam hedefe vuramamıştı ama saçını tutan eli kendini kurtarabileceği kadar gevşedi.

Bellamy hızlıca merdivenlere koştu. Kendini 911 ekipleri gelene kadar Olivia'nın odasına kilitlemeyi başarırca iki-

sinin de kurtulma şansı olabilirdi.

Ama Ray'in kolu beline sarılmışken ikinci kat hâlâ çok uzaktı. Adam onu merdivenlere yüzüstü bastırıp üstüne çıktı. Nefesi kesilmişti. Elini alnına dayadı ve başını geriye çekti. Bıçağın çenesinin altındaki yumuşak kısma dokunduğunu hissetti.

“Sana pişman olacağını söylemiştim.”

Dent, Gall'in arabasıyla Lyston'ların sokağına döndüğünde polis arabasının içinde iki kişinin oturduğunu gördü. Orada oturmuş ne yapıyorlardı öyle?

Sert bir fren yaparak polis arabasına koştu. İki eliyle sürücü koltuğunun yanında cama vurarak memurları şaşırttı. Bağırды. “Arabamı gördünüz mü?”

Memur camı açtı. “Elbette. Birkaç dakika önce içeri girdiğinizde. Ama bir dakika, dışarı nasıl...?”

“Ben değildim. Strickland'di.”

“Strickland mi? Sizin arabanızda mı?”

“Bellamy'nin size verdiği kumanda nerede?”

“Burada ama...”

“Kapıyı açın.” Dent arabaya koşarken, “Ve destek isteyin,” diye bağırды.

İkinci memur camı açıp dışarı bağırды. “Merkez biraz önce evin içinden bir 911 araması yapıldığını söyledi. Bir kadın kan kaybediyormuş.”

Dent korkuyla parmaklıkları yakalayıp sarstı. “Açın şu lanet olası kapıyı!”

Memur kumandayı arabadan aldı ama elinde oynayarak Dent'e, "Olduğunuz yerde kalın. Bu, polisin işi," dedi.

Dent kapının giriş kodunu hatırlıyordu ama polis arabası tuş takımının bulunduğu kolonla arasındaydı. Malikânenin duvarını inceledi. Islak sarmaşıkları basamak gibi kullanıyordu.

"Hey! Orada durun!"

"Beni vurmanız gerekecek."

Tek dizini duvara koydu ve diğer tarafta ne olduğuna bile bakmadan kendini bıraktı. Çalılıkların üstüne düştü, dalları kırarak yolunu açıp eve doğru koştu. Ev kilometrelerce uzakta gibiydi ve kapkaranlıktı.

Merdivenlerden yukarı koşarken göğsü hızlı hareketlerden ve Bellamy için duyduğu endişeden yanıyordu. Ön kapağıya omuz atıp içeri girdi.

Şimşek çakana kadar bir şey görmedi. Ortalık aydınlandığında ise Strickland'ın Bellamy'yi merdivenlerin ortasına yüzüstü yatırmış olduğunu gördü. Strickland'ın dizi Bellamy'nin sırtındaydı. Kızın boynunu arkaya yatırmıştı.

"Hayır!" diye bağırdı Dent merdivenlerden yukarı koşarken.

Ray başını çevirdi ve Dent'i görünce Bellamy'yi bıraktı. Kollarını iki yana açarak aşağı doğru inip Dent'i dördüncü basamakta yakaladı.

Yerde yuvarlandılar. Kendini ilk kurtaran Dent oldu. Ayağa kalktı ama Ray bıçağını Dent'in göbeğine doğru saldı. Dent eğildi ve bu ölümcül kesikten kıl payı kurtuldu.

Gözleri karanlığa alışmıştı. Strickland yeniden ona doğru bir hamle yaptı. Dent onun bıçağı tutan eline uzandı. Silahı kontrol altına almak için kendi elini riske attı. Parmaklarını Strickland'ın bileğine doladı ve kızgınlığının verdiği güçle onun sırtını duvara dayadı. Strickland'ın bıçağı tutan elini kenara vurdu.

Ama Strickland bir yolunu bulup bıçağı Dent'in yüzüne çevirmeyi başardı. Bıçağın ucu gözünün kenarındaydı. Tek bir hamle onu kör edebilirdi.

“Seni mahvedeceğim, güzel çocuk. Sonra da onun kafasını keseceğim.”

Dent dişlerini gösterdi. “Önce seni öldüreceğim.”

“Bırak!”

Bu talimat polislerin birinden gelmiş olmalıydı. Dent başını çevirmedi ama Strickland o tarafa baktığından bir anlık şaşkınlıktan yararlanıp bıçağı aldı ve adamın âdemlemasına bir kesik attı. “Bu, uçağım için seni orospu çocuğu.”

Strickland şaşırdı ve birden nefesi kesildi. Nefes almaya çalıştı. Dent kendisini durdurmaya çalışan polislerin yanından geçti ve güçsüz bir şekilde merdivenleri tırmanmaya çabalayan Bellamy'nin yanına gitti.

Panikle öne doğru eğildi. “Yaralandın mı? Bıçakla bir yerini mi kesti?”

“Hayır. Olivia.” Bellamy onun ıslak kıyafetlerine tutunarak kendini yukarı çekti. “Yukarıda, yardım et bana.”

Dent kolunu Bellamy'nin beline doladı ve merdivenlerden çıkıp koridordan yatak odasına girene kadar onu taşıdı.

Olivia Lyston'ı yatağının üstünde bembeyaz yüzüyle kan gölü içinde yatarken gördüğünde onun öldüğünü anlamıştı.

Birkaç dakika sonra acil servis ekibi de bunu doğruladı.

Ray Strickland'in Dent ve Bellamy'ye ettiği küfürler evin içinde yankılanıyordu. Onu ancak çok sayıda polis kontrol altına alabildi. Tüm bu olanlar boyunca adaletsizlik hakkında konuşuyordu. Ray elleri arkasında kelepçelenip dışarıda bekleyen polis arabasına götürülürken ise bir bebek gibi feryat etti.

“Onları öldürmem gerek çünkü Allen onların yüzünden öldü,” diye söylendi ağlayarak. Bellamy onun kendisini tutuklayan polislerden birine Susan'm külodunu geri alıp alamayacağını sorduğunu duydu. “Ağabeyim bana onu saklamamı söyledi,” dedi.

Bellamy ve Dent ayrı ayrı sorgulandılar. Nagle ve Abbott'm da aralarında olduğu soruşturmayı yürüten polisler tuhaf olaylar zincirini birbiriyle ilişkilendirmeye başladı. Dent'in arabasına kanıt olarak el kondu.

“Üzgünüm,” dedi Bellamy araba kapıdan çıkarılırken. “Önce uçağın, şimdi de araban.”

Dent omuz silkti. “Kan kaybedemezler nasılsa.”

Bellamy yüzünü ona çevirdi.

“Buraya geldiğimde polisler bana içeride bir kadının kan kaybetmekte olduğunu söylediler.”

“Olivia için 911’i aramıştım.”

“Evet ama ben bunu bilmiyordum.” Dent elini onun başına koyup yüzünü göğsüne bastırdı ve kafasının tepesini öptü.

“Onun Susan’ı öldürdüğüne inanamıyorum,” diye fısıldadı. “Tüm bu yıllar boyunca...”

“Evet,” dedi Dent içini çekerek. Sonra daha alçak bir sesle, “Steven burada,” dedi.

Austin polisi onları hava durumundan dolayı ertelenen uçuşlarını havaalanında beklerken bulmuştu. Polislerden biri Nagle’ı aramış, o da telefonu annesinin intihar ettiğini söylemek gibi tatsız bir görevi üstlenen Bellamy’ye vermişti.

Steven uzun bir süre sessiz kalmış ve sonra, “Birazdan orada oluruz,” demişti.

William’la birlikte kapıdan girdiklerinde Bellamy, Steven’ı kucaklamak için koştu. Ağladığı anlaşılıyordu. Olivia’yla ayrılış şekilleri düşünülürse Bellamy, Steven’ın, annesinin intiharından dolayı kendini sorumlu tuttuğunu tahmin edebiliyordu.

Steven, üvey kardeşinin kendisine sarılmasına birkaç dakika izin verdikten sonra ondan uzaklaştı. “Strickland’le olanları bizi buraya getiren polis memurundan öğrendik. İyi misin?”

“Biraz morluk var ama onun dışında iyiyim. Dent tam zamanında geldi.”

Steven, Dent’e baktı. “Teşekkürler. Gerçekten.”

Dent onun teşekkürünü başını hafifçe sallayarak kabul etti.

Steven, Bellamy'ye dönüp, "O nerede?" diye sordu.

"Odasında ama oraya gitme. Soruşturmayı yürüten memur içeride. Zaten senin onu o şekilde görmeni istemezdi."

"Anlamıyorsun. Onun yanma gitmeliyim. Ayrılırken..."

"Bana anlattı ama kendini suçlama. Bence babam olmadan bir hayatı düşündüğünde buna katlanamayacağına karar verdi."

"Howard onun hayatıydı."

"Evet. Onun için her şeyi yapardı." Bir an duraksadı ve sonra, "Yaptı da. Onun için öldürdü," dedi.

Bavuluna bakmakta olan Steven bakışlarını ona çevirdi. Alçak sesle, "Susan," dedi.

Bellamy bu açıklama karşısında hiç şaşırmayan William'a baktı. Yeniden Steven'a baktı ve son derece açık olan şeyi sözcüklere döktü. "Biliyor muydun?"

"Hayır, yemin ederim ama şüpheleniyordum."

"Ne zamandan beri?"

"En başından beri sanırım." Sen ne zaman öğrendin?"

"Hafızam bu gece yerine geldi." Dent onu oraya bıraktıktan sonra olanları anlattı. "Zaten ölüyordu. Bunu birine anlatabilmek onun için büyük bir rahatlama olmuş olmalı."

Birden aklına gelen bir şeyle duraksadı. "Şimdi kitap yazmama neden bu kadar karşı olduğunu anlıyorum. Kimsenin -benim- öğrenmemi istemiyordun."

"Hem senin, hem Howard'ın, hem de annemin iyiliği için. En azından ona itiraf etmek zorunda kalmadı. Bu onu kesinlikle öldürürdü. Onu ne kadar sevdiğini en iyi ben bili-

yorum. Her şeyden ve herkesten fazla.” Sesi titredi. William kolunu onun omzuna attı ve Steven minnettar bir şekilde gülümsedi.

“Steven?” dedi Bellamy yumuşak bir sesle. Steven onun yüzüne baktığında ise, “Polise anlattım,” dedi. Acı dolu yüz ifadesini gördüğünde, “Olayı yeniden araştırıyorlar. Onlara söylemek zorundaydım. Doğru olan buydu. Kayıtlar düzel-meliydi,” dedi.

Steven buna itiraz etmedi ama bundan hiç memnun ol-madığı belliydi.

Bellamy elini onun koluna koydu. “Bu ortaya çıktığında sonuçları benim için de kolay ya da hoş olmayacak ama bu yalana on sekiz yıldır ortak olduk. Buna ömrüm boyunca devam etmeyi reddediyorum.”

Kısa bir süre sonra Olivia’nın cenazesi dışarı taşındı ve morga gidecek bir ambulansa koyuldu. Aracın gidişini izler-ken Steven, Bellamy’ye, “William’la Four Seasons otelinde olacağız. Howard için yapılanlar gibi saçmalıklar olmayacak. Onu gizli bir törenle Howard’ın yanına gömeceğiz,” dedi.

“Anlıyorum ve katılıyorum.”

“Diğer konuya gelince...” Başını kısaca diğer yöne çe-virdi ve sonra yeniden Bellamy’ye dönüp, “Yapman gerek-tiğini hissettiğin şeyi yaptın. Bir anlamda bu senin için de rahatlama olmuştur, öyle değil mi?” dedi.

Bellamy ona sıkıca sarıldı ve, “Umarım senin için de,” dedi.

Bellamy onun merdivenlerden inip William'la birlikte taksiye binişini yaşlı gözlerle izledi. Steven'la olan ilişkisi bir daha asla çocukluklarındaki gibi olmayacaktı. Öyle olabileceğini düşünmüş olması saflıktı. Karakterleri, kaderleri o Anma Günü olanlarla yeniden şekillenmişti.

Ama yine de onun bağlantısının devam edeceğini umabiliyordu.

Dedektif Abbott ortaya çıkabilecek sorularla ilgili olarak ulaşılabılır olmasını istemişti. "Ray Strickland uzun bir suç listesiyle suçlanacak. İfade vermeye çağrılacaksınız."

Bunu bekliyordu ama bunu yapmayı özlemle beklemiyordu.

Dedektifler giderken Nagle ona bir kart vererek, "Özel temizlik hizmeti," dedi.

Onu bekleyen bu ve diğer hoş olmayan görevleri düşündüğünde, eğer Dent evi kilitlemek ve onunla birlikte giriş kapısına yürümek için orada olmasaydı çok daha kederli olurdu. Yağmur durmuş ve fırtına doğuya doğru ilerlemişti.

Sokakta hâlâ çok sayıda polis arabası vardı. Memurlar meraklıları uzaklaştırmaya çalışıyordu. Oradan geçtikten hemen sonra Dent, "Şu lanet olası akbaba," dedi.

Gall'in kamyonetinin kaportasında Rocky Van Durbin oturuyordu.

"Hayır, bekle," dedi Bellamy, Dent'in kolunu tutarak. Van Durbin'e bir adım kala durdu ve ciddi bir sesle, "Kamyonetin üstünden kalk," dedi.

Van Durbin yüzünde iğrenç gülümsemesiyle kalktı.

“Zarar vermek istemedim,” dedi.

“Tabii canım,” dedi Bellamy.

“Gerçekten de,” dedi adam. “Burada size Bayan Lyston’ın intiharı hakkında bir şeyler sormak için bekliyordum. Babanızın ölümünden duyduğu üzüntü mü bunu yapmasına neden oldu?”

Bellamy derin bir nefes aldı. “Van Durbin, sen başka insanların talihsizliklerinden beslenen sinsi, içten pazarlıklı bir puştun. Düşünebildiğim en alçak canlı formu ama aslında...” Sözlerinin etkisini artırmak için durup, “Seni gördüğüme sevindim,” dedi.

Dent’in şaşkın tepkisini hissetti.

Van Durbin’in yüzündeki gülümseme onun söylediklerini doğru anladığından emin olamamış gibi donup kaldı. “Fotoğrafçın nerede?” diye sordu Bellamy.

Köşe yazarı duraksadı, sonra Lyston arazisini komşu araziden ayıran çalılığı işaret etti. “Eğer tek bir fotoğraf bile çekerse bu konuşma biter,” dedi Bellamy. “Söyle ona.”

Van Durbin bir an bu sözleri değerlendirdi, sonra çalılığa dönüp boynunu eliyle keser gibi bir işaret yaptı. Bu hareket Bellamy’nin tüylerini diken diken etti. Strickland’in neredeyse ölümüne neden olacak olan ziyareti hakkında düşünmeye vakti olmamıştı. Bunu yaparsa duygusal bir çöküş yaşayacağını biliyordu. Bunu yalnız olduğu zamana kadar erteliyordu.

Van Durbin’e not defterini çıkarmasını söyledi.

Adam cebinden defteri ve silgisi ısırlmış kurşunkalemini çıkardı.

Bellamy, “Sana bir teklifim var ve şartlarım da bunlar. Her şeyi kelimesi kelimesine yazacaksın. Steno veya semboller kullanmayacaksın ve imzalayacaksın. Anlaştık mı?” dedi.

“Hayır, anlaşılmadı. Neye karşılık şartlar?”

Bellamy ona baktı. Bir saniye sonra, “Şartların nedir?” diye homurdandı gazeteci.

“Sana biraz sonra anlatacağım şeyler için kaynak olarak benden asla bahsetmeyeceksin.”

“Tamamdır.”

“Yaz.” Devam etmeden önce bunu yazana kadar bekledi. “Üvey annemin ölümü hakkında tek bir şey bile yazmayacaksın. Buna göndermeler de dahil.”

Adam ağzı açık Bellamy’ye baktı. “Bu bir şaka mı?”

“Yoksa *National Inquirer*’ı mı aramamı tercih edersin?”

Van Durbin silgiyi ağzına soktu ve ısırıktan sonra bu cümleyi de not defterine yazdı.

Bellamy, “Üvey kardeşim Steven’den da bahsetmeyeceksin. Bu konu hakkında yazdığın hiçbir yazıda adı geçmemeli,” dedi.

“Bu konu nedir? Şimdiye kadar bana hiçbir şey vermedin.”

Dent, “Yerinde olsam susar ve hanımefendinin söylediğini yapardım,” dedi.

Van Durbin başını ona doğru eğdi. “Sanırım o da dokunulmazlar arasında.”

“Hiç de değil,” dedi Bellamy yumuşak bir şekilde. “O

benim hayatımı kurtaran kahraman. Kız kardeşimin ölümlüyle ilgili tüm şüphelerden aklanmalı ama özel hayatımız hakkında bir şey yazmayacaksın. Ne onun, ne benim, ne de ikimizin. Asla. Ve artık fotoğraflarımızı çekmek de yok.”

Van Durbin ayak direyecek gibi görünüyordu. “Bu hikâye iyi bir şey olsa iyi olur.”

“Öyle.” Bellamy not defterini onun elinden aldı ve yazılanları okuyup ona geri verdi. “İmzala.” İmzalı kâğıdı aldıktan sonra elindeki ufak kalemı işaret etti. “Daha büyük bir kaleme ihtiyacın olacak.”

“Dün benim emrimde çalışan, yardım eli uzatmış olduğum bir adamın başka bir insanın canını böyle acımasız bir şekilde almış olduğunu öğrenmenin beni ne kadar şaşırttığını tahmin edersiniz.”

Rupe, basın toplantısını en büyük otomobil bayiiinde yapmaya karar vermişti. Satış ekibi baskı altında bir dinleyici kitlesi oluşturuyordu. O sabah araç satın almaya gelen müşterilere bir gösteri sunuluyordu.

Mikrofon sistemi olan bir podyum kurmuştu. Kimsenin tek kelime bile kaçırmasını istemiyordu. Tüm yerel televizyonlar oradaydı. *Alçak Basınç*’ın popülerliği sayesinde Ray Strickland ve Dale Moody hakkındaki bu hikâye kesinlikle ulusal haberlere konu olacaktı. On sekiz yıllık bir efsanenin dehşet veren sonu. Araba Kralı o gece kablolu televizyona bile çıkabilirdi.

Mahvolan yüzünü gizleme çabasına girmede. Bu, olaya dramatik bir etki katıyordu. Kendini o kadar iyi hissediyordu ki durumun gerektirdiği ciddi yüz ifadesini korumakta zorlanıyordu.

İşler bundan daha da yolunda gidemezdi. Strickland, Moody'nin icabına bakmıştı. Polis de Strickland'ın. Hapse atılmıştı, içeride deli gibi atıp tutuyor ve saçmalıyordu. Gazetelerde hakkında yazılanlar –Susan Lyston'ın iç çamaşırını geri istemesi gibi– onu tam bir kaçık gibi gösteriyordu.

Bellamy Price, Denton Carter ve gezegendeki herkesten öç almakla ilgili tehditler savurmaya da devam ediyordu. Kimse bir delinin kanunun koruyucusu, eski bir savcıyla ilgili suçlamalarını ciddiye almazdı.

Rupe hızlı düşünmüş ve Ray Strickland ile arasındaki telefonlaşmalara da bir kılıf uydurmuştu. Bu konuşmalar da kesinlikle dikkat çekecekti. Ray'e yaptığı destekler bir tehdidi kontrol altında tutmaktan çok, bir hayırseverlik gibi görünüyordu.

Peki ya dava dosyasının kopyası olduğu saçmalığı? Moody öldüğünde dosya üzerinde değildi. Arabasında da bulunmamıştı. Rupe Bellamy'nin dosyayla ilgili blöf yaptığı kararma vardı.

Rupe işlerin daha temiz hallolmasını isteyemezdi. Moody gitmişti. Strickland de gitmiş sayılırdı. Bellamy Price ve kitabı Olivia Lyston'm ölüm döşğinde yaptığı itirafla inandırıcılığını yitirmişti.

Bu popüler hikâyeden faydalanabilmek için kendi basın

toplantısını düzenlemiş ve Ray Strickland'le olan ilişkisiyle ilgili sorulara açıklık getirmek, Dale Moody'nin vahşice öldürülmesi hakkında üzüntülerini açıklamak, birlikte güzel anıları olan polis memuruna saygısını ve kaderin çok acımasız davrandığı Lyston ailesine üzüntülerini bildirmek istemişti.

Bunları anlatıyordu ve muhabirler de yiyordu.

Sözlerini bitirmek üzereyken Van Durbin ve fotoğrafçısı salona girdiler.

Ulus! basın! diye düşündü Rupe.

Köşe yazarı ona hafifçe elini salladı. Rupe kendisine sorulan son soruya cevap verirken ikisi kalabalığı dirsekleriyle yararak en öne, Rupe'un tam karşısına kadar ilerlediler. Rupe konuşmayı bitirdiğinde Van Durbin elini kaldırdı.

“Gördüğüm kadarıyla *EyeSpy* gazetesinden arkadaşımız da bize katılmış. Bay Van Durbin, bana sormak istediğiniz bir soru var mı?” Fotoğrafçıya bakıp gülümsedi. Adam hızlıca fotoğraflarını çekiyordu.

“Sorum yok. Tüm cevapları aldım; Dale Moody'nin Bellamy Price'a bırakmış olduğu imzalı bir itirafta,” dedi Durbin.

Rupe bağırsaklarının hareketlendiğini hissetti ama hiç bozuntuya vermeden gülümsemeye devam etti. “Moody hayaller gören ayyaşın biriydi. Onun için her ne söylediyse...”

“İkinizin Allen Strickland'i bu suçu işlemediğini gayet iyi bildiğiniz halde Susan Lyston'ı öldürmekten hapse yolladığınızı itiraf etti. Allen'ın ve Moody'nin ölümünden sen sorumlusun. Senin hatan, Rupe.”

“Bunu yayınlarsan yemin ederim...”

Ama Van Durbin onun arkasına bakıyordu.

Arkasını döndüğünde asık suratlı iki adamla karşılaştı.

“Siz de kimsiniz?” diye sordu.

“Ben Dedektif Abbott. Dün Dale Moody’nin öldürüldüğünü haber verdiğinizde telefonda sizinle ben konuşmuştum. Bu da partnerim Dedektif Nagle. Tanıştığımıza memnun oldum, Bay Collier.” Ardından, “Sessiz kalmaya hakkınız var,” diye ekledi.

Nagle, Rupe’un arkasına geçerek kelepçeleri onun bileğine taktı.

Van Durbin’in fotoğrafçısı harika pozlar yakaladı.

SON SÖZ

Bir hafta sonra

“Bir pilota ihtiyacım var.”

“Öyle mi? Tesadüfe bak ki ben de pilotum.”

“İyi olduğunu duydum.”

“Doğru duymuşsun. Nereye gitmen gerekiyor?”

“Herhangi bir yere.”

“Bu, olayı oldukça netleştiriyor.”

“Bunun hakkında konuşabilir miyiz?”

“Elbette. Aklındaki nedir?”

“Sanırım, yani elbette.”

“Hâlâ Four Seasons’dayım. Benimle orada buluşabilir misin?”

“Tamam. Ne zaman?”

“Ne kadar çabuk gelebilirsin?”

Dent bir saat sonra onun süitinin kapısını çaldı. Bellamy delikten baktı. Dent kötü görüntüsünün ardından bile hari-

kaydı. Dent, Bellamy kendisini ilk kez uçuş için kiraladığı gün olduğu gibi giyinmişti: kot pantolon, bot, beyaz gömlek ve açık yakasına hafifçe bağlanmış kravat.

Anlaşılan bunu bir iş toplantısı olarak görüyordu.

Derin bir nefes aldı ve kapıyı açtı. “Merhaba.”

“Merhaba.”

Dent süite girdi ve koridorda durup ellerini cebine sokup etrafına baktı. Sonra Bellamy’ye baktı.

Bellamy, “Bu kadar çabuk geldiğin için teşekkür ederim,” dedi.

“Hâlâ işe ihtiyacım var.”

“Senatörün teklifini kabul etmedin mi?”

“Evet, ettim.”

“Nasıl gidiyor?”

“İyi. Onu burası ve çiftliği arasında birkaç kez uçurdum. Kolay iş. Kuyruk rüzgârıyla bir saatten az sürüyor. Cumartesi günü onu ve karısını Galveston’a bir arkadaşlarıyla akşam yemeği yemeye götürdüm. Saat bir gibi evdeydim.”

“O zaman iyi gidiyor.”

“Daha bir hafta oldu ama şimdilik fena değil.”

“Sevindim. Bu arada uçağının tamirâtı nasıl gidiyor?”

“Bu yüzden işe ihtiyacım var. Masraflarım çok fazla. İş Gall yapsa bile parçalar pahalı.”

Asıl konuşmaları gereken konuyu konuşmayıp havadan sudan konuşarak oyalanıyorlardı. Bellamy’nin kalbi yerinden çıkacaktı. Sandalyeyi işaret etti. “Otursana. Mini bardan içecek bir şeyler ister misin?”

“Hayır, böyle iyi, teşekkürler.”

Dent sandalyeye oturdu, Bellamy ise kanepeye. Dent etrafına baktı. Odanın ne kadar yaşanmışlık dolu olduğunu fark etti.

“Bütün hafta burada mıydın?”

“Evet, beni bıraktığından beri.”

Van Durbin ile uzun konuşması malikânenin önünde başlayıp uzun bir akşam yemeğine dönüşmüştü. Yemek gecenin geç saatlerinde bittiğinde Dent’ten kendisini otele bırakmasını istemişti. Dent tartışmadan ve yorum yapmadan söylediğini yapmıştı. Ona iyi geceler diyerek sarılmış ama orada kalmayı teklif etmemiş veya kalabilir miyim diye sormamıştı.

Bellamy bir saat önce cesaretini toplayıp onu arayana kadar bir daha ondan haber almamıştı.

“Olivia’dan sonra... bizimkilerin evinde kalmak istemedim.”

“Bu anlaşılır bir şey.”

“Steven ve benim için oda oda dolaşıp neleri saklamak istediğimize karar vermek yeterince zordu. O, Olivia’ya ait bazı şeyleri aldı. Ben de babamın benim için özel anısı olan bazı eşyalarını aldım. Kalan her şey, hatta Olivia’nın mücevherleri bile tasfiye memuruna teslim edildi. Steven’la bu satıştan elde edilecek gelirin tamamının evsizler yurduna bağışlanmasına karar verdik. Evi de satacağız.”

“Bunu yapmak istediğine emin misin? Orası uzun zamandır ailene aitti.”

“Orası iyi anılar olduğu kadar kötü anılar da barındırıyor.”

“Peki ya Georgetown’daki ev?”

Bellamy kollarını bedenine doladı. “Ray Strickland’in dolabımda saklandığını ve eşyalarım dokunduğunu bilerek orada bir gece daha geçiremem. Onun için kiramın tamamını ödedim. Zaten eşyalı olarak kiralamıştım. Kendi eşyalarımı tamamen yerleştirmemiş olmam büyük bir şans.”

“O zaman sadece New York kalıyor. Ne zaman dönüyorsun?”

Dent’in bu soruyu bu kadar ilgisiz sorabilmesi kırıcıydı ama Bellamy sesini kontrol etmeye çalıştı. “Aslında nereye yerleşeceğime karar vermedim. Oradaki dairem gerçekten evim değil. Mantıklı bir yatırım. Orayı *pied-à-terre* olarak tutacağım ama...”

“Pide ne?”

Bellamy gülümsedi. “New York’a gittiğimde kalacak bir yer olarak yani.”

“Yazmaya devam edecek misin?”

“Bu sefer kesinlikle roman olacak,” dedi acıyla. “Ama istediğim her yerde yazabilirim.”

“Beni bunun için mi çağırdın? Beğendiğin bir yer bulana kadar seni bir yerden bir yere uçurmamı mı istiyorsun?” diye sordu Dent.

“Hayır,” dedi Bellamy alçak sesle. “Seni aradım çünkü beni hiç aramayacakmışsın gibi görünüyordu. Seni yeniden görmek istiyorsam bir bahane bulmam gerektiğini anladım.”

Dent sandalyede kımıldandı. Ayağını kaldırıp diğer ayağının dizine koydu ve sonra hemen yere indirdi. Elini, düzeltmek ister gibi kravatına götürdü. Aslında bunu yapmasına gerek yoktu.

Bellamy onun rahatsız olduğunu anlayarak, “Şimdi bana erkeklerin asla gerçekten içlerinden gelmeyen şeyleri söyledikleri bir konuşma mı yapacaksm?” dedi.

“Hayır.”

“Seninle aynı yatağı paylaşana kadar üstüme çok geldin, Dent. Başka hiçbir erkeğin yıkmayı başaramadığı bariyerleri yıktın. Tüm bunlar senin için ödül kazanmak mıydı? Ödülün benim orgazm olmam mıydı?”

“Tanrım,” dedi Dent başını sallayarak. “Hayır.”

Bellamy ona bakmaya devam etti ve omuzlarını kaldırıp alçak sesle, “Peki o zaman ne?” diye sordu.

Dent oturduğu yerde biraz daha kıpırdandı ve sonunda, “Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum,” dedi.

“Neyi nasıl yapacağını?”

“Bir şeyin yarısı olmayı. Bir partner, erkek arkadaş ya da diğer yarı... bunu nasıl adlandırmak istiyorsan. Bunu söylemem küstahlık bile olabilir çünkü belki benimle, bizimle ilgili aklındaki bu değildir. Ama eğer öyleyse sana açıkça bunda başarısız olacağımı söylüyorum. Ve bundan nefret ediyorum çünkü senin canını yakan o pislik olmak istemiyorum. Zaten yeterince camn yandı. Artık mutlu olmayı hak ediyordun.”

“Mutlu olur muydun?”

“Ne olursa?”

“Eğer bir şeyin yarısı, bir partner, erkek arkadaş ya da diğer yarı veya her neyse o olsan?”

“Seninle mi?”

Bellamy başıyla onayladı.

“Buna nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum çünkü bunu daha önce hiç yapmadım. Tek bildiğim, geçen hafta seni buraya bıraktıktan sonra her şeyin yolunda gidecek gibi göründüğü. Yapabileceğim en iyi şeyin geri çekilip hayatına devam etmene izin vermek olduğunu düşündüm. Yemin ederim ki bu benim için bir fedakârlıktı çünkü hâlâ sana dokunmak istiyordum. Bunu yapabilirdim de. Ama bunu senin için en iyi şey olmayabileceğini düşündüm ve bu yüzden, ‘İyi bir iş yaptın Aziz Dent,’ diye düşünerek gittim. Daha önce verdiğim bir kararla ilgili hiç bu kadar iyi hissetmemiştim. Aynı zamanda bu kadar berbat.”

Dent sandalyeden kalktı ve otelin bakımlı bahçesini ve aşağıdaki nehiri gören pencereye doğru gitti. “Her dakika seni düşündüm. Dairem daha önce de berbattı ama artık oraya hiç katlanamıyorum. Nereye baksam seni görüyorum. O kadar kötü oldu ki iki gece hangarda uyudum. Gall benimle konuşmuyor.”

“Hangarda uyudun diye mi?”

“Hayatımı yaşamıyorum diye.”

“Bunu mu söyledi?”

“Evet. O şey...” Birkaç dakika durduktan sonra Bellamy’ye yaklaştı. “Âşık olmanın bir insanı aptallaştırdığını

söyledi. Ama ben aptallığı başka bir boyuta taşıyarak gitmene izin vermişim.”

Bellamy’nin gözleri buğulandı. “Gall’in sana kızmasını istemezsin.”

Daha sonra ilk adımı kimin attığını tartıştılar ama önemli olan bedenlerini ve dudaklarını birleştiren bir sarıhşla birbirlerine dolanmış olmalarıydı. Aç elleri kıyafetleri çıkardı ama Dent onu cama yapıştırdığında Bellamy, Dent’i mantıklı olmaya davet etti ve otel arazisinde bulunan herkesin onları görebileceğini söyledi. Dent, “Kimin umurunda?” dedi ama Bellamy umurunda olduğunu söyleyince onu yere çekti ve Bellamy üstündeki kalan kıyafetleriyle birlikte üstündeki son baskılardan da kurtuldu.

Sonra yatak odasına geçtiler. Orada büyük boy yatağın hakkını verdiler. Ardından, birbirlerini okşayarak tembellik ettiler.

“O sabah,” dedi Dent. “Banyodan üstünde sadece benim gömleğimle çıktığında ...”

“Hımm, bana tuhaf bir şekilde bakmıştın.”

“Evet, kendimi tuhaf hissediyordum.”

“Neden?”

Dent dudaklarını onun alnına sürdü konuşmaya başlar gibi oldu ama sonra kısa bir ara verdikten sonra, “Bir kadını ertesi sabah gördüğüm için hayatımda ilk defa memnun olduğumu söyleyecektim. Ama bundan daha fazlası vardı. Aynı zamanda, orada olmasaydın uyandığımda seni ne kadar özleyeceğimi fark ettim.”

Bellamy içinde yükselen duyguların etkisiyle gözlerini kapattı. “Bunun nereye gideceğini ya da ne olacağını bilmiyorum, Dent.” Bellamy onun boynuna doğru fısıldadı. “Tek bildiğim, seninle mümkün olduğu kadar birlikte olmak istediğim.”

“Bununla yaşayabilirim. Aslında bununla yaşamak *istiyorum*.” Dent, Bellamy’ nin yüzünü görebilmek için başını geriye attı. “Benim fakir, senin ise zengin olmanı umursamıyor musun?”

“Sen?”

“Kesinlikle hayır. Gall aksini söylese de ben aptal değilim.”

Bellamy onun göğüs kıllarını çekti. “Paramın peşinde misin?”

“Kesinlikle. İnsanın, önceliklerini bilmesi lazım.”

Dent nefesini tutmasını gerektirecek bir şekilde Bellamy’ye dokundu ve sonra üstüne çıktı. Bellamy’nin içinde hareket etmeye başladı. Daha önceki gibi hızlı değil, ağır hareketlerle ve duygu dolu bir biçimde yaptı bunu. Bellamy’nin yüzünü ellerinin arasına aldı ve kapalı gözkapaklarını öptü. Bellamy gözlerini açtığı anda, “Artık gözlerinde hüznün yok,” dedi.

“Yok, çünkü deli gibi mutluyum.”

“O zaman ikimiz de aynı durumdayız.”

“Demek seni arayıp aramamamı umursuyordun?”

Dent onun gözlerinin içine derin derin baktı ve ellerini tutup başını iki yanına yerleştirdi. Avuçlarını avuçlarına da-

yamış, parmaklarını parmaklarına geçirmişti. Alnını Bellamy'nin alnına dayadı ve ağırlığını ona vererek, "Umursadım. Hem de deli gibi umursadım. Neyse ki sadece bir hafta bekledin," dedi.

Bellamy onun dudaklarını yumuşak bir şekilde öperek, "Bir hafta ve on sekiz yıl," dedi.

TEŞEKKÜRLER

Bu kitabı yazarken iki motorlu özel uçakların ve ticari uçakların uçuş sıklıkları hakkında oldukça fazla yardıma ihtiyaç duydum. Arkadaşım ve her zaman ilk danıştığım insan olan, bana çok değerli bilgiler sunan ve beni Jerry Lunsford'la tanıştıran Ron Koonsman'a çok teşekkür ederim. Sabırlı ve titiz bir şekilde çok sayıdaki sorumu yanıtladı ve beni bana tamamen yabancı olan kokpit ortamıyla tanıştırdı. Jerry Hughes beni teknik konular ve terminoloji hakkında aydınlattı. Anonim kalmak isteyen diğerleriyse kişisel deneyimlerini ve derin bilgilerini benimle paylaştıkları için ne kadar minnettar olduğumu biliyorlar.

Hatalarım için özür dilerim. Hepsi bana aittir ve yukarıda ismini belirttiğim pilotlarla ilgisi yoktur.

Sandra Brown

Temmuz 2012